

Hương Vị Cà Phê

Contents

Hương Vị Cà Phê	1
1. Chương 1: Vị Cà Phê 1: Cô Gái Xui Xẻo Mang Tên “cà Phê”	1
2. Chương 2: Vị Cà Phê 2: Lần Thứ Ba Và Cũng Sẽ Là Lần Cuối Chứ?	10
3. Chương 3: Vị Cà Phê 3: Khởi Đầu	20
4. Chương 4: Vị Cà Phê 4: Im Lặng	31
5. Chương 5: Vị Cà Phê 5:	43
6. Chương 6: Vị Cà Phê 6: Anh Sẽ Nguyện Ở Bên Em Nếu Em Cho Anh Cơ Hội	59
7. Chương 7: Vị Cà Phê 7	78
8. Chương 8: Vị Cà Phê 8	96
9. Chương 9: Vị Cà Phê 9	108
10. Chương 10: Vị Cà Phê 10	121
11. Chương 11: Trở Về	134
12. Chương 12: Lặng	146
13. Chương 13: Những Cuộc Nói Chuyện	157

Hương Vị Cà Phê

Giới thiệu

Lần đầu tiên: Em vô duyên vô cớ cho tôi tắm cà phê ở sân bay
Lần thứ hai: Em cũng thật tuyệt khi

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/huong-vi-ca-phe>

1. Chương 1: Vị Cà Phê 1: Cô Gái Xui Xẻo Mang Tên “cà Phê”

Sân bay Birmingham...

“Vâng, con đang lượn lờ ở sân bay đây, mẹ có muốn mua cái gì không?” – cô vừa kéo va li, vừa đảo mắt qua các gian hàng túi sách quần áo gần đó

“Vâng, được rồi, còn một tiếng nữa là bay. Bao giờ xuống sân bay con sẽ báo mẹ biết”

Cụp máy điện thoại, Lam Anh kéo va li đi thẳng đến quầy cà phê Starbucks ở đó, check-in thủ tục hoàn tất cũng dư ra tận một tiếng, nhâm nhi một cốc Starbucks có lẽ là cách giết thời gian tốt nhất

Đứng nhìn bảng menu dài dằng dặc bao nhiêu hương vị, Lam Anh vừa cầm ví trong tay, chân vừa dứng đưa thông thả cân nhắc xem sẽ chọn gì. Cuối cùng, sau năm phút cô nhìn cái bảng và nhân viên phục vụ cũng tròn năm phút đứng lịch sự nhoẽn miệng cười với cô:

“One Coffee Jelly, thanks” – cười tươi

Sau khi gửi tiền xong xuôi đầu đấy, cốc Starbucks thạch mát lạnh với cái làn khói nhẹ tỏa ra từ những cục đá nhỏ đang thi nhau ngụp lặn hòa trong từng viên thạch trong suốt, Lam Anh khẽ đưa lên mũi hít lấy cái khí mát lạnh ấy. Mùa hè mà có thứ này trượt dài bên trong khoang họng thì không còn gì bằng!

Vừa đi vừa hít hà nhâm nhi, do không để ý nên cô bị một đứa trẻ chạy ngược chiều đâm sầm vào...

“Á...” – cũng chỉ kịp kêu lên như vậy, còn đầu não không thể giúp cô vớt vát được tình hình trước mắt nữa rồi!

Vì cú va chạm có phần mạnh, thằng cu kia thì ngã ngửa ra đằng sau, ngồi ăn vạ bù lu bù loa, còn cô thì nhanh lẹ hơn nên tránh được cú ngã dập mông ê mặt. Nhưng tuyệt thay, tránh vỏ dưa gặp vỏ dừa, thoát được vụ dập mông thì vớ phải ngay một vụ nhục mặt khác không kém phần ê chề - mà lại còn liên quan đến người ta

Đồng “jelly” từ cốc Starbucks không nắp cùng nước cà phê và đá lạnh bay lên không trung như trong cảnh quay chậm, rồi rất đẹp mắt mà ào một cái hạ cánh xuống chiếc áo sơ mi trắng có dải cúc màu đen của ai đó...

Lam Anh hốt hoảng muôn phần, một là thằng nhóc va phải cô bị dập mông cứ ngồi khóc đòi mẹ ở trước mặt, một là cái áo màu trắng sáng choang của ai đó giờ đã bị màu cà phê nhuộm quá phân nửa, có điểm tuyết thêm mấy miếng thạch đang thi nhau trượt xuống theo đường cong cơ thể

Giờ Lam Anh đang bị kẹt giữa hai bên, không biết phải nên xin lỗi bên nào trước. Cô vẫn đang trong trạng thái một chân ngồi một chân quỳ, lúc nhìn đứa bé, lúc lại nhìn sang cái áo trắng bị vấy bẩn! Tiến thoái lưỡng nan, làm gì bây giờ?

May thay ông trời đã nhìn thấy nỗi khổ muôn phần của cô mà đặc phái người mẹ hiền dịu của cậu em kia đến đỡ lấy nó. Chắc hẳn bác ấy có ý định hỏi cho ra nhẽ vụ thằng con quý tử bị dập mông, nhưng nhìn thấy khuôn mặt của cô biến dạng đen ngòm khi chằm chằm rơi mắt vào phần bụng áo của cậu trai vẫn đang bất động ở đó, thì liền xuôi xuôi mà dắt thằng nhỏ vẫn đang kêu gào thảm thiết đi

“Thật xin lỗi, xin lỗi rất nhiều” – Lam Anh vội vã vợ lấy đồng giấy ăn ở bàn bên, rất nhanh chóng mà thấm cà phê trên áo của anh, cũng không quên gạt mấy miếng thạch hư đốn vẫn đang nằm lì ở trên đó. Cô hoảng đến nỗi nói luôn bằng tiếng Việt mà chẳng cần biết người bị hại thuộc quốc tịch nào!?

Sau một phút để cô tự do hoạt động trên người mình, Huân mới mở miệng:

“....Dừng-tay” – anh nghiêng rặng để hai chữ ngắn gọn đó được thoát ra khỏi cổ họng như tiếng gió rít gào. Đôi mắt anh cũng nhắm chặt lại, là anh đang rất cố để không nổi đóa lên

“Xin lỗi, thật sự xin lỗi, để tôi giúp anh lau đi...” – Lam Anh dường như không nghe thấy con mãnh thú đang rên rỉ mà vẫn to gan lấy thêm giấy lau lau vệt cà phê đã sớm bị hơi điều hòa làm cho khô quá nửa. Cô còn rất phóng khoáng lấy khăn mùi xoa trong túi sách mà chà chà lên chiếc áo sáng đẹp ấy

“Tôi-nói-cô-dừng-tay-lại” – lại một lần nữa, anh hít một hơi thật sâu vào trong phổi. Cố nuốt hết những thứ gọi là giận giữ, đập bàn đập ghế, đá biu con diên đang lau áo hay gì đó tương tự thế; anh nhịn để bản thân không bị mất hình tượng trước “n” con mắt đang nhìn kia

“Dạ?” – đôi mắt to tròn ngược lên long lanh như vẻ vô tội lắm!! Lần này thì đôi tai không tốt của cô cũng nghe thấy quái vật đang chuẩn bị phát hỏa nói gì rồi!

Anh chẳng nói chẳng rằng, đứng dậy rất hùng dũng mà làm cô đang lấy thân thể anh làm điểm tựa liền bị trượt ngã vô định. Anh nhìn quanh, đúng như những gì dự đoán, mọi người ở đây, tính cả mấy cô nhân viên tây xinh xắn, đều đang hướng đến anh mà bàn tán xôn xao. Lia mắt một loạt, cuối cùng anh ngồi xổm xuống đối diện cô gái đồng hương rất vô duyên vô cớ mà hất cà phê vào người anh, lại còn khoa trương lau cho anh nữa! Cô này là cố tình hay cố ý?

“Cô còn để tôi nhắc lại một lần nữa, cô chết chắc!” – giọng anh nhỏ như tiếng muỗi vo ve nhưng đủ lọt vào lỗ tai cô

Nói rồi anh rất thản nhiên mà đứng dậy xoay người bước đi, không quên nhoẻn miệng cười với bàn dân thiên hạ để thể hiện: Không sao đâu, tôi rất độ lượng!

Khuôn mặt phóng to như máy ảnh zoom của anh ta làm Lam Anh ngỡ ngàng cả người đến nỗi anh đã đi một đoạn khá xa rồi, cô vẫn ngồi đó mà lòng mắt không thể cử động. Đôi mắt đen sâu hun hút như thể nhìn một lần sẽ bị rơi vào mê hồn trận, sống mũi thẳng tắp, bạc môi không dày cũng không mỏng – lúc nói với cô tựa như thứ ma mị khiến cô bị mù lòa tâm trí. Hương nước hoa nhẹ nhàng hầu như không bị cà phê Jelly làm nhạt mùi, nó xộc vào mũi làm cô mê mẩn...Hình ảnh đôi môi ấy nói với cô cứ dần chậm lại trước mắt. Màu hồng – ánh sáng – những bông hoa xinh đẹp như đều tập trung làm màu thêm cho khuôn mặt như trí tưởng tượng...

Thiên thần: Này, đừng có mà mơ mộng nữa đi, anh ta vừa đẩy nghiêng cô đấy. Ngồi mà ngẩn ngơ, đứng dậy đi!!

Ác quỷ: Hề hề, này này cô em phê lòi mắt ra rồi đúng không? Trời ơi, ai mà đẹp trai thế, cứ như thể nhạt hết các nét đẹp của tạo hóa ấy. Mau mau đứng dậy đi, anh ta cũng là người Việt Nam, chắc chắn đi cùng chuyến bay đấy

Thiên thần: Này, đây không phải phim Hàn Quốc, đây là hiện tại, là đời thực!

Ác quỷ: Phim thì cũng có thể biến thành đời thực! *cười gian*

Hai cái bóng một đen một trắng cứ thi nhau tranh cãi trong não cô. Ai nói cũng có lý và có cái đúng cả! Ủ thì đẹp nhưng chưa chắc đã hoàn hảo như Boy Over Flowers, ừ thì tuyệt nhưng chưa chắc tính cách đã mãn nguyện...

Lam Anh cứ ngồi đó, đầu suy nghĩ mặt ngẩn ngơ cho đến khi một nhân viên trong quầy Starbucks ra báo với cô còn 25 phút nữa là đến giờ bay, cô mới tá hỏa phải rũ cái thứ đen trắng ấy ra khỏi đầu. Đứng dậy trong ánh nhìn miệt thị của người xung quanh, cô xấu hổ xin lỗi nhân viên tới tấp vì làm bẩn quầy. Sau khi được chị quản lý xinh đẹp rộng lượng tha thứ, cô mới vội vã kéo va li đi đến nơi soát vé. Xếp hàng dài thế kia, cô lại đứng cuối rồi!

Nhưng cũng phải thấy, chết vì trai là cái chết rất rất rất đáng mỉa mai, tuy vậy trái tim ngóng chờ cơ hội sẽ được gặp lại anh vì “là người Việt Nam” của cô vẫn đang đập thành thịch hồi hộp!

“Vừa nãy em ở đâu vậy? Tôi đi vệ sinh ra đã không thấy em đâu?” – một người đàn ông tầm 50 tuổi, được biết đến như phó chủ nhiệm khoa quản trị, hỏi anh

“Em đi uống cà phê” – anh lật mở tờ báo trên tay

“Ồ...” – ông thầy đang định chỉnh tư thế để chuẩn bị ngủ thì chợt nhớ ra gì liền hỏi – “...mà này, ai cho em lấy áo tôi mặc?”

Môi anh giật giật, nhìn xuống cái áo gì mà chim cò hoa lá, nắng biển Hawai làm anh muốn phát ói. Nhưng cũng chả biết làm cách nào, số anh xui nên bị người ta tước nguyên cà phê vào người, chẳng nhẽ lại mặc cái áo loang lổ màu nâu nhàn nhạt còn thơm mùi thạch dầy lên máy bay?

“Em mượn tạm” – anh thở dài ngao ngán

Ông thầy thấy anh mặc áo của mình thì liền nở nụ cười gian tà, hơi kéo người ngồi dịch sát vào anh, làm anh thấy lạ phải lui lại phía sau, mày nheo về tránh vi-rút lây bệnh

“Tôi đã bảo mà, mang nhiều quần áo đi một chút không nghe cơ!” – ông ấy bĩu môi một cái – “...nói thật đi, em cứ cố tỏ vẻ lạnh lùng làm gì, thích mặc kiểu này bao giờ tôi mua cho vài cái xài thả ga luôn” *mày nhếch nhếch liên tục*

“Em xin thầy...” – đôi mày của anh cũng giật giật vô định, giọng nói mang muôn phần uể oải. Đã ném đủ vị xui giờ đến người đi cùng cũng bệnh hoạn thế này sao? Chẳng nhẽ anh lại bán nude?

Mà hình như cái sự xui xẻo chưa dừng lại ở đó! Ông thầy này máy bay vừa cất cánh là lăn ra ngủ, mà ngủ xấu tướng đến nỗi chân gác lên đùi anh, tay vắt đề sang bên anh, cổ họng rất không an phận mà thả ra cái tiếng như chục con bò thi nhau rống. Và tất nhiên, những người lịch sự sẽ rất nhanh chóng tỏ ra khó chịu mà quay lại nhìn, anh thấy vậy chỉ biết cười gượng chứa ngượng, đồng thời sắp đặt lại vị trí đáng ngủ của ông ấy cho duyên dáng.

Nhưng... tại sao mấy bác gái cùng với mấy cô tiếp viên cứ nhìn anh mà che miệng cười vậy? Khó hiểu, anh nhìn theo ánh mắt của họ xuống chiếc áo chim cò lai tạp thổ dân đang mặc trên người...lý do là đây sao?

Hai mày của anh không hẹn mà dính vào nhau, răng cắn lấy môi dưới, nắm tay siết chặt, anh cố điều chỉnh để kìm nén sự tức giận vẫn đang âm ỉ từ lúc ở sân bay! Ông thầy này là tiểu đại họa, cô gái đó là đại đại họa...chắc chắn sáng nay đi ra ngoài cửa anh bước nhầm chân trái rồi!

Hương vị cà phê - Mờ Nhật

Sân bay Nội Bài...

Suốt lúc lên máy bay cô đã không ngớt dùng nhãn thần xem anh ta rúc vào khóm nào. Nhưng chắc có lẽ không ngồi cùng khoang nên cô đành ngậm ngùi về chỗ sau một loạt những ánh nhìn không mấy thiện cảm của hành khách. Có vẻ anh ta làm cô phát điên rồi!

Rất muốn kiểm chế bản thân rằng: anh ta chỉ xuất hiện thoáng qua một lần, trai đẹp cũng chỉ được ngắm một lần trong đời! Không nên quá tham vọng mà thất vọng! Nhưng hình như bộ não của cô giờ đây cũng bắt tay với trái tim ngập tràn mơ tưởng, mà khiến cô đến khi đặt chân xuống sân bay quê nhà thì mất hẳn tìm anh ta không thôi

Hướng Đông, hướng Tây, hướng Nam rồi lại hướng Bắc; cứ thế như anh ta đã thành bọt biển tan biến ngay sau lần đầu xuất hiện trước mặt cô vậy. Tiếc nuôi ư? Có chứ! Bọn con trai thì nhìn gái đẹp là điên loạn cả lên; con gái cũng đâu khác gì – nhìn thấy giai đẹp mà không mê mẩn thì quả không phải một đứa con gái đã trưởng thành.

Lam Anh thở dài ngao ngán đi ra cổng sân bay, vẫy gọi một chiếc taxi, cô tự ra về. Cũng chẳng phải chuyện gì làm lạ, cô từ năm cấp hai đã sang Anh học, đến hết cấp ba đáng nhẽ phải học tiếp lên đại học thì người mẹ chơi bạt mạng mà cũng kiệt tởm của cô lại lôi cổ cô về nước học. Hồi “n” câu cũng chỉ nhận được một câu trả lời: “Nuôi mày bên Anh tao phải bớt mấy buổi vẽ móng, spa, yoga. Nay tao già rồi, thiếu những cái đó sẽ thành quái vật mất. Chịu khó về nước đi con”. Bởi vậy, cái việc con đi học nước ngoài về mà chả thấy gia đình đi đón đầu cũng chỉ là bình thường ở nhà cô.

Tự lập là số một!

Cũng đã một năm kể từ lần gần nhất cô về thăm nhà, Hà Nội đã thay đổi nhiều quá. Nhiều cái mới hơn, làm cô đi đường về nhà mà ngỡ tưởng ông taxi lừa đảo rẽ hướng khác để bán cô sang Trung Quốc. Nhà cô ở trên mạn phố cổ, năm trước về, phố cổ vẫn chưa tấp nập, bây giờ thì đông đến nỗi cô phải bảo ông taxi dừng ở đầu đường, cô tự kéo vali vào nhà. Thật là có nhiều đổi khác!

“Mẹ ơi! Con về rồi” – cô từ đầu cửa đã nói lớn

“A, chị Lam về rồi” – thằng Bin nghe thấy giọng cô thì liền siêu vẹo chạy ra đón như thằng say rượu

Lam Anh hơi nhún người xuống, đưa hai tay ra đón thằng em yêu quý. Cô bế nó lên, không quên thơm vào cái má búng ra sữa của nó

“Mẹ đâu Bin?”

“Mẹ vừa chạy sang nhà bác Bình mua gạo rồi” – nó nói với cái giọng trẻ con cao cao chua chua, nghe đến là muốn yêu

“Thế à, thế Bin ở đây đợi chị à?” – cô một tay kéo va li, một tay bế Bin vào nhà – “...đạo này có được nhiều phiếu bé ngoan không?”

“Có, Bin được nhiều lắm, bố còn thưởng cho Bin một con lật đật hình cô gái trên phiếu bé ngoan cơ” – nó vui vẻ kể lể

Con lật đật - hình cô gái - trên phiếu bé ngoan...bố có nhất thiết phải tặng món quà mị dân lòng trẻ thể không? Bá đạo quá đi! = =

Hương vị cà phê - Mờ Nhật

Ăn xong cơm nước, hàn huyên với gia đình, giúp mẹ rửa bát chán chê, Lam Anh lên căn phòng cô gấn bó tuyền có ba năm = / Cũng tại là khi xây phòng riêng thì năm sau cô sang Anh rồi, nên thật sự dễ nói nhớ nhưng đến nỗi hít hà từng cái vừa tưởng thì không phải, chỉ là thấy phòng mình vẫn gọn gàng như mọi khi, cô có cảm giác rằng: Mình đã về nhà!

Nhưng...

Cái cảm giác “Mình đã về” cũng chỉ kéo dài một tiếng hai mươi ba phút ba mươi sáu giây. Vì sau tiếng mở cửa cái “Rầm” thô bạo của mẹ, đời cô lại lần nữa rẽ sang một hướng hoàn toàn mới!

“Gì vậy mẹ?” – cô có phần mệt mỏi nhìn mẹ mà nói

Mẹ không nói, chỉ quăng vào người cô một quyển catalogue về cái gì đó

“Đọc đi rồi mẹ nói tiếp” – cái giọng điệu nghiêm túc đến sồn da gà của mẹ làm cô không muốn cũng phải ngó ngang qua

“Học viện Emerald – học viện hàng đầu tại Mỹ chuyên đào tạo những ngành nghề trọng điểm. Thành lập từ năm 1983, học viện Emerald là một trong những lựa chọn hàng đầu của sinh viên tại Mỹ. Năm 2010, tỉ lệ sinh viên tốt nghiệp sau đại học và kiếm được việc làm với mức lương cao (>\$130.000/tháng) ở Mỹ là 49.34%; trong đó sinh viên của học viện Emerald chiếm 18.7%. Được cung cấp trang thiết bị hiện đại nhất, kiến trúc tinh xảo mang đến một không gian học cuốn hút và hiệu quả cho sinh viên, việc giáo dục ở Emerald luôn được đánh giá cao và đứng trong top 20 thế giới. Hơn thế nữa, theo học tại học viện Emerald, sinh viên sẽ có cơ hội được tham gia những hoạt động ngoại khóa bổ ích. Điều này sẽ giúp sinh viên có những thời gian trải nghiệm thật sự...” – đọc một loạt, Lam Anh vẫn thấy khó hiểu bèn quay ra hỏi mẹ - “...cái gì đây mẹ?”

“Đọc tiếp đi”

“...học viện Emerald hiện giờ đã có mặt ở 20 nước trên thế giới bao gồm:.....” – cô đọc hết tất cả các đất nước và khựng lại tại chữ VIỆT NAM to oành ở cuối dòng! – “Cái gì, cái học viện khủng hoảng này xây ở Việt Nam rồi á?” – mắt chữ A mồm chữ O, Lam Anh không thể tin vào mắt mình

“Đúng, từ bốn năm trước rồi” – mẹ bình thản đến khó hiểu

“Vậy...mẹ...” – cô vừa giơ cái catalogue vừa chỉ vào đó, mắt mở to như đã mập mờ đoán ra ý định của mẹ

“Ừ, đúng, mẹ định cho con vào học ở đây” – mẹ nhún vai

“Ha! Hóa ra mẹ kéo con về đây là đã có cả một kế hoạch hoàn hảo rồi đúng không?” – cô vẫn không thể tin nổi

“Mày nói như mẹ tống mày đi nghĩa vụ quân sự ấy” – mẹ đánh thùm thụp vào vai cô

“A..A...” – Lam Anh vừa kêu vừa ôm lấy bả vai đang bị tra tấn – “...mẹ nói như thể con chuyển giới mới về ấy”

“Mày mà không nghe lời mẹ, mẹ ày đi chuyển thành đàn ông luôn”

“Thế giờ mẹ muốn gì ở con?” – Lam Anh vùng tay kéo rứt người lại để tránh mấy cú đánh như búa tạ – “...làm thế nào để vào trường?”

Nghe thấy cô đã bị khuất phục, mẹ Lam Anh mới tha cho cái vai của cô mà nhẹ giọng:

“Vụ đó nếu căng cứng ra thì mày suốt mùa mới vào được, nhưng không sao, mẹ lo đâu đấy rồi”

“Thế là thế nào?” – cô xoa vai nhíu mày nói

“Lại nói nữa tao ày phế liệt luôn bây giờ” – mẹ tiếp tục giơ tay lên dọa nạt – “...nuôi mày như nuôi lợn, ày học toàn trường tốt mà kết quả của mày lẹt đạ lẹt đẹt đến thăm hỏa thế hả? Để bố mày biết thì ở nhà bán rau con nhé”

Bị dọa phun ra bí mật động trời, Lam Anh chột xum xoe ra mặt. Rất nhanh lẹ mà nhảy vào bóp vai xoa đầu ẹ: “Con cảm ơn mẹ nhiều lắm, con sẽ chăm học! Vậy bao giờ học thế mẹ?” *giọng ngọt như mía lùi*

“Cái mỗ của mày mà đỏi ra điểm số có phải tốt không? 25 tôi đưa chị đến trường”

“Vâng, tuân lệnh sếp” – Lam Anh đưa tay kiếu quân đội, ngực ưỡn, thẳng lưng, khuôn mặt nghiêm túc – “...giờ con đi gỡ đồ mẹ nhé”

“Khỏi”

“Dạ?”

“4 năm đại học, con ở trong kí túc xá trường” – mẹ nhoeo miệng cười hiền hòa

“Dạ?” – Lam Anh bật nhảy như tôm – “...sao lại kí túc xá?”

“Ồ kìa, cái trường đấy ở cách trung tâm thành phố 30km có lẽ, mày tính đốt tiền hay sao mà định về nhà?” – mẹ bày ra vẻ mặt: Chắc chắn phải thế!

Không còn nói được gì nữa. Đây đúng là đại họa mà! Đúng là không đâu tự nhiên mẹ cô bắt năm cấp ba phải học cho tử tế. Nghĩ là nhắc nhở theo năm, nên thực lực thế nào cô vẫn học như vậy. Ai ngờ là có bài cả?

Cái gì mà học viện, cái gì mà ở kí túc xá, cái gì mà....! Thà học đại học trong nước còn được ở nhà, học đại học quốc tế chả khác gì thay cho đầy ải sang Anh thì giờ đầy ải sang Mỹ... ở Việt Nam. Nói gì thì nói, ở Anh vẫn còn được sống với nhà dì ruột, nay sống chung chạ với một loạt những cá thể cùng loài nhưng không cùng suy nghĩ...ngày một ngày hai sẽ đánh nhau bữa sọ mắt thôi >

Tương lai thảm họa sắp mở ra rồi....!!!

Công nhận là đường đi rất xa! Lam Anh nghe đến mười bài nhạc rồi mà ngừng dậy hỏi mẹ còn bao lâu sẽ tới, mẹ vẫn rất thản nhiên bảo: Cứ yên chí ngủ thêm giấc nữa đi ==

Đi qua tất cả các thể loại đường, đường đẹp, đường bụi rồi đến đường làng vẫn còn gồ ghề khúc khuỷu. Chỗ đáng sợ nhất dẫn đến học viện là con đường bé tới nỗi nếu hai xe đi ngược chiều thì một cái chắc chắn phải lùi lại!

Chả phải “nếu”, tình huống đó đang ở ngay trước mắt đây! Hai bên là ruộng lúa mênh mông, đối diện là chiếc xe ô tô tải to oành đang tiến đến.

“Mẹ ơi, cẩn thận” – cô sợ hãi mà hét lên

“Để yên mẹ đi xe” – mẹ khó chịu ra mặt khi đang tập trung lại bị làm cho giật mình

Trời ơi, tại sao con đường đi học lại gian truân trắc trở như thế này. Tại sao cái học viện nghe thì vĩ đại mà lại nằm trên đồng ruộng chứ? Chiếm đất của người nông dân là không tốt!! Bởi vậy chắc chắn học viện này chỉ quảng cáo cho lấy được, mẹ mình bị lừa to rồi!! AAAAA – vừa nhắm mắt vừa nghe tiếng vọng từ não rên rĩ, Lam Anh nắm chặt hai bàn tay tự nhủ những suy nghĩ của mình phải đến 90% chuẩn xác. Nước mắt thương xót bản thân đã sớm vòng quanh tròn mắt...

Hương vị cà phê - Mờ Nhặt

“Thế nào? Không ngậm được mồm nữa hả?” – mẹ nhìn cái miệng vẫn đang bỏ lửng sắp rớt xuống đất đến nơi của Lam Anh mà nhếch mép cười

Thật là khi qua con đường chỉ đáng dành cho người đi bộ ấy và sau một lần rẽ vào con ngõ nhỏ, thế giới mới hoàn toàn mở ra! Tưởng tượng như đang từ đường rừng mà đi ra đường lớn ấy! Đúng, đúng là cảm giác đó!

Thế nào học viện E E này phải xây ở nơi cách xa trung tâm đến hơn ba mươi cây lại còn phải nằm trên ruộng, đơn giản nó cần một vùng đất rộng lớn để an tọa cho cái siêu biệt thự khổng lồ đang chênh vênh trước mắt. Ấng chừng tòa nhà trước mặt phải rộng khoảng hơn 150.000 mét vuông, đây là chưa tính khoản cây cối đưa ra lấn chiếm diện tích nhé.

“Ừc!” – Lam Anh nuốt một ngụm nước bọt rõ to khi bước vào đại sảnh của học viện

Tất cả bốn bề đều được lấp kính chịu lực dày khực, trên đầu là cái đèn chùm to bự chẳng rủ xuống hàng ngàn tia sáng vàng chói lòa, sàn đá bóng loáng được xếp lát tỉ mỉ thành hình “viên đá lục bảo” như tên của viện.

Đi qua đại sảnh xa hoa và tráng lệ, tiếp tục bay nhảy trong mơ giữa con đường nối đến bốn tòa nhà cao cao chói chói dưới ánh nắng mặt trời tháng tám. Nhìn xung quanh hai bên, cảm giác như mình đang đứng giữa đất trời vậy! Không gian rộng mở, mọi thứ ủa vào trong tầm mắt hạn hẹp, mùi thực vật man mát xộc vào khoang mũi khô khan, nơi đây là tiên cảnh, không phải là đời thật nữa!!!

Mẹ vẫn đang nói chuyện rất rôm rả với cô quản sinh trường, cũng là bạn thân cấp ba của mẹ. Cô ấy tự giới thiệu mình tên là An – quản lý trưởng của học viện. Và hình như cũng vì đặc thù nghề nghiệp mà những dãy phòng học tuyệt đẹp trong mơ của Lam Anh bị cô giáo An bỏ qua không thương tiếc. Rẽ ngay ra khu ở của nữ sinh sau khi mất 15 phút đi bộ, cái gọi là ký túc xá mở rộng trước mắt cô

“Sao? Muốn ở đây hay về nhà?” – mẹ hỏi trong lúc mặt cô vẫn còn đang mê mẩn nhìn cái gọi là “kí túc xá”

“Ở đây, ngàn vạn lần ở đây” – Lam Anh ngừng mặt lên nhìn, đôi mắt đờ đẫn mà trả lời vô định

Mẹ cười tươi rói rồi tỏ vẻ hài lòng lắm, vì bà biết chắc đứa con gái hám của lạ sẽ bị khuất phục bởi độ hoành tráng này!

Tiến sâu vào trong, các phòng của ký túc mỗi dãy được đánh số từ 1 đến 20, tổng là có khoảng sáu bảy dãy gì đấy. Nội thất bên trong mới gọi là hoành tráng! Sàn được ốp gỗ toàn bộ; đèn trắng, đèn vàng, đèn tuýp, đèn mắt trâu đủ cả. Trong phòng có hai giường tầng và hai bàn học dài để dành cho bốn sinh viên ở chung với nhau. Khoái nhất là nhà vệ sinh rất rộng và đẹp, bồn tắm đứng nhé...có phải hơi khoa trương không?

“Đẹp mẹ nhỉ?” – Lam Anh cười ngu ngơ với người mẹ từ nãy đến giờ vẫn cứ soi thái độ của cô chằm chằm

“Học khoa quốc tế ở trong thành phố nhé, để về nhà với mẹ” – mẹ Lam Anh nói với giọng châm biếm

“Con biết mình sai rồi” – kí túc còn đẹp hơn ở nhà thế này đại gì không ở? Đánh nhau võ sọ ư, ta chiến hết. Hà Hà!!!

Rời khỏi kí túc xá, cô An còn rất độ lượng mà dẫn mẹ và Lam Anh đi xem một số nơi khác như: nhà ăn, nhà truyền thống, nhà thể chất, nhà văn hóa,...Quay mòng mòng, đi bộ rã cả cẳng cuối cùng cũng quay về điểm xuất phát. Ngó qua đồng hồ đã được một tiếng, mà cô giáo An vẫn còn bảo: Chưa hết đâu, đây chỉ là những khu chính cần quan tâm thôi!

Ặc...

Thằng cha kiến trúc sư dựng cái đồ án này ăn phải cái gì mà nghĩ ra lắm chỗ vậy?

Hương vị cà phê - Mờ Nhật

Được ở nhà với mẹ ba ngày thì cô lại phải lết em va li từ Anh di chuyển sang “Mỹ”.

Hôm nay cả nhà cùng đi chia tay cô lên trường, mẹ cho cô xuống đầu cổng, dặn dò qua loa rồi cũng nhanh chóng bye bye cô. Bố trước nay vẫn là người lạnh khộc, chỉ nói “Cố gắng học” với bộ mặt kỉ băng hà rồi cũng quay vào ghế lái chuẩn bị ra về. May thay có thằng Bin còn nở nụ cười với cô, tuy nhiên, cái nụ cười của nó như thể “Ta đây lại tiếp tục độc chiếm mẹ rồi!” ấy.

Gia đình của em thật tuyệt vời *nước mắt vòng quanh* - Mà cũng phải, cô tự lập quen rồi, nếu mẹ nhắc nữa, chắc tự bản thân sẽ cảm thấy mẹ già lắm cảm mất thôi!

Nhưng mà cũng tủi thân cơ, các bạn được bố mẹ xoa đầu vuốt tai dần dò tỉ mỉ, còn có gia đình khoa trương khóc lóc nữa mà. Nhìn chiếc xe gia đình của mình khuất dần sau làn khói bụi, nghĩ đến cảnh thằng Bìn còn cười hớ hớ lúc thấy cô chia tay mẹ - ỨC!

“Chả thèm nhớ!” – rất hùng hồn bĩu môi một cái rõ cong, cô kéo cái va li “trước giờ vẫn thế” của mình vào trường

Về việc cô học ngành gì, thì...mẹ rất không cần hỏi han đã đăng ký cho cô vào học ngành “Quản trị kinh doanh” – chuyên ngành “Quản trị kinh doanh tổng hợp”. Mẹ giải thích như sau: Con gái học tài chính bị to não, học marketing bị lảm mồm! Quản trị vừa không to não lại vừa điềm đạm. Rất chuẩn mực!

Vâng! Con cảm ơn mẹ - sao đời cô cứ bị bà la sát ở nhà sắp đặt như vậy? Đừng nói đến khi tuần trăng mật mẹ cũng sắp đặt tư thế nhé. = =

Hương vị cà phê - Mờ Nhật

Vừa cầm lon Highland Coffee trên tay, Lam Anh vừa đi tìm lớp mình. Lớp của cô là C4-MNG2 mà tìm lòi mắt luôn chỉ thấy C4-MKT1 hay C4-F4. Đang mải ngáo ngơ xem chỗ đứng của lớp ở đâu thì...

Uych!

Cô đâm sầm vào lưng ai đó đang trước và “Xoạt” cà phê bị đổ hết trơn.

Nhưng...

Tuyệt thay, nó lại rất biết chọn lựa vị trí mà văng thẳng vào áo của người đó mà không phải là đổ xuống đất...

“Oái...” – sau khi định thần được cô đã gây họa, Lam Anh chỉ biết hét lên, dùng tay che miệng, mắt mở to vì choáng khi thấy chiếc áo trắng đang trước đã thành màu nâu cà phê. Tay cầm lon Highland tang vạt, mọi ánh mắt đều đổ dồn về đó!

“Tô...tôi...tôi xin lỗi!” – Lam Anh vừa hốt hoảng vừa sợ hãi khi nhìn lưng áo trắng của người đó giờ đây đã nhuộm màu cà phê sữa. Tay cô luống cuống tìm lấy khăn giấy bên trong cặp đến nỗi làm rơi sách vở liểng kiểng xuống đất, vali quần áo cũng buông rơi tự do. Nhưng mặc kệ, trong đầu cô lúc này chỉ nghĩ đến làm sao lau sạch được cà phê vẫn đang lăn dài trên áo của người ta

“Huê...” – Hải Đăng đi ngược lại, nhìn thấy anh thì tính báo vụ khóa phòng bị kẹt, giờ hai đứa trong đây đang đập cửa ầm ĩ vì không ra được. Nhưng bước chân của cậu chợt bị khựng lại khi đối diện với khuôn mặt thâm đen mây xám đến bao phủ của anh

“Sao vậy...?” – Đăng ngó ra đằng sau anh, lại vừa bất ngờ vừa buồn cười khi thấy một con cá dọn bể nào đó đang rất kì cùi mà chà chà lên chiếc áo đồng phục trắng thơm

“Ê này, dừng tay lại đi cô em” – nhìn dáng vẻ sợ hãi đến tái mặt của cô, Đăng liền nổi máu độ lượng mà ngăn kịp thời hành động “có kết quả không tốt” lại

“Dạ?” – Lam Anh ngược lên, si ngốc nhìn Đăng, rồi lại nhìn tấm lưng to to của người bị hại vẫn đang bắt động một chỗ

Mây đen bao phủ cả một vùng trời làm đám sinh viên năm nhất mới tới sợ hãi mà phải dãn ra một khoảng, tay chân khua khoắng chỉ trở bàn tán xôn xao rì rào. Có đứa còn chỉnh chế độ zoom camera điện thoại để vừa tránh “mây đen” vừa có thể chụp được bức ảnh chào mừng ngày khai giảng để đời!

Huân siết chặt tay thành nắm đấm, lần này lại cái gì nữa đây, cà phê thạch hay cà phê hoa quả? Quay người lại với ý định ghi nhớ mặt hung thủ, môi anh ngay lập tức nhếch lên nửa centimet, da mặt nhăn nhúm vài phân...Cái thứ này sao lại ở trước mặt anh?

“Ồ...anh là...” – Lam Anh thấy chàng trai bọt biển của mình thì vội chỉ vào mặt anh, giọng nói còn lộ rõ vẻ ngạc nhiên

“ ... ”

Sau một khoảng ngây đại trước hình bóng vài ngày trước còn làm cô thất điên bát đảo, Lam Anh ngay lập tức quay trở lại hiện tại khi nhớ đến mình chính là hung thủ lần thứ hai vấy bẩn áo của anh...

“Thôi chết rồi!” – Lam Anh trở về trạng thái vội vã lúc đầu – “...thật xin lỗi anh, em sẽ đền anh chiếc áo khác” – cô luống cuống nói

Mặt anh từ lúc quay lại như thế nào thì giờ vẫn thế, chỉ khác là mây đen bao phủ dày thêm vài phân so với lúc trước. Đây có thể gọi là “oan gia ngõ hẹp” trong truyền thuyết được không? Chính xác là tuần trước, cũng chính con người này, chính dáng vẻ này đã tặng cho anh một cốc cà phê thạch - trong khi đó là chiếc áo cuối cùng anh có trong va li. Đáng nhẽ phải còn hai cái, nhưng hôm trước do ông thầy tắm mà không mang khăn vào, thấy chiếc áo trắng mới của anh vắt gần đó thì rất dễ thương mà lấy để lau người, kì cọ thân thể. Đến lúc anh lật mặt ông ấy, cũng chỉ nhận được câu trả lời không kém phần dễ thương: “Áo em sạch thơm, thầy mượn để lau người”...

Còn lần này là cái gì đây, vẫn khúm núm, vẫn to gan chà chà lên người anh; cô gái này có phải xui xẻo mang tên “Cà phê” không?

“Em...” – Lam Anh bị đôi mắt đen ấy nhìn xoáy vào mình thì ngại ngùng, cô cúi mặt xuống để che đi đôi má đã kịp ửng hồng

Nhìn Lam Anh ấp úng trước mắt, anh như nhận ra mình đã “ngắc” cô ta quá lâu thì vội vã rời mắt nhìn sang xung quanh, lại quay phía sau thấy Đặng từ đầu chí cuối vẫn đứng dò xét hành động của anh thì nói:

“Mấy giờ rồi?”

“15 phút nữa là khai giảng” – Đặng đưa đồng hồ lên xem

“Tao đi lấy áo, mày chuẩn bị trước hộ tao” – anh hít một hơi thật sâu để nuốt giận vào trong, quay người bước hướng đến khu kí túc nam

“Này” – Đặng thấy anh đi thì vội kéo tay lại – “...khóa phòng bị kẹt rồi, hai thằng quỷ đang bị nhốt trong đấy. Tao đến để báo mày đây” – Đặng thở dài

“...” – anh nhếch ày trái. Cái gì vậy? Đùa nhau à?

Còn 15 phút nữa là khai giảng rồi, giờ lấy đâu ra áo để mặc?

Về phía cô, nhìn khuôn mặt anh biến sắc liên tục rồi lại thấy bóng dáng lừng lững của anh vội vã mang theo tức giận rời khỏi, Lam Anh trong lòng muôn ngàn bứt rứt. Muốn nói vạ lần câu “xin lỗi”, nhưng cũng vì cái tâm trạng như bóp méo lon của anh làm ý chí của cô bị teo nhỏ.

Đặng đứng một bên thấy tay cô cứ vò vò tờ giấy giới thiệu trường, mắt thì hướng đến Huân mà lo lắng; bên cạnh chân là sách vở, cặp và vali đồ vẫn còn rơi vương *** thì lên tiếng:

“Đồ đạc rơi hết rồi kìa”

“Dạ?” – câu nói của Đặng đã kéo cô khỏi tình trạng thơ thần – “...à, vâng cảm ơn anh” – Lam Anh vội vã cúi xuống nhặt lấy đồng đồ đạc bừa phứa dưới chân

Đặng cũng rất lịch sự mà ngồi xuống giúp Lam Anh thu dọn đồ, chột tay anh chạm vào quyển giới thiệu về ngành Quản trị kinh doanh thì lên tiếng hỏi

“Em học quản trị kinh doanh à?”

Lam Anh dừng hành động rồi nhìn lên quyển giới thiệu trong tay Đặng thì nói – “Vâng, em học quản trị”

“Vậy sao?” – Đặng nhướn ày, nghĩ đến tên đầu to kia lại học tài chính thì trầm tư – “...học khác ngành với tên đó sao?”

“Dạ? Tên đó là thế nào ạ?” – Lam Anh nghe thấy “tên đó” thì như bị gãi đúng chỗ ngứa, liền vồn vã hơn hẳn

“À không, chào em, anh là Đăng học ngành “Bất động sản”, rất vui được gặp em!” – Đăng đưa tay ra phía cô

“À, vâng” – tuy không hiểu gì nhưng Lam Anh vẫn lịch sự mà dùng hai bàn tay nhỏ bé nắm lấy cái thứ to to đang đưa ra kia – “...mà anh ơi, làm sao để xin lỗi anh ấy bây giờ?” – cô vẫn chưa thôi lo lắng

“Cái đó hả...chút nữa thôi em sẽ biết làm thế nào. Anh phải đi chuẩn bị đây, em thu dọn nhanh nhé, sắp đến giờ rồi, chào em!” – Đăng nhếch môi cười, anh đứng dậy dứt hai tay vào túi quần rồi thông thả bước đi

Cơ bản là anh cũng hồi hộp không biết, chút nữa tên một sách ấy sẽ giải quyết thế nào với cái áo, để lên nói trước gần ngàn sinh viên như thế! Cũng đáng mong chờ đấy !!

2. Chương 2: Vị Cà Phê 2: Lần Thứ Ba Và Cũng Sẽ Là Lần Cuối Chứ?

“Chết tiệt” – tại sao khóa phòng lại bị hư đúng lúc này. Anh khẽ rửa thầm!

“Huân ơi cứu bọn tao, tí nữa anh đây còn phải lên giới thiệu ngành nữa” – hai thằng quỷ bên trong suốt từ sáng đến giờ vẫn bị nhốt, thấy anh đến chỉ viện thì mừng ra mặt mà đập cửa ầm ầm

“Bớt kêu chút đi, tao cũng không khá hơn đâu!” – anh vội rút điện thoại ra gọi cho thầy quản sinh cũng đồng thời ngó qua đồng hồ đeo tay – “Chết tiệt, còn 5 phút nữa”

“Huân ơi...cứu bọn tao” – trong phòng, hai đàn anh của ngành “Thống kê kinh tế” và “Toán kinh tế” vẫn mòn mỏi chờ đợi. Hai vị ấy dí tai vào cửa, tay đập đập như tìm kho báu từ phía ngoài. Phải! Nếu cánh cửa này mở ra thì kho báu sẽ ủa vào. Mỗi khóa mới lại có thêm nhiều em xinh tươi hơn, đó chính là mỏ vàng cần phải khai quật!

“Hai bọn mày lên phát biểu thứ mấy?” – Huân đứng ngoài vẫn đi đi lại lại. Ngó qua hành lang kí túc đã vắng tanh, nhớ tối qua mẹ có dặn anh hôm nay sẽ lên phát biểu đầu tiên. Phát sốt mắt!

“Thứ cuối” – một tên lên tiếng

“Còn tao thứ sáu hay thứ bảy gì đấy” – tên còn lại nói vọng ra

“Tao gọi thầy quản sinh rồi, chúng mày cố đợi nhé. Hôm nay tao lên đầu tiên nên phải đi đây” – anh chút chút lại ngó qua đồng hồ đeo tay, thấy đã đến giờ thì vội chạy đi!

Không biết đến bao giờ mới hết xui!

Hương vị cà phê - Mờ Nhạt

Cô cuối cùng thì cũng tìm thấy lớp của mình ở tận cuối cùng của phòng truyền thống rộng thênh thang. Sao không ai nói với cô là tập trung trong đây, làm cô cứ đi quanh sân trường mà tìm kiếm. Ác thật!

Nhìn phòng truyền thống rộng như sân bóng rổ High School Musical lọt bỏ ghế khán giả, tuy là người đã tiếp xúc với môi trường quốc tế từ sớm nhưng Lam Anh vẫn không khỏi cảm thán! Sao lại có nơi đẹp như thế này!?

“Bạn ơi, ình đi nhờ” – cô khệ nệ kéo đồ đạc của mình đi lách qua đám người, mong nhanh chóng xếp vào hàng

Cuối cùng thì cũng lết xác được vào hàng lối, Lam Anh khẽ lau mồ hôi lấm tấm trên trán. Ngó ngang xung quanh, hình như mọi người đã đứng đâu vào đấy. Khai giảng sắp bắt đầu rồi!

“Bạn ơi đứng lui xuống dưới một chút đi” – con nhỏ đằng trước quay lại nói với cô

Ồ... sao thấy nhỏ này quen quen. Nga...

“Hương mắt!” – cô bật gọi

“Chè Lam” – Hương thấy cô đứng ngay sau mình thì cũng ngạc nhiên lắm, liền quay người lại nhìn cô từ đầu chí cuối

“Mày cũng học ở đây sao?” – ngó ngó – “...cùng lớp kìa” – cô vui vẻ ra mặt, ngữ tưởng dẫn xác vào đây là tiết đường bạn bè, ai ngờ lại gặp ngay con mắh hàng xóm thân cận

“Ừ ừ đúng rồi, cơ sao tưởng mày ở bên Anh mà?” – nhỏ Hương cũng vui ra mặt

“Mẹ tổng tao về, bắt tao chui đầu vào đây này” – cô khẽ thở dài – “...nhưng thôi, thấy mày tao vui lắm áy con mắh ạ” – cô nắm tay tay nhỏ, miệng không ngớt nở nụ cười tươi

“Hai em trật tự đứng vào hàng đi” – đang định buôn bán tiếp thì bị “nhân viên đặc vụ” ra nhắc nhở. Thế nên hai đứa đành ngậm ngùi dầm dúi hện nhau sau khai giảng sẽ hàn huyên tâm sự

Hương vị cà phê - Mờ Nhật

Khải giảng...

Khởi đầu là màn giới thiệu đầy hoành tráng của thầy hiệu trưởng. Thầy ấy giới thiệu tất tần tậ về những gì đã có trong catalogue nói về trường mà cô đọc trước đó, không sót một chữ. Đúng là kinh nghiệm bốn năm, đủ để nói sang sảng mà không cần cầm giấy hay nhìn gạch đầu dòng. Cũng đáng nể đấy!

Tiếp sau là chủ nhiệm các ngành lên giới thiệu bản thân để cho các em biết mặt về sau có vấn đề của ngành nào thì phải hỏi đúng người! Nghe các cô các thầy dọa nạt, có vẻ con đường lên lớp sẽ rất vất vả như trèo đèo lội suối...Mệt rồi!

Công nhận là cái phần giới thiệu dài dòng này khiến ai cũng phải buồn ngủ. Lam Anh đã lên giường rất sớm từ tối qua để có tinh thần sảng khoái hôm nay còn chống mắt lên nghe. Không những thế sáng nay còn uống cả cà phê...

“Ôi...” – cô khẽ rên rỉ trong lòng, gục trán vào bàn tay, sao cứ nghĩ đến cà phê là cô lại thấy ngay hình ảnh hai chiếc áo trắng của anh bị cô nhuộm màu miễn phí. Không biết giờ kiểm anh ở đâu để đền áo và xin lỗi đây!

~“Kìa kìa, Golden Bell ra kìa” – đang suy nghĩ đến anh thì đột nhiên nhỏ Hương kéo giật cô về phía trước, mặt nó còn rất hoành tráng mà vẽ lên cái vẽ hớn hở bốc mùi

Cô nhìn theo ngón tay nó chỉ lên sân khấu...chả có ma nào!?

“Đâu, Bell đâu?” – cô cố nheo mắt tìm kiếm quả chuông mà nhỏ nhắc tới

“Ồ...rõ ràng vừa giới thiệu mà!” – Hương mắh chán nản ra mặt, tay khoác vào tay cô cũng buông thông vô định

Trong lúc đó...

“Thầy...” – anh mờ mờ hồ hồ nhể nhể tiến đến sau lưng người thầy yêu áo họa tiết chim cò, Hawai của mình. Hơi thở anh cũng đứt quãng liên tục do chạy thực mạng từ kí túc nam đến đây

“Đến rồi à, lên mau đi” – ông thầy quay lại nhìn thì vội kéo anh lên trước, tay chỉ ra phía bên ngoài, nơi mọi người vẫn đang ngóc cổ lên chờ - “..mà áo em làm sao kìa?” – ông ấy quay anh mấy vòng, rồi còn hít hít ngửi ngửi

“...” – anh vùng ra khỏi sự soi xét của thầy Hawai, hơi e dè vì cái áo nhuộm cà phê của mình, nhưng trong lúc này cũng không giết ai ra đồng phục GB được.

Chợt nhìn sang bên cạnh thấy cô nhân viên đang cầm chiếc áo thu đông dài tay kẻ ngang đen trắng. Đầu anh chợt lóe lên một ý tưởng:

“Cô ơi, em mượn tạm chiếc áo này nhé” – anh cười tươi để lộ ra hàm răng trắng sáng đều đặn

“Ồ...ờ...” – cô nhân viên bị thứ hào quang ảo tưởng đằng sau anh làm cho tâm trí bị trì độn. Rất tự nhiên mà đưa áo ra cho anh

Không vội giải thích cho người thầy vẫn đang mắt to tròn đứng bên cạnh, anh lấy phần tay áo buộc hờ vào cổ, còn phần thân áo để thông tự do trên lưng. May thay, thân chiếc áo này đủ dài để che được vết cà phê trên áo!

Hương vị cà phê - Mờ Nhật

Thầy MC trước lúc đó vẫn còn đứng chầy rềnh rềnh mồ hôi vì xướng tên anh mãi mà chẳng thấy bóng dáng anh đâu, giờ nhìn thân ảnh cao lớn của anh đang bước đi trên sân khấu, ông ấy mới thở phào nhẹ nhõm. Vội lấy cái mic mà nói lần nữa:

“GB ngành Tài chính, mời em!”

“Ra rồi, ra rồi” – Hương mắt đang ửng rớt, thấy anh ra thì liền vui vẻ lời xồng xộc tay nó lên mà cầm nắm ôm ấp

Anh nhìn quanh khán phòng, lần nào cũng đông nghịt như thế này, chứng tỏ học viện vẫn thu hút khá khá sinh viên. Chỉ khác cái là ánh nhìn của mấy em ấy bắn vào anh không còn là long lanh đầy nước như mấy lần trước nữa mà là vẻ ngạc nhiên tốt độ. Anh cũng nghe thấy vài tiếng rì rào kiểu như: “Anh ấy mặc áo kiểu Hàn Quốc kìa?” hay “Anh Huân giờ lại chuyển sang thích thời trang Hàn Quốc sao?”

Hàn Quốc!? Mặc kiểu này là Hàn Quốc sao? Bọn họ thật có khiếu nghĩ ra mấy loại thời trang lạ đời, thế mà trước lúc đó anh đã nghĩ chính mình mới là người sáng chế ra xịt-tai này cơ. Hít lấy một hơi, bỏ qua “sự mặc cảm” khi mang trên người xu hướng thời trang kì dị, anh chỉnh lại mic gần mình, rồi nói:

“Xin chào các bạn sinh viên khóa 4, trước tiên tôi rất vui mừng được chào đón các bạn đến với học viện Emerald. Tôi mong rằng, trong thời gian theo học, các bạn sẽ tìm thấy những điều thú vị thật sự. Về phần mình, tôi tên là Trần Huân – sinh viên năm thứ ba ngành tài chính. Để biết chi tiết về ngành, tôi nghĩ các bạn google là nhanh nhất *cười*, còn nói ngắn gọn thì các bạn hãy tự trải nghiệm để nếm mùi “Tài chính” là như thế nào. Nhiệm vụ của tôi là trợ giảng cho các bạn ở các môn học trong ngành, ngoài việc trao đổi với các thầy cô người nước ngoài, có gì khó hiểu, các bạn có thể tìm gặp tôi ở tòa nhà Golden Bell nằm ở phía Đông nhà truyền thống. Tôi sẽ rất sẵn lòng giải đáp mọi thắc mắc của các bạn”

Giọng nói ấy, phong thái ấy, vẻ mặt ấy, nụ cười ấy...Trần Huân...tên anh là Huân sao? Lam Anh ngây dại hoàn toàn, giờ đây những tiếng nheo nhéo của nhỏ Hương bên cạnh cũng chỉ như tiếng ruồi muỗi không đáng quan tâm. Không gian rộng lớn này như bị bó hẹp từ khi anh bước lên. Cái bực đó hợp với anh lắm, thật đấy! Xung quanh anh được bao bọc bởi thứ ánh sáng kì dị mà như chỉ khi đọc truyện tranh thần thoại Hy Lạp mới thấy, là mắt cô hoa hay anh đang phát quang thật sự? Còn nữa, nụ cười lúc nói đến chữ “Google” ấy, anh có thể cười lại lần nữa được không?

Đôi mắt của cô dồn toàn bộ lên anh, mái tóc đen được cắt tự do – không quá chỉnh đốn cũng không quá luộm thuộm – nó hòa hợp hoàn hảo với khuôn mặt đẹp rạng ngời! Dáng người cao cao, dường như cơ thể anh rất đẹp nên cái bộ đồng phục nhạt nhẽo kia khi được anh khoác lên cũng có thể biến thành xu hướng thời trang.

“Này...này...” nhỏ Hương thấy mặt cô dần thộn thì lay lên lay xuống

“Hả?” – cô giật mình quay lại hướng nó

“Mày bị sao vậy? Cứ đứng đực ra ở đấy. Nhìn thấy gì chưa, anh Huân là một trong những Golden Bell của học viện đấy” – con Hương từ lờm nguýt cô thì liền đổi ngay về cái giọng hớn hỏ ban đầu

“Mày trông hộ tao đồ, tao đi đây một chút” – cô không nghe nổi Hương nói gì, lúc này cô chỉ biết nhướn thân hình cây nấm của mình lên mà ngóng anh. Chợt thấy anh đã khuất dần sau cánh gà, không hiểu động lực ở đâu mà bước chân cô vội muốn đuổi theo anh. Chết ít cũng để cô được xin lỗi anh!

“Này...” – con Hương thấy cô chạy đi thì chỉ biết gọi với lại

Đi vòng ra cánh gà, thấy bóng anh rẽ sang bên phải, cô liền nhanh chóng đi theo. Nhưng đến khi chạy ra ngoài thì anh đã đi mất. Thật giống như lần trước, hình ảnh của anh lại tan biến rất nhanh khi cô muốn gặp! Phải chăng cứ phải là cô gây họa thì anh mới xuất hiện!?

Thở hồng hộc, Lam Anh cúi gập bụng xuống, hai bàn tay chống lên đầu gối! Cơ hội của cô tưởng chừng đã nắm đến tay mà lại tuột mất...

“Mày bỏ đi đâu đấy?” – con Hương thấy cô thất thủ đi về thì vội kéo vào hỏi

“À, không có gì?” – cô mang đôi mắt buồn bã đưa lên nhìn nhỏ, rồi lại lia sang xung quanh – “Mọi người tan hết rồi sao?”

“Con điên, bây giờ về kí túc xá nữ nhận phòng và nhận đồng phục. Mày cứ như con trên mây ấy! Đi, tao không đủ sức để kéo cả đồng hành lý của mày đâu” – con mắ đánh mắt về đồng đồ của cô giờ đã được xếp gọn thành một hòn núi nhỏ

Cô gật đầu qua loa rồi kéo vali đi cùng đám nữ sinh về phía kí túc xá, mà chính xác là lết theo con mắ đang rất tung tẩy nhìn trời nhìn đất nhìn mây đằng trước. Phải nói, cô rất mong chờ được gặp anh! Đúng là lúc đầu, cô muốn gặp anh vì anh quá ư là đẹp, hết như những gì cô mơ mộng bấy lâu nay xuất hiện, lại còn gần đến nỗi cô có thể cầm nắm được! Nhưng giờ, điều cô mong muốn duy nhất là - “Xin lỗi anh”.

Ngẫm lại, cô vô duyên hai lần liền làm anh ê chề mặt mũi trước đồng người như thế, nhưng anh chưa một lần nói nặng lời với cô. Nếu đặt địa vị là mình, chắc chắn cô sẽ nổi điên lên mà túm lấy cổ con bánh bèo đổ cà phê vào người mình, rồi ăn vạ đòi đền áo. Nhưng anh không làm vậy, cũng không một chút gì lưu lại sự xấu mặt cho cô.

Sự im lặng của anh làm cảm giác tội lỗi của cô dâng ngen ứ ở cổ họng!

Anh có biết em muốn thế nào được gặp anh để nói câu xin lỗi không?

Lam Anh nhìn lên bầu trời xanh trong, điều cô mong muốn có được ông trời thấu hiểu?

Hương vị cà phê - Mờ Nhạt

Ký túc xá nữ...

“Bây giờ tôi sẽ gọi tên từng em lên đây để lấy số phòng cùng nhận đồng phục”- cô quản sinh khu nữ sinh sang sảng nói

“Ồ, sao người ta biết số đo của mình mà may đồng phục?” – cô ngơ ngẩn hỏi Hương

“Ặc, khi đăng kí vào trường phải khai hết rồi mà mày. Chiều cao cân nặng, số đo ba vòng. Như thi hoa hậu...Bộ mày khai trong lúc mơ ngủ hay sao mà hỏi dần thế?” – con Hương nhún mày nhìn cô, từ lúc cô chạy đi đến giờ, người cứ như không nào, phát ngôn ngớ ngẩn đến đáng sợ

“À...” – là do mẹ cô làm hết, cô có làm gì đâu mà biết. Cầu mong mẹ không khai nhầm cái gì!!

Có lẽ đúng là trời xanh hiểu lòng cô...nhưng lại hiểu cái điều xếp sau thứ cô mong muốn lúc đầu. Y như có sự sắp đặt, cô và con mắ ở cùng phòng nhau; hơn nữa, cũng may là không phải ở vá phòng với mấy chị khóa trên. Không thì rất khó nói chuyện!!

Nhận đồng phục đầu đây, cô, Hương và hai bạn nữa kéo đồ đạc đến trước cửa phòng số 10 – căn phòng ở giữa dãy số hai. Cửa được bật mở...vẫn là không gian tuyệt mỹ mà cô được ngắm trước đó, nhưng hôm nay sao mọi thứ không trắng lẹ như trước...hình như nó đã bị cái buồn man mác trong hơi thở của cô nhuốm trọn mất rồi!

Uể oai mang đồng hành lý về giường, hai bạn nữ kia biết cô và Hương là bạn thì liền hiểu ý mà chia sẻ chiếc giường tầng bên cạnh. Nhìn cô cứ thở ngắn thở dài như trúng tà, Hương liền lên tiếng:

“Mày làm sao đấy?”

“Tao có chuyện khó nói” – cô thở dài

“Đèn đỏ à?” – con Hương vô duyên rất không kiêng nể hỏi thẳng

“Đỏ đỏ cái mông. Tao có chuyện trong lòng khó nói” – cô lườm nó một cái, rồi lại thở dài thườn thượt

“Con điên, mau sắp đồ đi. Thấy tâm trạng của mày bèo bọt, đại ca tha mạng không chiếm giường dưới đây. Liệu liệu mà chuẩn bị tinh thần kể đầu đuôi cho đại ca trong giờ ăn trưa đi” – con Hương vênh mặt lên rồi cũng mang đồ của mình xếp gọn một bên

Chuyện khó nói à? Cái đó, giờ chỉ cần gặp được anh, phun ra cái lời “Xin lỗi” đơn giản mà khó như đan rổ ấy là gánh nặng trong lòng cô sẽ được thả trôi sông ngay lập tức.

Hương vị cà phê - Mờ Nhặt

Ngày đầu tiên ở học viện chỉ là mặc đồng phục mới rồi được đưa đi thăm thú các dãy phòng học. Giờ thì cô cũng thỏa mãn ong muốn được ngắm phòng ốc đẹp rồi! Đúng là khác một trời một vực so với cái gọi là cấp hai cấp ba; phòng học thật hiện đại với máy chiếu to đùng, bàn ghế được thiết kế theo hình ruộng bậc thang, đặc biệt ở chỗ mỗi bàn đơn lại có một chiếc laptop hiệu Vio loại mới nhất. Thật xa hoa!

Địa bàn của khoa quản trị an tọa ở tòa nhà thứ hai trong bốn tòa nhà cao à cô đã thấy trước đó. Nhưng cũng không phải chiếm trọn cả tòa mười hai tầng này, mà chỉ là bốn tầng trên cùng sẽ là nơi ngày ngày cô phải qua lại thôi. Công nhận là chỗ học rất đẹp, nằm ở vị trí cũng đẹp; nhưng được cái quãng đường đi từ kí túc ra đây tổng là mười lăm phút lẻ sáu phút bốn mươi giây - điều đó chứng minh cho việc: Mùa hè đi thì nắng vỡ đầu, mùa đông đi thì lạnh sun-gung-ku! Nghĩ đến đây, máu lười biếng lại nổi lên trong cô *thở dài*

“Chè Lam, mày có nghĩ là chúng ta nên chuẩn bị một con xe đạp để đi chung không?” – mamm tử chợt nảy ra ý tưởng

“Được mang vào viện hả?” – cô ngạc nhiên

“Sao lại không?” – con mamm chỉ ra dàn xe được khóa kĩ lưỡng cẩn thận ở một bên hàng rào thấp – “...đó, người ta đi đây kia kìa”

“À há, hay nhá” – cô nhìn theo tay con mamm thì thích thú lắm – “...mày mang đi, tao không có xe” - cười tươi

“Ồ để tí tao gọi mẹ tao thử xem” – nghĩ nghĩ một lúc, chợt con mamm lại nói – “...nhưng mà vụ xe cộ này hình như còn phải đăng ký với giáo vụ. Khá lằng nhằng đấy, thành ra tao hơi ngại” – mamm ra vẻ hiểu biết, một tay chống nạnh, một tay xoa cằm

“Thôi cố đi, không tao thấy lết xác đi được đến đây cũng hết học luôn” – Lam Anh làm bộ mệt mỏi vật vờ, mong sao kích thích được vào trái tim rung cảm của chị mamm

Nhìn cô quần quai như vậy, Hương cũng giãn cơ mày mà đồng ý. Quay sang liếc xéo cô một cái:

“Mày còn nợ tao vụ “chuyện khó nói” của mày đó” – nhở bẹo má cô một cái rõ đau, không những thế còn day nghiền như thể lấy thịt má cô làm chày được luôn rồi ấy

Gọng kìm của Hương vẫn không tha cho cô tuốt cho đến khi ngồi vào gian phòng ăn. Được cái, nhà ăn không làm cô quá bất ngờ, vì thời gian chai mặt ở nước ngoài cũng giúp cô quen với cái kiểu bưng bê đợi người ta đổ thức ăn vào ỉnh rồi. Liếc qua có vẻ Hương mamm khá bối rối trong vụ này, nhở luống cuống đến nỗi bị mấy bác bếp mặt nhăn mày nhíu khó chịu. Tình thương đồng loại nổi lên, cô đưa khay cơm của mình vào tay Hương rồi nói:

“Mày kiếm chỗ đi, tao lấy thức ăn cho”

Hương mamm nhìn cô xúc động nghẹn ngào, mồm bạnh, mắt rưng rưng ngấn lệ. Thấy mà phát ón!!

Ấy thế mà ngay sau khi cô cho được miếng cơm đầu tiên vào miệng, nhở ta đã rất hùng hực khí thế mà kéo xệch má cô về gần nhở, mắt sắc như dao nhìn cô nguýt một cái:

“Có chịu phun chuyện ra không? Lại tính tống cơm vào mồm để lấp liếm hả?”

“Ê...êm kể đây” – miệng đầy cơm, má lại bị lôi không thương tiếc, Lam Anh ngán ngán lệ hướng đến mamm đại ca mà nói

Sau khi nuốt cơm và uống nước cho xuôi, cô bắt đầu trần thuật sự việc xảy ra. Bắt đầu từ lúc đèn đuổi đổ cà phê lên người anh ở sân bay, rồi đến lần này là tặng anh lon Highland vào áo đồng phục. Cô kể chi tiết đến một tình huống nhỏ cũng không bỏ lọt!

Con mắt nghe chuyện mà mắt cứ mở to, người nó đơ như cây cơ, chút chút lại nuốt nước bọt một cái:

“Thế anh Huân có gõ ày to sọ ra không?” – con mắt tiến sát đến cô hỏi, nó hỏi nhỏ đến nỗi cô phải ghé sát tai nghe

“Khỉ, hỏi thì nói to lên, mày có biết là cái dáng này của mày với tao biến thái lắm không? Nói về anh Huân thì làm sao mà mày lảm la lảm lét thế?” – cô nhả mày kéo rứt người về phía sau. Giọng kích thêm mấy volume

“Con điên” – Hương vội xùy xùy rồi kéo sát ghế ngồi cạnh cô – “...tao thề là nếu ra khỏi nhà ăn mày có mệnh hệ gì tao sẽ coi như không biết mày”

“Gì mà ghê vậy?”

“Thế mày không biết anh ấy là một GB à?” – con Hương nói nhỏ, mặt còn nhả như quả táo tàu

“GB là cái gì?” – dường như lúc ở nhà truyền thống cô chỉ tập trung vào anh mà không biết đến mọi việc xung quanh nữa

“Tao chịu mày luôn” – con Hương nhả nhó mặt mày, nhưng rồi cũng kéo dịch ghế sát hơn mà ngồi tường thuật cho cô nghe GB là cái gì?

“Này nghe cho thủng nhé! Lần sau biết mà đối nhân xử thế. GB là viết tắt của Golden Bell, đó là một tòa nhà đặc biệt mà chỉ có học viện Emerald mới có. Nơi đây là cái lò quy tụ những học sinh giỏi nhất của các ngành trong viện, họ sẽ không học cùng những sinh viên bình thường như chúng ta đâu! Nghe nói có mười hai ngành thì tương ứng sẽ có mười hai GB. Họ sẽ cùng nhau nghiên cứu trong tòa nhà Golden Bell ấy. Những GB đều có đồng phục riêng” – nhỏ giang tay ra – “...nhìn đi, đồng phục của chúng ta là màu xanh cổ vịt còn của họ là màu đen. Còn nữa, phù hiệu ở ngực áo của chúng ta chỉ có chữ E trợ chọi này, còn của họ là chữ E có vòng tròn màu vàng bao quanh. Hiểu chưa?”

“Vậy anh Huân...”

“Đúng, anh ấy là một trong những GB. Mà mày nhớ hộ tao, GB được nâng như nâng trứng, hứng như hứng hoa. Giáo viên tự hào, sinh viên nể phục. Mà đám GB ấy, ai cũng có một vẻ quyền rũ riêng, động vào họ là giáo viên xéo thịt, sinh viên đến ỉu lò mày ngay” – nhỏ đánh mặt nghiêm túc đến đáng sợ

“Vậy đến chỗ tòa nhà đó như thế nào?” – Lam Anh nghe thấy tia hy vọng thì liền quay ra hỏi

“Đến cái đầu. Muốn đến tòa nhà đó trừ khi có đăng ký học trợ giảng, một lớp khoảng 15 người gì đó đăng ký chung với nhau. Lúc đó mới được dẫn xác đến tòa nhà ấy. Còn không á, không phận sự miễn vào! Có bảo vệ riêng đó!” – con Hương ném ánh nhìn sang cô

Hóa ra là vậy, hóa ra anh ấy ở một chân trời xa vời mà tưởng như cô có cố mấy cũng không thể với tới được. GB, GB, GB,...nếu anh là một GB thì quả thật việc gặp anh là quá khó khăn. Hôm nay cô đã tuột mất cơ hội để xin lỗi anh, không biết đến bao giờ mới tìm thấy cơ hội thứ hai. Lại nghĩ đến cà phê? Chẳng nhẽ ngày nào cũng cầm lon cà phê trên tay, gây họa rồi anh sẽ xuất hiện?!

Lam Anh quay ra nhìn ánh nắng mặt trời chiếu sáng qua tấm kính lớn, cô có thể nhìn thấy cái bản mặt gây họa hai lần cho cùng một người của mình đang phản chiếu trên ấy. Tự cười với những việc đã xảy ra, lại từ rửa cho suy nghĩ biến thái của mình...Cái gì mà gây họa rồi anh sẽ xuất hiện? Mơ tưởng hão thôi!

Quay lại phòng ở kí túc thì cửa đã được sửa xong rồi, anh liền tháo “thời trang Hàn Quốc” ra khỏi người mình rồi nhanh chóng tiến đến phòng tắm. Mặc cái thứ ngòn ngọt này trên thân, anh cảm giác bọn kiến sẽ bu đầy anh mất.

Xả nước, anh chống hai tay vào mặt kính trong phòng tắm đứng. Mặc kệ cho nước xả xối lên cơ thể trần trụi, anh vẫn chỉ đứng yên ở đó. Điều anh suy nghĩ lúc này đó chính là bản mặt của Vũ – người chuyên dùng mọi thủ đoạn để tranh giành chỗ ngồi của anh trong tòa nhà GB. Anh có suy nghĩ nhiều mức nào, suy

diễn nhiều thế nào cũng không thể lý giải nổi tại sao tay đó lại luôn luôn nhắm vào anh mà cạnh tranh như thế! Hẳn học giỏi, công nhận là rất giỏi. Không chỉ có tài chính mà cả bất động sản, thuế hay marketing hẳn đều nằm lòng. Vậy mà, từ lúc học chung với nhau năm nhất đến giờ, hết làm trò chí trá vu cho anh ăn gian trong phòng thi, rồi lại công khai tuyên chiến với anh giữa hội đồng giáo viên. Đầu hẳn có đạn hay là anh quá nổi tiếng để hẳn phải cạnh tranh gay gắt như thế?

Anh thuộc dạng người thấy phiền phức là tránh xa, tí như vụ bị đổ cà phê lên người. Nếu như người khác, họ đã phải day nghiêng trĩu triết cô ta đến khúm núm van lạy tha thứ rồi, nhưng anh lại bỏ qua mà không mắng cô ta đến một câu. Không phải anh không biết giận mà anh thấy chuyện mắng mỗ nhau qua lại rất phiền phức. Còn chuyện giữa anh và tay Vũ, anh không muốn chiến cũng phải chiến. Nhiều lúc, mấy đứa trong phòng bức xúc chuyện này mà nói với anh: Mày làm một mẻ cho hẳn chết ngạt đi. Dư dứ dư dứ, đau cả đầu.

Từ gương phản chiếu lên nụ cười khó hiểu của anh, nhớ lại lúc đang đi về kí túc bị hẳn chặn lại, tưởng có chuyện gì hóa ra là: Lần thi này, nếu cậu không hơn được điểm tôi thì phải nhường ghế GB tài chính cho tôi!

“Nhường ghế GB tài chính” – cái câu này anh nghe đến mòn cả lỗ tai rồi. Không hiểu sao hẳn yêu quý cái ghế ấy thế? Chẳng nhẽ lại nói: Xin lỗi vì mẹ tớ bắt tớ ngồi vào ghế đấy, nên tớ không tặng cho cậu được! – Đúng là trò đùa mà

Đang suy nghĩ mông lung chợt cửa phòng tắm bị nện như sắp gãy ra đến nơi, bên ngoài thằng Phong réo ầm ỉ

“Lại cà phê hả Huân? Mày có duyên với mấy đứa tạt cà phê thế? Tao mang áo này đi giặt luôn nhá! Mà tắm xong nhớ đến nhà vàng nổi đấy”

“Cám ơn” – anh nói vọng ra rồi cũng kéo mình ra khỏi đám suy nghĩ như mây u ám trong đầu. Phải gột rửa hết mới được!

Hương vị cà phê - Mờ Nhật

Một ngày trôi qua không nhiều hứng khởi, hơn những thế còn hơi nhàm nhàm. Chỉ có điều, cô phát hiện ra hai bạn giường đối diện nói chuyện cũng rất dễ gần. Một bạn tên Thúy – sở thích đọc manga và bạn kia tên Liên – sở thích nghe nhạc. Lúc đầu thấy hai bạn ấy lằm lằm thì nghĩ khó tiếp xúc, nhưng cũng nhờ con mắm xưa nay vẫn là chân hoạt náo viên trợ giúp, hai bạn ấy đã nói nhiều hơn và cười nhiều hơn.

Những ngày sau đi học, lịch trình của cô là như thế này:

6h40: Chuông kêu

6h55: Vệ sinh cá nhân cùng với thay đồng phục đã được là lướt tướt tất từ tối qua

7h00: Cầm gối đập vào mặt còn mắm vẫn còn đang há mồm ngủ

7h15: Đợi con mắm xong xuôi đâu đấy rồi sẽ cùng nhỏ và hai bạn kia đến phòng ăn để chén bữa sáng

7h45: Sải bước đến khu học – cô và Hương học cùng chỗ còn hai bạn kia phải đi xa hơn chút để đến tòa nhà thứ tư, nơi những con người tinh hoa của ngành “Bất động sản” trị vì

8h00: Vào lớp học

Lam Anh có thể coi là nhỉnh nhất về khoản tiếng Anh ở trong lớp, chứng minh cho việc đó là cô không phải thi đấu vào tiếng Anh như những đứa khác. Nhưng lợi thế giao tiếp trôi chảy siêu “fô-luôn” của cô cũng chỉ dừng lại ở mức – cô hiểu thầy nói gì; còn nói về khả năng tư duy logic hay hiểu bài nhanh thì có thể nói bọn sên, ốc, rùa gọi cô bằng bà cố nội vẫn là may. Thành ra, có muốn thành quả bom tấn tiếng Anh ở trong lớp để làm màu với thầy cô cũng không được, Lam Anh đành ngán ngấm ngồi nhìn mọi thứ xung quanh mà khê thờ dài

Chợt hình ảnh của anh ở nhà truyền thống lại hiện lên trong não cô. Ngẫm đi ngẫm lại mới hiểu, cái áo kẻ sọc giờ hơi bị anh choàng lên người là để làm gì? Chắc chắn là che cà phê do cô tướt lên rồi, vì lúc trước anh gì đó cũng nói là phòng bị kẹt khóa!! Nghĩ đến đây cô liền gục mặt xuống hai cánh tay vẫn rất ngoan

ngoãn được khoanh tròn, xoay xoay cái đầu làm phần tóc mái bị rối bù, cô không thể hết day dứt về những việc đã làm được!

Đang trong tình trạng đầu bù tóc rối, chợt có giọng nói hiền dịu mà sao tê tái cắt lên qua cái loa micro:

“Miss Lam...Anh” – ông thầy cố đánh vần tên cô theo cái biển tên ở trước mặt – “Can you answer my question?” – thầy giáo người Mỹ tên Michael rất dịu dàng mà nhìn cô bằng đôi mắt màu xanh dương hút hồn

“A...” – cô giật mình nhìn lên ông ấy, rồi mất ba giây định thần ông ấy phát ngôn cái gì, cô lại luống cuống tìm sự chi viện của con mắt bên cạnh. Xui thay, trước đó nàng ấy đang mải ngồi vẽ người mẫu thiết kế thời trang nên cũng chẳng nghe cái gì, thành ra quân chi viện duy nhất cũng bơ cô mà nhìn đi hướng khác

“Miss Lam Anh” – ông thầy lại lần nữa gọi tên cô, bước chân còn rất nhanh nhẹn mà tiến đến chỗ cô ngồi ở bậc thang thứ ba từ dưới lên

“I’m sorry, can you repeat again?” – cô gãi đầu gãi tai nhìn ông ấy, ngượng ngùng thốt ra cái câu bại hoại thanh danh

“Miss Lam Anh; if you don’t want to learn my subject, you can quit every time you want. My door always opens!” – ông thầy “Mai-cò” tuy vẫn cười, đôi mắt vẫn hút hồn nhưng tuyệt nhiên từ miệng lại phả ra hơi lạnh thấu tủy

Cũng đã một tuần cô đi học ở trường, tuy đầu óc trì độn nhưng chưa lần nào để bị giáo viên nhắc nhở hay sờ gáy. Và cũng đã một tuần cô cố quên đi hình ảnh của anh vương vất trong não, đến hôm nay rảnh rồi sinh nông nổi khơi ra thì lại dính phốt đẹp như thế này! Đành ngậm ngùi, Lam Anh không biết làm gì ngoài xin lỗi rồi rít rồi hứa sẽ ngoan ngoãn nghe giảng. Thành ra cả giờ môn “Quyết định trong kinh doanh”, cô ngồi như phỗng, thẳng lưng, mắt hướng chính diện bực giảng, đầu gật gật theo mỗi câu ông ấy nói dù thật sự không hiểu gì...Chợt dạ lại nghĩ, nếu mẹ biết tình hình học tập của cô như thế này chắc hết đường sống quá!!!

Hương vị cà phê - Mờ Nhật

“Mấy ông tây nhớ mặt rồi thì lần sau thể nào cũng gọi liên tụi đó” – con mắt còn rất tốt bụng day nghiêng lại việc cũ

“Mày còn dám mở mồm, đồ thấy chết không cứu” – cô có hơi giận thật

“Ồ...thôi tao xin lỗi mà! Tao có quà ày đây” – Hương xum xoe tiến đến khoác lấy tay cô ôm ghì, miệng cười gian tà

Lam Anh cố bóc cánh tay gọng kìm của Hương ra, mày nheo lại nói - “Quà gì thì nói đại đi, ôm tay ôm chân nóng thấy bà”

“Cả tuần qua tao đã tìm được đường đến Golden Bell ày mà không cần đi qua cổng bảo vệ” – nhỏ Hương nháy mắt với cô

“Thật á? Thế nào?” – bỏ quên ngay sự giận dữ lúc trước, cô vội túm lấy người Hương mà hỏi

“Đừng vội, đợi mọi người về hết rồi tao dẫn mày đi. Mỗi tội, phải cẩn thận, bị phát hiện coi như là the end cuộc đời đó” – Hương ghé sát vào tai cô nói thầm, giọng nhỏ cũng nhuốm chút vị nghiêm túc

“Biết rồi” – cô gật đầu cái rụp. Trong lòng chợt có chút lằng lằng khó tả.

Sắp được gặp lại anh rồi

Khi cả trường tan hết cũng đã là mười hai giờ trưa, con mắt lại giở bài mè nheo đòi đi ăn trưa trước rồi mới dẫn cô đi. Tuy có chút tức giận do bị lợi dụng không thương tiếc nhưng tình hình trời nắng võ đầu cũng làm cô thấy oải. Nghe đầu chị mắt nói phải có pha trò đèo lợi suất nên nốc cơm vào trước còn có sức đi sẵn.

Vậy là cơm nước chè chén xong xuôi ở nhà ăn, cô và Hương bắt đầu công cuộc đột nhập tòa nhà Golden Bell. Haha, tại sao lại giống như trong phim hành động Mỹ thế này? Cái giống ở đây là hai con khi về phòng liền

thay đổi quần áo thành áo dài tay, quần dài tay màu đen, tóc búi cao, đeo kính đen cộng bít khẩu trang. Vừa tránh nắng vừa thực hiện công tác đột nhập hoàn hảo!

Hai người xuất phát từ nhà truyền thống...đúng là theo hướng tay con Hương chỉ thì đi qua một tòa nhà là đến, thế mà nó lại dẫn cô đi đường vòng xa lắc xa lơ; cảm giác con đường ngoằn ngoèo ấy đủ để cái nắng giữa trưa tiêu hủy làn da trắng sau lớp áo dài tay mỏng manh.

“Sắp đến chưa?” – vừa đi thậm thà thậm thụt sau con mắt, cô vừa mệt mỏi hỏi

“Sắp rồi, mà gian khổ mới làm nên chuyện lớn chứ?” – con mắt quay lại nói với cô, giọng nó phải lên đến nốt La

Sau khi đi qua mấy bãi đất vắng chỉ có cỏ dại mọc xanh um tùm, cuối cùng chị mắt cũng chỉ thị dừng chân và quay lại thở ra cái câu cô chờ đợi cả nửa tiếng qua:

“Đến rồi” – cười tươi

“Lạy hồn”

Cô thở hổn hển nhưng cũng không quên ngược lên nhìn tòa nhà trước mắt. Chỉ có hai từ để diễn đạt đó là: “Lóa mắt”. Cái công trình này hết như một quả chuông thực thụ, những lớp gương vàng lấp lánh tỏa ra cái mùi vị xa hoa mà tráng lệ. Ở đây là nơi râm nhất của học viện, nhưng tòa nhà này tuyệt nhiên như được bao phủ bởi một lớp nắng vàng mỏng nhẹ nhưng đủ để làm cho người khác phải mê mẩn quan sát. Tính ra tòa nhà này tổng thể có bốn tầng, từ tầng dưới là phần đáy chuông rộng khắp, càng lên cao càng hẹp lại đúng như phần thân và đỉnh chuông. Không biết nơi này có được công nhận là kiến trúc đẹp của năm không nhỉ?

“Mày ngẩn ngơ cái gì đấy, vào trong đi” – Hương rất giỏi trong vụ lôi cổ cô thoát khỏi vòng xoáy của sự mê mẩn lú lẫn

“À, ờ...đi như thế nào?” – cô dờ dẩn quay ra hỏi nhỏ

“Mày đúng là...đi theo tao”

Lại lăm la lăm lét, dúm dó đi về phía một cánh cổng nhỏ, trên đó có ghi: Emergency Door

“Cửa khẩn cấp?” – cô nói với Hương

“Thế chẳng nhẽ mày thích đi cửa chính?” – nó hỏi vặn lại cô

Hai đứa trao nhau ánh mắt không cùng chung giao điểm, nhưng rồi cũng ngao ngán bỏ qua để hợp tác mà tiến vào trong.

Vừa đẩy cửa ra, hơi điều hòa xộc thẳng vào người, mát đến nỗi khiến cô muốn thoát xác khỏi bộ quần áo “diệp vụ Mỹ” này ngay lập tức. Bị nhỏ Hương kéo vào trốn sau chậu cây to to mà cô không biết nó tên là gì, vạch một kẽ lá, hai cái kính đen nhô ra khỏi đó mà lia mắt laze nhìn xung quanh. Bên trong này chia làm bốn dãy lớn, trong mỗi dãy đó có khoảng năm sáu chỗ ngồi thôi! Hơn những thế mỗi khoang của một GB có cả ghế salong - chắc là để nghỉ trưa. Điều đó chứng tỏ địa phận nghiên cứu của một GB rất lớn chứ không nhỏ thó như cái bàn ở lớp sinh viên thường

“A, anh ấy kia kìa” – con Hương đánh cái bốp một cái vào vai cô mà chỉ về phía người con trai đang dựa người vào chiếc ghế xoay, tay còn đang cầm quyển sách đọc chăm chú

Anh ấy...kia kìa. Mắt cô đứng tròng hướng về phía anh. Cái điệu ngồi không yên của anh chút chút lại xoay xoay chân trụ, lưng thẳng dựa vào ghế, đôi mắt anh nhàn hạ đọc sách chứ không đắm chiều như trong miêu tả của một người đàn ông thành đạt nghiên cứu công việc. Chiếc áo vest đồng phục được anh ấy vắt nằm dài trên chiếc ghế salong cạnh đó, đồng phục trắng thớm, quần âu may vừa vặn làm lộ ra đôi chân dài, chiếc ca-vat đen thắt qua loa thật hợp với anh. Với cái dáng vừa nghiêm chỉnh lại vừa chảnh nghiêm chỉnh này của anh, ai nghĩ được anh là một GB chứ?...Huân à, nhìn mấy người ngồi sau anh kìa, họ rất chăm chú đó! Sao anh lại mang cái dáng vẻ như đứa chảnh thích học như thế??

Mắt vẫn đang ngây dại, đôi mắt đã sớm ngu ngơ sau lớp kính đen, đôi môi cũng không tự chủ mà vẽ ra một nụ cười si ngốc; chợt từ một phía nào đó có tiếng hét lớn

“Có đứa nào vào đây kìa?”

Sau tiếng hét thất thanh đó là tiếng rì rào xôn xao rộn rạo từ khắp nơi trong tòa nhà. Mọi người và kể cả anh đổ dồn ánh mắt ra phía cô và Hương vẫn đang thăm thút dưới tán lá.

Bị bắt quả tang, hai đứa bị lôi ra khỏi nơi ẩn náu. Hai tay giơ lên đầu như bị chĩa súng, miệng cũng mấp máy không nói nên lời. Có bạn định phi ra gọi bảo vệ hốt hai đứa này lên ban kỉ luật của viện, nhưng đã bị Đăng chặn lại

“Hai bạn là ai?” – Đăng dừng cảm tiến lên đối đầu với hai “kẻ xấu”

“Em là...”

Chưa kịp nói hết câu, cô và Hương đã bị hai trợ thủ đắc lực ở đầu đó tháo hộ lớp kính đen che nửa khuôn mặt.

“Ồ...cô em” – Đăng nhướn ày nhìn cô mà thốt ra vẻ thích thú lắm – “Cô em tìm...” – Đăng vừa quay được nửa người, ngón tay còn đang chuẩn bị sẵn sàng để chỉ vào ai kia ngồi cách đó không xa

Thì...

“Xoạt”

“Ôi chết cha, tao xin lỗi, mà có sao không Huân?” – Hữu – một trong những đứa cùng phòng anh. Cậu ta vì mãi nhìn hai đứa đen kịt từ đầu đến chân mà vấp vào cạnh bàn, làm cốc cà phê trên tay cứ như thế mà tự nhiên đổ vào người anh

Sau quả vấy hoành tráng đó, tất cả mọi người đều hướng về anh. Đăng mở to mắt vì sự trùng hợp quá mức cho phép, còn cô với Hương thì há mồm bỏ lững trước tình huống đang xảy ra

Bàn tay, áo trắng, quần âu và sách đều bị cà phê vấy lên. Anh phẫn nộ nhích từng centimet khuôn mặt nhìn lòng bàn tay đang có những giọt cà phê chảy tong tong xuống sàn gạch trắng bóng loáng. Thành Hữu thấy cục tức của anh sắp phun ra đến nơi thì liền với hộp khăn giấy vội vã lau cho anh. Hân vừa lau vừa không quên nở nụ cười tạ tội

“Xin lỗi, tao không cố ý, hôm nay tao sẽ giặt quần áo ày. Được không? Tha lỗi cho tao nhé” – thành Hữu xum xoe

Anh hít lấy một hơi thật sâu vào trong khoang phổi, giờ này phút này, những ánh mắt ngây dại của mọi người không làm anh để tâm nữa, một đường chiếu thẳng đến cô vẫn còn đang dờ dẩn trước cú hất cà phê không kém phần đẹp của Hữu, đôi mắt đã sớm không giữ được lửa giận mang theo nỗi uất ức bấy lâu nay mà nhìn cô xoáy sâu!

“Anh Huân, anh làm sao vậy?” – chợt có giọng nói oanh vàng của ai đó vang lên làm phá tan bầu không khí nặng trĩu vốn đang lưu động

Mỹ Linh – GB khoa “Quản trị khách sạn” tiến đến bên anh, cô ấy không khỏi làm ra vẻ mặt lo lắng cho anh, tiện khăn mùi xoa trong tay còn lau lau vạt áo bị cà phê đổ lên

“Để em lấy áo khác cho anh nhé?” – Mỹ Linh liếc xéo qua Hữu rồi lại nhìn anh vẻ khẩn trương

Anh không nói, cũng chẳng để ý đến nàng Linh phát ngôn gì với mình. Một bước hai bước anh tiến thẳng đến nơi Lam Anh đang chôn chân. Khoảng cách ngày càng được rút ngắn, vẻ mặt của anh cũng vì thế mà khó coi hơn. Không lâu sau anh đã đứng cạnh Đăng – nơi gần cô nhất cũng là nơi anh có thể bóp nát cô dễ dàng nhất

Lam Anh run sợ nhìn theo đôi mắt mang hình hỏa tiễn của anh. Đôi mắt đen sâu thăm thẳm đó, mỗi lần xoáy sâu vào cô lại mang đến sự ớn lạnh khó tả. Không gian đã hẹp này còn hẹp hơn vạn lần, Lam Anh thấy chính áp lực từ phía anh làm cho khó thở. Cô ấp úng nhìn lên đôi mắt ấy rồi lại vội vã cụp xuống, lắp bắp nói được vài chữ

“Em...em...muốn đến...để xin lỗi”

Anh thâm trầm nhìn xuống đỉnh đầu hơi chút lại chuyển động do sự bối rối từ nơi cô, lại nhìn ánh mắt rụt rè sợ hãi hơi chút nhướn lên nhìn rồi hạ xuống ngay sau đó. Chợt toàn bộ những người hiện diện trong Golden Bell bị không khí nặng nề đè bẹp, khiến tất cả đều cố nín thở chờ đợi chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo!

Thấy tình hình nguy kịch, Hương mắmm liền mở mồm cứu bạn

“Chúng em là muốn đến xin lỗi anh. Không ngờ lại ảnh hưởng đến mọi người như vậy. Thật sự xin lỗi!” – con Hương nhìn quanh rồi cúi đầu liên tục

Nhưng từng đó không đủ để cứu cô được khỏi ánh mắt như dao sắc nhọn. Hơi thở của anh lúc trước còn gấp gáp do tức giận nhưng dần dần cũng điều hòa được phần nào....Rồi...rất đơn giản thôi, một lời nói đủ để xé nát trái tim nhỏ bé của cô:

“Tôi thật sự rất chán ghét mỗi lần cô xuất hiện” – mặt anh không thay đổi cảm xúc, giọng nói cũng nhỏ chỉ đủ để bốn người là anh, cô, Hương và Đăng nghe thấy, nhưng tuyệt nhiên một chút gọi là “tha thứ” cũng không có. Câu nói của anh đúng như những gì anh đang diễn đạt...là chán ghét!

Không gian trong phòng vốn đã nặng nay đeo thêm vài tấn bi thương. Anh quay người bước ra lối cửa chính cùng cái đuôi Mỹ Linh lèo đèo theo sau...Mọi người đều nhìn anh rồi lại quay ra nhìn nạn nhân vừa bị lời nói gài đó của anh găm vào

Đôi mắt nhìn xa xăm theo bóng lưng anh khuất dần trong màu nắng. Trái tim bị xé nát cứ tự động rỉ máu trong lồng ngực bất ổn. Sóng mũi cay cay đã không thể ngăn nổi nước mắt lã lã. Tôi thật sự rất chán ghét mỗi lần cô xuất hiện! Anh căm phẫn cô đến thế sao? Anh ghét cô đến thế sao?

Cô thật sự chỉ muốn nói lời xin lỗi, tuyệt đối không bao giờ muốn đem xui xẻo tiếp theo cho anh. Có lẽ, cô là con mèo đen mà anh vô tình bị gặp phải. Có lẽ, cô là vận xui không tên mà anh không may phải đeo trên vai. Có lẽ, cô là cái gai mà anh vô tình chạm vào

Có lẽ...

Đây đúng là lần cuối cùng...

3. Chương 3: Vị Cà Phê 3: Khởi Đầu

“Chè Lam à, đừng khóc nữa” – Hương ôm lấy vai cô, bàn tay mềm mại không quên lau đi những giọt nước mắt vẫn không ngại ngừng tuôn rơi

Nếu nói muốn xin lỗi anh, thì giờ chắc đã hết hi vọng. Nếu có ý định thích anh, thì chắc đây là kết thúc! Cô cứ đứng ở đó, vùi mặt vào hai lòng bàn tay úp, không có tiếng khóc, chỉ có lòng đau cắt xé hòa cùng tiếng nấc nghẹn.

“Cô em...” – Đăng cũng không biết phải làm sao trước tình hình trước mắt, bàn tay anh rất muốn an ủi nhưng lại bỏ lửng giữa không trung...

Vội lau nước mắt, cô cúi gập người xin lỗi mọi người và Đăng ở trước mặt vì đã làm phiền đến công việc của họ; rồi cũng khăn trương bước ra khỏi “Cửa khẩn cấp”. Lúc này cô chỉ muốn trốn ở đâu đó khóc thật to, xả cho đi hết!

Hương thấy cô vội chạy đi thì liền định đuổi theo, nhưng cẳng tay đã bị ai đó nắm chặt:

“Từ từ đã bạn trẻ, cô em thì tôi có thể tha, chứ bạn trẻ thì ở lại nhé!” – Đăng nắm lấy cổ tay lỏng lẻo của Hương, hơi nghiêng đầu nhìn Hương, anh lạnh lùng thả ra cái câu điệp người

“Ồ...” – tình huống oái oăm này Hương chưa nghĩ qua thì liền bị hù cho đứng tim

“Mọi người học tiếp đi, để tôi đưa bạn này lên phòng kỉ luật cho” – Đăng một tay vẫn nắm chắc Hương, tay kia nhàn hạ rút túi quần. Cái miệng đẹp không ngớt nở nụ cười cảm dỗ đồng loại

Vậy là chả ai nói gì, cứ mặc để cho Đăng kéo “kẻ xấu” đột nhập Golden Bell lên phòng kỉ luật. Hương bị lôi đi thì mới sống dậy khỏi tình cảnh trở trêu! Lúc này nhỏ định thần liền vùng vẫy khỏi tay Đăng, mặt mày đen kịt, miệng thét liên hồi:

“Anh thả tay tôi ra, ai cho anh nắm tay tôi”

“Anh đây không có nhả hứng nắm tay em đâu, nhưng nếu anh thả ra em chạy mất, anh biết làm sao” – Đăng đột nhiên quay lại, ánh mắt nhu tình lướt qua khuôn mặt đang đỏ bừng vì giận dữ của Hương – “...dạo này điểm anh hơi tụt nên thầy cô quên anh, may thay anh lại bắt được kẻ đột nhập GB....coi như đánh bóng lại mình vậy”

“Anh bị thần kinh à, thả tôi ra” – bị Đăng trêu đùa, Hương giận tím mặt, cổ vùng vẫy đến nỗi đôi chân xua nay yếu mềm lại rất tự tin mà “Hự” cho anh một nhát vào đúng trung tâm vũ trụ

“...” – Đăng bị cú đá bất ngờ liền thả tay nhỏ ra. Anh ngồi khụy xuống, chống tay xuống nền đất bồng rập, mồ hôi cũng túa ra vì đau buốt

Hương thở hồng hộc, tuy biết mình hơi quá chân nhưng không làm vậy cô sẽ bị lên phòng kỉ luật mất. Mà cô cũng biết, bị phát hiện đột nhập vào “cơ quan đầu não” này nhẹ thì kỉ luật, nặng thì khăn gói quả mướp về nhà. Cũng phải, mấy người trong GB là nhân tố đóng góp trong đề thi của viện nên công tác cảnh vệ rất cao

“Xi..xin lỗi” – thả ột câu để lòng đỡ áy náy, Hương chạy thẳng về phía trước. Coi như anh đã giúp Lam Anh thoát rồi thì cũng giúp cô thoát luôn đi.

Đăng đau điếng đến mờ cả mắt, nhìn bóng lưng của Hương gấp gáp rời khỏi, tuy mồ hôi vẫn ròn ròn trên trán, anh vẫn khề nhếch môi cười: Chết tiệt, con gái mà khỏe như voi!

Trong lúc đó:

“Anh Huân, anh đi chậm lại chút đi” – Mỹ Linh cố gắng chạy theo anh phía trước

Về phần mình, Huân chẳng để ý đến tiểu thư xinh đẹp Mỹ Linh đang mướt mồ hôi vì đuổi theo anh. Mang nỗi bực dọc vốn có trong lòng trĩu xuống đôi bàn chân, mỗi bước đi của anh nặng thêm vài phần. Tưởng chừng có thể an phận mà về thay áo, ai ngờ mấy cô gái rảnh rỗi không ngồi học đi mà lại lượn lờ gần khu kí túc nam, thấy anh là liền bu lấy hỏi han

“Anh Huân, sao áo anh bẩn thế này?”

“Anh Huân, có ai đổ cà phê lên người anh đúng không?”

“...” – anh đứng bất động trước “hàng rào” làm bằng xương bằng thịt. Tuy rất muốn đá bay cái tấm chắn này đi nhưng lại cố nhịn. Lúc này, nắm tay anh đã siết chặt!

“Các bạn học ngành nào thế?” – Mỹ Linh cuối cùng cũng đuổi kịp anh. Thấy anh bị bủa vây thì rất tốt bụng đóng vai người giải vây chuyên nghiệp

Đám nữ sinh kia lúc đầu thì còn vênh mặt lên định bật, nhưng thấy đồng phục của GB trên người Mỹ Linh thì liền xum xoe hẳn

“Dạ, bọn em học “Thống kê kinh tế”” – một nữ sinh trong đó nói

“Các bạn nên quay về học thì hơn, tôi nhớ giờ này chưa phải giờ nghỉ”

Mấy nữ sinh như nhai phải cơm sống, liếc nhìn qua Huân vẫn đang đưa ánh mắt sắc lạnh của anh sang một bên, lại thấy vị GB nữ đứng cạnh yêu kiều kì dị thì đành nói là đi vệ sinh rồi nhanh chóng đi khỏi kí túc nam

“Anh...”

“Em cũng về đi, đây là kí túc nam” – anh chặn những gì Mỹ Linh định nói, làm khuôn mặt đang vui vẻ của cô mau chóng biến sắc

Mỹ Linh nhìn theo anh bước vào trong mà lửa giận đã âm ỉ. Anh là lần nào cũng kiếm cách tránh mặt cô, có ngọt như kẹo rồi lại đến gai góc xù xì như mít. Nói chung đã học chung với anh hai năm dưới tòa nhà Golden Bell, tưởng chừng khoảng cách rút bớt ai ngờ đầu lại càng xa cách. Nghĩ đến những gì cô đã đánh đổi để có thể vào được Golden Bell, tất cả là vì anh! Bởi vậy cô nhất quyết không bao giờ bỏ cuộc!

Hương vị cà phê - Mờ Nhạt

Sáng thứ bảy:

“Thúy manga, có thấy Chè Lam đâu không?” – Hương mắt tuy sáng ngày nghỉ nhưng đã dậy từ sớm để ngồi cày level Audition. Đang định khoe Lam Anh về “ông chồng” siêu cấp, siêu D của mình nhưng gọi hoài mà không thấy đâu thì liền quay ra hỏi người bạn giường kẻ

“Không, tỉnh dậy đã chả thấy nó đâu rồi” – Thúy manga nhàn hạ đọc truyện tranh trên giường, cũng chỉ nhún vai một cái tỏ vẻ không biết

Từ sau vụ hôm ở Golden Bell, Lam Anh rất buồn. Trêu không cười, đùa không quan tâm. Cứ như thể cái bóng ma lượn lờ đến lớp rồi lại lượn về kí túc, có hôm sáng ngủ dậy cô còn hù cả phòng sợ hãi vì giống y đúc con gấu trúc. Mà hình như Lam Anh muốn nói câu xin lỗi với Huân quá hay sao mà trên lớp liên tục phải “I’m sorry” với thầy cô; kiểu này không sớm thì muộn cũng bị đưa vào tầm ngắm thôi!

“Chết thật, không biết sáng nay đi ra ngoài đã thay bộ Hello Kitty chưa?” – Hương lo lắng cắn móng tay. Coi như cầu trời nhỏ ăn ở rất tốt, đừng để cho con bạn đầu óc Châu Quỷ kia làm ê mặt cả phòng mười này

Nhưng sự thật thì cái vụ đầu óc Châu Quỷ và mất gấu trúc đã kết thúc từ hôm trước. Sau một đêm suy nghĩ, cuối cùng Lam Anh cũng quyết định: Dù có bị nói như thế nào, có bị phủ thế nào, cô cũng phải đi xin lỗi anh. Trước nay cô làm sai luôn luôn xin lỗi, cô không muốn để day dứt này đeo bám. Có thể xin lỗi xong sẽ không bao giờ gặp anh nữa; nhưng học cùng chung một cái lồng, việc “chẳng may” là có thể xảy ra. Cô sẽ làm sao để cảm thấy thoải mái nhất khi rơi vào tình huống “nhớ đâu” chạm mặt anh trong tương lai!

Bởi vậy, từ sáng sớm cô đã sửa soạn rồi mò lên khu giáo viên – nơi có lịch dạy của giảng chính và trợ giảng. Tiết thu đã nhẹ nhõm thối qua làm dịu đi những đợt nắng gắt, Lam Anh thông thả nhìn biển chỉ dẫn, rồi men theo những con đường từ lớn đến nhỏ để đến được tòa nhà giáo viên.

Hôm nay là cuối tuần nên không có nhiều giáo viên qua lại, điều này khiến Lam Anh cảm thấy thảnh thơi vì không phải chạm mặt cơ sở những con người mà cô “I’m sorry” suốt cả tuần qua. Đứng trước bảng lịch dạy, Lam Anh nắm chặt tay thành nắm đấm tự nhủ với mình: Sau vụ “I’m sorry” lần này, sẽ không bao giờ phải xin lỗi nữa

Cô nhìn bảng lịch dạy cao cao, to to chiếm trọn cả một mặt tường; lúc cúi cúi lúc lại phải nhướn chân lên để xem. Dò dò...

“Trần Huân, Trần Huân....” – cô kiễng cả chân lên, neho mắt soi chữ Trần Huân

“Thứ 2, 8h30 sáng”

“Ôi cảm ơn” – cô vui vẻ khi nghe thấy có người nhắc họ - “Ồ...” – nhưng có gì không đúng ở đây, cô đi một mình mà?!

Lật đật quay người lại phía sau, cô tí nữa té xỉu khi nhìn thấy khuôn mặt phóng đại của anh ở ngay sau mình. Chân tay mềm nhũn, lưng cũng vô định mà đập vào cái bảng ở phía sau. Mắt mở to, miệng lắp bắp, thỉnh thoảng lại nuốt nước bọt vài cái

“A...Annnhhh....Huân” – cảm giác này còn đáng sợ hơn việc đối diện với bố trong vụ điểm số

Anh nhìn cô, nhưng không còn là ánh mắt sắc lạnh xoáy sâu như những lần trước. Một chút ảm áp đã xuất hiện trong đôi mắt ấy, một chút “tha thứ” đã hiện lên trong tròng mắt đen. Nhớ lại ngày hôm đó, sau khi lột bỏ đồng cà phê lần ba ra khỏi người, anh chợt nghĩ đến cô. Anh nổi nóng lúc đó có chút vô lý, rõ ràng là do thằng Hữu làm mà anh lại đi trút giận lên cô. Hình ảnh như đồng loạt ùa về, cô xâm phạm vào GB là để xin lỗi, hoàn toàn không mang theo hung khí là thứ cà phê ngòn ngọt bám mùi ấy! Nhưng đỉnh điểm của việc anh nghĩ đến gặp cô là khi thấy thằng Đấng tập tễnh ôm lấy hạ bộ đi về phòng, thấy nó vật ra đấy, tay vạt lên trán, mồ hôi chảy ròng ròng, anh mới hỏi chuyện:

“Sao vậy?”

“Bị bạn của cô em đá trúng” – cậu ta trả lời trong mệt mỏi

Anh khẽ cười hất, không ngờ cái tên phong độ ngồi ngồi này lại bị gái “đá trúng” – “Sao lại bị đá trúng?”

“Vì tao tha cho cô em, còn bạn của cô ấy tao giữ lại. Định tính làm si đánh bóng một chút, ai ngờ nó dữ như sư tử” – thở dài

“Bệnh” – anh nhếch mép cười với cái dáng cá khô của Đăng

“Mày bệnh thì có, không đâu để con gái nhà người ta khóc rồi chạy đi. Ở nhà bà nội mày xem lắm phim thần tượng quá đúng không Huân? Thành ra mày hành xử như có thằng viết kịch bản sẵn ấy!” – Đăng bỏ tay khỏi trán, đưa mắt về phía anh

“Khóc chạy đi?” – anh lặp lại ý chính, đôi mày không quên nheo lại

“Thì cô em đó...lúc mày đi, nó đứng khóc suốt, tao thấy tội quá mà không biết làm sao” – Đăng thở dài – “...mày không đâu trút giận lên nó, còn cái thằng giường bên, mày lại bỏ qua. Dù gì nó cũng đến để xin lỗi mày, bỏ đi Huân!”

Đúng vậy, không đâu lại trút giận lên cô ấy. Người cũng chẳng quen biết gì, chính sự tức giận này của anh đã là sợi dây vô hình kéo gọn khoảng cách của hai người lại.

Cô ấy khóc...vì anh làm tổn thương sao?

Hôm nay là do có việc anh phải lên đây để lấy tư liệu, ai ngờ lại thấy cây nấm nhỏ cứ chút chút lại kiểng kiểng, soi soi vào bảng lịch dạy của viện. Hơi nheo mắt nhìn, hóa ra là cô gái cà phê! Cũng chẳng mất thời gian suy nghĩ nên đi hay nên ở, bước chân anh cứ thế tự động tiến đến bên Lam Anh. Hải hước thay, đứng sau cô ấy nghe lầm bấm tên mình, anh lại thấy vui vui. Con người này trong não chứa cái gì vậy? Thường thì người khác sẽ vì lòng tự trọng mà chẳng đi gặp anh lần nữa, thế mà cái vật thể đầy mùi cà phê này rất vô tư lự mà lại tìm tên anh. Khẽ nhoẻn miệng cười, anh nói bữa một ngày – vì chính xác tuần tới anh không có giờ!

“Tìm tôi?”

“D...ạ...” – cô ấp úng nói

“Chuyện gì?” – anh khẽ đưa tay lên nhìn đồng hồ. Anh hẹn ông thầy Hawai chín giờ mà lúc này cũng đã là chín giờ kém năm rồi

“Em...em...nếu anh bận thì cứ đi đi. Thứ hai sau giờ trợ giảng của anh, em gặp có được không ạ?” – cô thấy anh như có việc thì liền xua xua tay ý bảo anh cứ đi. Dù gì trái tim nhỏ không chịu yên ổn cũng sắp làm cô nghẹt thở đến nơi

Anh hơi nghiêng đầu nhìn cô, nghĩ gì đó rồi nói:

“Được, thứ hai - sau giờ trợ giảng” – anh khẽ nhếch ngang khóe môi, làm đếch có giờ trợ giảng nào; nhưng đã chót nói rồi, thôi thì “sau giờ trợ giảng”!

“Thật là anh đồng ý gặp em sao? Sẽ không khiến anh...chán ghét chứ ạ?” – Lam Anh nghe không tin vào tai mình, cô khẽ tiến thêm một bước nhỏ đến gần anh, tâm trạng lúng túng ngượng ngùng cũng theo gót chân di chuyển

“Vậy không gặp nữa” – anh mặt vô cảm xúc nói

“Dạ?” – cô nhú mày

“Thế cuối năm gặp” – anh vẫn không thôi chán trò đùa nhạt nhẽo. Tay khẽ chỉnh gáy tóc, mắt rảnh rỗi nhìn xung quanh

“...” – Lam Anh vẫn không thể tiêu hóa được mớ ma trận anh bày ra, mặt mày còn lộ sự si ngốc, đờ đẫn vì không hiểu gì

“Phải đi rồi” - nói rồi anh lẳng lặng tiến về phía thang máy

Từ đằng sau nhìn hình ảnh anh hẹp dần theo cánh cửa thang máy, Lam Anh mất nửa ngày ngây dại rồi định thần phân tích.

“A...” - cuối cùng cô cũng đã hiểu ra.

Hai má khê ửng hồng, khuôn miệng cũng nhẹ vẽ lên một nụ cười gió!

“Á...cái gì cơ? Thật á?”

“Mày nhỏ tiếng một chút” – Lam Anh đưa ngón trỏ lên miệng suýt suýt con nhỏ đối diện rất không ngoan ngoãn mà nhảy chồm chồm khi nghe cô kể chuyện gặp Huân vào thứ hai

“Ủây ầy, tầm ngấm tầm ngấm mà giết chết voi đấy nhá” – Hương đá mắt sang nhìn cô, mặt nó rõ gian tà

“Tao chỉ đi xin lỗi anh ấy thôi, giết giết cái gì. Tao cũng không mơ tưởng quá xa hoa đâu! Anh ấy nhận lời xin lỗi là tao vui lắm rồi”

Lam Anh đưa cốc trà lên miệng, nhấp một ngụm nhỏ thôi nhưng đó là tất cả những tâm tư, những thứ tình cảm sét đánh, những phút chốc nhớ thương, những lúc không kiểm soát nổi con tim của tuổi mới lớn; cô nuốt trọn nó cùng vị chan chất lại ngọt ngào của cốc trà trên tay. Ngày mai thôi, ngày mai thôi sẽ vất bỏ được gánh nặng gần nửa tháng qua đeo trên lưng. Hồi hộp ư? Có chứ. Tim đập rộn ràng ư? Có chứ. Nhưng sẽ không giống như chút điên loạn của buổi đầu thổn thức, chỉ là đi gặp người khác phái nên có chút thiếu tự tin. Mà anh ấy còn là nạn nhân, để một hung thủ như cô thốt ra lời xin lỗi, không run mới lạ.

Khê nhoẻn miệng cười, Lam Anh có một câu hỏi cho riêng mình: Đây là có đúng là kết thúc? Hay sẽ mở ra một trang mới cho sự bắt đầu? Bắt đầu ở đây đơn giản chỉ là bạn bè thôi! Một người tài giỏi như Huân, cô rất muốn được kết thân. Ít nhất thì khi về đến nhà cũng có thể tự tin mà khoe với mẹ: Con đây quen hẳn được anh đứng đầu ngành tài chính trong học viện, mẹ đừng hòng bảo con hay chơi với bạn dốt nữa nhé....

Hương vị cà phê - Mờ Nhật

Thứ hai là ngày cô có tiết học buổi chiều, nhưng vì buổi hẹn với anh mà có muốn ngủ nướng cũng không được. Thức giấc từ sáu giờ sáng, Lam Anh với tay tắt chuông điện thoại mà tối qua đặt tận đến tám rưỡi của mình. Tự cười với bản thân, cái kiểu này đúng như học sinh cấp hai buổi đầu tiên được đi tham quan qua đêm với các bạn, hồi hộp đến nỗi không ngủ được.

Dậy làm vệ sinh cá nhân đâu đấy, Lam Anh quyết định sẽ chạy bộ một chút cho khỏe người; dù gì ngôi trường rộng thế này, không gian xanh cũng không thiếu, bỏ một chút thời gian hít thở không khí trong lành buổi sáng cũng là một ý kiến hay. Thế nên, nhẹ nhàng mở cửa để tránh đánh thức mấy con heo vẫn còn đang vo vo trong phòng, với bộ quần áo thể thao gọn ghẽ mà sporty, Lam Anh sẵn sàng lên dây cót tạt tận hưởng không khí ở vùng thôn quê trong lành này.

Thật không làm bản thân thất vọng, không khí quanh đây thật tuyệt! Chim hót, nắng nhẹ nhẹ, thỉnh thoảng có vài cơn gió thu man mát thổi qua làm mọi thứ mệt mỏi, chán trường đều tan biến hết. Bộ não vận động hết công suất giờ đây nhàn hạ trước mùi cỏ mát, đôi mắt mờ đi vì bài tập cũng thoải mái nhắm nghiền tận hưởng con đường vắng chỉ có mình mình. Tại sao cô lại bỏ qua nửa tháng trời chỉ để ru rú trên giường vào mỗi buổi sớm chứ? Từ nay cô sẽ chăm chỉ dậy tập thể dục hơn!

Fighting!!

Đang cổ vũ tinh thần hăng hái là thế, đang tận hưởng mùi vị thanh mát là thế và đôi mắt cũng đang nhắm nghiền thành thoi như thế...chợt...

Ủỳnh!

Lam Anh đâm phải một người đi ngược lại, không biết là ai chỉ biết lúc này mắt cô hoa loạn hết cả lên, thân thể cũng hôn đất tự do.

Đau điếng cả người, đang định quay lại xem ai đã đâm vào mình, thì một giọng nói rất dễ nghe cất lên bên tai cô

“Bạn có sao không?”

Cô quay người lại, thật đúng là hiệu ứng miễn phí từ mặt trời buổi sớm đã làm khuôn mặt bình thường của người đó đột nhiên tỏa nắng dễ sợ. Anh ta không có đôi mắt quyến rũ như Huân, không có chiếc mũi cao như Huân, không có đôi môi ma mị như Huân, cũng không có mùi hương nhẹ nhẹ như Huân; nhưng từ người này lại có vị của một người đàn ông trưởng thành. Ngay cả cách anh ta nhìn cô cũng là gì đó nhẹ nhàng chứ không phải ánh nhìn soi xét như Huân

“Như Huân” – Lam Anh tự giạt mình với bản thân khi cứ đem người trước mắt so sánh với một hình mẫu nhất định đó là: “Như Huân”. Chết giở, từ bao giờ cô lại có cái kiểu so này so nọ như thế?

“Bạn không sao chứ?” – anh ta thấy cô không nói gì, mặt mũi còn ngẩn ngơ thì tưởng cô bị ngã dẫn đến có vấn đề luôn rồi

“À...không sao” – Lam Anh kéo mình ra khỏi mớ suy nghĩ vớ vẩn, đứng dậy phủ tay phủ quần áo rồi trả lời anh ta

“Là tôi không để ý, xin lỗi bạn nha” – anh ta cười tươi để lộ chiếc răng khểnh

Lam Anh cũng cười nhẹ, khẽ cúi đầu để tránh ánh nắng mặt trời đã lên cao – “Không sao, là tôi đi không để ý, cậu không sao chứ?”

“Không sao, hình như bạn cũng đang tập thể dục đúng không? Cũng hơn bảy giờ rồi, nếu không ngại, tôi mời bạn đi ăn sáng?” – anh ta rất vui vẻ mời cô

Nghĩ một lúc thấy cũng không có gì là không thể. Từ giờ cho đến lúc gặp anh ấy còn hơn hai tiếng nữa, không có vụ va chạm và mớ mớ này thì cô cũng sẽ lùn cùn đi ăn một mình thôi. Nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng cô đồng ý đi theo anh ta về nhà ăn để chén bữa sáng. Ở trong cái chuồng quây kín thế này, chắc không xảy ra mấy vụ lừa lọc bắt cóc kinh điển đâu nhỉ? *cười thâm*

Vào đến nhà ăn, anh ta rất lịch sự mà lấy cho cô một xuất phở bò đầy đủ gia vị. Không những thế, anh ta còn rất ga lăng mời cô một cốc cam ép và lau đĩa thìa giúp cô. Ở trước mặt người này, chợt có cảm giác gì đó gần gũi lại không quá ngượng ngập vì đây là lần đầu tiên.

“Bạn bao tuổi, học ngành nào?”

“Tôi học năm nhất, ngành quản trị kinh doanh. Còn bạn?”

“Vậy sao?” – sau câu nói đó, anh ta không vội trả lời cô ngay. Trước tiên là nở nụ cười ám ảnh bởi chiếc răng khểnh duyên, rồi sau đó là ăn liền mấy miếng phở, uống một ngụm nước cam đầu đầy; anh ta bắt cô mở to mắt, tay đỡ chờ đợi mãi mới trả lời

“Anh là Kỳ, sinh viên năm cuối, anh cũng học quản trị kinh doanh”

“Ồi vậy sao, em xin lỗi” – anh ta thật biết cách làm cô đỡ đỡ rồi dội gáo nước lạnh cái ào khiến cô không đâu cũng cảm thấy ngượng. Nhưng cũng chẳng kéo dài quá lâu, nụ cười của anh ta mau chóng giúp cô trấn an được sự ngượng ngùng sắp ặc lên tận mũi...tiếp tục vui vẻ vừa nói chuyện vừa ăn, đồng hồ đã quay tít một vòng lúc nào không hay!!

Sau khi mời cô ăn – gọi là quà xin lỗi, Kỳ còn rất tốt bụng mà đưa cô về ký túc. Trên đường hai người nói với nhau rất nhiều chuyện, từ việc hỏi han cô đã quen với cuộc sống mới chưa, rồi anh ta lại kể về trải nghiệm của chính mình trong bốn năm ở dưới học viện này. Kỳ còn rất vui vẻ chia sẻ kinh nghiệm học tập cho cô, kể tên vài ông thầy rất hắc ám mà tương lai cô sẽ chạm phải, những môn học khó nhằn mà tới đây cô phải vùi đầu mỗi đêm. Và cuối cùng...

“Có gì khó hiểu cứ qua hỏi anh, anh học cũng gọi là tạm ổn thôi nhưng chắc cũng có thể giúp được em” – Kỳ cười tươi trước khi tạm biệt cô ở đầu cổng ký túc nữ

“Vâng, em cảm ơn anh nhiều lắm. Buổi sáng hôm nay thật thú vị” – Lam Anh cũng rất lịch sự đáp lại sự nhiệt tình của Kỳ

“Vậy em vào đi, anh phải đi rồi. Chúng ta sẽ còn gặp nhau!”

Tuy câu nói cuối của anh ta có phần khó hiểu, nhưng cũng không làm Lam Anh suy nghĩ quá lâu. Nhìn dáng vẻ vững chãi của Kỳ bước đi dưới ánh nắng, cô chợt thấy chút gì đó lưu luyến. Cũng vì anh ta nói

chuyện quá ư là hợp với cô, lại còn rất biết cách đưa đẩy câu chuyện – một việc mà xưa nay cô có cố cũng không thể làm được. Ngỡ tưởng gặp người lạ thì chỉ là những cái cười xã giao hay những câu chuyện nhạt nhẽo, nhưng đi với Kỳ - cảm giác đó bị đá đi đâu mất tiêu. Thú thật, một chút lạ lùng ngại ngùng cũng không có, bên cạnh anh ta hoàn toàn là sự thoải mái đáng ngạc nhiên

Nhún vai một cái, Lam Anh khẽ mỉm cười rồi cũng bước vào kí túc. Chuyện hệ trọng lúc này không phải là giải thích sao ở bên người lạ lại cảm giác gần gũi, mà là tại sao ở bên con người quá quen mặt lại cảm thấy ngại ngùng? Tập rượt cả chủ nhật, không biết cô có thể làm tốt không? Hít một hơi thật sâu, tự nhủ thầm: Cố lên!

Hương vị cà phê - Mờ Nhật

Mười giờ hai mươi, Lam Anh đã đứng đợi ở trước cổng đi vào Golden Bell. Nhìn đội bodyguard hùng hổ đen ngòm, một chút ý định tiến sâu vào trong cũng phải mau chóng đá biu đi. May thay Golden Bell là nơi đẹp nhất học viện vì cây xanh ở đây um tùm, râm mát thoải mái. Chọn inh chiếc ghế đá dưới gốc cây bàng có những tán lá rộng khắp vườn dài; Lam Anh ngồi đó, cảm giác hồi hộp giờ đây đã nhuốm trọn toàn bộ cô. Chiếc váy xếp ly màu hồng phấn kết hợp với áo sơ mi trắng cách điệu, tóc dài đen nhánh được cột đuôi gà, mái bằng được chải cẩn thận; Lam Anh nhẹ nhàng mà xinh xắn; tuy vậy có ai đoán được, trong cô giờ đây hỗn độn hết như tivi nhiễu sóng.

Chút chút lại nhìn đồng hồ, từng tích tắc qua đi là tìm cô lại đập lên một hồi. Một phút trôi qua mà cảm giác như cả tiếng rồi...vừa nhắc đồng hồ lên, thấy lâu lâu, Lam Anh lại tiếp tục xem; kết quả rõ ràng là kim giờ còn chả chịu di chuyển. Lúc này, cảm giác của cô là: Nếu chỉ thấy anh bước ra thôi, chắc cô sẽ vì vỡ tim mà té xỉu. Biết thế nghe lời Hương mách nên đến muộn một chút, thấy anh rồi sẽ đỡ hồi hộp hơn. Đây lại đến sớm thế này, để giờ cô như quả bom nổ chậm, sẵn sàng boom bất cứ lúc nào!

~Đôi mắt nhìn chăm chăm về phía dải đường nối từ tòa nhà ra cổng, cô không biết mắt cô chớp bao nhiêu lần nhưng hình như mí mắt bị đơ rồi. Khẽ thở dài, hơi đánh ánh mắt sang một bên cho đỡ mỏi...đúng thời khắc đó, hình bóng anh xuất hiện...

Anh ấy kia rồi, anh ấy kia rồi

Trong cô thôi thúc cô là vậy, nhưng bên ngoài thì đã ngậy đại toàn bộ. Cơ thể cũng không cho phép cô ngồi nữa mà rất tự nhiên đứng thẳng dậy. Anh ấy bước đi trong nhàn hạ, thanh thơi; vẫn là bộ đồng phục GB quen thuộc với áo trắng sơ mi, quần đen, ca-vat đen; nhưng với kiểu mặc nổi loạn của anh, trông nó thật chỉ giống một bộ quần áo thời trang nào đó để đi chơi. Cũ ấu ca-vat nổi lổng lênh lạch trên cổ áo, áo sơ mi bỏ thoáng ra khỏi quần, anh ấy còn chĩa thêm đi đôi giày tây mà viện phát – thay vào đó là đôi giày thể thao cổ cao khỏe khoắn màu đen trắng. Bàn tay nhàn hạ của anh đưa lên chỉnh chỉnh phần gáy tóc hỗn độn...Anh có cái vẻ gì đó của một tên con trai mới lớn, lại đâu đó phảng phất mùi vị của cậu trai hai mươi cộng. Từ anh ấy luôn luôn toát ra sự kì lạ muốn khám phá!

“Đợi tôi lâu chưa?” – đồng suy nghĩ dài dằng dặc của Lam Anh cũng đủ giờ cho anh đi đến đứng trước mặt cô như thế này

“A...dạ...không lâu lắm” – Lam Anh giật mình, lại ngại ngùng hơi đứng lùi ra phía sau

Anh không nói gì, rất khoan khoái ngồi xuống chiếc ghế đá mà cô chọn trước đó. Dáng ngồi thoải mái, không gò bó; anh để khuỷu tay mình dựa trên thành ghế. Đánh mắt về phía cô, anh hỏi:

“Đúng vậy nói chuyện có ổn không?”

“À...vâng” – tại sao chứ? Tại sao cứ ở cạnh anh là cô lại như con ngốc thế này? Ừ thì cứ cho là bình thường cô cũng chả giỏi giang gì, nhưng không đến nỗi ú a ú a như thế này

Lam Anh nhẹ nhàng ngồi xuống cạnh anh, cô không dám ngồi sát hơn vì nếu như vậy, cánh tay đang dang rộng của anh trên thành ghế sẽ làm cô lọt thỏm vào đó mất. Giống như, anh đang ôm cô vậy! Lại còn vì mùi hương này nữa, thứ mùi nhẹ nhẹ mà như thuốc độc khiến người một lần sẽ hoàn toàn bị thu phục. Cô sợ rằng tiến sát thêm nữa, hương thơm đó sẽ khiến tâm trí cô bị đánh loăng mà phát ngôn bừa phứa.

“Anh dạy xong rồi ạ?” – cô lấy hết sức bình sinh để hỏi han anh

“Ừm” – anh trả lời lơ đãng, đôi mắt lại hướng lên nhìn tán cây bàng trên đầu. Cứ như thể đây là lần đầu tiên anh ngồi kiểu này vậy!

“A...anh có mệt không?” – bắt đầu nói luyên thuyên

Đang trong trạng thái ngững cổ, nghe cô hỏi, anh lập tức cúi xuống nhìn cô, đầu hơi nghiêng, mắt anh cũng không lộ cảm xúc gì mấy: “Không – mệt!”

“Vậy tốt rồi” – ôi mẹ ơi con run quá, bí quá – “Em...em muốn đếnđể xin lỗi anh!”

“Tôi đang nghe đây” – anh vẫn khuôn mặt đó, thái độ đó, giọng nói đó

“Trong hai chuyện vừa qua, em thật sự xin lỗi anh. Em không cố tình để anh gặp xui xẻo với em vậy đâu, chính bản thân em cũng không ngờ hai lần em đều đổ cà phê lên người anh” – Lam Anh quay lại đối diện anh, bàn tay mở gờ lên ngang đầu – “...em thề là giờ em không mang cà phê theo nữa rồi...Dù rằng em rất thích uống nó” – cô cúi đầu thú nhận

“Vậy nên, em rất muốn xin lỗi anh. Em biết anh rất chán ghét khi gặp em và em cũng hứa sẽ không làm phiền anh nữa nếu anh đồng ý tha thứ cho em. Nếu anh đồng ý, em sẽ không xuất hiện trước mặt anh nữa, đây là lời hứa danh dự” – đoạn đầu thì có vẻ hùng hồn, nhưng câu cuối hình như đã nhuốm mùi nuôi tiếc thành ra cô nói nhỏ hơn hẳn một bậc. Khuôn mặt cũng vì đó mà hiện lên nỗi buồn man mác

Anh nhìn cô liến thoắng một hồi, rồi lại nhìn cử chỉ hành động trên khuôn mặt và tay chân của cô. Đúng là trong đầu cô gái này không chứa những thứ mà trong não anh đang chứa? Ngây ngốc, khờ khạo nhưng cũng có vẻ như là một viên kẹo mới vẫn được bọc trong giấy bạc. Anh không chắc bản thân có muốn bóc viên kẹo ấy ra xem thử hay không? Nhưng cứ nghĩ đến việc cô ấy vì anh mà khóc, anh lại thấy cảm giác kì lạ len lỏi trong mình...

Suy nghĩ một lúc, cũng từng đấy thời gian anh nhìn cô xoáy sâu, làm cô rõ ràng đang đứng trong một bầu không khí rộng rãi thoáng đảng thế này mà lại cảm thấy khó thở; anh nói:

“Tôi không tha thứ”

“Dạ?” – Lam Anh bật nói, ngạc nhiên đến giật mình

“Câu trả lời của tôi, giờ tôi phải đi rồi”

Anh không nói thêm, thu gọn mình rồi đứng dậy...bước chân đi được hai nhịp thì bị cô chặn lại trước mặt

“Vậy em phải làm sao để anh tha thứ cho em?” – Lam Anh dang hai tay chặn anh, cô thật không hiểu sức mạnh ở đâu? Chắc có lẽ cứ nghĩ đến phải đeo gánh nặng này trên lưng thêm nữa, nên mới có phản ứng như vậy

“Tôi không biết!” – anh lạnh lùng thả ột câu chí mạng, rồi lặng lẽ bước đi

Lại lần nữa nhìn bóng lưng anh dần khuất sau con đường dài, Lam Anh ngăn người trước sự việc vừa diễn ra. Quá ít chữ, quá ít tình huống, làm sao để tiêu hóa đây?

Lam Anh mang tâm trạng khó hiểu đi học vào buổi chiều, lại còn được hôm nay con mắt phải “lên nhẩn” với chồng trên Au nên cúp luôn một buổi học. Nhiều lúc suy nghĩ không hiểu cái trò chơi ảo ấy thú vị như thế nào mà nó lại nghiện như thế? Cày ngày cày đêm lên được cấp “Vũ sư”, nó sướng như điên, nay lại kết nạp được “chồng” hoàn hảo; nó đam ra lại càng phát điên hơn. Haizz, cũng chả phải cha mẹ nó mà bắt nhỏ bỏ chơi đi học được, đành ngậm ngùi lên lớp một mình vậy!

Lại nữa, nhìn cảnh tượng lớp đã vào giờ và còn quá ba phút rồi mà vẫn chỉ có vài bóng vạ vật, trong lòng cô bùng lên sự khó hiểu. Hôm nay trời đẹp, không nắng, sao các bạn lại lười học thế chứ? Về chỗ ngồi, cô quay xuống hỏi bạn bàn dưới về hiện tượng lạ thì được bạn ấy báo ột tin động trời như sấm đánh ngang tai:

“À, mấy đứa đi đăng ký học trợ giảng rồi. Bà không đọc được thông tin trên web hả? Do phần mềm đăng ký của viện đang bảo trì nên học sinh lên thẳng khu giáo viên để đăng ký. Sáng nay tôi chen lòi ruột mới đăng ký được đó”

Cái gì? Đăng ký? Sáng nay? Thôi rồi, cô cứ tưởng là sẽ an phận tới nay ngồi ôm lap để bon chen với đám trâu bò đăng ký lớp trợ giảng, ai ngờ giờ đám trâu bò ấy đã đánh nhau rồi. Lam Anh gục trán vào lòng bàn tay, xong cô rồi, tối qua do ngủ sớm nên cô chẳng thèm lướt lên web viện để xem thông tin nữa. Nghĩ cũng phải, bây giờ phải cập nhật website viện như cập nhật trạng thái facebook ấy, không thì sẽ khổ như cô thế này đây. Đương định đứng dậy phi nhanh ra khu giáo viên, thì thầy giáo có màu mắt xanh dương “Mai-cô” đã vào lớp, tay ông ấy còn không quên vặn khóa cửa kêu “cách” một cái thực sống động, done rồi...em đã bị cầm tù.

Tính đến nhờ con Hương đi đăng ký hộ, vậy mà vừa rút điện thoại ra một cái đã bị ông ấy lườm nguýt. Ngậm ngùi dứt em để vào cặp, Lam Anh đau khổ thở hắt ra một cái – quả này không có trợ giảng gì hết rồi! Chả phải cô chăm học đến nỗi không được đi ngắm mấy ông bà GB lại thấy đau khổ vật vã, mà là nếu không đi học trợ giảng thì môn đó sẽ nói lời tạm biệt với cô ngay lập tức – học lại kì sau em nhé! Nhiều lúc nghĩ là viện làm tiền, nhưng thẳng căng ra thì ngoài mười hai cái não trăm nếp nhăn của mấy thánh GB thì bọn sinh viên quèn như cô không có người thuyết giảng lại bằng tiếng Việt, hay đưa đề cho làm thế nào cũng trượt vô chuỗi cả lút à xem. Mà cũng đen cơ, ba tuần nữa là thi giữa kỳ rồi. Ôi biết làm sao đây???

Ba tiếng ngồi học như lửa đốt ở mông, giờ ra chơi nhấc máy lên gọi con Hương thì nó mải Au quá hay sao chả thèm nghe máy. Từ đây chạy đi đăng ký thì lôm tiết, tiến thoái lưỡng nan không biết làm sao. Nên vừa hết giờ một cái là cô chạy một mạch đến khu giáo viên, trên đường đi không quên gọi điện cho con Hương:

“Cái gì đấy?” – nó còn bực với cô mà hét ầm lên chứ

“Hết cái dép, mày không đi đăng ký đi thì bye bye chồng mày từ hôm nay luôn. Tao đợi mày ở sảnh khu giáo viên” – cô cũng bực không kém, xả cho nhỏ một trận rồi ba chân bốn cẳng phi tên lửa đến nơi đăng ký

Dò dẫm đến đích là căn phòng có cái biển “Registration”, tình hình là... chả còn ma nào nữa! Linh cảm xấu đã len lỏi trong cô, nhưng kệ, nuốt một hơi đầy bụng, cô rất lịch sự gõ cửa phòng đăng ký đang có cô giáo môi son đỏ choét ngồi soi mụm bên trong.

Thấy có sinh viên đứng ngoài, cô ấy mau chóng lấy lại dáng vẻ nghiêm chỉnh lúc đầu. E hèm một cái, cô giáo gật đầu yêu kiều ý bảo Lam Anh có thể mở cửa đi vào

“Em chào cô, em đến đăng ký ạ”

“Đăng ký hết rồi!” – nàng giáo như vớ được chỗ trúт giận liền xả một tràng – “...học hành mà bất cần như thế thì làm sao mà qua? Em không biết thương bố mẹ à? Một môn học rất đắt em có biết không? Hết hạn đăng ký rồi, kì sau đăng ký học lại”

Lam Anh đứng đực cứng tại căn phòng rộng phủ đầy màu trắng như bệnh viện này. Rõ ràng cô nói có tám chữ mà bị xả vào mặt cả một bị xỉ vả. Nhưng cũng phải thôi, không đăng ký được đúng là chỉ còn nước về kì sau học lại. Ai bảo cô không biết thương bố mẹ? Cô thương lắm chứ, nên giờ cô sẽ cố gắng ăn xôi xin xỏ; dù gì cũng còn con nhỏ **** lắm lắm kia nữa..

“Cô ơi, còn cách nào để đăng ký không ạ? Thật là tin này em không đọc được trên web viện...”

Chưa kịp nói hết, cô lại tiếp tục bị mưa xuân phun đầy mặt – “Đấy là việc của em, cô không có quyền hạn để giúp em. Học để ấm vào thân em chứ có phải cho cô đâu...”

Mặt Lam Anh đã nhăn nhúm lại như quả táo tàu, đúng là cô bất cần thật nhưng đâu đến nỗi phải nặng lời như thế! Muốn xông lên mà đập thẳng vào mặt bà giáo này lắm rồi, nhưng nín nhịn...nhịn nhịn....cô không muốn ngày mai lên phần “Trò chuyện” của viện có tin: Vụ án nghiêm trọng: nữ sinh năm nhất ngành quản trị kinh doanh dùng ghế phang vào đầu giáo viên văn phòng

Hít lấy một hơi nữa, hôm nay không đăng ký được, cô quyết giải chiếu đắp chăn ngủ ở đây. Dù có bị khinh bỉ rẻ mạt thế nào, cô cũng phải làm cho xong. Mẹ à, mẹ thấy con gái yêu mẹ chưa T.T

“E...”

Chưa kịp mở lời và bà giáo kia cũng chưa kịp tặng mưa xuân miễn phí vào mặt cô thì cửa phòng bị đẩy vào bất ngờ. Cả cô và bà giáo ấy theo phản xạ đều quay lại xem là ai...Ồ, anh thế dục?

“Em chào cô” – anh ấy một bước tiến thẳng, rồi lại quay ra phía cô, khuôn mặt lộ rõ vẻ thích thú – “Chào em, chúng ta lại gặp nhau rồi”

Bà giáo kia ở ra không hiểu chuyện, cô cũng không khá hơn. Nói thẳng ra lúc này cô không tin nổi vào mắt mình, nhìn anh ta một lượt từ trên xuống dưới, cái bộ đồng phục mà cô nhìn quen đến nỗi nhảy cả vào trong giấc mơ đang được chàng trai trước mặt mặc rất thẳng thớm trên người. Không phải chứ, anh ta là GB kìa??

“Nộp báo cáo hả em, để đây cho cô đi” – bà giáo giọng đang từ chanh chua chuyển ngoắt sang nhẹ nhàng đột xuất khiến ai đó đứng kia lạnh cả sống lưng

“Vâng, mà bạn nữ này có việc gì vậy cô?” – Kỳ đánh mắt sang cô, rồi lại cười nheo miệng với bà giáo đồng bóng

“À, sinh viên này không đăng ký lớp trợ giảng của em trong đợt tới. Giờ full chỗ rồi lại tới đây đòi khoan hồng” – bà ta liếc xéo sang phía cô

“Vậy sao? Vậy cô có thể giúp bạn ấy được không? Thêm một người cũng không sao” – Kỳ cười tươi, một cú hit thôi đã chiếm trọn trái tim chảy nước của bà giáo màu đỏ

“Ồ thì...một người...”

Ngu thay, cứ để sự thể như thế coi như chót lọt. Vậy mà tình thương đồng loại của cô luôn luôn bùng cháy mọi lúc mọi nơi, nghĩ đến con bạn chí cốt đang dùng móng heo mà phi đến đây thì trong tâm lại thấy thương cảm. Không một chút ý thức về sự ngu xuẩn của mình, Lam Anh rất hùng dũng mà thốt ra cái câu đáng để tạc lên bia, truyền đến muôn đời sau:

“Hai người cô ạ” – tay trái gơ số hai, tay phải đưa ngón cái cong tám mươi độ ba mươi tư phút của mình lên, cô còn gật đầu một cái chắc nịch

Khuôn miệng cười của Kỳ đã sớm méo đi phân nửa, mặt bà giáo kia cũng thâm đen không kém. Đây đúng là cái kiểu được voi đòi tiên, bà giáo mê trai đã xem chút nữa là viết thêm một dòng vào bản đăng ký rồi. Vậy mà cái mồm hại cái thân, đến bây giờ cả chỗ ngồi ngoài hành lang cũng không có!

Mang tâm trạng tồi tệ cùng Kỳ ra khỏi khu giáo viên, cũng vừa lúc con mắ mồ hôi mồ kê nhể nhại chạy đến:

“Thế nào, đăng ký được chưa?” – giọng Hương bèn bệt, có lúc ngắt quãng do chạy quá nhanh

Nhìn thấy con bạn mình xả thân cứu giúp, Lam Anh không cảm được tâm trạng xám ngoét mà xệ mặt méo xệch với con Hương, mồm bạnh ra, giọng nhẹ nhệt như sắp khóc:

“Học lại rồi Hương oiiiiiii” – cô còn chả để ý anh chàng tên Kỳ vẫn đi theo mình từ lúc trước đến giờ

“Ặc, thế là không được hả?” – đang nhìn Lam Anh, con mắ xưa nay tinh đời đã tằm tia được bộ đồng phục khác lạ của Kỳ, nàng ta chột xấn xỏ đến van nài anh nhanh không chớp mắt – “Anh là GB quản trị kinh doanh đúng không ạ? Lần trước khai giảng em đã thấy anh. Anh ơi, anh cứu bọn em với, bọn em sẽ nguyện chăm chỉ học anh đảng hoàng tử tể”

Kỳ nhìn Lam Anh ủ rũ đến nỗi mềm oặt cả người, lại nhìn cô bạn có khuôn mặt bầu bĩnh trước mắt rất khoa trương mà nắm tay anh cầu khẩn. Khẽ che miệng giấu đi nụ cười, anh cũng chỉ nói những gì anh có thể làm được

“Anh sẽ xem xét rồi xin cho bọn em. Hai đứa cứ về đi, cũng sắp tới rồi” – anh nheo miệng cười để lộ chiếc răng khểnh cuốn hút

“Thật không anh?” – cả cô và nhỏ Hương đồng thanh nói

“Thật, nhưng anh chỉ hứa được 50% thôi nhé”

“Vậy tốt quá, bọn em đợi tin từ anh” – mặt hai đứa đang đen ngay lập tức quay trở lại sắc hồng vốn có. Cảnh tượng hiếm gặp này, anh sẽ phải ghi nhớ trong lòng mới được

“À, Lam Anh, cho anh số điện thoại, có gì anh sẽ liên lạc với em” – Kỳ tiện tay rút điện thoại từ túi quần ra

“À, vâng...09724xxxxx” – cô không nhớ mình đã khai tên với anh ta từ lúc nào, nhưng việc anh ấy giúp vụ này quan trọng hơn

Trước khi rời khỏi không quên quay lại cảm ơn Kỳ lần nữa, cô và Hương vui vẻ khoác tay nhau đi về khu kí túc, bỏ lại đằng sau nụ cười nhẹ với chiếc răng khểnh đáng yêu!

Hương vị cà phê - Mờ Nhật

Tại nhà ăn vào buổi tối:

“Này này, anh Kỳ GB đây không biết có giúp được chúng ta không nhỉ?” – Hương đưa một que đồ xào vào miệng

“Tao không biết, nhưng mong là anh ấy can thiệp được, không thì chết mất” – Lam Anh ỉu xiu dùng đũa chọc chọc vào bát cơm trắng vẫn còn nghi ngút khói – “Mà này, sao anh ấy biết tên tao là Lam Anh nhỉ, tao nhớ là tao chưa nói với anh ấy tên mà?” – cô chợt nhớ ra thì liền ngừng lên hỏi Hương

“Tỉ tỉ à, có phải mày mặc đồng phục để chống chế không? Dù tao thấy màu xanh cổ vịt này cũng không đẹp lắm những đâu đến nỗi để mày trước khi đi học chẳng thèm soi gương chứ?” – Hương xỏ ra một tràng những thứ đường vòng không liên quan

“Nói thẳng vào vấn đề chính đi mày ơi!” – Lam Anh ngán ngẩm nói

“Thì mày không thấy tên mày lù lù trên ngực áo à” – con Hương giơ tay lên định đánh vào đầu cô cho tỉnh lại

“Ồ nhỉ, tao quên mất” – haha

Hai người cứ vừa ăn vừa nói chuyện vui vẻ mà không biết ở đằng sau, anh đã nghe hết mọi chuyện. Số là hôm nay thằng Đăng dạy thêm cho gái – gọi là nể tình bố cô ấy là bạn thân với bố hắn; còn thằng Hữu với thằng Phong ăn vội lẹ để lên đánh điện tử hết rồi. Giờ này bàn ăn bốn người mà chỉ có mình anh ngồi lại.

Nghe hai người nói chuyện, anh hơi đoán ra được cô đang lo lắng về việc gì? Đúng như anh nghĩ mà, khờ khạo ngốc nghếch, chắc lại quên đăng ký lớp trợ giảng đây. Huân khê thở dài lắc đầu ngao ngán với sự hậu đậu của cô; nhưng chợt nhớ ra cô ấy vừa nói tên của mình

“Lam Anh” – anh nhắc lại khe khẽ.

Thật là gặp cô trên dưới năm lần, vậy mà cái tên cũng chưa biết. Lần đầu với lần hai là cô mặc quần áo thường, lần ở GB cô ấy mặc cái bộ gì mà như điệp viên nghiệp dư, đến lần gần nhất thì lại là bộ váy giản dị đó. Thú thật, đôi mắt 10/10 của anh từ xa đã thấy sắc hồng khê bay bay trong gió, lòng có chút xao xuyến kì lạ. Chẳng là những cô gái đến tìm gặp anh đều có chất bụi phấn lên mặt, trắng sáng đến nỗi anh còn chả nhìn rõ lỗ mũi của mấy nàng ấy ở đâu. Vậy mà cô gái cà phê này lại như một làn gió nhẹ nhàng thổi qua khiến cho anh cảm thấy thật dễ chịu. Không mùi phấn, không mùi mỹ phẩm, ở bên cô ấy là không khí trong lành vốn có của thiên nhiên. Mùi cỏ mát, mùi nắng thơm, mùi gió nhàn nhạt; cô ấy rất biết giữ gìn môi trường xanh đấy chứ!!

Không biết từ lúc nào, môi anh cứ thế mà nhẹ vẽ lên một nụ cười hiền. Nhưng rồi tự bản thân lại giật mình với chính cảm xúc đang có, bàn tay cầm đũa của anh cũng mau chóng dừng lại. Ngăn cản bản thân không nghĩ ngợi lung tung, anh với lấy cốc nước lọc uống một hơi rồi cũng thành thơi rời khỏi vị trí

Suy nghĩ vậy là quá đủ ột bữa ăn F.A rồi!

Hương vị cà phê - Mờ Nhật

Sáng hôm sau vừa đến Golden Bell, anh đã nghe thấy Kỳ vội gọi điện hỏi ai đó. Vắt cặp sách sang một bên, anh ngồi dựa vào ghế salong, vì chỗ ngồi của anh quay lưng lại với cửa Kỳ nên tất cả cuộc nói chuyện anh đã nghe hết

“Vâng, em muốn xin cấp thêm sinh viên lớp trợ giảng kỳ này của em”

“...”

“Sao ạ? Không được sao? Em xin thêm hai chỗ thôi thưa cô”

“...”

“Tại sao lại như thế ạ? Phòng của em, em vẫn tự quản được?”

“....”

“À ra vậy! Vâng, em sẽ đi hỏi xem sao”

Kỳ cúp máy, anh chống tay đỡ lấy khuôn mặt đang lộ ra nét không vui. Anh muốn giúp cô ấy, nhưng luật là luật anh không thể phá. Chính bản thân anh cũng không hiểu tại sao anh lại tốt bụng với cô bé ấy như thế? Chỉ là một bữa sáng và nói chuyện dông dài lúc đi về; hay có lẽ vì bộ dạng biến hóa đến buồn cười của cô mà giờ đây trong não anh chỉ chăm chăm muốn làm gì đó để cô ấy không phải vất vả học lại

Huân từ đằng sau đã nghe hết những gì Kỳ nói, nhưng thật không phải chuyện của mình nên anh cũng mau chóng cho ra khỏi đầu. Cầm danh sách học trợ giảng xem qua một lượt, Huân lại tiếp tục những công việc thường ngày anh hay làm: đọc sách, nghiên cứu, nghĩ đề...

Mới bắt tay vào làm được chút chút thì Kỳ xuất hiện ở bàn anh. Huân biết Kỳ là khóa trên, bản tính anh ta cũng không thích nhờ vả. Từ khi anh làm GB đến giờ, chưa bao giờ thấy Kỳ phải mở miệng nương tựa sự trợ giúp từ ai, vậy mà giờ anh ta đang lù lù trước mặt anh đây. Thật đáng tò mò!

“Anh Kỳ, có chuyện gì vậy?” – để tránh cho tên này sự ngại ngùng, Huân rất lịch sự mà mở miệng trước

“Lớp trợ giảng của cậu còn thừa chỗ nào không?” – Kỳ hơi ngượng ngập nói với anh

“Còn chỗ, sao vậy anh?”

“Chả là tôi có đứa em, nó quên không đăng ký nên giờ muốn giúp nó tránh phải học lại. Tuy nhiên gọi lên viện thì họ nói tôi chỉ được xin một chỗ nữa thôi, một slot nữa phải xem GB nào có thừa chỗ. Chủ yếu là viết nhờ tên cô ấy vào lớp cậu ấy mà” – Kỳ cười gượng, anh lần này thật muối mặt

Huân nhìn Kỳ một lúc, anh đoán chắc anh ta làm là vì cô gái cà phê kia. Lớp anh luôn luôn có ghế trống để nhờ đâu có sinh viên lỡ, anh sẵn sàng có thể đáp ứng. Đăm chiêu một lúc, Huân nói:

“Được, mai em sẽ chuyển vị trí đó sang cho anh”

“Vậy không còn gì bằng, cảm ơn cậu nhé. Có gì tôi sẽ đãi cậu một bữa” – Kỳ vui ra mặt, trong giọng nói của anh ta còn nhuốm vị ngọt ngào

“Không có gì” – Huân cười lấy lệ rồi lại xoay ghế vào làm việc

Cô gái cà phê này...thật khiến người khác phải suy nghĩ?

4. Chương 4: Vị Cà Phê 4: Im Lặng

Trong ánh nắng dịu nhẹ của buổi sớm mai, tất cả sinh viên đi trong khuôn viên học viện đều được chứng kiến cảnh một cô gái tóc đen dài ngang vai buông thõng, mái được cắt bằng khiến khuôn mặt của cô ấy thêm phần dễ thương, chiếc váy đồng phục xếp li màu xanh ca-rô đang cùng cô ấy bay nhay trong làn gió nhẹ. Chẳng là cảnh tượng đẹp mắt ấy chỉ để nói lên việc Lam Anh đang mang theo tâm trạng hết sức vui vẻ chạy thật nhanh đến trước cổng Golden Bell. Mang đôi giày thể thao màu hồng cam để kếp dày, cô cảm thấy mình có thể biến thành hỏa tiễn ngay lúc này!

Bắt đầu từ việc ngưng chờ hai hôm liền, cuối cùng em yêu quý cũng kết nối cho cô nói chuyện với vị cứu tinh của cuộc đời: anh Kỳ GB... Anh ấy báo đã đủ chỗ cho cả Hương và cô đến học; anh ấy còn rất tốt bụng nói lịch trợ giảng đầy đủ. Có trời biết đất biết, Thúy manga và Liên rapper biết; cô và con Hương đã hạnh phúc thế nào! Hết ầm cả khu kí túc, tí nữa thì bị quản sinh cho đứng xách xô nước; cô và con mồm vui sướng tột độ vì đã thoát khỏi kiếp bị học lại. Trong đầu cô lúc ấy chỉ muốn chạy thật nhanh đến kí túc nam để cảm ơn Kỳ, nhưng cố nín nhịn đến sáng mai, chắc chắn cô phải hậu tạ anh ấy thật tốt mới được.

Vậy là từ sáng sớm, trước giờ vào lớp một tiếng, cô đã “chạy bộ thể thao” đến tòa nhà vàng lấp lánh ấy để mang quà cảm ơn mà Hương và cô đã vất vả cùng nhau thực hiện. Tối hôm qua, xuống nhà ăn năn nỉ í ới mấy bác bếp cho cô và Hương nhờ chỗ. Chịu sự đe dọa nạt nộ từ phía các bác quen với việc cầm dao, cô và

Hương đã phải cố nhịn nghe xỉ vả một lúc rồi mới được độc chiếm căn bếp rộng thênh thang mà cũng sạch tuyệt mỹ để làm....bánh. Ý tưởng này một trăm phần trăm lấy từ đầu óc màu hồng của con mắt, nó nói mang cái này đến chắc chắn anh ấy sẽ cảm động rút nước mắt mà lần sau nhờ gì làm nấy *hớ hớ*. Haizz, bó tay với cái đứa mục đích để trên đầu như con mắt, còn cô thì chỉ nghĩ đến việc phải nói anh ấy rằng: “Em cảm ơn anh rất nhiều” thôi! Đứng trước cổng Golden Bell, tuy là lần thứ ba cô đến đây và cảnh vật vẫn như vậy, nhưng tuyệt nhiên không hồi hộp như hai lần trước. Cô cũng không hiểu tại sao, có lẽ chắc vui mừng quá nên sự hồi hộp cũng chả có sân để lẩn.

Mở điện thoại bấm số của Kỳ, thật kì lạ sao cô làm mọi chuyện đều rất tự nhiên đến nỗi ngượng ngùng vì anh ấy là người khác phải cũng bị gạt sang một bên:

“Em chào anh, anh có rảnh không ạ? Em đang đứng ở trước Golden Bell, em có thứ muốn đưa cho anh”

“Vậy sao?” – Kỳ đang làm việc nghe thấy cô nói vậy thì vui vẻ muôn phần, không hiểu sao bút từ tay anh cũng tự động rơi xuống.

Bỏ lại công việc phía sau, vội đi nhanh ra phía cổng, tâm trạng anh lúc này là hồi hộp lên xuống không thôi! Bước chân của anh cũng tự động mở rộng khoảng cách, cảm giác này thật hiếm có nhưng cũng thật tuyệt vời. Cô ấy chủ động đến đây tìm anh sao? Càng nghĩ thì Kỳ càng đi nhanh hơn, tay anh nắm hờ, khuôn mặt dăm chiêu nay đã hoàn toàn thoải mái !

Thấy bóng cô lấp loáng sau cánh cổng lớn, giờ không còn là đi nữa mà là chạy rồi! Anh chỉ mong sao thật nhanh để đến được với hình bóng ấy.

“Xin lỗi em, để em phải đợi lâu rồi” – Kỳ thở hồng hộc trước mặt cô, tay cũng chống xuống khuỷu chân, là do anh chạy quá nhanh nên hơi thở đứt quãng liên tục

“Ôi anh có sao không? Em không đợi lâu lắm đâu ạ” – Lam Anh thấy anh thở dồn dập thì vội lấy cốc cà phê từ trong bọc ra đưa anh – “Anh uống tạm đi, hihi”

“Cám ơn em” – Kỳ đứng thẳng người dậy, một mắt nhắm lại vì nắng chói. Anh đỡ lấy hộp cà phê mà vui vẻ mở nắp ra uống một ngụm

“Thật cảm ơn anh quá. Không có anh chắc bọn em chết mất. Mà anh tài ghê nha, em nghe nói xin hai chỗ rất khó, vậy mà anh làm liền tay trôi chảy. Em phục anh ghê lắm!” – Lam Anh giơ ngón tay cái thể hiện “nhất” lên trước mặt. Miệng cười tươi lộ ra hàm răng đều đặn xinh xắn, đôi mắt cũng vẽ lên hai vầng trăng khuyết đẹp đẽ. Cả người cô như toát ra vẻ thanh thoát dưới ánh nắng mới.

Kỳ ngây dại nhìn cô! Có phải là do anh lóa mắt hay trong não anh giờ ngập tràn hình ảnh cô? Để đến nỗi khuôn mặt cười ấy như biến thành một bản tình ca réo rắt vào con tim đang đập thình thịch liên hồi trong lồng ngực trống trải. Anh định nói với cô rằng có một chỗ là do Huân giúp, nhưng nhìn vẻ mặt một trăm phần trăm cảm phục và tin tưởng của cô với mình, những gì định thốt ra lại tuột vào bên trong. Anh không muốn mình ích kỷ như vậy, nhưng thật sự lúc này, anh muốn cô ấy chỉ nhìn duy nhất về phía anh. Anh sợ rằng, nếu Lam Anh biết Huân cũng ra tay giúp; đáng vẻ này, điệu cười này sẽ một lần nữa chùng ra trước mặt con người tưởng chừng hoàn hảo đó. Anh thật không muốn!

“Không có gì, giúp được em là anh vui rồi” – Kỳ cười mỉm, đôi mắt anh cũng nhìn cô muôn phần sùng nịnh

Bị anh nhìn như vậy, Lam Anh chột ngượng ngùng mà cúi mặt xuống tránh ánh mắt từ anh. Trong tâm cô, anh là cứu tinh, là người anh tốt bụng không quản ngại khó khăn giúp đỡ cô, không những thế lại còn cả Hương – người mà anh chỉ gặp một lần. Nhưng ngược lại phía anh, cô không biết từ lúc nào đã chiếm trọn trái tim anh rồi!

Hương vị cà phê - Mờ Nhật

“Anh Huân, anh trợ giảng cho em môn “Chiến lược kinh doanh” với” – Mỹ Linh ngồi phịch xuống salon cạnh chỗ Huân đang nghiên cứu. Cô thần nhiên dựa lưng vào thành ghế mà nói

“Bảo anh Kỳ, anh không biết” – Huân chẳng thèm ngó lơ đến Mỹ Linh, vẫn xoay xoay trụ ghế vừa đọc sách, vừa viết viết ra giấy

“Em có đi học anh ấy rồi, nhưng đông người em học không vào?” – Mỹ Linh thở dài, tay còn cuốn cuốn lộn tóc xoắn – “...Anh dạy riêng cho em, anh nhé” – cô ấy nhảy xổ ra mà nắm lấy cánh tay anh

Huân nheo mày, anh một mực giật khuỷu tay mình ra khỏi Mỹ Linh. Chỉnh lại tay áo anh nói:

“Anh không rảnh để đi làm hộ việc của người khác. Về chỗ đi, anh bận lắm!”

Cũng chẳng để Mỹ Linh nói thêm được câu nào, Huân đã mau chóng đeo headphone và vặn volume max. Anh không muốn cô ấy tiếp tục lải nhải nữa! Về phía Mỹ Linh thấy anh tỏ thái độ rõ ràng thì bức bối vùng vằng về chỗ, trước khi đi còn ném cho cái lưng to lớn của anh một ánh nhìn giận dữ xé không khí.

Tính luyện bài một chút vậy mà bánh bèo Mỹ Linh đến quấy rối làm anh mất tập trung, nay thêm vì tránh cô ấy mà đeo tai nghe khiến não anh ùng ùng theo tiếng nhạc không thể nhìn đâu ra con chữ nữa. Quăng cái headphone sang một bên, Huân đút hai tay vào túi quần thảnh thơi đi ra ngoài hít thở không khí. Người ngoài nhìn vào Golden Bell cứ nghĩ xa hoa thế nào, chứ riêng anh thì chỗ này không khác gì nhà tù giam lỏng. Thỉnh thoảng muốn đập chân một cái cho vỡ vụn hết cả!

Vừa đi thong thả ra ngoài, tay vừa bấm tin nhắn, anh đã rời khỏi tòa nhà to đùng ấy mà tiến gần ra cổng từ lúc nào không hay. Kịp lúc nhấn “send”, anh ngừng mắt lên tính định hình xem mình đang đi đến vị trí nào, thì...cảnh tượng trước mắt làm bước chân anh dừng hẳn lại...Là Lam Anh và Kỳ đang vui vẻ trò chuyện với nhau! Cô ấy còn bày ra cái vẻ ngượng ngùng, chút chút lại cúi đầu xuống, miệng đồng thời vẽ lên nụ cười duyên. Ở bên kia, ánh mắt Kỳ yêu thích hướng đến cô ấy, chút chút lại khoe ra chiếc răng khểnh làm tan chảy phái nữ.

Anh hơi nheo mắt lại để nhìn rõ vật thể mà Kỳ đang cầm trong tay – một chiếc bánh hình tròn tròn. Anh ấy còn ăn nó rất ngon miệng, chắc đúng là nó thơm ngon thật, nên anh ta mới có bộ mặt thỏa mãn thế chứ! Một cổ cảm xúc kì lạ dấy lên trong anh, vì chưa từng trải qua nên anh không biết phải gọi nó bằng tên gì? Nhưng chắc chắn anh giờ đây cảm giác không vui chút nào. Chưa kịp lý giải bản thân, thì anh lại nghe được mấy chàng bodyguard áo đen buôn bán với nhau:

“Cô ấy là bạn gái của cậu Kỳ à? Trông xinh xắn phết nhỉ?”

“Ừ, cô ấy còn làm bánh mang và mang cà phê đến cho cậu ấy nữa mà. Đúng là con trai viện trưởng, thật biết cách hút hồn mấy đám nữ sinh”

Tự làm bánh và mang cà phê đến sao? Với đầu óc không muốn hiểu cũng phải hiểu của anh, Huân mau chóng đoán ra được cô ấy đến để làm gì. Nhưng không phải chỉ cần cảm ơn một câu là xong sao? Có phải khoa trưởng đến nổi làm cả bánh mang đến tặng không? Mà rõ ràng anh ta xin cho bạn cô ấy nữa mà? Sao chỉ có cô ấy trợ trợ mang bánh đến? Cà phê...thứ đó anh tưởng anh là độc quyền trong việc hứng chịu chứ?...

Hàng ngàn câu hỏi vô duyên vô cớ xuất hiện trong đầu anh, chính anh muốn xua đi cũng không được. Nhìn cô ấy cười nói vui vẻ với Kỳ, dù biết rõ không phải việc của mình nhưng trong anh thật sự không thoải mái. Đôi mắt thâm sâu của anh giờ lại càng làm cho không khí xung quanh như bị áp bức, quay người bước đi - anh không muốn nhìn cảnh họ trao nhau ánh nhìn triu mến ấy thêm nữa!

Từ ngày hôm nay, trong lòng anh mặc định cô ấy là bạn gái của Kỳ!

Hương vị cà phê - Mờ Nhặt

Buổi chiều tại Golden Bell:

“Này, chiều muộn đi bóng rổ tí không?” – Đăng cầm cốc nước đứng dựa lưng vào bàn của Huân, hất mặt hỏi

“Mấy giờ?”

“Mày dạy xong rồi đi, tối nay đội bên Luật ới đấy. Mấy thằng ấy phải ột trận mới hết to kèn” – Đăng nhếch môi cười, đưa mắt nhìn cốc nước đang sóng sánh trên tay

Anh thật sự hôm nay thấy người không tốt, có lẽ do tâm tính từ sáng có chút sần sạn nên anh vui đầu vào nghiên cứu thông trưa. May thay cô gái “hai năm leo đèo” rất biết để ý anh mà mang cho anh một hộp

cơm với đầy đủ trái tim vàng, xanh, đỏ được làm từ trứng, rau xanh và ớt chuông. Giờ lại chuẩn bị đi dạy, anh công nhận trong người tù túng không yên. Chẹp miệng một cái, anh nói với Đăng:

“VẬY 5g30 Ở NHÀ THỂ THAO NHÉ”

Hôm nay lúc lên tầng để chuẩn bị giờ, anh có chạm mặt Kỳ. Ông anh đó chặn anh lại, rồi lần nữa cảm ơn vì anh đã giúp, hôm nào hẹn anh đi ăn. Cũng chẳng biết làm sao, Huân chỉ cười chừ rồi nói không có gì. Lần sau biết là để giúp cho cô gái cà phê, chắc chắn cho anh vàng anh cũng không giúp!

Hết chuyện này đến chuyện khác, đúng hôm nay là ngày bức bối của anh, khóa mới sao lại nhiều nhân “nào khùng” vậy thế không biết? Dù anh hiểu được tài chính khó nhất là tư duy suy luận logic và có những thuật toán khó hiểu, nhưng cổ họng cùng đồng nước bọt anh bỏ ra sao lại không tác dụng gì với các bạn trẻ này vậy?? Tưởng tượng xem, khi anh quay lên bảng viết một vài công thức có thể coi là đơn giản, mỗi công thức ghi chú thích đằng hoàng từng kí hiệu, hơn những thế mồm nói xa xă như tên tự kỉ gặp bạn hàn huyên; vậy mà đến khi quay xuống thì cảnh tượng lại là: đa số mặt đần thộn, ngơ ngác đến tội nghiệp; còn những thành phần khác đang cười, thấy anh quay xuống liền tắt ngay giả vờ ngu ngơ nghe bài. Anh hỏi hiểu chưa thì có bạn gái rất chi là “đẹp” lên tiếng: Anh giảng lại lần nữa được không?Trong tình huống này anh chỉ biết giật giật lông mày! Cô em à, anh đây nói ba mươi phút rồi đấy!!

Cổ họng bỏng rát, Huân vừa đi ra khỏi lớp “quái thú” vừa dùng tay bực bội nói lỏng củ ấu ca-vat, chưa một khóa nào anh cảm thấy xì khói tai như khóa này. Đi giảng được tí lương vậy mà bị hành cho nát họng lại còn ung sử đến bại não, thật không đáng! Vòng ra khu thể thao, đằng nào cũng là xả stress, hôm nay là quá đủ với anh rồi!

Trong lúc đó...

“Chè Lam đi xem đấu bóng rổ không?” – Hương không để cho cô đi thay quần áo liền kéo cô ra khỏi phòng

“Bóng rổ tao có biết gì đâu mà xem?” – Lam Anh cau mày, tay vịn vào lề cửa chống chọi với những cái kéo mạnh bạo của mắt

“Tao thì hôm nay mày không đi, mày hối hận cả đời” – con mắt dùng sức kéo tuột cô ra khỏi cửa – “...anh Huân đấu chính đây, xem không?”

Há? Anh Huân? Bóng rổ sao? Cũng chẳng đợi có nói đồng ý hay không, Hương đã lôi cô xềnh xệch đi. Phải công nhận, nhà thể thao hôm nay như có tổ chức show của sao K-pop, bao nhiêu bạn nữ thì bấy nhiêu băng rôn, ảnh ợt...mỗi người một thần tượng, mỗi người một ảnh. Chen mãi mới ngồi được vào chỗ, tuy không phải chính giữa nhưng cũng không đến nỗi khó nhìn lắm. Tưởng vậy là an tọa, vậy mà các bạn nữ trước mặt chưa thi đấu đã rú lên âm ỉ, đứng vẫy vẫy ảnh như đúng rồi, làm tầm nhìn “không đến nỗi” của cô bị giảm mất một nửa.

Rất tự nhiên thôi, trái tim của cô lại nhắc nhở phải tìm hình bóng của anh. Nhìn ngang ngó dọc, cô cứ lúc ngồi rồi lại nữa đứng ghé cổ lên xem anh ở đâu. Nhưng đúng là nhọc sức, sao cô không nghĩ đến điều này sớm hơn: Đó là khi nào fan nữ của anh hô tên anh, điều đó có nghĩa là anh đã ra. Quả đúng là linh nghiệm, bắt đầu từ đây cao nhất đến đây thấp nhất hét âm lên: “Anh Huân aaaaa”; cô chỉ cần nhìn thẳng là đã thấy anh ngay rồi! Áo diệu thật!

Vẫn bộ đồng phục quen thuộc đó, vẫn mái tóc không chỉnh đốn đó, vẫn ca-vat bỏ lệch lạc trên cổ áo ấy; nhưng lần nào anh xuất hiện cũng đem cho cô một thứ gì đó mới lạ, đòi hỏi, kích thích từng giác quan của cô. Khuôn mặt anh nhìn nghiêng thật quá đẹp! Cô không nghĩ rằng lúc nhìn anh nghiêng anh lại tuyệt mỹ đến vậy. Chiếc mũi cao cùng đôi mắt thâm sâu như cộng hưởng với nhau dệt lên một bức họa hoàn hảo mang tên anh. Dáng vẻ anh cũng không lấy gì là run sợ trước đám hùng hổ đằng trước, lần nào cũng thảnh thơi nhiều lúc bất cần đời đến mức thái quá.

Xoay xoay cổ tay và gáy, anh cúi người xuống sẵn sàng trận đấu!!

Có cho cô xem cả một show về bóng rổ cô cũng không hiểu và có tặng cô vé đi xem miễn phí cô cũng không thêm đá động. Vậy mà trận đấu chỉ có người nhảy lên, rồi đuổi nhau loạn xạ ngật để cướp quả bóng tròn tròn vừa ôm, cô đã xem không bỏ sót một tích tắc. Từng bước di chuyển của anh, đều bị cô thụ gọn vào tầm mắt vốn hạn hẹp. Từng cú cướp bóng, những cú xoay người điệu nghệ, rồi kết thúc là cú vít rổ đẳng

cấp; thân thể anh lơ lửng bám lấy chiếc rổ trên cao rồi rất tự do mà thả người rơi xuống...tất cả đều như thước phim quay chậm đang đều đều chiếu trong não cô. Nụ cười với đồng đội, những giọt mồ hôi chiến thắng, những cái đập tay mạnh mẽ; cả thân thể anh toát ra dư vị thật khó cưỡng!

Trận đấu kết thúc với kết quả là đội anh thắng! Nhìn đám nữ sinh thi nhau reo hò rồi kéo xuống bu vây anh và bạn anh, cô đột nhiên cũng muốn điên loạn một lần mà gào thét thê. Nhưng suy nghĩ ấy mau chóng bị chặt đứt vì sợ rằng anh sẽ cảm thấy chán ghét với sự xuất hiện của mình. Mông lung kiểu gì, ngây ngốc kiểu gì mà thân ảnh của cô đã bị Đăng nhìn thấy! Từ trên cao nhìn xuống, cô thấy rõ sự lúng túng của bản thân khi Đăng gọi anh rồi chỉ lên phía cô, theo hướng tay của Đăng anh cũng nhìn lên....Cùng ánh mắt anh rơi trên người mình, cô ngượng đến đỏ cả mặt...!~ Con Hương mắt thì vẫn đứng đó bám tin nhắn, bỏ mặc cô lạc lõng đối mặt với ánh mắt nhìn một lần rồi sẽ nhớ mãi. Thú thật trong lúc đó, cô có ngượng ngập nhưng cô cũng rất mong chờ anh sẽ nhìn cô lâu hơn một chút, rồi lại mong chờ anh sẽ tiến tới, con người mà.... lòng tham vô đáy!

Nhưng tất cả chỉ là mơ mộng hão của một con bé mới lớn! Sau một hồi ngừng lên ngừng xuống, nhìn ngang nhìn dọc, chân tay xoắn xít hết cả lên; cô thật sự cảm thấy mất mát khi anh thu hồi ánh mắt lạnh và sắc ấy mà tách đám nữ sinh để rời khỏi nhà thể thao. Có lẽ bạn anh cũng không hiểu tại sao anh làm vậy thì vừa nhìn cô bằng ánh mắt ái ngại vừa theo bước chân anh ra ngoài....

Nhìn theo bóng anh rời khỏi....

Cảm giác hụt hẫng sao lại làm sống mũi cô cay cay thế này?

Lam Anh không hiểu là cô ảo tưởng hay anh đang có vấn đề với cô, mà mỗi khi anh và cô chạm mặt nhau là y như rằng anh sẽ coi cô chẳng khác gì không khí vờn quanh. Cô đã phải tổ chức hẳn một buổi xin lỗi để xoa dịu những trường hợp “chẳng may” này mà! Dù rằng anh không tha thứ cho cô, nhưng đâu cần đến nỗi lạnh lùng vậy chứ? Rõ ràng trước đó, anh còn nói chuyện với cô rất ồ ạt? Chết rồi, hay tại cô không tìm cách để khiến anh tha lỗi nên anh bợ phéng cô luôn?...Vậy là Lam Anh đã trải qua một quãng thời gian không dài cũng chẳng ngắn chìm trong khó hiểu, tỉ mỉ như:

Hôm ở nhà ăn, Hương và cô chọn một chỗ gần cửa kính lớn với mục đích ngồi ngắm cảnh ăn cho ngon. Nhưng thật không ngờ, trùng hợp anh lại ngồi ngay sau đó và chỗ ngồi của anh đối diện cô. Tất nhiên khi đối mặt với anh, cô luôn cảm thấy tim đập chân run, tâm trạng phập phồng hồi hộp; bởi vậy, hai ánh mắt chạm nhau một cái là cô liền cúi xụp mặt xuống cắm đầu vào ăn luôn. Vừa gấp gấp từng hạt cơm nhỏ bỏ vào miệng, ánh mắt vừa chút chút lại ngừng lên xem anh đang làm gì? Có nhìn mình không? Kết quả là: Ba lần đầu nhìn, anh vẫn cắm cúi ăn, thỉnh thoảng lại xem gì đó trong điện thoại. Đến lần thứ tư ngẩng lên thì anh đã bốc khói!? Ngó ngang ngó dọc, còn đứng hẳn dậy để xem anh đã đi đâu, nhưng cô đành ngậm ngùi luyến tiếc vì anh rời khỏi mắt rồi!

Lần thứ hai là hôm ở giảng đường, lần đó ngành tài chính và toán thống kê lên lớp cô để quảng bá giới thiệu về chuyên ngành của họ. Lý do thì bởi vì học quản trị riêng không đủ số trình để tốt nghiệp nên chắc chắn phải học vòng sang các ngành khác; nhưng chủ yếu cũng chỉ là ăn hương ăn hoa. Tất nhiên trong đám tài chính thể nào cũng có anh xuất hiện. Anh ngồi ghi bản đăng ký cho từng sinh viên trong lớp một. Từng người từng người đăng ký, ai anh cũng nở nụ cười nhẹ động viên. Ngay cả đến lượt con mắt lên, anh cười tươi, ngoài miệng thì nói chuyện rồi trêu nó: Em hại nó rồi! – cái câu mà cô cố phân tích kiểu gì cũng không hiểu. Vậy mà lần cô, cuộc đối thoại như cục đá trong tủ lạnh như sau:

“Tên?”

“Nguyễn Lam Anh ạ”

“Môn đăng ký?”

“Kinh tế lượng và Quản trị rủi ro tài chính ạ”

Anh không ngẩng lên nhìn cô lấy một cái, miệng hỏi tay viết, chấm hết! Không có một chút xúc cảm gì, dù rằng so với mấy đứa ở lớp (cô tự mặc nhiên thế), cô và anh thân quen với nhau hơn rất nhiều. Đứng đực ngây dại ở trước bàn đăng ký, nhìn anh chăm chú cắm cây viết ngoáy ngoáy trên giấy một lúc, cho đến khi đứa đằng sau hẩy hẩy, cô mới kịp tỉnh mộng mà ngại ngùng bước đi.

Lần gần đây ở Golden Bell. Hôm đó là ngày học trợ giảng của Kỳ, cô lại phải đi một mình vì con mắt bị đau bụng nên giải quyết xong mới đến. Cùng toán người đi vào trong, cô không để ý ở gần cửa có một đoạn chắn nhô lên nên đi qua liền bị vấp phải. Ngay tức khắc, người đổ ra đằng trước chới với quờ quạng. Về phần mình, anh đang đứng ngay gần ấy nói chuyện với một GB khác, thấy người cô lao đảo thiên hướng phi ra đằng trước, mắt mở to, miệng há kêu a á, tình trạng hôn đất cận kề; như phản xạ vô điều kiện, anh bỏ dở giữa chừng cuộc nói chuyện liền đưa tay ra vòng qua eo cô, giữ chặt. Lúc đó, cả người cô như sắp chết vớ được cọc liền đổ ngã hoàn toàn vào trong lồng ngực của anh...

Mùi thơm thoang thoảng từ anh khiến tâm trí cô bị choáng váng. Thân thể nhỏ thó nằm trọn vẹn trong vòng tay rộng khắp. Anh vẫn giữ lấy eo cô, tay kia thì đỡ lấy vai để cô đứng vững; lần gần gũi này làm não cô như được F5 lại từ đầu. Cô có thể cảm nhận được hơi thở đều đặn từ phía anh, cảm nhận được lồng ngực nồng ấm đang phập phồng cùng nhịp điệu. Cô còn có thể cảm nhận được anh đang nhìn chăm chăm xuống đỉnh đầu cô soi xét, nhưng cô không sao dứt khỏi được cảm giác ngọt ngào và ấm áp này!

Mất một hồi dây dưa, từng ấy thời gian mọi người đổ dồn hàng chục đôi mắt vào cô và anh rồi bàn tán xì xào; anh cuối cùng cũng dừng lực từ hai bàn tay mà đưa cô ra trước mặt. Nhìn cô bằng ánh mắt không biểu lộ gì, xoay người lấy tài liệu rồi lướt qua cô trở về vị trí của mình; anh tuyệt nhiên đến một câu cũng không có nói!

Đám con gái thì nhìn cô chu chèo, đám con trai thì qua vờ vai cô phỉnh phịch không hiểu là tỏ vẻ ăn mừng hay chia buồn – nhưng với cô cái đó giờ là ruồi muỗi sâu bọ. Cô từ xa nhìn thấy anh chăm chú làm việc thì tìm đập rộn ràng không thôi! Đúng là anh rất khó hiểu, mà chắc cũng vì trí tuệ cô không cao nên chẳng thể giải đáp nổi anh đối với cô là như thế nào? Là anh như phản xạ thấy người bị ngã thì đỡ? Hay người đó là cô nên mới đỡ?...Lắc lắc đầu ở viễn vông mau chóng được dập tắt, thật sự cho đến bây giờ cô không còn tự tin rằng anh có chút để ý đến cô nữa!

Chỉ là, dù sao, ở một khía cạnh nào đó, anh vẫn là một người biết quan tâm đến người khác!

Hương vị cà phê - Mờ Nhật

Thời gian cô và Kỳ gặp nhau tăng lên trông thấy, phần là học cùng ngành phần là vì sắp thi nên anh ngỏ lời muốn kèm cặp cô riêng. Lúc đầu cô có hơi ngượng vì học riêng nên rủ con mắt đi cùng. Ai ngờ nó không chịu hiểu lòng cô mà hơn thế còn phớt câu xanh rờn, nghe xong chỉ muốn đắm nhò một cái cho chưa: Tao muốn xem tình tay ba!

Ưc con Hương thật đấy, nhưng nghĩ đến những gì anh đã làm cho cô trước đó, cô lại thấy khó xử. Không chỉ mỗi vụ giúp sắp xếp chỗ học mà ngoài ra lúc cô ở trên lớp, anh mang trà sữa đến cho cô, mang sách đến cho cô tham khảo. Ở lớp trợ giảng thì một nghìn phần nghìn quan tâm để ý; có nhiều lúc anh cầm cân nẩy mực quá đến nỗi, mọi người xung quanh bàn tán, bản thân cô thì nóng hết cả mặt cả tai vì ngượng và xấu hổ.

Vậy là cũng có vài phần ép buộc, cô nhận lời để anh kèm riêng ỉnh!

Giờ tự học thì cô và anh thường đến thư viện cùng nhau, và hình như cũng chỉ có nơi đây đủ yên tĩnh để cô không bị xao nhãng với những cám dỗ xung quanh. Hôm nay cô đến sớm hơn, chọn một góc ngồi cạnh cửa sổ lớn rồi chuẩn bị sẵn sách vở đợi Kỳ đến. Đương lúc thanh thoi, cô tiện chạy đi lấy một lon cà phê về uống. Thú thật sau kì tích mang tên “Cà phê”, cô đã cố gắng nhịn để không đi gây họa lung tung nữa. Nghĩ lại cũng thật may, người cô tạt vào là Huân chứ không phải là một anh du côn hay một chị đầu gấu nào đó, không thì toi mạng lúc nào chả hay. Dựa lưng thoải mái, cô vừa nhâm nhi cà phê vừa đưa mắt nhìn xung quanh. Kiến trúc thư viện của Emerald lại xây theo phong cách cổ kính chứ không nhuộm màu hiện đại như các chỗ khác. Tất cả sàn và chân tường đều được ốp gỗ màu nâu sậm toàn bộ, tủ sách chia khoang phổ biến nhưng cái đẹp ở đây là những dãy bàn để ngồi học và đọc. Mỗi bàn có một cây đèn hoa thân xoắn ốc luôn luôn hắt thứ ánh sáng màu vàng khỏe mắt làm bật lên hoa văn kì lạ trên mặt bàn. Ghế ngồi được lót đệm êm vào mùa đông còn mùa hè thì thay bằng ghế gỗ thịt để tránh bị “hăm mông”. Nếu không vì những vật dụng hiện đại và là ở Việt Nam, chắc cô nghĩ mình đang ở trong học viện của Harry Potter quá!

~Lam Anh thả hồn mình vào không khí yên tĩnh chỉ thỉnh thoảng có tiếng lật sách ấy, mất một lúc thì Kỳ xuất hiện. Anh từ xa đã nhìn thấy cô ngồi đó, nơi mà ánh sáng từ ngoài có thể len lỏi qua từng song sắt hình thoi chiếu vào khuôn mặt dễ thương. Lam Anh để xòa tóc, đeo một chiếc bờm màu hồng cam nhẹ

nhàng. Cô ấy hôm nay cũng không mặc đồng phục như mấy lần trước mà lại là quần jean với áo phông rộng màu trắng. Nhìn đôi bàn chân đi giày thể thao đan vào nhau không yên phận mà chút chút lại hất lên rồi hạ xuống không ngừng nghỉ; khẽ thở hắt, cố nén cảm xúc muốn ôm cô bé dễ thương kia vào lòng, Kỳ chậm rãi tiến đến bên cô.

“Xin lỗi em, lại bắt em đợi rồi” – Kỳ kéo ghế ngồi đối diện cô, ánh mắt cũng lướt qua cô rồi nhẹ nở nụ cười

“Không sao ạ, em cũng mới đến thôi. Hôm nay anh bận ạ?” – Lam Anh đặt lon cà phê sang một bên, tay cũng lấy bút sẵn sàng học bài

“Ừ, kì thi của GB sau bốn em một tháng, lần này có vẻ khoai” – Kỳ khẽ thở dài, anh vừa nói vừa lôi sách vở từ cặp ra – “...hôm nay em muốn học gì?”

“Anh dạy em lý thuyết của mấy ông Gantt với Taylor đó, em cứ nhaim suốt thôi” – Lam Anh rất vô tư mà xoay vở của mình ra trước mặt anh, người cùng nhướn gần về phía anh hơn. Đầu nghiêng một góc ba mươi tám độ, chỉ cần vậy thôi cũng đủ để anh và cô trông cực thân thiết!

Cảm nhận được cô gần sát mình, nhìn khuôn mặt của cô nghiêng gần sát, không hiểu sao tim anh cứ bang bang liên hồi. Mùi tóc thơm thoang thoảng qua mũi anh, đôi môi lúc nói luôn luôn chen vào đó vài nụ cười duyên, đôi mắt to tròn dễ thương luôn có tia long lanh đọng đầy....

“Xin lỗi Lam Anh, nhưng em có thể nhắc lại em hỏi gì được không?” – anh ngượng ngập nói

“Dạ?” – sau một hồi nã như đạn vậy mà anh ấy lại bảo cô hỏi gì? Anh ấy để ý đi đâu vậy? – “...à, em hỏi anh mấy cái thuyết quản trị từ cổ xưa đó” – cô nhoeo miệng cười

“À...”

Sau một hồi không chú ý, Kỳ đã phải cố kìm nén lại thứ ý muốn bộc phát lúc đó: Hôn lên má cô!... Không thể! Anh mượn cơ giảng bài để đánh chìm thứ suy nghĩ không tốt ấy vào sâu thẳm tâm trí. Dù cô ấy dễ thương, dù cô ấy đáng yêu cũng không thể quá trớn! Nín nhịn, anh phải chỉnh đốn lại bản thân ngay lập tức mới được!

Đồng hồ cứ thế quay không ngừng, cũng đã được một tiếng cô nghe Kỳ giảng bài. Anh ấy giảng không thuộc hàng dễ hiểu – phải thú thật điều đó! Bởi vậy, mỗi lần anh hỏi “Em đã hiểu chưa?” là cô lại xấu hổ cúi đầu lắc nguầy nguậy. Tuy anh ấy chỉ cười rồi lại kiên trì giảng lại cho cô, nhưng bản thân cũng cảm thấy ngượng ngùng. Có nhiều lúc một vấn đề mà anh phải giảng đi giảng lại ba bốn lần lận, lúc đó cô mới vỡ ra một phần tư ý. Không phải cô cố tình không hiểu mà là do cái đầu kém thông minh của cô không thể tiếp thu nhanh được. Nhưng cũng không thể đổ lỗi hoàn toàn cho cô. Cả viện này đều biết sinh viên của anh Kỳ toàn loại thối cổ, đầu to mắt cận, chắc anh đã quen với việc dạy sinh viên giỏi nên vào vấn đề một cái là anh giảng một lèo; quá nhanh, quá tốc độ, quá chóng mặt, quá choáng váng – cô không theo nổi!!

Đang ngồi mơ màng lắc lư não theo từng câu chữ anh nói, nhìn tờ nháp giờ đã kín mấy vòng tròn rồi sơ đồ MindMap; chợt cái bụng của cô lại như có cái gì đâm vào, đau đến toát mồ hôi. Cố mỉm răng mỉm lợi để không bị anh phát hiện, cô nói:

“Em đi William Cường một chút anh nhé” – cười gượng

Đang giảng đến thuyết Gantt, chợt cô nói vậy làm anh đơ ra mà đưa mắt lên nhìn cô. Sau vài giây tiêu hóa, cuối cùng anh cười hất ra, ngồi thẳng người dậy rồi dựa lưng vào ghế; anh hơi hất đầu ra phía cửa ý bảo cô cứ đi tự nhiên.

Cô thấy Kỳ đã đồng ý thì vui vẻ tâm tình, cười cười ngu ngu vài cái rồi phi nhanh ra WC ở thư viện. Nhưng mà....Oh s.h.i.t! Cái biển “Bảo trì” to sụ được viết bằng thứ tiếng Anh chán nản sao lại đặt chênh ềnh ở đây thế này? Không biết hôm nay ăn phải gì nhưng giờ vấn đề là bụng quá đau và nhà vệ sinh gần nhất thì không thể vào, cô chả còn thời gian phân tích tình hình liền ba chân bốn cẳng chạy đi tìm anh “người Việt lai Tây” ở gần nhất quanh đây.

Vừa ôm bụng vừa chạy riết, vừa đi vừa ngó ngang; cuối cùng cô đã gặp anh William ở giảng đường từ lúc nào không hay. Cô phi một mạch vào trong nhà vệ sinh, khóa cửa “cách” một cái, thoải mái ngồi giải quyết

tình trạng bạo động của em ruột. Mười phút trôi qua, bụng của cô cũng đã dần bình ổn. Mặt ngừng lên trần, mắt lim dim thỏa mãn, Lam Anh theo thói quen với tay sang bên phải để lấy giấy....

Son of the @\$%&*!

OMG, tại sao còn mỗi cái lõi nâu nâu gầy gầy này vậy? Không phải chứ? Công tác tiếp giấy ở nhà vệ sinh trong viện được bình chọn là đỉnh của đỉnh mà? Tại sao lại có tình huống trớ trêu này? Và cũng tại làm sao mà vận vào cô?...Lo sợ đến mức sắp phát khóc, cô không muốn cả đêm nay ngồi đây đâu!!~ Đánh liều gõ gõ vào cửa, mong sao có bạn nữ xinh xắn nào bên ngoài có thể nghe thấy lời thỉnh cầu của cô

“Có ai ở ngoài không ạ? Trong đây hết giấy, có thể lấy hộ em một chút được không?” – giọng có nhỏ nhẹ thủ thủ, tay không ngừng gõ “cộc cộc” vào cánh cửa màu ghi trước mặt. Giờ này thì lòng tự trọng cũng vất xó thôi

Đợi một phút, hai phút, năm phút...không thấy có động tĩnh gì? Thôi chết chắc rồi! Cô còn vội mà vất cả điện thoại ở thư viện, nếu không thế thì không phải giờ này cô có thể liên lạc với мам nhờ trợ giúp rồi không? Huhu, ông trời ác quá, con có làm sai cái gì đâu mà nỡ lòng nào đẩy ả con đến một nơi đầy hương vị của bản thân thế này?? Nội tâm gào thét, nước mắt hai giọt cũng đã tuôn rơi, nước mũi cũng vì thế mà chảy dài làm bên trong khoang tắc nghẽn, chút chút lại “xịt” lên một cái đau thương

Nhưng...Chợt....

Vị cứu tinh của đời cô đã ra mặt! Đang mãi ngồi lau nước mắt, nghĩ đến số phận hẩm hiu, chợt thấy một cuộn giấy mới tinh được tay ai đó đưa vào từ trên nóc cửa. Mừng rơi nước mắt, cô vội chộp lấy rồi cũng không quên lên tiếng cảm ơn.

“Cám ơn bạn, bạn học ở đâu? Tên gì? Có gì mình sẽ hậu tạ bạn?”

Không lấy một lời đáp, chỉ nghe thấy tiếng bước chân rời khỏi; cô khẽ bĩu môi vì độ chảnh của cứu tinh. Nhưng nghĩ nếu không có bạn ấy, cô một trăm phần trăm là bại hoại thanh danh rồi. Chắc chắn bạn gái dễ thương ấy sẽ gặp nhiều may mắn!!. Mang tâm trạng vui vẻ ra ngoài, cô còn không quên ngậm nga trong cổ họng bài hát yêu thích. Rửa tay, sấy tay thơm tho, cô hùng hồn bước ra ngoài.

Nhưng cảnh tượng trước mắt mới làm cô choáng váng này!/? Cả một lũ khoảng bảy, tám đứa con trai gì đó mặt mày cau có nhăn nhúm như táo tàu quắt, bọn chúng đi qua cô mà không thèm để ý. Đứa ôm bụng, đứa đi cà nhắc, miệng chúng nó còn không ngớt lèm bèm khó chịu. Đứng nép vào một bên đồng thời quay mặt úp vào tường, trong đầu cô lúc này chỉ có một ý nghĩ: Biến thái! Tại sao nhà vệ sinh nữ lại có trai đi vào? Chẳng nhẽ nhà vệ sinh nam ở đây cũng đang bảo trì, mấy bạn này không chịu được mà phải đi sang đây?...Sợ hãi với những gì tưởng tượng, cô nhắm mắt nhắm mũi đi đáng con cua ra ngoài. Lúc ra đến gần cửa, bên tai còn nghe văng vẳng mấy đứa ấy nói chuyện với nhau:

“Ác thật, bắt chúng ta đứng ở ngoài đợi, chả hiểu tại sao? Không phải đây là nơi gần nhất thì tôi đã sang chỗ khác rồi. Chẳng nhẽ lại vào WC nữ?”

Chẳng nhẽ lại vào WC nữ?

Thoát ra khỏi đó rồi mà đầu cô vẫn còn văng vẳng câu nói như sét đánh bên tai ấy. Đây chẳng phải WC nữ sao? Thằng biến thái. Để xác định lũ bệnh hoạn trong kia chuẩn bị được lên mục “Trò chuyện” của viện, cô rất lấy làm tự tin mà hất mặt nhìn cái biển giới tính ở trước cửa...

ĐỪNG

Đây là cái gì? Cái biển màu xanh với hình thằng người màu trắng đứng dạng háng? Không phải là cô gái mặc váy đầu trọc trên nền đỏ sao? Không trụ nổi bản thân, cô phải bám vúi lấy tường mà lết ra ngoài. Vừa đi vừa che mặt, sợ các bạn nữ bên cạnh thấy cô đi WC nam mà kì thị kêu biến thái, không chừng lại còn chụp ảnh để làm chủ đề buôn bán thì muối mặt!

Đi ra giữa đường về thư viện rồi mà trong lòng cô vẫn không thôi thấy xấu hổ. Mặt đỏ như gấc, tay chân run rẩy, mồ hôi chảy ròng ròng. Không phải cái bạn đưa giấy vệ sinh cũng là....con trai chứ?

Ừc – chết vì xấu hổ mất thôi!!!!!!

Cô thờ thần lẫn dần đi về thư viện, lướt qua cô thủ thư như bóng ma, làm cô ấy đang đọc sách mà cũng phải trể kính xuống nhìn xem sinh viên này bị làm sao?! Về phần Kỳ, thấy cô đi về trong tình trạng thất thểu, anh ngồi đợi ở đó liền chạy ra đỡ lấy cô, miệng lo lắng hỏi han:

“Em làm sao vậy? Sao mặt tái xanh như thế này?” – anh lo lắng lắm, tay còn đưa lên lau đi những giọt mồ hôi lăn dài bên sườn mặt cô

“Em...nghĩ ...là em phải về...thôi” – cô thều thào nói ra được vài chữ, người như không còn sinh lực muốn ngã quỵ đến nơi

“Được rồi, được rồi, đợi anh một chút. Em ngồi tạm xuống đây đi” – Kỳ đỡ cô ngồi xuống ghế gần đó, còn thân thì vội vã đi thu dọn đồ đạc của anh và cả của cô. Trông lúc này, anh vội vã đến mê tơi hốt hải!

Để điện thoại vào tay cho Lam Anh, anh đưa cô về kí túc. Cả quãng đường đi, ngoài khuôn mặt biến đổi màu sắc liên tục thì một câu cô cũng không nói. Bước chân xệt xệt xuống đường nhựa, mắt vô hồn mặt thất thểu như vừa thất tình xong. Dáng vẻ này của cô họa cho Kỳ đi cạnh phải gánh chịu những cái chỉ chỗ vô cơ của mọi người.

“Có cần đưa em đến y tế không?” – Kỳ nhẹ nhàng hỏi cô

Cô lắc đầu rồi xua tay, nhưng mặt vẫn xanh lét và cơ thể thoát xác như lúc đầu. Y tế á? Không. Giờ này cô chỉ muốn chui vào trong chăn mà khóc một trận thật lớn để quên đi sự xấu hổ xỉ nhục của bản thân. Suốt mười chín năm qua, đây là lần đầu tiên cô hiểu sâu sắc cái cảm nhận: Muốn đào hố để tự chôn mình! là như thế nào.

Sao số cô lại thảm thế này cơ chứ!!!!

Trong lúc đó.....

“Mày đi đâu mà vào giờ muộn thế?” – Đăng thấy anh vào lớp giữa giờ, còn phải cúi người xin lỗi ông thầy già đang giảng bài, không nhận được mà hỏi

“Đi vệ sinh” – anh với lấy cây bút, bấm một cái rồi mắt lại hướng lên máy chiếu

“Đi vệ sinh mất ba mươi phút?” – Đăng nhếch lông mày

“Phải đứng đợi” – anh vừa trả lời, tay vừa ghi ghi bài

“Tao không biết là hôm nay vệ sinh đông thế đấy. Full slot cơ à?” – Đăng nhếch khóe miệng, rồi cũng hướng mắt lên trên bục giảng

Anh không nói gì, cũng chẳng dãi đôi co với Đăng. Khẽ ngưng nét viết nghĩ lại chuyện vừa xảy ra....thật...không còn gì để nói! Giờ này, ngay tại đây, anh vẫn chưa lý giải được tại sao mình lại làm thế? Cũng chẳng hiểu lúc đó anh nghĩ gì?

Khẽ thở dài, phải mau tránh xa cô ấy ra mới được. Đối với anh, đã là bạn của người anh quen, anh sẽ không vô duyên mà sẵn số đến tà lư, cũng sẽ không dãi gì tranh giành cơ hội để người kia thể hiện ga-lăng. Nghĩ đến đây thấy cũng phải, là do Kỳ không đứng ở đó thôi, chứ không người giúp cô ấy chẳng đến lân anh! Ủ, cứ cho là thế đi...

Hương vị cà phê - Mờ Nhật

Lần đó cô về phòng một cái là chui tọt vào nhà vệ sinh xả nước chảy không ngừng. Cô cứ đứng đực ở đó mong rằng nước sẽ xóa nhòa đi kí ức kinh tởm của ngày hôm nay. Lam Anh không biết cô đã đứng bao nhiêu lâu? Để nước lạnh xối vào đầu như thế nào? Cô chỉ cảm thấy nếu thoát ra khỏi đây, thì cô sẽ tự đào đất bằng tay rồi chôn sống bản thân mất. Chắc chắn tên đưa giấy cho cô là con trai, một trăm phần trăm – bởi vì lúc cô vô tư lự hỏi cái câu nóng mặt: “Cám ơn bạn, bạn học ở đâu? Tên gì? Có gì mình sẽ hậu tạ bạn?” hẳn đã bỏ đi không nói một lời

“AAAAAA” – Lam Anh hét ầm lên trong nhà tắm, tay vò vò mớ tóc ướt nhẹp, cô còn tự đưa đầu tặc miến phí cho cửa nhà tắm đứng mấy cái. Gõ chán chê mà vẫn không nguôi, lại cứ nghĩ đến cảnh hấn ta đưa giấy xong cho cô rồi cười nhếch mép đáng khinh bỉ - cô lại muốn thoát xác ngay lúc này. Ôi thánh nữ đất mẹ ơi, con phải làm sao đây?

Cứ để nội tâm gào khóc kịch liệt còn tương tá bên ngoài thì đã ướt nhẹp thất thần vô phương vô hướng. Cô cứ như vậy cho đến khi nghe thấy tiếng đập cửa thành thạch của đám bạn bên ngoài cùng giọng nói đậm chất dấm của con mắ, Lam Anh mới hoàn hồn mà đóng nước lại. Mở cửa ra ngoài, cả dấm tí nữa thì té xỉu với ma nữ hiện hình – quần áo ướt nhẹp, đầu tóc rũ rượi rũ xuống, nửa che nửa hở khuôn mặt trắng bệnh thêm chút gân xanh.

“M....m....chị ơi chị bị làm sao thế?” – con mắ hét toáng, khóc thét, ôm chầm lấy Thúy Manga mà nói

Lam Anh nhìn đám bạn mặt ai cũng biến sắc, còn con mắ thì sợ hãi chui tọt vào trong chăn run như cây sậy, cô không nhịn được nữa liền khóc toáng lên làm cả lũ đã sợ nay còn nghĩ cô bị tâm thần phân liệt mới phát bệnh....Sau một hồi thuật lại câu chuyện dở như chưa bao giờ từng được dở của mình trong nước mắt, Lam Anh mới bớt chút phiền muộn mà chỉ nắc nhẹ lên từng hồi. Bọn bạn thì nghe ra vấn đề liền nhảy vào an ủi cô:

“Thôi không sao đâu, chắc hẳn ta chả biết mày đâu mà lo” – Thúy manga lấy máy sấy tóc cho cô, rồi cũng nhẹ giọng an ủi

“Phải đó hẳn chỉ là tốt bụng đưa ày thôi chứ hẳn có thêm ngó mày qua cửa đâu” – Liên rapper xưa nay vẫn bản nhanh mà không có dấu câu như thế

“Quả này dễ mai lên mục “Trò chuyện” của trường lại thấy” – Miss. Phá Game – Hương mắ

Đã xuôi xuôi được một chút, nghe con mắ đùa thì cô lại khóc to hơn. Hóa cho Hương bị chịu những lời xỉ vả, mắ c.h.ữi; những cái dấm như trời giáng của hai đại nữ hiệp: Thúy manga và Liên rapper. Cuối cùng thì mắ cũng chịu ôm đầu ngồi một góc mà mở miệng ra an ủi cô:

“Mày xả nước mồn da mục toilet, hóa cho tao phải “hái hoa” nhờ bên hàng xóm. Tao còn đang định củng đầu mày thì đã bị củng rồi đây này” – con Hương xuyết xoa ôm đầu, nhưng lại nhìn thấy ánh mắt mang điện của Liên thì đành xum xoe – “...nhưng tha ày vì hôm nay mày gặp xui đó. Quên đi mà sống em ơi! Mày cứ ôm cái kí ức mang màu vàng nổi ấy thì còn lâu mới ngóc đầu lên được em ạ”

Biết con Hương là chúa độc mồm độc miệng, nhưng nó nói cũng chí phải. Nếu không thải cái thứ bốc mùi ấy ra khỏi đầu thì chắc có nước cô nghỉ học mà về nhà ôm mẹ mất. Sụt sùi mất cả một hộp giấy, cô tính lần lên giường đi ngủ cho quên sầu; bởi vì kí túc không an chất kích thích hay rượu bia vào nên đành xả stress bằng cách....đi ngủ thôi!

Vừa đắp được cái chăn lên người, chợt ở ngoài kí túc đầy rẫy tiếng ồn ã, la hét; làm cô cau mày miễn cưỡng hé mắt ra xem có chuyện gì. Thúy manga và Liên rapper xưa nay lạnh lùng – không tính, nhưng biết ngay là cao thủ hóng chuyện mang tên Hương mắ đã vội vã xọc chân vào đôi dép gấu trúc mà phi thẳng ra ngoài hành lang xem có chuyện gì. Thấy nó ra được năm phút thì chui tọt vào phòng, lưng dựa vào cửa, mắt mở to mũi thở hồng hộc. Rồi cũng nhanh như chớp nó phi ào đến giường cô nằm, hất chăn của cô lên, miệng không ngớt oang oang như bắc loa lên nói:

“Anh Kỳ GB đến mày ơi!!!! Không phải anh ta đến tìm mày đấy chứ?”

“Hả?” – Lam Anh giật mình mình mà bật bắn ra khỏi chăn

“Kia kia, anh ấy đứng ngay ở cửa kí túc” – con Hương hướng tay chỉ ra phía cửa

“Không phải chứ? Chắc anh ấy đến tìm ai khác rồi” – cô cố gạt đi suy nghĩ đang hiện hữu trong đầu

Nhưng cũng chẳng gạt đi được đâu xa vì ngay ở ngoài cửa, một giọng nói không kém phần loa kèn của ai đó đang bô bô âm ĩ làm nhốn nháo hết cả khu hành lang dãy hai này

“Ai tên Nguyễn Lam Anh ra có anh Kỳ GB quản trị kinh doanh gặp kìa”

“Đấy thấy chưa, anh ta đến gặp mày mà. Khai đi, mày chuyển hướng sang anh Kỳ GB này từ hồi nào hả? Thế Huân thì sao?” – con Hương giọng từ chắc nịch lại chuyển sang chất vấn

“Đâu có, tao cũng không biết tại sao? Có nên ra không?” – cô lo lắng xoắn xuyết hết cả lên. Vì cô biết, nếu cô mà xuất hiện bây giờ là mai sẽ lên mặt báo của viện ngay lập tức.

“Tao cũng....”

Con Hương chưa kịp đưa cho cô kế sách gì thì cửa phòng đã bị đẩy vào vô duyên vô cớ. Người đẩy cửa là một bạn gái có mái tóc màu nâu hạt dẻ buộc lệch sang một bên, thân hình có vẻ nuột đẫy thế mà mặt sao lại dữ dằn thế kia. Cô bạn ấy làm cả phòng của Lam Anh phải đưa ánh mắt ra mà đánh giá một lượt từ trên xuống dưới.

“Bạn là Lam Anh đúng không?” – bạn ấy nhìn thẳng vào mắt cô, hất hàm lên nói – “Ra ngoài đi anh Kỳ đang chờ. Anh ấy là bậc bề trên, chức vụ cao, lại còn là con viện trưởng; bạn nên biết thân biết phận một chút, đừng bắt anh ấy chờ”

“Nó ra hay không nó tự có chân đi, bạn không phải nhảy vào đây mà bla bla lên thế đâu. Nội quy kí túc vẫn còn dán chèn ềnh ở cửa kia kìa. Mất sáng thế mà hành động như đui vậy?” – con Hương bắt mắt liền nhảy bổ ra mà chu chéo với bạn tóc lệch

Nghe chúng nó cãi nhau ầm ĩ chí chöhe, cô đau cả đầu. Tức mình xỏ dép đi ra ngoài, tách đám nữ sinh vẫn còn mặc nguyên quần áo ngủ bu đầy ở trước cửa phòng; cô hùng dũng hiên ngang bước ra trước hàng loạt tiếng bàn tán lên xuống liên hồi

“Lam Anh” – Kỳ quay lại nở nụ cười khi thấy cô bước ra

“Em xin lỗi vì bắt anh đứng chờ” – cô cố dặn nở nụ cười, vì thật sự giờ cô mệt lắm rồi. Cảm giác như vụ dầm nước làm người cô gai hết cả lên

“Không, anh phải xin lỗi em mới đúng. Vì khu kí túc nữ rất nghiêm nên không thể vào tận nơi hỏi thăm em” – Kỳ nhẹ vén sợi tóc bị gió thổi bung của cô vào mang tai

Lam Anh nhanh nhích người lùi xuống tránh cử chỉ thân mật của anh, cô nhoẻn miệng cười rồi nói: “Anh tìm em có việc gì ạ?”

“Anh muốn hỏi em đã đỡ chưa? Chiều nay em làm anh sợ chết khiếp” – Kỳ dịu dàng nhìn cô, rồi lại nhìn sâu hơn chút nữa. Anh muốn khẳng định rằng cô đã hoàn toàn hết bệnh.

“À, không sao đâu ạ. Tại...bụng em chiều nay có vấn đề nên mới vậy. Là đau dạ dày” – Lam Anh vội tìm một cớ hoàn hảo để tránh anh nghĩ đau bụng linh tinh

“Vậy sao? Vậy để anh đem thuốc sang cho em. Nhé!” – ánh mắt và lời nói của anh nài nỉ đến tội nghiệp

Nhìn anh nhất mực như vậy, lòng cô cũng thấy có chút ái ngại. Trả lời không thì phũ quá, không chỉ anh ấy buồn mà đám nữ nhân đang dùng mắt mèo và móng lợn quan sát sau cột nhà kia sẽ bầm vằm cô mất xác. Còn nếu trả lời có thì anh ấy sẽ vui nhưng cô không biết phải mang đồng thuốc ấy đi đâu để tiêu hủy. Nghĩ ngợi một lúc, cuối cùng cô trả lời:

“Vậy làm phiền anh quá” – thả giấu nhem thuốc đi còn hơn là bị thủ tiêu ngay tại đây

Kỳ thấy cô đồng ý thì vui lắm. Anh hẹn sáng mai sẽ qua đưa cô lên giảng đường rồi sẽ mang thuốc cho cô uống. Anh còn căn dặn cô phải ngủ sớm, không được online muộn, không được thức khuya sẽ rất ảnh hưởng đến sức khỏe. Về phần mình, cô ậm à ậm ừ vâng dạ rồi cúi chào tạm biệt anh. Phải công nhận rằng Kỳ quá ư tốt bụng, cảm giác ở bên anh chuyện gì cũng có thể hóa thành đóa hoa thơm ngát dịu nhẹ. Nhưng vì lòng tự trọng cao cả, cô không thể tiết lộ cái chuyện động trời ấy ra được. Biết trước kết quả anh ấy sẽ chỉ cười rồi an ủi, nhưng giấu nhem vẫn hơn!

Hương vị cà phê - Mờ Nhật

Cô biết rằng mình ra mặt ngày hôm đó sẽ để lại tiếng thơm muôn đời sau, nhưng cũng chẳng biết làm cách nào, cô không muốn bản thân biến thành kẻ bất lịch sự! Sáng hôm sau ở kí túc, Kỳ vẫn theo lời hứa đến đón cô và tất nhiên là có cả một bịch thuốc cộng một list thức ăn bổ dưỡng cho dạ dày. Nhưng ngoài chuyện đó ra, anh ấy còn đến để chào cô. Chẳng là anh ấy phải sang Mỹ hai tuần để gặp gỡ các bạn GB trong ngành quản trị ở nước khác. Đây là việc hàng năm đều tổ chức, anh không thể trốn ở nhà được.

“Anh phải đi nửa tháng, trong thời gian đó em phải thi mấy môn. Xin lỗi vì không dạy em đến lúc thi được” – Kỳ lộ rõ vẻ mặt buồn thiu. Đôi mắt khẽ trùng xuống, dường như trong đó chứa đầy tiếc nuối

“Không sao đâu anh” – Lam Anh đưa tay xua xua – “Anh phải tin vào em chứ. Học trò của anh toàn người giỏi mà. Ấy” – Lam Anh lém lỉnh nhìn Kỳ, tay cũng giả dấm nhẹ vào bả vai anh một cái

Kỳ thấy cô như vậy thì liền nhoẻn miệng cười. Anh rất thích tính cách lạc quan vô lo vô nghĩ của cô. Không biết cô ấy ở bên anh cảm thấy thế nào, chứ thật sự ở bên cô ấy, bước chân anh không bao giờ muốn rời đi.

“Anh tin em” – Kỳ xoa đầu cô cười tươi nói – “Thôi đến giảng đường rồi. Em học ngoan nhé! Bao giờ về anh sẽ gọi điện cho em để hỏi han tình hình thi cử” – anh giả dờ nhìn cô bằng ánh mắt của thầy giáo chuẩn bị mang học sinh lên thớt

Thấy cô lo sợ rụt cổ về phía sau, Kỳ liền bật cười lớn; Lam Anh thấy anh cười thì cũng cười theo. Kỳ cứ nhìn cô như vậy, cảm giác như nụ cười trên môi cô là thước phim quay chậm, cảnh vật xung quanh và tiếng gió là tiếng đàn piano du dương. Sao cô ấy lại màu sắc như vậy chứ?

Hai ngày sau hôm Kỳ đi, mọi chuyện hoàn toàn suôn sẻ. Vẫn là ngày lên giảng đường học, chiều về thư viện tự ôn luyện còn tối thỉnh thoảng nói chuyện với mẹ không thì sẽ cùng Hương ôn bài rồi đi ngủ. Đối với Kỳ, anh đến nơi liền nhắn tin về cho cô bằng sim nước ngoài, anh còn nói nếu bao giờ rảnh lên Skype nói chuyện với anh. Trong tình cảnh này, Lam Anh thật sự cảm thấy áp úng! Cô đối với anh như một người anh trai, tất cả những điều cô muốn có ở giữa cô và anh là tình cảm như vậy....Nhưng với trực giác của một đứa con gái, cô cảm thấy rằng anh không đối với cô như vậy!

Con gái ở cái tuổi mười chín này ai chẳng mơ mộng, nhưng thú thật, cái thứ mơ mộng ấy cô đã chót đặt lên một người mà cô biết rằng không có kết quả. Anh như một cái bình nóng lạnh di động. Lúc ấm áp đến kì lạ lúc lại lạnh băng như đem cả cơ thể nhỏ bé của cô đập vào nhà băng đẳng. Bởi vậy, cảm giác của cô với Huân và Kỳ khác nhau hoàn toàn. Người chẳng bao giờ nói chuyện khiến cô hoảng hốt, tim đập chân run; còn người luôn quan tâm luôn ở bên lại cảm giác tự nhiên và chẳng có gì phải giữ kè. Nhiều lúc nghĩ cũng hài, suốt mười tám năm trời, đến cả một ánh mắt đưa tình cô cũng chưa từng ném qua hướng chi đến tỏ tình hay yêu đương; vậy mà đặt chân về quê nhà lại như thế này. Đúng là người Việt vẫn yêu người Việt mình nhất!

Mấy ngày qua cô cũng đem chuyện của Kỳ kể cho Hương. Cái đứa thẳng ruột ngựa như nó liền đưa ra kết luận chắc nịch: Anh Kỳ GB thích mày rồi! Cô hỏi nó tại sao thì nó chỉ trả lời, một người con trai hoàn hảo như thế - từ vẻ ngoài, gia thế đến thực lực – nếu không vì thích cô thì chẳng hơi đâu rảnh thời gian mà đi kèm thêm, không những thế ra nước ngoài lại liên tục hỏi han nhắn tin này nọ với cô....Nghĩ cũng phải! Nhưng anh ấy tại sao lại thích được cô chứ? Phải nói học viện Emerald là nơi tập hợp rất nhiều người ưa nhìn, trong đó không thiếu con gái của tài phiệt nhà tắc đất tắc vàng. Con của viện trưởng Emerald Việt Nam như anh ấy không đâu lại có hứng thú với con bé đi nhăm nhà vệ sinh như cô?

Cổ gạt những tư tưởng cá nhân sang một bên, giờ này kì thi giữa kỳ sát mông rồi, cô không thể chảnh mắng thêm nữa. Hôm nay là thứ sáu – nốt hôm nay thôi là sẽ được có hai ngày nghỉ hiếm hoi sau cả tuần vất vả chật vật. May thay môn kết thúc một tuần lại là của cô Elizabeth – người giảng chính mà Lam Anh yêu quý nhất. Không phải cô ấy hiền dịu gì chỉ là Elizabeth rất hiểu tâm lý sinh viên....Đang chăm chú nghe giảng, slide cũng đang chạy đều đều trên máy chiếu...

Chợt...

Cả giảng đường rộ lên tiếng rì rào xôn xao không ngớt, họ còn không ngớt chỉ lên máy chiếu – nơi đang có slide chiếu chậm của hàng loạt những bức ảnh mà nhân vật chính là – Lam Anh

Mọi người hết chỉ chỗ rồi lại quay ra nhìn nạn nhân đang ngồi đực, dờ dẩn ở vị trí của mình. Con mắt cô đứng trông khi nhìn hàng loạt những bức ảnh của cô và Kỳ bị tung lên, rồi còn rất đẹp được chạy slide với nhiều kiểu hiệu ứng khác nhau. Ảnh cô và anh học trong thư viện, ảnh ở kí túc, ảnh ở giảng đường. Thôi đi, như vậy chẳng nói làm gì, vì việc đó cô đã nghĩ qua rồi. Điều làm cô uất ức ghen tị tận cổ đó là những bức ảnh bị cắt ghép quá đáng. Mặt cô bị ghép với thân thể trần trụi của ai đó với những lời bình khiếm nhã kiểu: “Hang động” chuyên ve trai hay Không biết nằm dưới bao nhiêu anh rồi hay Tã lấm rồi còn mời trai.

Con mắt bức xúc đứng lên hét lớn: “Đứa nào làm chuyện dâm tiện này ra mặt đi. Đừng có chui rúc như cờ hó ngử phân thế”. Còn đối với cô lúc này, hai lòng mắt đã rung lên lay động, lòng bàn tay trước đó còn thoải mái giờ đây siết chặt, người cô cũng vì thế mà nóng lạnh liên hồi. Ai làm việc này chứ? Ai làm việc

bỉ ỏi này với cô? ... Đám bạn ngồi sau cùng Hương thấy người cô bất động cứng đờ như vậy thì vội vã an ủi. Con Hương đứng chắn trước mặt cô nói tất cả chỉ là giả, là giả toàn bộ. Nhưng giả thế nào khi Elizabeth đang toát mồ hôi hột vì không biết làm sao để tắt cái “văn hóa phẩm đồi trụy” truyền bá công khai kia đi.

Nước mắt từng giọt nóng ẩm đã rơi xuống từ khóe mắt rung động. Nhân phẩm, lòng tự trọng, danh dự của cô bị vùi dập chỉ trong mười lăm phút trình chiếu. Lam Anh chợt cảm thấy nơi đây thật ngọt ngào, cảm giác ánh mắt soi mói của mọi người như sắp bóp nát cô mất rồi. Đứng dậy và lao nhanh ra cửa, cô vừa chạy vừa để những giọt nước mắt vương *** phía sau. Chạy qua các dãy học, hành lang, cầu thang; mọi ánh mắt nhận ra cô đều quay ra bàn tán. Ngạt thở quá, trống rỗng quá! Lúc này đây, cô chỉ muốn trốn ở một nơi nào đó, xuống âm phủ hay địa ngục cũng được, nghĩa là cho cô mượn tạm nơi nào đó để cô trốn đi.

Cô cứ thế chạy riết, chạy mãi đến nỗi cô xô vào ai đó làm cô và người đó cùng ngã ra. Khuỷu tay, khuỷu chân bị chà sát mạnh xuống mặt đường nhựa đau rát, nhưng cô không quan tâm. Vừa khóc vừa cúi người xin lỗi:

“Tôi xin lỗi, xin lỗi nhưng thật sự tôi không thể đền bạn được. Tôi hứa sẽ xin lỗi bạn, nhưng không phải bây giờ, tôi xin bạn” – cô nói những câu không liên quan gì đến nhau và nước mắt thì cứ tuôn rơi làm hai đôi má vốn ửng hồng giờ đây ướt nhẹp thê lương đến tội nghiệp.

Anh đứng dậy phủi quần áo, ngừng mặt lên thấy người va vào mình là cô, thì đôi mày đang nhíu chặt liền giãn ra. Thấy cô khúm núm cúi đầu liên tục, đầu tóc chizzle chu nay cũng bông rối xù xì, anh chỉ nghĩ là cô hậu đậu rồi lại xum xoe xin lỗi như mọi khi. Tính bỏ đi, chợt đôi mắt anh đánh lại khi nghe thấy tiếng nói ngọt ngào cùng nước mắt lăn rơi xuống mặt đường, thân thể anh ngỡ như đóng băng ngay lúc ấy...

Huân tiến đến sát gần cô, nhìn cô gái bé nhỏ chân tay xây xát, nước mắt rơi liên tục, vẫn đang cúi gập đầu trước mặt anh mà nấc lên liên hồi - trái tim anh chợt gợn lên một hồi...

Lại một bước nữa tiến gần đến cô – khoảng cách tưởng như chỉ vươn tay là anh có thể lau được những giọt nước mắt kia, giọng nói trầm ấm của anh mang theo lo lắng đưa đến bên tai cô:

“Chuyện gì đã xảy ra?”

5. Chương 5: Vị Cà Phê 5:

Chuyện gì đã xảy ra?

Lam Anh ngược đôi mắt đắm lệ lên nhìn người đối diện mình. Cô không hiểu mình lúc này là như thế nào? Nhưng nhìn thấy Huân, nhìn thấy người cao hơn cô cả một cái đầu đang che đi ánh nắng phía trước mặt; nước mắt cứ tự động tuôn rơi. Cô cảm thấy mình ủy mị trước mặt anh, cô muốn nhào vào lồng ngực đó để khóc òn tảng đá đang án ngữ trong cô. Vậy là, cứ như một đứa trẻ, cô đứng khóc nấc lên từng hồi. Nước mắt nước mũi tèm nhèm, cô không quan tâm. Chỉ là lúc này, cô muốn khóc, vậy thôi!

Nhìn bộ dạng cô thảm thế này, trong anh có chút luống cuống. Kinh nghiệm yêu thì chưa có, nhưng kinh nghiệm dỗ con gái khóc thì có thể viết thành sách. Vậy mà không hiểu sao, đứng trước cô thế này, tay chân anh trở nên thừa thãi, cơ thể anh lại bất động đến mức ngây ngốc. Anh muốn dỗ dành cô, muốn vỗ về để cô nín khóc. Không phải vì anh yêu thích gì cô! Chỉ là thấy cô khóc thế này, anh là người có trái tim, cũng nên làm gì đó cho phải đạo! Nhưng những gì anh thực hiện lại ngược hoàn toàn với bên trong anh nghĩ. Đôi mày khẽ nheo lại, anh nói với cô:

“Đừng khóc nữa, nói cho tôi nghe có chuyện gì?”

Lam Anh nấc nghẹn lên, cố lấy răng cắn chặt môi để ngăn nước mắt tuôn rơi. Cô vòng tay lau đi nước mắt nhạt nhòa, kìm nén lại bản thân để có thể nói ra với anh những gì cô đang phải chịu đựng. Đúng! Cô muốn nói với anh tất cả!

“Em...”

Cô vừa lấy được tinh thần để ngừng được khuôn mặt nay đã sưng vì khóc của mình lên, thì từ xa có người chạy đến, miệng còn hớt hơ hớt hải gọi tên anh – là Đăng!

“Huân mày xem này, cô em...” – Đăng đang nói chột ngay lập tức bản thân khi nhìn thấy “cô em” mà anh đang nói đến đứng ngay trước mặt

Lam Anh ngây dại chiếu thẳng đôi mắt vào chiếc Galaxy Tab 2 10.1 của Đăng, kia không phải là thân hình Maria Ozawa mà mặt Nguyễn Lam Anh sao? Mắt không cận cũng chưa hẳn đã là tốt khi cô nhìn trọn vẹn dòng chữ gắn với bức ảnh: Lam Anh – MNG4 – dân “hang động” chính hiệu! Mình đăng cái này lên cho các bạn biết được để mà tránh, không lại HIV!

Huân nhúu chặt mày khi nhìn cái thứ lóa lờ trong tay Đăng, rồi đôi mắt anh vội quay sang phía cô. Một tia hốt hoảng, một tia lo lắng, anh đã đoán ra toàn bộ sự việc. Nhưng trái với những gì anh suy nghĩ là cô ấy sẽ khóc tiếp, Lam Anh với đôi mắt vô lực giờ đã sụp xuống hoàn toàn. Bàn tay bàn chân mềm nhũn như bị hút mất toàn bộ sức lực, bầu trời trong sáng trước mắt tối sầm lại. Văng vẳng bên tai tiếng gọi tên mình nhưng cô không thể gắng gượng nữa, cô chỉ muốn nhắm mắt lại để tắt cả những thứ đáng khinh bỉ này trôi vào giấc mơ, khi tỉnh dậy sẽ không còn nữa!

Lam Anh ngất đi!

Hương vị cà phê - Mờ Nhật

Đôi mắt nặng trĩu khẽ động đậy, Lam Anh khó nhọc nâng mí mắt nặng như đá tảng của mình lên. Mùi thuốc, màu trắng xoán ngợp tầm nhìn và thính giác của cô lúc này...cô đang ở bệnh viện sao?

“Chè Lam, Chè Lam, mày tỉnh rồi à?” – Hương ngồi cạnh lay người cô, giọng nhỏ còn bệt bệt như vừa khóc xong

“...” – cô không nói được gì, cổ họng khô khan, hàm răng cứng đờ. Nghe thấy người gọi mình, cô chỉ có thể đưa mắt sang nhìn

“Mày ơi, mày làm sao thế, nói gì đi” – Hương cuối cùng cũng khóc. Nó khóc như đứa trẻ thấy mẹ phải đi công tác xa. Nó kịch liệt lay cô, nước mắt nước mũi giờ tèm nhem hết cả

Lam Anh thấy được vẻ mặt đáng ghi nhớ này của Hương thì khẽ nhoen miệng cười. Cô với tay lau nước mắt cho nó, miệng cố há ra nói với nhỏ vài chữ:

“Cho...nước”

Tích tắc đồng hồ giờ chả là gì, Hương nghe thấy chỉ thị thì liền bắn sang bàn bên rót một cốc nước đầy mang đến cho cô. Nó rất ân cần đỡ cô ngồi dậy rồi đưa nước đến, còn cẩn thận cho cô uống từng ngụm một. Thứ nước trong suốt không được thơm ngon như Lavie mà nhuộm mùi thuốc sát trùng, giờ đây cũng nhờ nó mà cơ hàm với cổ họng của cô đã trở lại bình thường. Lam Anh khẽ đỡ lấy đầu vẫn còn nặng trĩu, hai mắt mỗi nhử vì khóc quá nhiều, cô thấy sao mình thảm quá!

“Anh Huân đâu?” – nhớ ra lúc trước còn đứng đối diện với anh, cô liền ngay lập tức quay sang hỏi Hương

“Anh ấy về rồi. Chắc anh ấy đưa mày đến hay sao mà mờ hồi nhể nhạt. Anh ấy cũng dùng điện thoại mày báo tao biết đấy chứ” – Hương khẽ thở dài – “Mày yên tâm, tao sẽ tìm cho ra đứa nào dám bôi nhọ mày. Đứa đấy á, phải cắt tiết như gà ấy mới im cái họng lợn của chúng lại được” – Hương tức đến đỏ cả mặt

“Vậy sao?” – cô thờ thẩn lấy từng chi tiết vụn vặt kết nạp vào bộ não vẫn còn chưa thông suốt. Nhưng cứ nghĩ đến việc anh bé cô đến đây, trong tâm lại thấy chút ấm áp len lỏi

Kiểu như được uống nước nóng khi đang ở giữa băng tuyết ấy!

Hương nói với Lam Anh là cô bị thiếu dinh dưỡng, làm việc quá độ, cộng bị sock nặng tinh thần nên bị ngất. Các cô y tế bảo phải nằm lại một ngày để theo dõi, mai mới được trả về kí túc. Nói chung, y tế ở Emerald không khác gì bệnh viện, họ nói ở lại là phải ở lại, không nên kháng cự mà để bệnh thêm nặng. Hương chơi với cô một lúc thì nói đi ra ngoài có việc, chút sẽ quay lại. Mục đích của nhỏ là chạy đến lục tung cái kí túc nữ - chắc chắn thủ phạm ở đó vì với chỉ một lý do - bọn chúng ghen ăn tức ở với Lam Anh!

Đứng trước cửa kí túc, không hiểu nhỏ kiếm đâu ra cái loa mà cầm lên rọi thẳng vào đó mà hét lớn:

“Đứa nào làm cái trò ghép ảnh từ lum lum ấy thì ra mặt đi. Đừng tưởng thích làm gì thì làm. Ghen ăn tức ở rồi làm nhục người khác chúng bay vui lắm hả? Cái loại s.h.i.t lộn lên đầu như chúng bay về nhà mà làm giun đất đi nhé. Hay chưa cai sữa mẹ nên bắn mấy cái trò đấy?”

Nghe thấy những lời miệt thị đậm chất c.h.ử.i rửa của Hương, cá đám nữ sinh vì tò mò liền đi ra xem quây chặt cổng kí túc nữ. Họ đứng bàn tán chỉ chỗ, có người bênh vực có người trở mặt, loại nào cũng có, nhưng họ chỉ dám rì rầm bàn tán. Không ngờ, cuối cùng cũng có một nhân lên tiếng – mà bạn ấy lại là bạn tóc buộc lệch lần trước

“Ái chà, to mồm phết nhỉ. Còn mang cả loa đến nữa” – cô ta rất kênh kiệu khoanh hai tay trước ngực mà đứng trước mặt Hương

“Hóa ra là cô làm à?” – Hương nhếch mép cười

“Ồ kìa, có ai nói tôi làm đâu?” – cô ta quay ra nhìn lũ người đằng sau, mặt khinh bỉ muôn phần – “Này bạn trẻ, thích vu oan giá họa thì phải xem là ai đã biết chưa? Không có ngày mất mồm như chơi đấy”

“Tôi chả cần biết cô là ai” – Hương cười khẩy – “À, chắc là con tài phiệt hả? Thế thì phải làm thế nào cho bố mẹ mất mặt đi chứ. Không ngờ xinh gái thế này lại xem phim cấp ba”

Chát....

Cô ta cắn phần tát thật mạnh vào má trái của Hương làm cô mất thăng bằng liền ngã xuống đất. Chưa hả, cô ta còn xông vào túm tóc giật mạnh cổ Hương lên tính giờ tay tát cái nữa thì bị một bàn tay khác giữ chặt lại.

“Anh Đăng...” – cô gái tóc lệch run rẩy nhìn Đăng, ngay lập tức cô ta quay ngoắt một trăm tám mươi độ – “Cô ấy đánh em nên em mới phản kháng. Cô ta đúng thật là mặt dày mà, em đã rất dịu dàng trước đó”

“Hhh, dịu dàng?” – Hương thở ra bằng mang tai, nhếch mép cười rồi lấy tay lau khóe môi rỉ máu – “Tôi nhớ mặt cô rồi, ra khỏi trường đừng có đập đầu van lạy chị đây tha thứ” – nói rồi Hương quay người bỏ đi

Đăng nhìn theo bóng Hương dần khuất thì mới quay người lại, nhẹ nhàng đánh rơi cánh tay trông thì có vẻ nhỏ bé mà lại chẳng biết kiêng nể gì hết. Anh mặt tỉnh bơ lau lau bàn tay vào vạt áo, anh tính bỏ đi thì bị cô ta kéo lại

“Anh phải tìm lại công bằng cho em, anh Đăng. Cô ta đánh em thật đó” – Giang – cô bạn tóc lệch lên tiếng năn nỉ anh

“Tôi xem hết rồi. Khỏi bịa chuyện” – nói rồi anh phui mông bước đi, bỏ lại đằng sau cái nhìn tức tối đến hiện tia máu trong con mắt của Giang

Đăng đuổi theo Hương đang đi đằng trước, từ sau có thể thấy cô ấy rất bức xúc. Anh khẽ cười thầm, khá khen cho cô bạn nghĩa khí đấy chứ!

“Này, đi chậm thôi, anh mệt quá” – Đăng chạy theo, tay với với sau thân ảnh của Hương

“Anh mệt hay không mặc xác anh”

Trêu cô gái này chẳng thú vị chút nào, Đăng nhếch môi rồi bước nhanh đôi chân dài của anh. Chỉ cần một hai bước là đã nắm được cổ tay của Hương. Anh kéo giật cô lại làm cô mất trọng lực liền bị ngã vào lòng anh. Nhưng cũng rất nhanh lấy lại tinh thần, cô sẵn sàng tặng cho anh một cú lên gối vào trung tâm sự sống. Rút kinh nghiệm lần trước, lần này anh rất nhanh chóng bắt lấy chân cô ném sang bên cạnh. Vẫn không tha, Hương tính dùng cả nắm đấm mà thụi vào mặt anh, nhưng cũng chẳng nhằm nhò gì khi bị anh đỡ lấy rồi siết chặt bẻ sang ngang. Ánh mắt trêu đùa đã mất thay vào đó là cái nhìn xoáy sâu sắc lạnh. Hàn khí vờn vịnh quanh Hương làm cô khẽ ớn lạnh, không hiểu sao đối diện với Đăng cô lại thấy rùng mình như thế. Thấy cô đã ngoan ngoãn dừng làm loạn, lúc này Đăng mới nói:

“Huân đoán là em sẽ vì tình bạn mà đi làm loạn nên bảo anh đến ngăn em. Vậy mà chưa kịp làm gì em đã âm ỉ lên rồi. Em chân ướt chân ráo mới vào có biết là rất phức tạp không? Mà người em động vào cũng chẳng thương gì, bố mẹ của Giang đều là người có máu mặt cả. Có ngày chết mất xác thì anh chẳng cứu được

em đâu” – Đăng nhìn thẳng vào mắt Hương mà nói – “Việc này bọn anh sẽ lo ổn thỏa, với điều kiện là em ngoan ngoãn đừng làm âm lên hộ anh”

Nhìn đôi mắt một mí của Đăng chăm chăm vào mình, Hương khẽ nóng mặt. Phải nói mắt một mí không đẹp được như mắt hai mí, nhưng mũi của Đăng rất cao, cộng thêm mái tóc cắt Textured như Taylor Lautner được nhuộm màu nâu hạt dẻ, trông anh ta như trai Hàn nhảy khỏi màn hình vô tuyến vậy. Đưa mắt sang bên để tránh ánh nhìn có điện của Đăng, Hương ngượng ngập nói:

“A...ai cần anh cứu chứ?... Mong anh Huân sẽ giúp được Lam Anh” – nói rồi Hương vùng ra khỏi Đăng rồi chạy mất dạng

Giữ nụ cười nhàn nhạt trên môi, Đăng thật sự thấy hứng thú với con sư tử này!

Hương vị cà phê - Mờ Nhạt

Sáng hôm sau Huân đi sang phòng y tế xem cô thế nào. Bước chân anh nhẹ nhàng đến bên gần giường cô nằm, đặt một lon Highland Coffee Sữa lên bàn bên cạnh, anh khẽ đưa mắt nhìn cô đang ngủ. Thấy khuôn mặt gầy rộc đi vì mệt mỏi, đôi mày anh khẽ nhíu lại...Sống trong một môi trường phức tạp, cô ấy khó mà chịu nổi. Đã có rất nhiều vụ tương tự như thế, nhưng không may cho Lam Anh, người cô ấy quen lại là Kỳ - một nhân vật được rất nhiều người con gái mong chờ. Tình yêu luôn là thước đo chuẩn mực nhất cho lòng dạ tiểu nhân – người nào cao cả, người nào hẹp hòi tất sẽ được phơi bày. Đối với cái thứ nhàn nhàn khó hiểu như “tình yêu” thì những người giả tạo cao cả càng khó lòng kiềm chế.

Huân cứ đứng nhìn cô như vậy, nhìn thật sâu như để ghi nhớ khuôn mặt ấy - Coi như lần này tôi trả lỗi cô lần trước tôi cáu giận vô cớ. Mong từ lần sau, thần may mắn sẽ mỉm cười với cô hơn!

Quay người bước đi, anh đi nửa vòng viện để đến được trước cửa phòng có ghi “Information Room”. Dùng hai tay đẩy cửa, anh tự nhiên bước vào, làm tên ngồi trong đó phải giật mình mà ngã khỏi ghế.

“Ôi anh Huân, ngọn gió nào đưa anh đến đây vậy?” – Thắng đang gác chân lên bàn xem phim heo thấy anh thì liền vội vã đóng máy, chạy đến bên xum xoe bắt tay

Huân không vòng vo, anh vào đề luôn – “Chuyện của Nguyễn Lam Anh lớp MNG4 là ai làm?”

Thắng nghe đến Lam Anh thì chợt ngắc ngứ, nhưng hắn ta cũng rất mau chóng lấy lại tinh thần, đôi mắt xéch liền ngay lập tức cộng hưởng cùng nụ cười đều:

“Anh nói vụ gì cơ? Sao em không biết?”

Huân đưa mắt nhìn Thắng, cũng chả hơi đâu mà hỏi vặn cậu ta. Anh lạnh lùng tiến đến cái máy “phim heo” của cậu ta mà tự động mở lên. Thấy anh nhanh lẹ hành động, Thắng liền vội vã đứng chắn trước màn hình, vạt áo vest đồng phục cũng vì đó mà tung bay.

“Thật sự là em không biết chuyện đó” – Thắng toát mồ hôi hột

“Tôi hỏi cậu lại lần nữa, ai làm vụ của Nguyễn Lam Anh?” – Huân bị chặn lại thì cũng không dây dưa. Anh đút hai tay vào túi quần, mắt đưa ra ngoài cửa sổ thành thơi hỏi

“Em...em...thật sự không biết” – Thắng rung rung khóe miệng nói

“Nguyễn Nam Thắng, C3-F5, tôi nhớ tên cậu rồi. Về sau có mệnh hệ gì đừng trách tôi không báo trước” – Huân hơi nhếch khóe môi, trước khi đi khỏi anh không quên ghé vào tai Thắng nói – “Về sắp hành lý đi là vừa!”

Thắng cứng đơ người, cảm giác như ai đó vừa đưa hắn ta vào trong tủ đá vậy? Đôi mắt Thắng rung rung cùng thân thể nhìn ra phía cánh cửa vẫn đang chỉ được đóng hờ, khốn thật, nếu anh ta đã nói thế có nghĩa là những việc liên quan đến hắn đều đã bị nắm thóp. Huân không phải là người thích đem chuyện này nọ đi dọa nạt chơi, anh ta đã mất công đi nửa vòng viện để đến đây, có nghĩa anh ta có mục đích thật. Hơn thế nữa, hắn còn đang dưới trướng của anh ta, không cần thận thì đúng là dọn đồ đạc về ngay thật. Vụ hắn đem gái về phòng, đem chất kích thích, cúp học, ngủ lang,...chẳng nhẽ anh ta đã biết hết?

Thắng lo sợ run rẩy, hấn lo vì ông bố ở nhà biết chuyện sẽ cắt tiền tiêu vặt hàng tháng lên đến bảy con số không của hấn. Lật đặt chậm rãi những bước đầu, càng về sau chân Thắng càng mất tự chủ mà lao về phía trước. Đẩy mạnh cửa phòng, Thắng tất tưởi chạy theo Huân vẫn đang nhàn hạ đi đằng trước

“Anh Huân, quay lại đây một chút” – Thắng nắm lấy vai Huân, thở hồng hộc vì mệt

Sau hai giây do dự, Huân quay lại nở một nụ cười lấy lệ - “Được”

Trong căn phòng rộng ba mươi mét vuông, đối với Huân đó là cảnh vật còn đối với Thắng là không gian bức người. Uống liền mấy cốc nước, cuối cùng Thắng cũng nói ra được sự việc:

“Là con Giang học cùng khóa với em làm. Không hiểu sao hôm đó nó mang đến cho em một cái USB trong đó có một đồng ảnh rồi nói: Mày hack vào toàn bộ máy của viện cho tao. Em có hỏi nó để làm gì, thì nó nói con nhỏ này động vào người tình của nó” – Thắng nhìn Huân từ trước đến giờ vẫn chăm chú nghe, mặt hấn lộ rõ vẻ bất lực – “Em cũng đã nói phòng thông tin chỉ duyệt những thông tin có liên quan đến thông báo của viện, hay những bức ảnh đạt tiêu chuẩn; nhưng... cô ta lôi việc lẫn trước em đánh nhau ra, còn kêu có cả clip làm bằng chứng, nên...” – Thắng lí nhí

“Vậy đồng ảnh đó cậu còn giữ không?” – Huân đứng dựa lưng vào bàn, đôi mắt anh nhìn lên Thắng

“Còn còn ạ, em vẫn còn giữ. Anh muốn lấy sao?” – Thắng mở to mắt hỏi

“Để lại cho cậu ngắm?” – Huân hỏi ngược lại, trong đáy mắt còn bắn ra tia lửa

“Ahaha, em biết rồi sếp. Để em lấy cho anh và sẽ xóa toàn bộ, del sạch” – Thắng tâm tình vui vẻ, liền đá mắt với anh một cái

Tay vừa click chuột, mắt dán vào màn hình; Thắng vừa làm vừa ngoái đầu lại hỏi Huân đang đứng như dăm thì coi thi đằng sau:

“Cô bé này là bạn gái anh à?”

“Tập trung vào làm đi” – Huân trả lời với khuôn mặt không cảm xúc

“À, gì mà phải giấu. Anh ở trường bao nhiêu người theo như thế, vậy sao không chọn ình một cô đi. Anh có biết không? Mấy đứa con gái lớp em hôm nào cũng như điên loạn ngồi hôn hít ảnh anh” – nói đến đây Thắng bật cười lớn – “Cảm giác mặt anh cháy đến nơi”

“...” – “Nói một câu nữa dọn vali về nhà” – Huân nhếch một bên mày lên, khóe môi khê giật giật: Chúng nó có ảnh từ bao giờ? Anh có chụp sao?

“Dạ dạ” – Thắng cười chừ - “Xong rồi anh này” – Thắng để vào lòng bàn tay anh một cái USB màu đỏ, hấn còn đứng thẳng dậy cười cười với anh.

Huân nhìn từ trên xuống dưới đánh giá hấn một lượt, rồi cũng nhanh chóng quay người bước đi. Những người trong ngành tài chính ai cũng biết Huân là người rất khó gần và khó hiểu. Hơn nữa, có một điều cấm kị là không bao giờ được để anh ta sờ gáy. Không hiểu anh ta là người hay là ma mà chuyện gì cũng biết, hơn thế, hình như anh ta rất giỏi trong môn “Tâm lý học”, nên chỉ cần nhìn cử chỉ ánh mắt thôi là đã đoán ra người đó đang nghĩ gì!

Thở phù ra bằng mồm, Thắng mệt mỏi ngã người vào ghế xoay. Ít nhất hấn làm việc tốt ngày hôm nay sẽ lấp liếm được những chuyện xấu trước kia...

Hương vị cà phê - Mờ Nhạt

Lam Anh cuối cùng cũng được về kí túc, tuy có mệt mỏi nhưng vẫn phải nhảy ngay vào bàn học cày, vì thứ hai sẽ thi môn đầu tiên – có nghĩa là chỉ còn mỗi ngày hôm nay để ôn. Con Hương biết vậy thì cũng không cần, dù gì giai cấp nông dân luôn phải chịu áp bức, vất vả thế nào cũng không được kêu. Chỉ mong sao giai cấp bóc lột lần này sẽ khoan hồng một chút!

Đang học bài không vào, nhìn chữ như nhảy điệu samba trên những trang sách, Lam Anh muốn gục ngay xuống bàn mà đánh một giấc ngon lành; chợt ở ngoài cửa có tiếng gõ. Vì bàn ở gần cửa nhất nên Lam Anh chủ động đứng dậy mở. Xuất hiện trước mặt cô là bạn gái tóc lệch lẩn trước:

“Bạn là Lam Anh” – Giang nhỏ giọng nói

Hương từ bên trong thấy là cô ta thì liền đứng lên định đi ra xô ột tràng. Ai ngờ vừa đi đến cửa, chiếu thẳng vào mắt cô là đôi mắt một mí của ai kia. Anh đứng ở xa, nhưng từ những ô cửa ở hành lang có thể thấy được! Dáng người nhàn hạ dựa vào tường, hai tay vòng trước ngực, chỉ có đôi mắt vẫn chăm chăm nhìn vào phòng. Như kiểu anh cố ý đứng đó để ngăn cản hành động bộc phát của Hương vậy. ...Nghĩ đến những gì đã nói trước đó là không làm loạn nữa, nên Hương chỉ giận dữ ném ánh nhìn mang hình con dao cho Giang rồi quay lại vào phòng

Lam Anh nhìn Hương ngạc nhiên, rồi lại nhìn Giang đang ở trước mặt mình

“Ừm, mình là Lam Anh”

“Mình xin lỗi bạn về việc đã làm hôm thứ sáu. Hôm đó là do mình bồng bột nên mới hại bạn như vậy” – Giang cúi gầm mặt nói

“H...hóa ra là...bạn...làm sao?” – Lam Anh nghe không tin vào tai mình, giọng nói cô cũng run run theo. Giữa cô và người này có quan hệ thân thích sao? Hay đã quen nhau trước kia? Sao cô ấy nở làm vậy chứ?

“Mình thật sự thích anh Kỳ, nên mới nông nổi làm trò như vậy để bạn tránh xa anh ấy ra. Nhưng...” – Giang cắn lấy môi – “...Mình không dám nữa, mình chỉ cần câu tha lỗi của bạn” – Giang ngược nhìn cô bằng ánh mắt van nài

“Tại sao tôi phải tha thứ cho bạn?” – nhân phẩm, danh dự, lòng tự trọng của cô bị cô ấy vùi dập nhanh chóng, mà giờ đến đây nhanh lẹ xin câu tha thứ sao?

Giang chợt bật khóc nức nở, cô ta quỳ thụp xuống dưới chân Lam Anh, làm tất cả mọi người đều đổ dồn mắt vào nhìn – “Xin bạn, nếu bạn không tha ỉnh, mình sẽ bị đuổi khỏi viện mất”

“...” – Lam Anh ngay lập tức chưa thể tiêu hóa thông tin

“Xin bạn, hay cứu mình lần này. Từ sau mình sẽ bốc khói khỏi tầm mắt của bạn. Sẽ không để bạn cảm thấy vướng bận đâu. Xin bạn” – nước mắt sợ hãi đã theo khóe mắt của cô ta lăn dài. Khuôn mặt này trước đó mấy ngày còn kênh kiệu hất hàm, nay lại khúm núm đến đáng thương!

Lam Anh nhìn Giang rồi lại nhìn lên phía cửa sổ đối diện, thấy Đăng đang cười tươi, tay anh còn làm biểu tượng “Hi”. Nghĩ mất một lúc, như hiểu ra sự việc, khóe môi cô đột nhiên nhếch lên tạo thành một nụ cười không thể tin được. Là Huân làm sao? Là Huân giúp cô sao? Nếu đúng như vậy thì anh ấy vẫn rất quan tâm cô, anh ấy không phải coi cô như không khí vờn quanh nữa. Lam Anh bất giác nở nụ cười tươi.

Cúi xuống nhìn Giang vẫn đang khóc lóc dưới chân – “Hãy hứa là sẽ không bao giờ tôi phải thấy bạn nữa!”

“Đồng ý, mình hứa, dùng cả tính mạng đảm bảo luôn” – Giang khóc lóc nín lấy vạt quần cô mà van nài

“Được, tôi tha thứ”

Ngay sau câu nói ngắn gọn mà có lực đó, Đăng liền bóc mình khỏi tường rời khỏi. Anh đã hoàn thành nhiệm vụ, giờ phải về báo lại cho ông khốt đang bù đầu ở GB đã...Lam Anh thấy Đăng rời khỏi, thì mặc kệ cô gái nào đó vẫn đang cúi đầu cảm ơn liên hồi dưới chân, cô vội vã tách đám người chạy đuổi theo Đăng.

“Anh...” – quên tên rồi

Đăng đứng lại, người quay lại phía Lam Anh – “Gì em?”

“Là anh Huân làm ạ?” – lúc nói ra câu này, Lam Anh có chút ấp úng

Đăng thay câu trả lời bằng cái nhún vai và nụ cười tươi trên môi. Lam Anh đứng đực người, đôi mắt và khuôn miệng đã sớm vẽ ra niềm vui. Miệng cô muốn nói gì đó nhưng lại lắp bắp không thể nói ra. Mất một lúc, Lam Anh mới tự tin nhìn thẳng vào mặt Đăng mà nói:

“Anh dẫn em đi gặp anh ấy”

Đặng dẫn Lam Anh đến trước cổng Golden Bell. Lần này nhờ Đặng nên cô qua cửa ải mấy anh áo đen ngon ơ, dù rằng mấy anh ấy vẫn dùng ánh mắt tia X để soi xét cô. Vuốt lau mồ hôi trên trán, Lam Anh hơi nhướn người lên trên hỏi Đặng:

“Giờ này anh ấy vẫn còn ở đây cơ à?”

“Ừm, mai các em thi rồi nên tối nay phải soát lại đề” – Đặng hơi quay người lại nói với cô

“Vậy chắc anh cũng vất vả lắm!”

“Không, anh làm xong từ sáng rồi. Có cậu ta cả ngày chạy đi chạy lại vì việc của em nên mới vậy thôi!”

Không nhìn thấy khuôn mặt của Đặng, nhưng cô cũng biết anh ấy đang cười. Lam Anh chột đồ mắt! Anh ấy dành cả ngày để giúp cô tìm hung thủ, rồi không hiểu anh ấy làm kiểu gì mà cô ấy còn đích thân đến xin lỗi cô. Cô thật sự thấy cảm kích trong lòng xen lẫn những cái hăng nhịp rồi lại đập nhanh liên hồi của quả tim hư đốn. Chắc chắn đợt này được nghỉ đông sẽ về kiểm tra tổng bộ tim xem có bị bệnh gì không?

Golden Bell buổi tối vẫn thật rực rỡ, không hổ danh là nơi sáng nhất học viện – cả về nghĩa đen lẫn nghĩa bóng. Nhìn từ bên ngoài vào rất dễ nhận thấy chỉ còn một ánh đèn bàn le lói trong bóng tối bao phủ. Cảm giác như con người ngồi trong đó cũng cô đơn và nhỏ nhoi như ánh đèn ấy vậy! Đặng đi trước còn cô đi sau, từng bước từng bước một mang theo sự hồi hộp khôn nguôi. Từ cửa chính, đến giữa tòa nhà, Đặng và cô bước không nhanh cũng không chậm. Tiếng đế dày để dép ma sát xuống mặt sàn bóng loáng tạo nên những âm thanh nhẹ nhàng vang động. Tuy nhiên, điều đó hoàn toàn không làm ảnh hưởng đến con người ngồi kia. Có lẽ do anh quá tập trung hay vì anh đã biết trước là có người đến nên mới chững ra điệu bộ thản nhiên làm việc như không thể? Tay cầm bút, tay lật giấy, đôi mày còn khẽ nheo lại khi thấy có sai sót; chắc đây là lần đầu tiên Lam Anh được nhìn anh dưới dáng vẻ của một người chuyên tâm làm việc. Không còn là những cái xoay trụ ghế nghịch ngợm, không còn là những cái dựa lưng thoải mái thư giãn gân cốt, cũng không còn là vẻ mặt đọc sách mà như đang lướt tạp chí bãi biển. Đôi mắt Lam Anh khẽ trùng xuống khi nhìn anh bận rộn như vậy, sự cảm động đã trào dâng nơi đáy lòng!

“Trả hàng ày này” – Đặng nhẹ đặt chiếc máy ghi âm xuống mặt bàn tạo nên một tiếng “Cạch” nhỏ – “Tao về ngủ đây, nhanh rồi về nghỉ sớm đi nhá”

“Ừm, cảm ơn” – Huân không nhìn lên mà vẫn tập trung làm việc. Có vẻ đồng giấy lộn ấy làm anh lao tâm khổ tứ đến nỗi quên mọi thứ xung quanh

Đặng nháy mắt với cô ra hiệu anh sẽ để lại không gian cho hai người rồi bước thẳng ra cửa chính. Lúc này, không gian phẳng phai hơi điều hòa chỉ còn có cô và Huân. Mọi thứ dường như thu gọn chỉ còn vồn vện trong ánh đèn yếu ớt nơi bàn làm việc của anh. Huân vẫn làm việc hăng say mà không biết Lam Anh đã đứng ở đó được bao lâu. Nhưng cô không vì đó mà than trách, cô thích nhìn anh ấy như vậy! Thời gian xin hãy dừng lại một chút để cô cảm nhận thật sâu rằng, con người này đã vì cô mà tắt bật cả ngày, đã vì cô mà giờ này vẫn còn phải ở đây làm việc, vì cô mà vất vả như vậy...

“Cám ơn anh” – sau hàng nghìn giây đứng ngẩn nhìn anh, Lam Anh cuối cùng cũng quyết định mở lời

Bàn tay lật giấy, ánh mắt lướt qua con chữ, cái đầu liên tục xoay xoay của anh dừng lại toàn bộ khi bên tai văng vẳng giọng nói nhẹ nhàng như hơi sương buổi sớm. Huân chậm rãi đưa mắt lên nhìn Lam Anh đứng ở trước mặt. Đôi mắt anh dừng trên khuôn mặt vẫn còn hơi nhợt vì mệt mỏi kia thật lâu, không biết cảm nghĩ thật của anh là gì nhưng chắc chắn là có ngạc nhiên, xen chút bất ngờ.

Lam Anh ngượng ngùng cúi đầu xuống nhìn bàn tay vì ngại mà xoắn xuýt liên tục, từ phía cô cảm giác như anh đang dùng sức mạnh từ ánh mắt hút cô lại gần anh hơn. Mỗi lần đối diện với anh là cô không sao giữ được kiên định đến cuối để trực diện nhìn vào đôi mắt ấy, mà luôn luôn là kẻ chịu thua trước. Nếu không như vậy chắc bản thân cô sẽ tự bốc cháy mất!

“Anh vất vả là vì giúp em! Thật sự cảm ơn anh” – Lam Anh lấy sức mạnh yếu ớt còn lại ngừng lên nhìn anh, trên môi cũng vẽ một nụ cười duyên

Nhờ không gian yên lặng cùng tiếng máy điều hòa nhẹ phả ra, mỗi câu nói của cô tưởng như ngọt và trong thêm mười phần - giống như tiếng gõ của chiếc thìa inox vào thành cốc thủy tinh rỗng – thánh thót đến mê dại lòng người.

Cảm thấy mình đã quá lâu dừng lại trên cô, Huân vội thu hồi ánh mắt, khẽ hắng giọng, anh nhìn vào tài liệu trước mặt thuận miệng hỏi:

“Sao không nghỉ ngơi đi?”

“Em phải đến cảm ơn anh chứ! Không có anh chắc tự trọng của em bị mấy người đó dẫm lên nát bét rồi” – Lam Anh thật sự cảm thấy vui vẻ khi anh nói chuyện với cô, cũng tự nhiên mà thoải mái hơn trước anh

“Không có gì! Là tôi muốn xin lỗi cô về việc lần trước giận vô cớ” – Huân dùng đôi tay lật giấy. Nhẹ hường ánh nhìn lên cô, khuôn mặt anh có gì đó lạnh lạnh nhưng tận sâu nơi đáy mắt lại là sự dịu dàng như vỗ về thú cưng

“Dạ, cũng là tại em đổ cả phê vào người anh. Em là người có lỗi. A...A...Anh không có lỗi gì cả!” – bị biểu cảm mới mẻ từ đôi mắt anh làm Lam Anh đứng hình, cũng vì thế mà ấp úng đánh rơi câu chữ

“Vậy sao?” – Huân nhướn miệng cười – “Biết thế chả giúp nữa” – anh cúi nghiêng khuôn mặt, từ đuôi mắt đến đôi môi đang nhếch nhẹ, tạo nên nụ cười thoáng qua tỏa ra dư vị mê người

Từ hôm qua đến hôm nay, hết lần này đến lần khác anh làm cô ngụp lặn trong sự vui sướng khôn nguôi, thỉnh thoảng lại tự hỏi: Anh ấy có thật sự là Huân mà cô biết? Sáng thứ bảy vừa mở mắt đã thấy lon Highland trên bàn, chắc chắn không phải con Hương vì nó rất lười đi mua mấy thứ này, càng không thể là Thúy manga và Liên rapper, đơn giản vì bọn họ không biết sở thích uống cà phê của cô. Cầm lon Highland trên tay mà cô cảm giác nước từ thân lon chảy xuống ngấm hoàn toàn vào làn da khô ráp, nó giống như những quan tâm anh đã dành cho cô cứ tự nhiên khắc sâu trong lòng. Hơn thế, anh còn giúp cô vạch mặt thủ phạm, bảo Đăng đến canh chừng, vì cô mà phải làm việc đêm, nay lại chứng ra những thứ biểu cảm lần đầu tiên cô nhìn thấy. Quả thực nếu có người chia sẻ vào đầu lúc này, cô cũng cho là họ đang chơi đùa cho vui...

Hơi thở gấp gáp mau bị cô chế ngự một cách nghiệp dư, ngại ngần lúng túng cúi người chào anh:

“Vậy anh làm việc đi, ...em không làm phiền anh nữa” – nói rồi cô xoay người vội bước đi

Nhưng vừa đi được hai bước thì bị anh gọi lại:

“Ở lại đây đi” – Huân chủ động giữ cô lại. Anh cũng đứng dậy đi gần đến cô hơn

Xin anh, xin anh đừng đứng gần như vậy! Trái tim đập bình bịch liên hồi theo tiếng nhịp chân anh di chuyển. Cho đến khi anh đứng ngay sau cô, mùi vị nơi anh gần gũi đến nỗi làm tâm trí cô hoàn toàn bị đốn ngã.

“Dạ?” – Lam Anh đáp trong vô định

“Chút tôi đưa cô về” – Huân nhìn sau lưng cô mà nói, đôi mắt đen sâu thăm thẳm tập trung vào tấm lưng đứng trước mà phong tỏa tầm nhìn

“Không sao, em tự về được” – cô ngại ngần cúi người

“Vậy vẫn muốn ngày mai lên toàn viện là bị sàm sờ vào ban đêm?” – Huân nhướn miệng cười. Anh rời bỏ vị trí đứng thẳng hàng với cô mà dứt hai tay vào túi quần, người cũng dựa tự do vào chiếc bàn đằng sau

“Hm?” – Lam Anh quay người lại nhướn mày nhìn anh

“À mà trông bộ dạng này...” – anh nhìn cô một góc nghiêng. Mắt lướt từ trên xuống dưới, cảm giác ánh nhìn của anh như có thể chụp X-quang hết cả xương cốt hộp sọ bên trong – “...Chắc không sao đâu!”

“Anh....anh....vô sỉ” – Lam Anh đỏ bừng mặt. Trước đó anh còn làm cô bay lên mây, giờ lại dùng ánh mắt soi xét ấy mà phún ột câu đánh gãy cô xuống chín tầng địa ngục. Mặt đỏ bừng lên vì ngại, cô quên rằng người trước mặt là người mà cô thích, liền bậm răng bậm lợi mắng anh, hai tay cũng khoanh che trước ngực.

Huân làm bộ ngạc nhiên lắm, anh cười hất ra: “Vậy cô nghĩ tôi như thế nào? Công tử hoàn hảo hay thiếu gia lạnh lùng bất khuất?” – mỗi từ anh nói đều đồng thời một bước tiến sát đến phía cô. Bước chân chậm rãi di chuyển cho đến khi ai đó phải ngả cả người ra đằng sau, không những thế tay cũng phải vịn vào chiếc bàn gần đó chống đỡ thân người sắp đổ ngã.

Thấy đã áp bức được người trước mắt sợ đến nỗi mặt cắt không còn giọt máu, Huân cười khục lên trong cổ họng rồi nhanh chóng đứng thẳng dậy quay người đi về bàn làm việc. Tay dọn đồng đồ trên bàn, miệng thì nói với Lam Anh vẫn còn chờ đợi ở kia:

“Cũng được, vậy tôi về trước đây. Nhớ đi cẩn thận, ở xung quanh đây có rất nhiều biến thái”

Huân một vai khoác cặp, một tay cầm tập đề, anh thản nhiên đi qua cô, cũng không mang một chút thành ý nào là muốn đưa cô về nữa

“Dạ?” – Lam Anh rời khỏi mộng tưởng trước mắt, vội vã che giấu hai má đã đỏ bừng mà đuổi theo anh: “Ch...chờ em với”

Thứ ánh sáng mờ ảo từ đèn đường hắt ngược lên bóng hai người vẫn đang rảo bước chậm rãi trên con đường con quen thuộc. Những đám ruồi nhặng vờn vình xung quanh bóng đèn, tạo cho con người ta cảm giác lúc này là đêm khuya chứ không phải mới chín mười giờ. Tiếng bước chân lẳng lặng của người đi trước cùng tiếng loẹt quẹt dép lê của người đi sau, không gian tĩnh mịch này chỉ ít còn có chút âm điệu. Lam Anh đi phía sau Huân, bóng lưng anh dài đổ ngược đằng trước – đã ai nói với anh đến cái bóng của anh cũng rất đẹp chưa? Sự ngượng ngùng, sự lúng túng vờn vình xung quanh hai người, thỉnh thoảng lại đâu đó có tiếng thở dài...

Duy trì trạng thái này mất một lúc, đến khi ngừng lại thì đã là ở trước cổng kí túc. Huân không đi sâu vào, anh đứng cách xa cánh cổng sắt được sơn màu xanh lam đậm và trang trí hoa văn đẹp để ấy một quãng. Lam Anh vì bước chân anh dừng thì cũng khựng lại theo, đôi mắt to tròn của cô ngẩng lên anh rồi lại đá sang cánh cổng – À đã về rồi!

Cô chủ động tiến lên trước, quay người lại phía anh để ánh đèn trắng sáng mờ ảo cùng ánh trăng ló khuất soi lên khuôn mặt xinh xắn. Cô nói:

“Cám ơn anh đã đưa em về. Anh về sớm nghỉ ngơi đi ạ” – vừa nói cô vừa cô trấn an mình bằng nụ cười thân thiện vốn có

Huân chủ động nhìn cô một lúc, anh ấy luôn luôn như thế - luôn mang đôi mắt tựa như biển hồ sâu thẳm không đáy ấy làm vũ khí mê hoặc lòng người. Khẽ nhếch môi sang ngang, cuối cùng anh cũng nói:

“Nghỉ ngơi và mai thi tốt”

Cũng không dây dưa lời nói và ánh mắt, Huân nhanh chóng quay người bước đi. Chỉ một câu nói gồm sáu chữ cái, ngắn gọn nhưng trong đó lại chứa vạn lần quan tâm săn sóc. Lam Anh thật sự cảm thấy ấm lòng! Nhìn bóng dáng anh khuất dần sau ánh sáng, cô mới nhẹ nhõm miệng cười rồi vui vẻ bước vào trong.

Ngày hôm nay cô lại hiểu thêm về anh và cũng một lần nữa khẳng định điều này: Huân thật sự là người rất biết quan tâm đến người khác!

Hương vị cà phê - Mờ Nhạt

Tên cô và tên của Hương ở cách xa nhau nên lên đến hành lang cô liền chúc Hương thi tốt rồi chia tay nhỏ tại đó. Thật sự là mấy ngày qua kiến thức cô nạp vào đầu là con số không. Những gì Kỳ dạy cho cô, cô có nhớ, nhưng ngoài ra thì một chữ bẻ đôi cũng không biết. Đứng trước cửa phòng thi, cầm quyển sách dày khục học đến hơn hai trăm trang rồi mà kiến thức trong não cô chỉ được hai trang là kỉ lục. Nhiều lúc đã kích rất mạnh bộ não teo nhỏ không chút thông minh của mình. Chả hiểu cô ăn gen ở đâu lại ngu độn như thế? Bố cô kinh doanh rất giỏi, mẹ tuy nội trợ nhưng những gì đến tay bà đều ra ngô ra khoai. Hay có lẽ trí thông minh kế thừa ấy đã nhảy vào cái đầu to hơn người của thằng Bin?

Khẽ thở dài, đến giờ thi rồi!

Đề phát ra dày hơn sáu trang, mùi mực in mới thơm thơm nóng nóng vẫn còn đây, mà sao cô thấy hoa mắt chóng mặt hết cả lên. Đọc một loạt những “Case Study” họ đưa trước, rồi lại đến một loạt “Key Hint” để giúp làm bài nhanh hơn, sao cái gì cũng như mới nguyên? Nhìn lướt qua phòng một lượt, cô chợt thấy hăng hái khi các bạn đã chăm chú vào ngoáy ngoáy viết viết. Phòng thi giờ đây chỉ còn tiếng máy điều hòa phả ra hơi lạnh, tiếng viết giấy xoạt xoạt của thí sinh, tiếng guốc di chuyển của giám thị và tiếng thở dài bất lực của thí sinh mang mã số 105-4-0122.

Lật đi lật lại, lật tãi lật hồi, mãi mới thấy một phần nhỏ trong một câu nói về thuyết Gantt mà lần trước Kỳ đã dạy qua. Một tia sáng le lói trong lòng, cô liền với bút viết. Chăm chú cặm cụi như ai, nhưng đâu có ngờ được mỗi chữ của cô viết đều phải lan ra khoảng hai phút. Mặt chăm chú đấy, nhưng là để sao viết được một phần nhỏ thôi tuy thể chữ phải đẹp giấy phải sạch...

Nhìn đồng hồ đeo tay đã một tiếng trôi qua, Lam Anh bất lực nằm gục xuống bàn! Thôi trượt rồi...

Ra khỏi phòng thi trong tâm trạng xấu tệ, Lam Anh từng bước một đi xuống cầu thang. Nhỏ Hương từ xa đã thấy cô thì vui vẻ liền tiến đến khoác tay, miệng nó còn bô bô:

“Đề dễ mà ư nhỉ? Hí, tao làm chắc bỏ có một phần thuyết Gantt 10 điểm thôi”

“Còn tao chỉ làm được mỗi phần thuyết Gantt 10 điểm thôi!” – Lam Anh chán nản giương đôi mắt như con thú hoang bị bắn hạ của mình lên nhìn Hương, rồi mau chóng cụp xuống.

Lần này cô thảm thật rồi!

Check in FB (1/10/20XX. 15:15) - Chè Coffee: Live hard rồi :(

Điểm thi lần này có nhanh hơn dự tính, hình như là để cho những ai phải thi lại có cơ hội làm bài trước tuần nghỉ để bước sang nửa cuối kỳ một. Dù không xem cũng biết là cô trượt rồi, nhưng vì sự tò mò hiếu kì nên ai đó vẫn ngồi thu lu trên giường, chần trùn kín người, ngón tay run run di con chuột laptop. Con người thật tham lam khi biết mình chết chắc rồi mà lòng vẫn nuôi hy vọng có tia sáng nơi cuối chân trời chiếu rọi. Chỉ là Lam Anh thấy hổ thẹn với những gì Kỳ đã tốn công chỉ bảo, và lời chúc trước hôm thi của Huân! Cô rất mong người chấm sẽ bị che mắt mà cho cô qua, chỉ cần qua thôi!

Nhưng đúng là mơ hão, 50 điểm là qua trong khi cô có vốn vẹn 20 điểm. Nguyễn Lam Anh là đứa điểm thấp nhất và tuyệt vời hơn, chỉ có hai đứa bị trượt trong kì thi này, trong đó có cô! Hương còn qua với điểm số 60, còn cô khiêm tốn sụt sùi với điểm hai mươi tròn trĩnh. Gập máy tính, cô hận không thể ngay lúc này dùng laptop đập bể đầu mình!

Trong lúc đó, tại phòng trà ở Golden Bell...

“Anh Huân, anh nghe nói vụ của nhỏ nào đó ở lớp quản trị không?” – Mỹ Linh vừa nhấc một chén trà trên tay, vừa quay sang hỏi anh

“Không” – Huân trả lời ngay mà không tốn công suy nghĩ. Khuôn mặt anh cũng chẳng thể hiện gì là giật mình hay ngỡ ngàng

“Vậy sao?” – Mỹ Linh cong môi – “Nổi được hai ngày thì xịt ngóm. Mà công nhận mặt con bé đó với thân hình cấp ba ấy hợp thật đấy. Ghép pro đến nổi lúc đầu em nhìn tưởng thật. Haha. Nếu không có bài viết đánh chính thì chắc em tưởng nhỏ đó là dân hàng động thật đó” – khuôn mặt đẹp cùng mùi nước hoa nồng nặc không thể che giấu được bản tính vô duyên vốn có của hot girl ngành quản trị khách sạn

Vẫn khuôn mặt đó, đến một tia cảm xúc cũng không có. Vẫn đôi mắt đó, đến một cái nhìn hiền dịu cũng không tồn tại. Chỉ có tiếng gấp tờ báo mạnh đến nỗi cảm giác trà trong cốc người bên cạnh có thể vì chủ nhân giật mình mà bắn lên tung tóe. Khí lạnh tỏa ra từ cơ thể anh nhưng trong nội tâm lại như lửa đốt đang bốc ra ngàn ngọn cạnh tranh với sự lạnh lùng vốn có ở vẻ bề ngoài. Huân mạnh tay vắt tờ báo, đã sớm bị lực bàn tay anh làm nhàu phần viền, sang bàn bên. Anh đứng dậy bước ra khỏi phòng trà, bỏ lại cái nhìn ngây ngốc của Mỹ Linh vì không hiểu anh đang bức tức chuyện gì?

Anh không chối bỏ rằng bản thân mình đang nóng hừng hực lên như có lửa thiêu. Có lẽ vì nụ cười man rợ xuất phát từ con người không biết gì đến phép lịch sự cơ bản, hay có lẽ là vì cô ta đang ngang nhiên xúc phạm...cô ấy! Chiếc ca-vat vốn đã lỏng lẻo nay chỉ cần một cái rút từ bàn tay khỏe mạnh của anh, cổ áo trắng nhanh chóng trống trơn. Ngã mình vào ghế, anh nhắm mắt rồi ngừng mặt lên trần. Thở thật mạnh từ mũi, anh cảm thấy thật sự khó chịu!

Không khí bức người hay nội tâm dậy sóng? Mấy người đi qua hỏi han mà anh cũng chỉ bỏ lững vài câu ậm ừ cho qua. Nhìn vào máy tính, các con chữ trên đó như càng trên người anh hơn. Không suy nghĩ nhiều, anh liền mang theo những thứ vướng bận trong lòng ra ngoài cửa chính hướng người bước đi...

Cứ đi mãi đi mãi, may thay gió mang theo vị thực vật man mát làm anh trong lòng dễ chịu hơn nhiều. Một tay đút túi quần, một tay rảnh rỗi chỉnh gáy tóc hỗn độn, anh tính sẽ đi nhâm nhi một tách trà; dù gì cốc trà mới toanh của anh đã bị những câu nói không có suy nghĩ của Mỹ Linh làm cho đắng ngắt. Bước chân đang di chuyển đều đặn chợt khựng lại khi trước mắt hiện ra thân ảnh quen thuộc.

Cũng đã một tuần kể từ ngày anh đưa cô về kí túc, hôm nay mới gặp lại. Cô ấy mặc đồng phục, tay cầm tờ giấy gì đó những có vẻ là nó đã bị bóp nát vo viên trong lòng bàn tay nhỏ bé. Khuôn mặt lộ rõ biểu cảm chán chường, mệt mỏi; thân hình hơi chút lại ngủ xuống chứng minh cho sự có mặt của những cái thở dài ngao ngán.

Tính đi qua và không hỏi han gì, nhưng bước chân anh cứ tự nhiên mà rẽ về phía cô. Cũng chẳng biết làm sao, đành chiều lòng trái tim đã chỉ dẫn, anh cất lời hỏi:

“Thi thế nào?”

Lam Anh giật mình ngẩng mặt lên. Mắt cô nheo lại vì bị ánh nắng sau anh làm cho chói. Nâng bàn tay lên che, thân ảnh đen đen vì ngược sáng của anh giờ hiện rõ nhất có thể - Cô đã nhìn rõ anh rồi! Nhưng không là biểu đạt giật mình, hốt hoảng, ngạc nhiên như mọi khi, thay vào đó là cái xụ người chán nản. Thái độ này của cô chính xác lại tác dụng ngược lên anh, anh ngạc nhiên lắm khi thấy cô không như mọi ngày, đôi mắt ngay lập tức thể hiện sự thích thú.

“Em trượt rồi” – Lam Anh lúng búng nói ra được mấy chữ. Bàn tay cũng hợp tác vo viên tờ giấy đã sẵn bị nhàu nát

“À” – anh kéo dài âm cuối như thể hiện: Tôi biết ngay mà!. Nhưng đầu đó trên đôi môi anh lại là nụ cười thoang thoang

“Giờ em không biết sao để thi qua nữa. Nghe nói đề thi lại còn khó hơn cả đề thi chính” – Lam Anh ngẩng mặt lên, nheo chặt đôi mắt gấu trúc vì mất ngủ. Đôi môi cũng bạnh ra chẳng thèm để ý đến hình tượng – “Anh ơi cứu em!!!!!!”

Ôi giật mình! Đã ai nói với cô ấy là cô ấy rất giỏi trong việc thể hiện cảm xúc chưa? Không những thế còn rất biến hóa khiến người đối diện như anh cũng thấy giật mình mà lùi về phía sau hai bước. Đôi mắt anh ráo hoảnh nhìn xung quanh, bước chân cũng nhón nhón sang ngang kiểu như chỉ cần chỉ thị một cái thôi là có thể chạy thực mạng được!

“Anh ơi cứu em đi mà. Giờ em không biết nhờ ai nữa” – Lam Anh cuối cùng cũng rặn ra được một giọt nước mắt thương xót. Họa cho anh chứng kiến mà đi hết từ ngạc nhiên này đến rừng mình khác

Nhìn biểu lộ của cô ấy còn sống động hơn cả xem phim!

Anh nói rộng cổ áo cho đồng ứ nghẹn có thể trôi xuống. Anh đánh mắt sang cô nói:

“Tôi không phụ trách mảng quản trị”

“Nhưng GB nào cũng phải học đều mà” – Lam Anh vội vã bước đến trước anh chặn đầu

“Kỳ cuối tuần này về rồi” – anh nhìn về hướng khác khi nói câu ấy

“Nhưng giữa tuần em thi rồi. Em cũng không thể bắt anh ấy dạy học qua Skype được” – Lam Anh méo mặt. Trông cô đúng như kẻ đang lâm vào đường cùng

“Còn rất nhiều người khác”

“Nhưng em không quen ai cả” – Lam Anh nhú mày

“Tôi có thể giới thiệu cho cô” – anh đưa mắt đi chỗ khác

“Giờ thật sự là em rất vội. Đợi anh giới thiệu xong chắc em chết chắc rồi. Anh độ lượng đại ân, hiền từ như quan âm bồ tát giáng trần, anh giúp em lần thôi. Em thề từ lần sau sẽ không nhờ vả anh nữa” – Lam Anh giơ tay lên ngang trán, mặt cô chắc nịch khẳng định

“Không bao giờ” – Huân biết hết đường lui. Nên cự tuyệt là tốt nhất

Anh bước lùi lại phía sau hai bước, rồi nhanh chóng quay người chạy lại. Về phần Lam Anh, đã có cộc mà không biết giữ quả là đứa ngu! Bởi vậy Lam Anh cũng rất nhanh chân mà đuổi theo anh. Huân không nghĩ đứa con gái nhỏ thó như cô mà có thể mang sức mạnh tiềm tàng để đuổi theo anh khắp quanh viện như thế này. Đằng sau vẫn là tiếng gọi, tiếng cầu xin, tiếng nhờ trợ giúp; bên cạnh là những ánh nhìn ngạc nhiên cùng những ngón tay chỉ trỏ hay những cái che miệng bàn tán; lúc này anh bỏ qua hết, chỉ nghĩ đến phải chạy để thoát thân thôi!

Có những lúc tưởng chừng đã bắt đuôi được cô vì anh không còn nghe thấy tiếng gọi với đằng sau nữa; guồng chân chậm dần, anh gần như giảm từ chạy xuống thành đi bộ - đến chết mệt với cô ấy! Vậy mà chỉ để cho anh tản bộ được vài giây, cô ấy đã chạy thực mạng đến bên cạnh anh, miệng vừa nở nụ cười ngây ngốc vừa nói - “Anh khỏe thật đấy!”. Thái độ lúc này của anh chỉ còn hai chữ “ngạc nhiên” và rồi sau cái lắc đầu ngao ngán, công việc tản bộ của anh chấm dứt ngay lập tức, thay vào đó là những sải bước dài và nhanh.

Nắng cùng gió cứ thế cùng họ chạy vòng quanh khuôn viên rộng lớn của học viện...nếu ngay tại đây có một nhiếp ảnh gia chuyên nghiệp, chắc hẳn ông ấy sẽ không bỏ lỡ khoảnh khắc tuyệt mỹ vừa đáng yêu vừa đáng ghi nhận này!

Từ lúc bắt đầu đến giờ đã được bốn mươi lăm phút tẩm mồ hôi và gần như sức cùng lực kiệt, Huân dừng lại ở một thảm cỏ sau tòa nhà truyền thống. Tay chống lên đầu gối, anh thở hồng hộc gấp gáp. Người đằng sau vì quán tính mà chạy quá lên trên anh hai mét, cô ấy cũng thở phì phò không những thế vì sức con gái yếu hơn, cô ấy còn ngồi bệt luôn trên thảm cỏ xanh mát vẫn còn đọng lại vài giọt nước từ trận mưa đêm qua.

“A A giu giu giúp e em nh nhé” - đã mệt gần chết nhưng Lam Anh vẫn cố với đến anh mà nói

Không hiểu sức mạnh thể lực và tinh thần từ cô ấy moi ở đâu ra, mà có dư sức để đuổi một người đã có quãng thời gian dài tập luyện như anh. Lại còn dư hơi để xin anh giúp đỡ, quả thực anh chịu thua hoàn toàn!

Cả người ngã xuống thảm cỏ, anh cố trấn an hơi thở gấp gáp. Trong ánh nắng, giọng anh mang nỗi bất lực nhưng nó vẫn thật trầm ấm và cũng nhẹ tựa làn gió mùa thu:

“Tôi có thể giúp gì?”

“Mày đi đâu mà dậy sớm thế?” - Thúy manga ở giường bên ngó qua đồng hồ thấy mới năm giờ sáng mà Lam Anh đã mò mẫm dậy, thì lên tiếng hỏi

“Đi học!”

Cô xụ mặt trả lời Thúy rồi cũng mau chóng đi vệ sinh cá nhân. Công nhận, để nhờ được anh dạy học là một kì tích, nay đi học được anh lại là một kỉ lục khác. Vả nước lên mặt, cô ngao ngán nhớ đến lịch trình mà anh đưa ra, nếu theo sát nó, anh sẽ không quản ngại vất vả mà dạy cô học!

.....

“Tôi có thể giúp gì?”

Lam Anh vui vẻ muôn phần, dường như mệt nhọc vì đuổi theo anh bằng mười vòng sân vận động Mỹ Đình giờ đây cũng bay biến. Dùng vai áo lau đi những giọt mồ hôi thì nhau túa ra trên khuôn mặt ửng hồng, Lam Anh nhanh nhẹn trả lời câu hỏi của anh

“Chỉ cần anh giúp em thi qua trong kì thi tới, em hứa sẽ không bao giờ làm phiền anh nữa”

“Tôi tin cô được bao nhiêu phần trăm?” - Huân nằm trên cỏ. Một chân của anh dựng lên, chân còn lại duỗi thẳng. Hai cánh tay mở tự do trải dài trên nền xanh cỏ mát. Đôi mắt anh nhắm nghiền, cảm giác như trả lời cô như bản năng sắp sẵn

“100%, em không bao giờ lừa gạt người nha” - Lam Anh nói với giọng chắc nịch

“Ý tôi là cô có chắc sẽ qua không? Tôi không muốn thanh danh mình bị hủy diệt” - giọng nói của anh vẫn nhẹ nhàng đáp trả từng câu cô nói. Mang chút soi xét, mang chút bất an, mang chút bất lực nhưng cũng mang

chút thành ý rằng chắc chắn lần này anh sẽ giúp

“À...chuyện đó thì...nếu không thì qua em sẽ...” – Lam Anh cần môi suy nghĩ. Cô dù gì cũng không thể ngu ngơ như diễn viên mà thốt ra cái câu: Anh bảo gì em làm nấy được! Nghĩ ngợi một lúc, cô nói – “Em sẽ đền anh một việc”

Đôi mắt đang nhắm nghiền của anh chợt mở ra, trông mắt thâm sâu đen láy được ánh nắng chiếu rọi càng làm khuôn mặt anh thêm cực phẩm. Chống hai tay đỡ người ngồi dậy, anh mang ánh mắt trời phú đó tặng cho cô miễn phí. Cũng không bắt cô phải nói thêm gì, thân hình của anh dần dần tiến sát đến bên cô hơn. Gần nữa, gần hơn nữa, cho đến khi Lam Anh chủ động dùng bàn tọa dịch người xuống nửa mét, lúc đó anh mới dừng lại. Từng câu từng chữ của anh nói ra, ngắn gọn dễ hiểu, nhưng lại như quả tạ ngàn cân bổ nhào lên vai cô:

“Tôi sẽ dạy cô, nhưng cô phải theo lịch trình của tôi”

“Lịch gì ạ?” – Lam Anh ngai ngừng hướng mặt sang bên tránh đôi mắt bức người ấy

“Nếu học chiều thì sáu giờ sáng có mặt ở Golden Bell, còn học sáng thì sau khi ăn trưa – là một giờ - phải đến chỗ tôi. Nói trước, tôi rất ghét cao su, nếu cô chậm hai phút, ngày hôm đó tôi không dạy và kiên thức ngày hôm đó cũng bỏ qua luôn. Giờ ôn tập sẽ là sau bữa tối, nếu không trả lời được, cũng coi như tôi hết nhiệm vụ!”

Nói xong lịch trình như được anh lập trình sẵn từ rất lâu, Huân nhoẻn miệng cười với cô. Nhưng hình như nụ cười đó tuyệt nhiên không có chút gì gọi là “đẹp trai” hay “đáng yêu”. Đối với cô lúc này, nụ cười ấy như lời nhạo của tử thần áo đen. Ông ta nói rằng: Lam Anh à, sắp chết rồi!

Hương vị cà phê - Mờ Nhật

Chạy ào ra khỏi kí túc khi mọi người vẫn còn đang say giấc nồng, chiếu mắt nhìn lên đồng hồ đeo tay, chết rồi còn mười phút nữa thôi! Vậy là thân hình nhỏ thó mà sức khỏe vô biên lại lần nữa được linh giáo chạy đường dài. Mùi sương sớm vẫn còn đây, mùi rêu còn chưa khô, chưa một văn phòng nào mở cửa, người đi tập thể dục còn chưa thấy đâu, vậy mà tên lang sói nào đó bắt cô phải chạy thực mạng như vận động viên điền kinh năm sau thi Sea Games thế này! Từng tích tắc giờ đối với cô quý hơn vàng, cứ nghĩ đến việc bài hôm nay sẽ bị bỏ qua là đôi chân của cô lại được truyền thêm động lực để chạy nhanh hơn.

Vậy là đúng sáu giờ, như có sự sắp xếp sẵn, mấy anh bodyguard ngày trước còn hùng hổ chặn đường hỏi thăm giờ đây ngoan ngoãn rẽ thành đôi nhường đường cho cô chạy vào. Nuốt nước bọt một cái, Lam Anh cười gượng với mấy chiếc kính đen rồi cũng mang toàn bộ tâm trí vào con đường trước mặt...

Cô hăm hở đẩy cửa ra, thì anh đã ngồi ở đó!

Có vẻ anh đã sẵn sàng, không những thế trước đó hình như đã đợi một lúc lâu. Chứng minh cho việc đó là dáng ngồi vắt vẻo của anh trên ghế xoay, chốc chốc lại quay quay nó không biết chán nản. Tay cầm quyển sách quản trị dày khực, đối với anh lật mở trang sách giờ đây như hình thức quật mát thân thể, xoành xoạch từ trang đầu đến trang cuối, tất cả đều được ngón cái của anh lướt qua đủ. Thấy cô lò dò đi vào, Huân không nhìn cô mà chủ động đi lên trên tầng ba của Golden Bell. Lên đến nơi anh mở một cửa phòng có biển “Huan Tran” ở trước đó, tay cầm nắm đấm cửa, người anh né sang một bên, còn mắt thì nhìn sang cô ý bảo vào trong.

Đặc điểm đầu tiên đập vào mắt cô là kiến trúc hiện đại trong căn phòng này. Mọi thứ đều được phối màu đen trắng, từ bàn ghế đến kệ tủ đồng loạt phủ lên hai thứ màu tương phản nhưng đặc biệt xa xỉ. Lam Anh vừa đi vừa ngược nhìn, lòng không khỏi cảm thán về độ phân biệt đối xử của viện. Dù gì não của bọn anh to hơn, tư duy nhanh hơn, hữu ích hơn; nhưng đều là sinh viên cả, không nhất thiết phải phân tầng lớp thế này chứ?

Mãi ngẩn ngía, đến khi cô rơi mắt vào trọng điểm là bộ ghế salong trắng muốt thì ở đó đã có ai ngồi sẵn chờ đợi!

Lam Anh cẩn thận tiến đến bên anh, khuôn mặt trước nay giỏi khả năng biểu cảm đã sớm bị anh bắt được thái độ lo lắng. Anh hơi nhíu mày những cũng mau chóng cho qua, chắc anh nghĩ rằng: Trông anh giống sói lắm sao mà cô ấy rụt rè như vậy?

“Chúng ta sẽ bắt đầu từ cái cô không biết nhé. Cô không biết cái gì?” – Huân vừa hỏi, tay vừa phân loại vở và sách ra làm đôi. Đôi mắt anh cũng rất chăm chú.

Nhưng đợi mãi mà không thấy đối phương phản kháng, lại thỉnh thoảng nghe được tiếng lật qua lật lại mấy trang sách phát sốt ruột. Anh ngẩng lên nhìn cô, cũng rất thuận miệng hỏi, dù rằng anh thật sự không muốn kết quả sẽ vả lại vào mặt anh như thế này:

“Cô không biết cô không hiểu cái gì?”

“Dạ...” – Lam Anh ngại ngùng cúi mặt xuống dưới nhìn mặt bàn thủy tinh trong, phản chiếu lên khuôn mặt anh giờ đã nhăn nhúm

“Vậy trong quyển sách kia cô biết mấy trang?” – Huân cố kìm nén mình

“À...” – Lam Anh vội vàng mở mở lật lật. Nhưng không hiểu do hồi hộp hay gì mà cô tìm mãi không ra cái trang cô đã đánh dấu trước đó

Mất nửa ngày nhìn cô lật qua lật lại, Huân nói lỏng cổ áo, cũng thuận quăng cái bút trên tay lên bàn. Tiếng vỗ bút va chạm với mặt bàn tạo nên tiếng động chói tai làm cô khẽ giật mình mà nảy người lên một cái. Lam Anh rón rén nhìn xem thái độ của anh, nhưng ngay sau đó cô ước thời gian quay ngược lại để cô không tò mò. Khuôn mặt đẹp cực phẩm nay thay bằng khuôn mặt cau cực hạn đang cố tự kiềm chế bản thân để không đá văng cô ra khỏi nhà kính.

“Định nghĩa cho tôi doanh nghiệp do nhà nước làm chủ sở hữu và doanh nghiệp tư nhân!”

“...”

“Định nghĩa cho tôi tầm nhìn, sứ mệnh, giá trị cốt lõi, mục đích, mục tiêu của một doanh nghiệp!”

“...”

“Định nghĩa cho tôi bảng cân đối kế toán!”

“...”

Mười lăm phút cứ người “Định nghĩa cho tôi” người thì mặt dần thộn không thốt lên được một lời nào. Cô cảm thấy bất lực trước những “Định nghĩa” tưởng chừng như vấp vào bài giảng là các thầy cô phải sẵn sàng để trình bày ngay. Giờ cô đã hiểu, đến cái cơ bản là “định nghĩa” mà cô cũng không biết thì làm sao có thể giải bài tập. Lén nhìn khuôn mặt giờ đây đã vô cảm xúc, vô biểu đạt; Lam Anh lí nhí nói:

“Xin lỗi anh em thật sự quên mất rồi!”

“Tất cả những thứ đó chỉ là cái móng tay trong đề thi. Hãy nhớ kĩ rằng, đó chỉ là cơ bản, đề thi khó gấp mười lần như thế!” – giọng anh mất kiên nhẫn. Chả cần phải anh biểu hiện ra, chỉ cần nhìn nét bút như muốn đâm thủng tờ giấy trắng cũng đủ hiểu, anh giận đến mức nào

Nhớ lại những lúc Kỳ dạy cô, anh ấy nhẹ hơn nước, cảm giác như anh ấy hận không đem cô làm công chúa hay hoàng hậu để phục tùng cho thật tốt. Nhưng chính vì sự dịu dàng của anh mà kiến thức cô nhập vào đầu chỉ là số không tròn trĩnh. Rất nhiều lúc muốn xin lỗi anh ấy, nhưng không kiếm đâu ra một cố thật vừa lòng để tránh làm anh ấy tổn thương. Không phải cô có khẩu vị khó nhằn gì, nhưng cứ như Huân thế này, chính ra cô còn hiểu bản chất mình thật sự đang dừng ở đâu. Nếu hỏi Kỳ rằng sức học của cô thế nào, chắc chắn anh ấy sẽ không ngần ngại mà cười nói: Em chỉ cần cố lên là được! Còn đối với Huân, tốt nhất là không nên hỏi, vì đến 99% câu trả lời của anh ấy sẽ mang cô từ mặt đất tròn vùi xuống đáy biển sâu.

Huân nhăn nheo cổ nhin và kiềm chế bản thân lật sách của cô ra. Anh đánh dấu từng trọng điểm trong kì thi, từ định nghĩa được anh ấy vẽ hình ngôi sao ở bên cạnh, cho đến những câu ăn điểm có thể mang vào trong bài được anh ấy đóng khung cẩn thận. Vừa viết đến đâu, anh ấy vừa giảng đến đó. Không mất công vòng vo hay kết thúc ở câu “Em đã hiểu chưa?” như Kỳ hay làm, Huân bá đạo bắt đầu rồi cũng hoàn tất nhanh chóng. Nghe anh ấy giảng, lại nhìn lên cái đầu không to hơn đầu cô là mấy mà tại sao có thể tư duy logic được đến thế. Anh ấy học tài chính thật hợp!

“Ở đây mười lăm phút, tôi quay lại sẽ kiểm tra toàn bộ!”

Lam Anh nhìn điệu bộ thiếu kiên nhẫn của anh rồi khỏi, cô đoán chắc anh đi ra ngoài để hít thở khí trời. Chính bản thân cô nếu dạy một đứa trẻ độn như vậy cũng thấy muốn sát sinh. Thôi coi như là may mắn, anh còn chưa “sát” cô!

Vậy là từ thứ hai đến thứ tư – tức ngày cô thi, cô và anh luôn phải chạm mặt nhau:

Thứ 2 (8/10/20XX):

Anh dạy cô về doanh nghiệp do nhà nước làm chủ sở hữu và doanh nghiệp tư nhân, tầm nhìn sứ mệnh, giá trị cốt lõi của một doanh nghiệp. Anh còn rất cẩn thận đưa hai ngân hàng làm ví dụ là Agribank và Tecbank. Nhờ có ví dụ xác thực của anh mà cô hiểu thêm thế nào là ngân hàng trực thuộc nhà nước, thế nào gọi là ngân hàng độc lập về số vốn đầu tư.

“Đã hiểu chưa?” – anh ngừng lên cô hỏi

“Dạ, cũng...hiểu rồi ạ” – cô gãi đầu ngại ngần trả lời. Thật ra cô mới hiểu được một nửa, vài chỗ còn rất mờ mịt

Anh nhìn cô một lượt, nhìn điệu bộ cử chỉ từ ánh mắt đến khuôn mặt. Sau một hồi để không gian im lặng làm chủ, Huân khẽ thở dài rồi nói:

“Tôi nói lại lần nữa, không hiểu không được ăn trưa” – mặt anh rất nghiêm túc, không lấy một chút trêu chọc

Vậy là cái họng bình thường luôn được anh giữ gìn đã vì cô mà xa xả xa xả. Học anh, không muốn hiểu cũng phải hiểu. Biết làm sao khi anh luôn luôn đặt câu hỏi, cứ xong một phần anh lại hỏi, hỏi đến khi nào cô nhập tâm 100% mới ngừng.

Đến buổi tối ăn xong, cô lại vội vã tổng khay của mình nhờ Hương thu dọn rồi ba chân bốn cẳng đến Golden Bell cho kịp giờ. Chạy nhanh lên phòng dạy, anh đã ngồi đó từ lúc nào, nhàn hạ dang rộng cánh tay tựa lên thành ghế, cả thân thể anh thoải mái chìm sâu vào sự mềm mại của bộ ghế salon trắng tinh khôi. Nghe thấy có tiếng động anh liền mở mắt, cũng nhanh chóng về lại dáng ngồi truyền thống của thầy giáo.

Đợi cô ngồi xuống và để cô trấn tĩnh lại nhịp tim đập nhanh vì chạy nhanh đến đây, anh mới bắt đầu nói

“Tầm nhìn và sứ mệnh, cái nào quan trọng hơn?” – anh mở đầu bằng câu hỏi chưa từng dạy qua

“...” – cô ấp úng như gà mắc tóc, rõ ràng cái này anh chưa dạy. Mặt cô ngây ngây nhìn anh, tay cũng vô định xoa xoa phần gáy tóc

Anh như đoán ra được liền hỏi – “Nói cho tôi thế nào là sứ mệnh, thế nào là tầm nhìn của doanh nghiệp?”

Đúng bài, Lam Anh liền xỏ ra một tràng – “Sứ mệnh là nhiệm vụ của doanh nghiệp mà tất cả các tầng lớp trong doanh nghiệp đều phải nắm được. Đó là khuôn mẫu chuẩn mực nhất để giúp doanh nghiệp xác định hướng đi chuẩn xác. Còn tầm nhìn là tương lai của một doanh nghiệp...”

Chưa kịp nói hết thì cô đã bị anh chặn lời:

“Vậy cái nào quan trọng hơn?”

“Là...là...” – Lam Anh lăm lăm lại định nghĩa rồi trả lời sau vài phút suy nghĩ – “Em nghĩ cả hai cái đều quan trọng ạ” – câu trả lời có vẻ thiếu tự tin

“Giải thích” – Huân chống tay đỡ thái dương. Anh nghiêng đầu nhìn cô

“Theo em thì sứ mệnh thật sự quan trọng, vì nếu không có nó thì doanh nghiệp sẽ bị lầm đường lạc lối. Tuy nhiên, tầm nhìn lại là một bản tuyên bố tương lai của doanh nghiệp khi họ đã đạt được những mục tiêu và mục đích. Có thể nói nó là trạm nghỉ ột thời gian dài cố gắng” – cô lo lắng đưa mắt nhìn anh. Đây là tất cả những gì cô có thể nghĩ được lúc này. Mong là không sai, nếu không tối nay chắc chắn thức trắng = =

Đôi mắt sâu mang hơi lạnh giờ đã thay bằng ánh mắt trùng xuống hiền dịu. Khuôn mặt anh tỏ rõ vẻ hài lòng khi toàn bộ những vết gấp nơi chân mày, chân mi đều được giãn ra triệt để. Không những thế, anh còn miễn phí tặng cho cô một nụ cười nơi đuôi mắt, rất nhẹ nhưng mang đầy ma lực

“Giỏi lắm! Chuyển qua câu khác” – Huân ngả người về phía lưng ghế, anh gác một chân lên chân còn lại, cầm quyển sách của cô mà đọc

Anh không biết rằng, ai đó ngồi bên cạnh đã sướng rơn, chỉ ngặt nỗi là không thể ôm anh ngay lúc này!

Check in FB: (8/10/20XX. 23:07) – Chè Coffee: Sẽ như thế nào nếu một người khen bạn: Giỏi lắm!? Còn đối với mình, đó là hạnh phúc, là vui sướng xD Kyaaaa

Cố lên

Thứ 3 (9/10/20XX):

“Này này, mày dạo này suốt ngày ở bên Huân, không sao đấy chứ?” – Hương lo lắng vì vụ việc lần trước mà hồi hân cô

“Chắc không sao đâu! Lúc tao đi chả có bóng ai, lúc tao về thì chẳng khác gì sinh viên bình thường đi tản bộ” – Lam Anh nghĩ lại, không khỏi cảm thán khả năng chọn giờ bá đạo của anh

“Nhưng sáng mày đến, chẳng nhẽ lúc về không có GB nào thấy sao?” – Hương nghi hoặc

“Tám giờ họ mới đến, mà tám giờ kém anh ấy đã thả ình về rồi”

“Đúng là Huân” – Hương cười thở phào – “Mày lần này mà không qua nữa, chắc tao đi đầu xuống đất”

Nhớ hôm qua cô lần mò hỏi anh tỉ lệ cô có thể qua được là bao nhiêu phần trăm? Anh chỉ lạnh lùng đưa mắt qua nhìn rồi không nói gì. Lam Anh có thể thấy được cái thở dài nhẹ nhõm từ anh, cô biết anh rất mệt mỏi. Ngỡ tưởng rằng niềm tin của anh vào khả năng của cô không có, nhưng đến lúc nghe anh nói: Chắc thanh danh tôi bỏ vào không đến nỗi bị vùi dập nhanh thế đâu! thì lòng cô nhộn nhạo lên nhiều. Một vì vui sướng, một là vì ở một nơi nào đó trong anh, cô vẫn được công nhận. Dù có là tưởng tượng thì vẫn thật vui!

Hôm nay anh dạy cô về các bên liên quan và vai trò của họ trong doanh nghiệp. Tưởng anh sẽ nhai lại hai ngân hàng hôm qua, nhưng ví dụ mà anh lấy hôm nay làm cô đang uống nước liền bị phun ra ngoài:

“Tôi lấy ví dụ về chuỗi Highland Coffee”

“Phụt”

“Cô làm cái gì đấy?” – Huân bật dậy khi hàng ngàn tia nước rất thoải mái hướng về phía anh mà nã. Nhìn quần áo lỗ chỗ những vệt nước, anh cau mày nhìn cô khó hiểu

“Em xin lỗi, em xin lỗi” – Lam Anh vội với lấy giấy ướt dưới bàn chạy đến chỗ anh mà lau lau – “Tại anh nhắc đến Highland...”

Huân giật lấy đồng giấy trong tay cô tự mình lau nước ở áo, quần và vài giọt trên mặt. Anh híp mắt nhìn cô, cảm tưởng như muốn ăn tươi nuốt sống con người có bộ não kém bình thường này. Lam Anh ở trước anh sợ ra mặt, sát khí vờn quanh làm cô phải lùi lại hai bước, đôi mắt run rẩy như cừu con thấy sói

“Thôi bỏ đi” – Huân đột nhiên ngồi xuống sau nửa ngày tử hình cô bằng ánh mắt, tay đồng thời vơ lấy trang sách còn đang đọc dở nay vương vãi vài nốt tròn từ miệng của ai đó bắn ra – “Nạn nhân đã không để bụng sao hung thủ còn để tâm?”

Nghe anh nói xong mà mặt nửa thế kỉ Lam Anh mới hiểu ý anh nói là gì. Cô như con chim nhỏ vui sướng lách cha lách chích, nhưng lại không dám làm ồn. Anh sẽ không thể hiểu được, cô đang vui như thế nào. Từ trước đến nay, điều cô lo lắng vẫn là anh để bụng chuyện cũ mà không tha thứ cho cô. Cô cũng không thông minh để có thể nghĩ xem phải làm gì để khiến anh hết giận. Nhưng hôm nay khi nghe anh nói vậy, ngàn tấn gánh nặng trên vai đều được tháo gỡ trong tích tắc, mọi xiềng xích vướng víu đều được mở khóa trong một cái búng tay.

“Cám ơn anh” – Lam Anh nhỏ giọng đủ để anh nghe thấy – “A, anh Huân. Anh có thể thay đổi cách xưng hô....với em không?”

“...?”

“À, ý em là. Anh có thể xưng “anh em” thay vì “tôi cô” không? Em thấy như thế gần gũi hơn. Hihi” – Lam Anh ngượng ngùng nói ra suy nghĩ bấy lâu nay canh cánh. Chỉ là, anh và cô hiện đang rất gần, nhưng vì cách xưng hô ấy mà ngay lập tức có một tường rào đá dày khúc dưng lên chắn giữa anh và cô

“Chúng ta thân nhau sao?”

“Dạ? À không” – Lam Anh xụ mặt

Huân không nói gì nữa, miệng tiếp tục giảng bài cho cô, hoàn toàn bỏ qua ý niệm của cô. Phải nói anh quá giỏi trong việc giây trước còn tung hô người ta lên tận mây xanh, giây sau ngay lập tức đáp người ta xuống lỗm đất. Lam Anh có phần mất mát, nhưng cũng hiểu ép buộc anh làm chuyện anh không thích, khác nào bảo anh không cần phải dạy cô học nữa. Đã bắt anh phải kèm cặp cô, này còn được đăng chân lên đăng đầu, thật cũng thấy vô duyên. Nghĩ thông, Lam Anh liền vui vẻ trở lại tiếp tục nghe anh giảng bài.

Dù gì, cũng phải thi cho qua, rồi muốn gì thì muốn!

Buổi tối như mọi khi học xong anh lại đưa cô về. Vẫn là vị trí cách xa cổng kí túc gần chục mét, anh chia tay cô ở đó. Lam Anh tính định nói với anh vài câu lúc trên đường đi về nhưng lại ngại ngùng mà không dám mở lời, nay thấy anh chuẩn bị quay người đi cô liền níu anh lại:

“Cám ơn anh vì đã tha lỗi cho em vụ cà phê. Nay lại vì em mà phải dạy môn không phải chuyên ngành, thật lòng em rất cảm kích”

Anh nhìn cô, nghe cô nói hết rồi lại ghi nhớ toàn bộ vào trong trí não. Anh đá mắt qua tay áo vẫn còn bị cô níu chặt đến co rúm, nơi đuôi mắt khẽ hiện lên nét cười thoáng qua:

“Ngủ ngon...Mai thi tốt”

6. Chương 6: Vị Cà Phê 6: Anh Sẽ Nguyện Ở Bên Em Nếu Em Cho Anh Cơ Hội

“49.86...thầy không thể cho lên được sao?”

“Tôi đã rất cố gắng rồi!”

“Thế còn điểm trình bày sạch đẹp, điểm chèn thêm ý mới vào bài thì sao?”

“Huân à, người này có liên quan gì đến em mà để em phải chạy trái chuyên ngành như thế? Lần đầu tiên tôi thấy em vì người khác đi xin xỏ bỏ không thể này đây”

“ ... ”

Họng cứng ngắt chẳng nói được gì! Không phải vì ai đó làm bài đến 0.14 điểm cũng không lấy được thì anh đã không phải đi xin xỏ mất mặt như thế này. Bàn tay siết chặt cổ bỏ qua những câu chữ mang đầy hàm ý của thầy chủ nhiệm ngành quản trị, Huân nhẹ giọng như nước:

“Em có xem qua bài của sinh viên này, thấy bạn ấy đã biết đưa những điều mới mẻ vào trong bài thi. Nhưng phần đó thầy lại không cho điểm...”

“Có sao? Sao tôi không nhận ra nhỉ?” – ông thầy giọng nửa đùa nửa thật, tay cũng thuận lật mở tờ giấy thi của cô ra xem

Anh không nói thêm gì, cũng không nóng vội phản bác. Biết thừa là nếu cô ấy thi không qua, anh là người được lợi nhất. Nhưng để vì 0.14 điểm mà bắt con người ta học lại, những thầy giáo trong ngành này có vẻ hơi quá đáng. Vì vậy, vừa để cứu vớt cô ấy cũng là cứu vớt hình tượng của bản thân, anh đã quyết định đi xin điểm trước ngày công bố ngày mai...dù trước đó, anh suýt nữa banh nóc khi nghe đứa bạn báo điểm thi lại của cô ấy.

Ông thầy xem qua một lượt, có lẽ do ý kiến từ anh nên ông ấy cẩn thận đọc lại từng chữ. Chỗ nào cũng thế, nơi đâu cũng vậy, những kẻ có trí óc thấp thường bị xem thường. Dù họ đã cố gắng bao nhiêu, thì sự yếu kém của họ vẫn bị hằn sâu thay vì hướng đến kết quả tốt đẹp mà họ đã có được. Không viện lý do chép bài mang phao, thì cũng là ngăn ngại như vậy chắc chắn không thể thi qua. Đặc biệt lại với người có số điểm tuyệt thấp như cô ấy.

Huân nóng lòng chờ đợi như đang kêu oan cho điểm của chính mình. Một phút hai phút anh đều chăm chăm nhìn vào những cái nhú mày, những cái đánh dấu đỏ, những cái lật giấy mà ông thầy trước mặt hành động. Có lẽ do đọc quá kỹ mà phải đến nửa tiếng sau, khi đôi chân anh đã mỏi nhừ, bả vai cũng rệu giã mỏi nhừ, ông ấy mới từ tốn tháo chiếc kính lão ra đưa mắt về phía anh.

“Những chỗ đó tôi đã đọc qua rồi, nhưng tôi nghĩ suy luận như vậy thì một sinh viên bình thường cũng có thể nghĩ qua....Tuy nhiên, nể tình em đã bỏ sức đọc lại bài để cứu vãn điểm cho sinh viên này, tôi sẽ cho qua...”

Câu nói nặng mùi bao biện đó không qua nổi mắt anh. Rõ ràng ông ấy bỏ sót nay lại viên vào anh để lấp liếm lỗi lầm. Nói chung, có một điểm không thể phủ nhận là giáo viên nước ngoài chấm điểm vẫn công tư phân minh hơn. Tuy trong lòng đã rõ khinh bỉ, nhưng ngoài mặt anh vẫn rất chuyên nghiệp mà chưng ra nụ cười hòa khí.

“Cám ơn thầy. Công thầy, em sẽ không quên”

“Thoải khỏi đi” – ông ấy cười xòa – “Em không mang chuyện này đi nói là được rồi”

Nếu bước ra khỏi cái lồng chim rộng lớn này, anh sẽ rất tốt bụng mà tặng cho ông thầy già hói trước mặt một cái cười nhếch mép không thể khinh bỉ hơn. Nhưng nghĩ đến mẹ vẫn làm trong viện và còn phải tồn tại dưới đây hai năm nữa, anh mới xuôi xuôi mà không túm cổ áo ông ta dằn mặt. Anh cúi người chín mươi độ thành khẩn chào ông ấy, miệng một lần nữa mở lời cảm ơn rồi quay người sải bước ra ngoài.

Duyên đối với cô gái này thật dài!

Hương vị cà phê - Mờ Nhật

“Chè Lam, Chè Lam, mày qua rồi này! 50 điểm tròn” – Hương vừa ngồi lap vừa vui sướng gọi với cô vẫn còn đang cuộn mình trong chăn

Như sức bật tuyệt vời của cá vượt thác, đồng chân nhanh chóng bị đạp xuống đất nhường đường cho bóng Lam Anh phi âm đến trước Hương. Nhìn điểm số 50 tròn trĩnh, lại còn rất tự hào khi bạn trẻ thi lại với cô một lần nữa trượt vô chuỗi, Lam Anh nhảy cẫng sung sướng, ôm Hương vào lòng mà hét điên loạn.

Con Hương giằng cô ra khỏi người mình, giữ cố định thân thể vẫn còn tưng tưng vì vui sướng của cô mà nói:

“Đi cảm ơn người ta đi” - con Hương đánh mắt ra cửa, mặt nó rõ nghiêm túc

“A...” – Lam Anh nhớ ra thì đôi mắt nhanh chóng híp lại vui sướng.

Bằng tốc độ tên lửa, cô thay quần áo rồi chạy thật nhanh đến Golden Bell

Vẫn quen đà lao thẳng vào tòa nhà vàng, cô mau chóng bị mấy anh kính đen giữ lại rồi đứng chắn hết tầm nhìn. Lam Anh ó ra một hồi lâu mới nhớ ra giờ đã không còn ai nói giúp mấy anh ấy nữa, nên việc bị chặn lại là đương nhiên. Lam Anh không biết làm gì lúc này. Nài nỉ, xin xỏ đủ thứ nhưng cũng chỉ nhận lại những khuôn mặt lạnh dưới lớp kính đen của mấy anh bảo vệ lừng lững. Chán nản ra mặt, cô thật sự rất muốn chung vui với anh vậy mà đến gặp anh cô cũng không biết chỗ nào để tìm. Số điện thoại đương nhiên không có, cũng không thể tùy tiện xông đến kí túc nam....bị một lần mất mặt như vậy đối với cô là quá đủ rồi!

Lững thững đi vô định về phía trước, dưới bầu trời có chút xám của tiết thu, Lam Anh nghĩ rất nhiều về lời cảm ơn đến “thầy giáo”, rồi mơ mộng một chút là cùng anh đi tản bộ, hay đơn giản chỉ là nhìn anh ấy cười đồng ý cũng đã đủ mãn nguyện.

Ngồi tạm xuống một ghế đá trên dọc đường đi, Lam Anh lôi điện thoại ra trượt lên trượt xuống. Chạm vào hộp tin, tin nhắn của Kỳ đã đầy ự cả hộp thư và tin cuối cùng anh ấy gửi là với nội dung: Anh có quà cho

em, chủ nhật gặp lại!. Sao lúc này lại muốn Huân giống Kỳ thế, nếu anh ấy tốt bụng và quan tâm săn sóc như Kỳ mọi chuyện đã dễ dàng hơn rất nhiều.

Về chuyện thi lại, cô không muốn Kỳ biết, vì nếu anh ấy dạy, cô thi trượt, mà Huân giúp, cô lại thi qua, thì quả là không còn lời nào để nói với anh ấy. Nên khi biết điểm đợt một, cô đã dùng hết sức lực yếu ớt còn lại nhắn tin cho anh ấy rằng cô đã thi qua. Nhớ lại, lúc đó là giữa đêm mà Kỳ vẫn gọi điện về. Giọng anh ấy chuẩn mực của người trưởng thành, thỉnh thoảng cảm giác như làn gió ấm áp làm giảm bớt cái se lạnh của trời đêm mùa thu. Anh ấy vui lắm, liên tục chúc mừng cô, không những thế còn hỏi cô thích quà gì để anh ấy về mua. Trời biết lúc đó cô muốn khóc òa lên như thế nào. Muốn xin lỗi anh ấy ngàn lần nhưng từ trong lòng nghẹn ứ không thể nói được một câu. Cô nhiều lúc đã muốn thú nhận, nhưng lại nhớ đến giọng nói nhuốm mùi vui vẻ từ anh mà cái miệng hên của cô cứ tự động đóng lại vô định...

Chúc mừng em nhé! Anh vui lắm khi nghe em báo điểm như vậy...Đã ngủ chưa? Anh gọi điện một chút nhé!

Lam Anh của anh giỏi quá...Nhớ về khao anh nhé...

Giờ Hà Nội đang vào thu rồi! Ở Mỹ cũng lạnh lắm, lại càng nhớ Lam Anh hơn...

Cô đảo qua hàng loạt tin nhắn, ngắn gọn có dài dòng có của Kỳ, trong lòng lại lộn nhộn không thôi! Cô thực có lỗi với anh ấy... Nhưng rồi lại nghĩ đến động từ “nhớ” ngọt ngào mà mới đây anh ấy rất hay sử dụng, cô lại thấy lo sợ. Không phải anh ấy có ý với cô thật đấy chứ?!

Đang mơ mơ màng màng suy nghĩ linh tinh, một tay ôm điện thoại cũng để lên trái tim trần an, chợt có một lon cà phê sữa đưa ra trước mặt cô. Lam Anh giật mình theo phản xạ nhìn lên thì thân ảnh ấy đã nhanh chóng xoay người ngồi xuống bên cạnh cô

“Anh Huân” – cô ngạc nhiên kêu lên. Mắt cũng theo từng hành động của anh mà di chuyển

“Vui sướng đến nỗi gọi cũng không nghe thấy sao?” – Huân sải rộng cánh tay mình trên thành ghế đằng sau lưng Lam Anh, hai chân bắt chéo, đôi mắt anh hơi nheo nheo nhìn bầu trời trước mặt

“À...” – Lam Anh cúi xuống nhìn lon cà phê trong tay, nuốt những suy nghĩ vừa nảy vào trong, cô ngừng mắt lên cười tươi với Huân – “Cảm ơn thầy giáo, thầy là bậc thánh nhân vĩ đại đã giúp bộ não teo nhỏ của em vững vàng bước qua kì thi quan trọng” – Lam Anh còn giơ ngón tay cái hồng hồng của mình lên làm biểu tượng nhất

Huân nghe xong thì cũng nhoẻn miệng cười, giơ cổ uống một ngụm từ lon cà phê đồng dạng, anh nói:

“Chúc mừng”

“Cảm ơn anh!” – Lam Anh cũng khẽ ửng hồng hai má. Tiện tay bật nắp lon, cô cũng uống thứ nước mà gần tháng nay cô cự tuyệt không động vào

“Hôm nay em đã đến tìm gặp anh ở Golden Bell, nhưng không thấy anh đâu. Thật may là gặp được rồi” – Lam Anh cũng thoải mái duỗi thẳng hai chân ra trước, ánh mắt nhìn thẳng ra khoảng trống trước mặt

“Vậy sao...” – anh bỏ lửng câu chữ. Cũng là vì anh vừa đến đã được mấy anh áo đen nói là cô trước đó có tìm anh. Chả hiểu là lòng muốn nghe câu cảm ơn từ cô ấy hay chỉ đơn giản là muốn tìm cô mà đôi chân anh cũng rất tự nhiên rẽ đi thay vì vào trong lấy đồ như dự định.

Đi qua ki-ốt bán nước, anh suy nghĩ một lúc rồi quyết định dừng lại mua hai lon cà phê sữa – thứ nước làm anh vất đi tổng cộng ba cái áo. Cầm hai lon nước trên tay, anh cứ lặng lẽ tiến về phía trước, cũng thật không nghĩ là gặp cô ở dọc đường. Anh quan sát cô rất lâu nhưng có vẻ cô không để tâm. Mắt cứ chăm chăm nhìn điện thoại, thỉnh thoảng lại ngẩn ngơ suy nghĩ đến thất thần. Có lẽ là đọc được tin gì đó hay cũng có lẽ là tin nhắn của ai đó! Thật tâm anh không muốn đoán nhận, nhưng não cứ vang vang lên những câu nói ấy thì biết làm sao?

Đành phải tiến gần đến cô ấy hơn để nhân cách nào đó tồn tại trong anh không được đà làm tới!

“Sắp nghỉ một tuần rồi, anh sẽ làm gì?” - câu hỏi của cô ấy nhanh chóng cắt ngang dòng suy nghĩ của anh

“Về nhà thôi!”

“Vậy anh dự định sẽ làm gì trong một tuần ấy? Em muốn làm rất nhiều thứ, nhưng không biết sắp xếp sao” – Lam Anh nhẹ cúi đầu cười. Khuôn miệng xinh xắn ẩn hiện sau mái tóc buông xõa càng làm nét đẹp của cô thêm dịu dàng, nồng ấm

Huân chăm chú nhìn cô cười mà bên trong lục phủ ngũ tạng đã đóng băng từ lúc nào. Uống một ngụm thật lớn cà phê hồng phá vỡ lớp băng đẳng chết tiệt, anh trả lời qua loa không tập trung

“Tôi cũng vậy”

Như nhớ ra gì, Lam Anh liền quay mặt sang anh hỏi

“Anh cũng là người...Hà Nội đúng không ạ?” – cô hơi nghiêng đầu e thẹn

Huân đang uống dở liền ngưng lại hành động, nheo mày nhìn cô, mắt cũng híp lại – “Người Lào”

“Dạ?”

“Cam-pu-chia đi”

“Anh lại thế!” – Lam Anh nóng tai nghĩ lại vụ ở nhà giáo viên cách đây không lâu

“Ừm, Hà Nội”

“Hay quá, về nội thành em mời anh đi ăn trưa được không?” – Lam Anh vui vẻ quay người sang anh cười tươi

“Nếu được!” – anh không cự tuyệt, cũng chẳng có lý do nào để cự tuyệt. Hạng của anh cũng cần được tắm bổ và bồi dưỡng.

“Vậy...” – Lam Anh ngượng ngừng xoa xoa vành tai – “Nếu có số điện thoại sẽ thật tiện liên lạc!”

Đang trong tư thế thoải mái chim bay sải cánh, nghe cô ấy đả động đến số điện thoại, anh liền nhanh chóng thay đổi tư thế thành quay người về phía cô. Mặt mũi mòm cũng đối diện với cô, chân để ngang hàng song song chữ không bắt chéo nữa

“À đúng rồi...” – từ trong đáy mắt thâm trầm chợt lóe lên một tia tinh nghịch khiến cô ngồi đối diện cũng cảm thấy chột dạ - “Đưa máy đây” – Huân khẽ hất mặt hướng về phía chiếc điện thoại cô vẫn cầm trên tay

“À...” – Lam Anh vội mở phần bàn phím rồi đưa cho anh

Lam Anh nhìn dãy số anh đánh trên máy, lẩm nhẩm đọc lại - “091356858”. Ừa, sao có dấu sao hả anh?” - cô ngây ngốc nhìn anh khó hiểu

Huân tinh nghịch gật đầu, miệng cũng cười tươi làm hai đôi mắt vốn lạnh lùng nhẹ híp lại thành hai vầng trăng khuyết hoàn hảo. Anh thoải mái phóng khoáng, lại có nét gì đó dễ thương tinh nghịch của bọn con trai cấp ba. Nhìn anh cười tươi như vậy, ai nghĩ anh suốt ngày dùng ánh mắt giết người chứ?

Lại một bộ dạng mới mẻ nữa...muốn hại chết cô sao? Tại sao cô lại thấy Kenny G đứng cạnh mình làm nhạc nền vậy?!

Đến lúc Lam Anh hoàn hồn trước ảo giác về nụ cười ngàn hoa hội tụ của anh và tiếng saxophone không có thật thì Huân đã biến mất. Ghế bên cạnh trống trơn, người cũng bốc khói mất tiêu. Lam Anh quay ngang quay ngửa cũng không thấy bóng dáng anh đâu, lại dẫn thộn trước dấu sao chèn ềnh ở cuối dãy số...Không phải anh hại cô phải thử từ 0 đến 9 đấy chứ?

“TRẦN HUÂN, EM GHÉT ANH, EM GHÉT ANH TRIỆT ĐỂ” – nỗi lòng từ trong bể khổ nội tâm liền được thoát ly ra ngoài bằng tiếng hét vang động trời đất khiến lá cây xào xạc, chim bay tán loạn

Trời nổi giông rồi!

Vì thi xong sớm cũng như gia đình Hương có dự định đi du lịch nước ngoài một tuần nên từ thứ năm cô nàng đã khăn gói quả mướp về thành phố. Đối lại Lam Anh, cô gọi điện ẹ báo ngày về thì nhận được tin sốt dẻo vừa thối vừa khóc: Bố đi công tác tỉnh mang theo cả xe đi rồi! Con chịu khó đi xe buýt về nhé. Đã đủ đáng lòng, mẹ còn lo sợ cô lười mà bonus thêm một câu đáng cắt ruột cắt gan: Tập dần cho quen con ạ!

Lam Anh đã phải đấu tranh tư tưởng rất nhiều, một là về thứ bảy hai là về chủ nhật, bởi vì còn cái hẹn với Kỳ, cô không thể phũ phàng với anh ấy được. Vậy mà đâu có để cho cô an nhàn mà đấu tranh nội tâm, chưa nói gì hai đứa trong phòng, cả kí túc ai ai cũng thi nhau dọn dẹp đồ đạc để sẵn sàng lên đường về nhà vào thứ bảy. Nhìn lại bản thân, toàn thân đứng đĩnh, đến cả cái bàn chải đánh răng vẫn còn cắm gọn ghẽ trong cốc, Lam Anh chợt rùng mình nghĩ đến cảnh tượng ở lại kí túc một mình vào ban đêm...Ồi sồn gai ốc!

Vậy là, con người từ bé đến giờ chúa ghét lạc đàn đã mau chóng hòa theo cùng đồng loại túi to túi nhỏ rời “doanh trại”. Cùng lúc đó, Lam Anh chấp nhận cắn răng nhấn một tin vào số điện thoại nước ngoài của Kỳ:

“Mọi người nghỉ giữa kỳ về hết rồi nên em cũng về theo. Nếu anh rảnh trong tuần sau mình gặp được không ạ? Thật sự xin lỗi anh”

Không lâu sau, một tin nhắn bắn đến: “OK em không sao, cũng đang định bảo em thứ hai anh mới về đến Hà Nội. Có gì anh sẽ chủ động liên lạc với em nhé!...À mà về đến nội thành nhớ nhắn tin cho anh yên tâm”

Dường như Lam Anh đọc không kĩ về sau của tin nhắn, chỉ biết rằng mình không lỡ hẹn thì cô liền vui vẻ quay lại công việc khẩn gỏi lúc trước.

Chiều thứ bảy....

Sân học viện chật đầy sinh viên, người vui vẻ trò chuyện, người nghe nhạc, người nhắn tin, nhưng tất cả bọn họ đều chung một mục đích là tiến ra cổng học viện tìm về với giường yêu. Lam Anh cũng là một trong số đó! Mang tâm trạng vui vẻ, Lam Anh khoan khoái ngẩng mặt hứng lấy những đợt gió lành lạnh nhưng man mác thơm vào đầy khoang mũi....Sắp được về với mẹ rồi!

Đang bước đi rất tự do thoải mái, chợt như có ma lực kiềm giữ đôi bàn chân của cô lại. Mà thứ ma lực ấy lại được phóng ra từ đồng lõa nhện ở đầu cổng học viện này mới ghê! Cảnh tượng trước mắt khiến cô bên trong thì rùng rợn còn bên ngoài mồm miệng đã chấm dứt từ lúc nào. Chẳng phải nói gì đâu nhưng lúc còn đi học cô rất tự tin về gia cảnh nhà không đến nỗi nào của mình, nhưng đối với đồng lõa nhện trước mắt đây thì đúng là “gia cảnh của Lam Anh” chỉ như muối bỏ bể. Người người nhà nhà xe đẹp, đây đây đó đó xé hộp xanh đỏ bảy sắc. Mấy chị khóa trên ở trong cùng kí túc, cô cũng sớm nhận ra là con nhà giàu, nhưng nhìn một thân kiều diễm vàng bạc rủng rỉnh, đoan trang nho nhã ngồi vào ghế lái của chiếc mui trần màu xanh dương...hỏi tại sao con trai thích ngắm chân dài, mà đây còn là chân dài xịn mới đã mắt nhìn chứ!

Người chen người lấn, nhưng chủ yếu cũng là làm sao phô diễn hết tiềm lực tài chính của gia đình, cơ hồ tạo thành một mớ hỗn độn không khác gì đang đứng giữa chợ. Như thế này hỏi sao con mắmlại muốn về sớm! Nhìn một bầy trâu ngựa lóa mắt kích động phụ huynh, lòng ghen tị của mấy bác ấy thể nào cũng “sâu-hai”, rồi vì thế mà sầm lên sầm xuống cho quý tử công chúa nhà mình để sẵn sàng knock out thiên hạ...Tặc lưỡi, dù dùng răng suy nghĩ cũng đoán được đến như thế, đứng lại ở đây chỉ tổ để họ chỉ trỏ này nọ.

Đang định tính ra đầu đường bắt xe buýt, nhưng nhớ ra gì đó, cô lại quay lại. Nheo mắt tìm kiếm bóng dáng kia trong đám người lộn nhộn, lòng thì tự hỏi: Anh ấy đã về chưa, hay đang bị kẹt trong đồng này mà không ra được?. Mãi kiễng chân nghển cổ mà cô không để ý anh đã đứng cạnh mình từ lúc nào, cho đến khi anh mở lời thì Lam Anh mới thu hồi toàn bộ nhân lực về:

“Tìm người quen à?”

Giật mình quay lại, Lam Anh choáng ngợp trước diện mạo mới của Huân. Không còn là một thân đóng bộ ca-ra-vat, áo sơ mi, quần âu nữa; thay vào đó là chiếc quần ka-ki đen vừa vặn, chân đi giày thể thao, mặc bên trong là chiếc áo phông trắng trơn cùng áo khoác có mũ màu xám. Lướt qua mái tóc quen thuộc, nhưng sao từng lộn tóc màu đen ấy càng thêm phần quyến rũ khi anh ấy trong bộ dạng này?!

“Anh, anh không đi xe sao?” – Lam Anh đưa ngón cái về đám xanh đỏ lòe loẹt ở đằng sau

Anh nhìn theo hướng tay cô rồi lại đưa ánh mắt đậu trên khuôn mặt ngây thơ vô số tội – “Tôi không có xe”

“Vậy anh cũng đi xe buýt sao...?” – cô lộ ra vẻ ngạc nhiên tột độ như không thể tin. Là cô không ngờ người từ trên xuống dưới, từ trong ra ngoài đều toát ra vẻ công tử khó gần này lại giản dị đến bất ngờ như thế

“Chẳng nhẽ đi bộ?” – Huân nhướn mày, mặt cũng tỏ ra khó hiểu vài phần

Bị anh chặn đứng hòng ngây ngốc, là cô suy nghĩ nhiều quá chăng? Lam Anh bĩu môi nhìn người nào đó nói xong rất kém lịch sự mà xoay người bước đi luôn. Lũn cùn theo anh đi qua con đường bé nhỏ có hai bên là ruộng để ra được đường cái, trông anh chuyên nghiệp thế kia chắc đã quá quen với việc bắt xe buýt về rồi.

Còn đang mãi nhìn một thân đứt tay túi áo thanh thoi đi cách cô ba mét phía trước, chợt bên đường có tiếng nói đậm chất trêu chọc pha chút dâm dề cất lên:

“Em gái xinh đáo để, nhiều tuổi thế? Cho anh làm quen nhé” – tầm bốn, năm thằng tóc HKT, quần áo lôi thôi lếch thếch tiến đến chỗ cô

Lam Anh sợ hãi nhìn chúng nó, một lòng muốn kêu cứu người đi trước kia, nhưng khoảng cách khá xa đến nỗi cô không thể dùng tiếng nói để gọi lại

“Em gái đừng sợ, bọn anh chỉ muốn làm quen thôi mà”

Sợ hãi làm con người run rẩy, người co rúm thành một nhúm, tay chân chỉ biết đường lui, cơ hàm cứng ngắt tưởng như muốn kêu cứu cũng là chuyện của kiếp sau. Nhìn ngón tay đen bần của tên đối diện dần dần chạm vào má, Lam Anh chỉ còn một chút sức lực nhỏ nhoi để kháng cự bằng cách quay đầu né tránh. Nước mắt hai giọt nóng ầm đã tuôn rơi, tay cũng bấu chặt vào làn da đau buốt.

Ngữ tưởng sắp làm con mồi ngon cho đồng loại của cậu, thì chợt có bàn tay khỏe mạnh ở đâu đó kéo thật mạnh cô về phía đó.

Lam Anh run rẩy cảm nhận hơi ấm từ nơi mềm mại mà cô vừa va phải, mùi thơm dịu dịu nhẹ nhàng đại lòng người không khiếm nhường xộc thẳng vào hốc mũi, lại còn cánh tay to to nào đó đang bao bọc lấy cô như một bức tường bảo vệ vững chắc. Sự êm ái, dịu êm như ngưng tụ hoàn toàn tại nơi đây, đầu óc hay mơ mộng không biết thời thế của cô cư nhiên lúc nước sôi lửa bỏng vẫn nhìn thấy hoa hòe hoa sởi hồng rực cả một vùng trời. Vẫn ngây ngẩn trong vòng tay ấy, cho đến khi giọng nói trầm ồm phả lên đỉnh đầu đầy màu hồng xuyên tạc, thì cô mới đáp đất về hiện tại:

“Con đã bảo mẹ đi nhanh một chút. Ngắm đủ rồi thì về thành phố thôi, ở đây...bệnh sẽ nặng hơn”

Choàng tỉnh sau cơn mê loạn màu hồng, nhưng cũng chả kịp ú ớ nổi một câu, cô bị bức tường thành bằng thịt ấy ném ra đằng sau, ngay lập tức đối diện là tấm lưng to tổ chảng. Khuôn mặt anh tuấn của ai đó không ngại ngần đóng vai “con trai hiếu thảo” trong vở kịch “tình mẫu tử dạt dào”. Hơn thế, trước mặt mấy tên choai choai ăn hại vẫn còn đang dẫn thộn sau cảnh “con và mẹ” lịch sử mà thở ra một câu khiến người khác động lòng:

“Mẹ tôi có tiền sử bệnh thần kinh, lâu lâu lại tái phát một lần. Thông cảm, giờ tôi đưa bà ấy về thành phố” – khuôn mặt rõ bi tráng còn rất lịch sự cúi đầu chào

Mấy tên da đã ngăm nay vớ phải chuyện khôi hài này thì mặt còn đen đi mười phần nữa. Chẳng nhẽ đây là bà mẹ không tuổi trong truyền thuyết, tiếc cái bị thần kinh!..

“Trẻ thế mà có con lớn vậy rồi. Thôi nói chung cũng có phước khi được con quan tâm như thế” – một “bô lão” đứng sau gãi cằm đoán nhận

“Im mồm” – lít-dờ rống lên – “Mày không thấy vừa nãy tao xém là động vào thần kinh à. Trông nó nai tơ thế mà....nó nhe răng cắn cái là tao cũng Châu Quỷ thẳng tiến luôn đấy, biết chưa?”

Lít-dờ sợ hãi rùng mình xoa xoa hai cánh tay gầy guộc, quay người bước đi trước sự khó hiểu của mấy tên đồng bọn

Trên xe buýt...

Nhìn trái nhìn phải, dường như có rất ít người của học viện đi xe buýt thì phải! Có thì cũng chỉ là những bậc anh tài coi dư luận như con muỗi vo ve, coi tin tức như nước rửa tay, không cầm tai phone nghe nhạc thì cũng chúi mũi vào quyển sách dày khực trên đùi...Tưởng như họ sợ rằng nếu không cày xong trên xe buýt, sách của họ sẽ bốc cháy ngay ấy...

Thấy tình thế không nguy hiểm, lại nhìn ra con người đang nhàn hạ dựa đầu vào kính xe, mắt cũng nhắm nghiền thư giãn

“Anh Huân...” – nhìn thấy anh đã an tọa chuẩn bị bay vào giấc nồng, Lam Anh liền nhỏ giọng gọi

“Hmm?”

“Em có nghe nhầm không khi vừa nãy anh gọi em là ... mẹ?”

“ ... ”

“Lại còn bị...thần kinh nữa” – Lam Anh bạnh môi thể hiện sự kinh hoàng với khả năng diễn xuất thành thần của Huân

“ ... ”

“Ê...Anh đừng có ngủ thế chứ? Anh phải giải thích cho em tại sao anh nỡ bịa đặt tiểu sử của một con người như thế!” – Lam Anh lay mạnh người anh. Mặt cậu trán sun, cô thật cần một lời giải thích xứng đáng. Nếu anh muốn giúp cô thật thì cũng có thể đóng vai...tình nhân mà. Đầu nhất thiết phải gọi cô bằng mẹ ngọt sớt như không thể...tổn thọ quá!

Lam Anh vừa gọi tên anh vừa lay lay con người rất thần nhiên mà ngủ lản cho đến khi thấy một vật thể máy cân đổ ập lên vai. Như búp bê được lên giây cót, cô nhích từng milimet quay sang bên phải. Mắt mở to, thân thể cứng đờ khi cả khuôn mặt của cô tự nhiên vùi vào mái tóc mềm mại mang mùi thơm hoa nhài phảng phất của ai kia...

“A...Anh...Huân...” – Lam Anh lấp bắp

Nhưng đối phương hoàn toàn không chịu hiểu mà cứ nhiên an phận thủ thường trên đôi vai bé nhỏ của cô đánh một giấc ngon lành. Vậy là thay vì hỏi tội chất vấn anh về vụ “mẹ con”, cô cơ hồ đang đảm nhận vai người mẹ không quản ngại mỗi một giờ vai cho con trai ngủ say.

Một người thì mắt nhắm nhắm, lưng dựng đứng, tay để gọn gàng trên đùi, đầu đó trong lồng ngực còn bang bang từng nhịp hồi thúc. Còn một người rất tự nhiên mà đánh chén, thỉnh thoảng còn thở mạnh như trẻ con khi ngủ, khuôn mặt cũng tuyệt đối nhàn hạ tựa như đang nằm trên gối êm..

Một lần lại một lần, Lam Anh len lén quay sang nhìn khuôn mặt của anh. Mẹ thường nói con người hiền và đẹp nhất khi ngủ, khi nhắm mắt lại thì kể cả sát nhân cũng trở thành người lành tính. Anh cứ nhiên là sát thủ bằng mắt, nhắm mắt vào vẫn hiện nguyên hình là sát nhân. Vẻ đẹp ngây ngất mê đại này...chắc bố mẹ anh cũng phải đẹp lắm mới nặn ra được một sinh linh đến cả những chi tiết nhỏ nhất cũng tỏa ra sức mê hồn ngây người. Ngày trước chỉ biết đến mấy soái ca trong tiểu thuyết hay phim thần tượng mới mang vẻ đẹp hoàn hảo như thế, ngày trước cũng thiên cận nghĩ rằng con trai Việt Nam không ai có thể sở hữu vẻ đẹp lạ kỳ này...nhưng giờ thì sáng mắt rồi, được chiêm ngưỡng rồi, chấp nhận là mình sai bét rồi!

Hương vị cà phê - Mờ Nhặt

Về nhà ăn uống hàn huyên với mọi người xong, Lam Anh một thân phi thẳng lên giường yêu không mấy thân thuộc của mình. Cuộn trong chăn chỉ để hở khuôn mặt được bọc kín vòng tròn, cô mơ hồ nghĩ lại chuyện chiều nay. Từ lúc cô bị đám choai choai kia tà lura, anh không đi trước cô nữa mà thay bằng vị trí đằng sau. Cho đến khi ra đường đứng đợi xe buýt, cũng là anh đứng sau cô, lúc đó cảm giác được bảo vệ trào dâng cuộn cuộn bên trong. Lúc hỏi sao anh không lên đứng trên, anh lại độc mồm độc miệng phun ra câu: Ở đây có vài vũng nước lớn, đứng trên sẽ bị bắn bắn người. Lúc đó cô nghĩ không thông, lại vẫn ầm ục vì vụ mẹ con nên đã nghĩ anh xấu bụng thật. Nhưng giờ nghĩ lại, anh cũng không đến nỗi xấu xa như thế. Dù có đóng vai mẹ con hay tình nhân thì anh cũng đã cứu cô thoát khỏi bàn tay ghê tởm của bọn lệch thếch đó; dù đứng trên hay đứng dưới thì anh cũng đã giúp cô lên xe an toàn và cứ nhiên chiếm lấy đôi vai của cô mà nghỉ ngơi...Chỉ ghét mỗi lúc xuống xe toàn thân cô mỏi như không thể cử động vì phải làm phồng quá lâu, anh nhận ra mình ngủ quên trên vai cô thì chỉ lè lưỡi rồi biến mất dạng, hại cô phải lết tẩm thân như đi mượn bắt taxi về nhà.

Với tay lấy điện thoại chạm vào phần danh bạ, số của anh vẫn là dấu sao đáng ghét kia. Khẽ bĩu môi, nhưng rồi lại hạ quyết tâm phải tìm ra được số điện thoại của anh. Ít nhất cũng là trả ơn vụ dạy học, đầu đó cũng mong muốn được đi chơi riêng với anh một hôm...nghĩ đến đây sao mặt đỏ bừng nóng ran

“0913568580”

“Alo, xin hỏi đây có phải số của Trần Huân không ạ?” – cô dùng giọng nói ngọt nhất có thể

“Tao là con gái nhá” – giọng nói của đại tử giang hồ sắc mùi giấm hét vào ống nghe

“A...em xin lỗi. Em nhầm số. Thật sự xin lỗi chị” – vội vã xin lỗi, vội vã cúp máy. Lam Anh hú hồn thở phà ra một cái. Suýt chết!

Số 0: Gạch!

“0913568581”

“Alo, xin hỏi đây có phải số của Trần Huân không ạ?”

“Nhầm số rồi nhá” – lạnh lùng cúp máy

Số 1: Gạch!

“0913568582”

“Alo, xin hỏi đây có phải số của Trần Huân không ạ?”

“Alo ai đấy?” – xào xạo xào xạo – “...gặp ai cơ?” – xào xạo xào xạo

“Xin lỗi em nhầm máy ạ” – thành khẩn cúi đầu dù bên đầu dây không thể nhìn thấy

Số 2: Gạch!

Và tiếp đó là đến số ba, bốn, năm đều bị gạch. Không gặp đại ca giọng như sói chu thì cũng là kẻ nát rượu lè nhè biến thái đòi gặp mặt. Từ mười một giờ đến mười hai giờ, một tiếng đồng hồ cứ “Alo” rồi lại “Xin lỗi”. Mà đầu phải cúp máy xong là có khả năng tiếp tục ngay đâu! Qua mỗi cuộc gọi còn phải thở hổn hển, tay run rẩy lau mồ hôi...chỉ sợ gặp phải ai dùng GPS tra ra địa chỉ đến đánh thì chết.

Mang tâm trạng yếu kém cầm máy gọi nốt một số, nếu không đúng nữa thì cô sẽ đi ngủ. Dù gì cái trò mò số này chơi cả tối cũng khiến cô bữa sợ mà hong não rồi...Anh ấy quá ác mà!

“0913568586” – lẩm nhẩm đọc theo dãy số bằng giọng uể oải. Mắt nhìn bàn phím cũng lảo đảo như kẻ say rượu

“Alo” – một giọng nam giới cất lên

“Alo, xin hỏi đây có phải số của Trần Huân không ạ?” – thều thào khi hoàn toàn không còn hy vọng. Chỉ cần người kia nói không phải một cái là cô sẵn sàng quăng máy đi ngủ ngay

Anh đúng là nghĩ không thông! Số điện thoại như số taxi của anh, nếu chỉ riêng đoán nhận cũng phải đúng 90% vậy mà ai kia không thể nghĩ ra được. Nghe cái giọng như vừa chạy trời chết thế này, chắc chắn đã gà mờ mà ngồi thử từ 0 rồi phải xin lỗi không ít. Nghĩ đến đây, miệng anh chợt vẽ lên nét cười

Một lúc không thấy đầu dây phản lại gì, rút kinh nghiệm từ sáu lần trước, cô chủ động xin lỗi mà không chờ đối phương đáp lại:

“Xin lỗi, cháu nhầm máy ạ”

Tính cúp máy thì chợt từ bên kia truyền đến một giọng nói trầm ấm: - “Đợi đã”

Lam Anh đơ người, không phải gọi nhầm biến thái rồi chứ ?! Cô rõ là sợ nhưng tại trí tò mò trỗi dậy, cô run rẩy áp tai vào ống nghe cứ thể im lặng lo sợ cho đến anh mở lời nói:

“Là tôi đây!”

Một giây, hai giây, ba giây... - “Anh Huân?”

“Ừm”

Ức đến nghẹn họng, nước mắt cũng trực ứa ra...anh có hiểu cảm giác gần chục con người cầu nhau khó chịu là như thế nào không? Ừ thì cứ cho cô ngu dại gọi vào lúc đêm khuya thanh vắng này đi, nhưng mà cũng ức lắm chứ. Nếu anh không biến thái nghĩ ra cái trò dò số con nít này thì cô đã bớt khổ hơn rồi

Huân bên kia chỉ nghe thấy tiếng thở phì phò như trâu mộng, còn đầu im bất thì liền hỏi:

“Vậy đi ngủ nhé?”

“EM GHÉT ANH” – ngàn giận hội tụ, không kiên nhẫn đã ai ngủ chưa, Lam Anh liền hét ầm lên – “Tại anh mà em khổ khổ khổ nạn . Anh ác ma, anh lòng dạ thâm hiểm. Anh biến thái anh...”

Sau cú hét nội lực của đầu dây, anh đã sớm để điện thoại bên cạnh để lỡ tai không bị tra tấn. Cho đến khi tiếng hét ấy dừng lại, thay bằng tiếng thở hổn hển và hình như là có uất quá mà khóc, anh mới cầm máy lên, nhẹ giọng như cánh hoa:

“Thật sự là tôi không nghĩ đến em lại ngây thơ ngồi tra từ 0 như vậy. Thôi đừng hét nữa, đằng nào em cũng gọi đúng rồi mà!” – anh còn phải mím môi cố nhịn để không bật cười haha

“Rõ ràng anh cố tình chơi xỏ giờ lại còn giễu cợt em. Anh đàn ông kiểu gì vậy? Anh phải đền bù thiệt hại cho em” – ngàn vạn lần tức quá làm liều

“Đền bù? Đền bù gì?” – Huân hơi nhướn mày, nhưng trước đó đến giờ vẫn bị cuốn theo bởi sự ngây thơ đến nổi ngốc nghếch của cô mà khó nín cười, tâm tình cũng vui vẻ mà nhanh chóng đáp ứng

“Đền...đền...” – Lam Anh cắn môi suy nghĩ – “A, anh nghĩ địa điểm đi ăn” – búng tay một cái rõ phấn khởi

“...” – bên đầu dây rơi vào bể im lặng một lúc rồi nói – “Được, bảy giờ tối thứ ba ở nhà hàng “Gió” trên đường Nguyễn Chí Thanh, đừng cao su”

Buông ra một câu giống ra lệnh hơn là hẹn hò, anh cứ nhiên như mọi khi nói chuyện, một thoáng liền biến mất tăm. Lam Anh dờ dẫm nhìn máy điện thoại trên tay mà không tin mình vừa “buôn” với Huân. Lại nghĩ về cuộc trò chuyện chóng vánh vừa diễn ra, có phải anh ấy.... “tôi...em”

“AAAAAAAAAAAAA” – hét lên sung sướng, cô bật nhảy vui mừng trên chiếc đệm lò xo

“Cái gì đấy Lam ơi” – mẹ tưởng cô bị làm sao thì vội vã bật cửa xông vào, nhìn cô bằng ánh mắt mang tia lửa – “Không định để ai ngủ à?”

“Con xin lỗi...suyt suyt” – Lam Anh đưa ngón trỏ lên miệng, mắt cũng híp ngang lại thành hai đường kẻ tỉnh nghịch

“Đừng có hét nữa không mẹ khâu mồm” – mẹ hùng hổ bước vào rồi cũng hùng dũng bước ra, bỏ lại sau lưng tiếng đóng cửa mạnh bạo

Lam Anh rón rén chui vào chăn, trùm che nửa mặt. Chốc chốc lại sung sướng cười một cái...đêm nay sẽ ngủ thật ngon!

Hương vị cà phê - Mờ Nhật

Có lẽ do ngủ quá say mà tiếng tin nhắn kêu lên cô không hề biết, sáng hôm sau tỉnh dậy cô mới phát hiện ra Kỳ nhắn liền một lúc ba tin lặn và năm sáu cuộc gọi nhỡ.

Em đã về thành phố chưa?

Em đâu rồi! Sao mãi không liên lạc được thế? Đừng làm anh lo nha...

Bao giờ cầm được máy nhớ nhắn tin cho anh biết....Anh thật sự rất lo

Tá hỏa khi đọc một đồng tin nhắn cộng một loạt cuộc gọi nhỡ, Lam Anh vội vã nhắn tin lại cho Kỳ: “Em đã về nhà an toàn, xin lỗi anh giờ mới đọc lại tin nhắn anh dặn về nhắn tin anh biết. Em thật sự xin lỗi”

Rất nhanh thôi bên kia có tin nhắn đáp trả: “Ừm vậy được rồi, anh đang họp. Sáng thứ ba sẽ gặp em!”

Ặc! Lại thứ ba, không phải chứ? Lam Anh có chút lưỡng lự nhưng nghĩ đến anh ấy hẹn buổi sáng, cô liền thở phào nhẹ nhõm. Thôi thì cũng không đến nỗi bí lắm!

Vậy là cả chủ nhật thứ hai ở nhà, Lam Anh dành để đi chơi với mẹ, thỏa sức bù đắp khoảng thời gian ở học viện. Thỉnh thoảng đi xem phim, thỉnh thoảng shopping, nhưng chủ yếu là ở nhà tận hưởng cảm giác cùng mẹ vào bếp, cùng bố xem tivi và cùng đấu võ mồm với thằng em “siêu nảo”.

Hai ngày trôi qua thật nhanh, vèo vèo đã đến tối thứ hai. Tuy chơi bởi thể dục nhưng cô đếm từng giờ một mong sao đến thứ ba nhanh. Lục tung tú đồ chọn một bộ cánh phù hợp nhất: xanh, đỏ, vàng, lục, lam, chàm, tím có đủ cả; nhưng nghĩ đến tính cách như mây u ám bao quanh của Huân thì cô đành ngậm ngùi chọn màu đen trắng cho phù hợp. Không phải cô không muốn tặng thêm màu mỡ cho anh ấy mà là đã quá nhiều lần bị đám mây dày và rộng của anh bao phủ, cô không có gan thử tiếp.

Đang lao đầu vào tủ quần áo, chợt có tiếng gõ cửa. Mẹ đi vào thấy quần áo tứ tung thì nhăn mày hỏi:

“Con làm gì mà bày như bán hàng thế này?”

“À, con tìm quần áo đi chơi với bạn ấy mà!”

“Đi chơi với bạn sao cần tìm, thường ngày mẹ vẫn thấy con lười thôi lắm mà” – mẹ Lam Anh không khỏi nghi hoặc

“Là bạn quan trọng. Mà có việc gì thế mẹ?” – tránh bị hỏi dài dòng, Lam Anh nhanh đánh trống lảng sang việc khác

“À, thứ ba này có một người bạn của gia đình ta hẹn gặp. Hôm đó con trai của cô ấy cũng đi cùng đó. Nghe nói rất đẹp trai mà học rất giỏi nữa. Con sắp xếp đi cùng mẹ nha”

“Há....lại thứ ba sao?”

Tại sao mọi người lại thích “thứ ba” thế chứ? Còn rất nhiều ngày trong tuần mà?

Mẹ đi ra khỏi phòng rồi mà Lam Anh vẫn còn dờ dẩn, mắt thì không chớp nổi 15 lần/ phút như bình thường. Là mọi người bắt cô xé lẻ thân thể ra đây mà, vì thật tình cô không thể từ chối bất kỳ ai. Đối với mẹ, thì bà nói gia đình cô ấy đã giúp nhà cô rất nhiều trong lúc khó khăn. Còn cái gì mà con cô ấy cũng học trong Emerald đây...nghĩ đến đây là đầu cô lại muốn nổ tung. Đối với Kỳ, cô đã là kẻ tội đồ trắng trợn nói dối anh ấy về vụ điểm số, tuyệt nhiên không thể lỡ hẹn với được. Và tất nhiên Huân, người cô mong mỏi nhất có một cuộc hẹn, người mà chỉ cần nghĩ đến thôi là trong người đã tự động hồi hộp đến nỗi loạn nhịp tim rồi...

Nhìn quần áo mỗi nơi một chiếc, cô chán nản ngã mình xuống giường. Vò đầu bứt tai không biết giải quyết làm sao thì tin nhắn từ điện thoại bay đến phát ra tiếng kêu “Ting ting”. Lam Anh lười biếng trở dậy với lấy chiếc điện thoại trên bàn đèn, rồi cũng lười biếng mở tin đọc:

“Nhắn cho anh địa chỉ nhà, mai anh qua đón em!” – Kỳ nhắn

Thở hắt ra một cái, Lam Anh nhắn lại cho Kỳ địa chỉ rồi cũng buông máy cho rơi tự do xuống giường. Thôi thì đến đâu tính đến đó vậy!

Hương vị cà phê - Mờ Nhặt

Sáng thứ ba.....

Kỳ hẹn cô tám giờ ở trước cửa nhưng do nhà cô nằm trên một con đường nhỏ tuy nhiên có rất nhiều khách du lịch qua lại, thường ngày vẫn rất đông đúc, xe khó tiến vào nên cô đã hẹn anh sẽ đi bộ ra đầu đường để đứng đợi.

Giần dị với áo dài tay mùa thu và quần jeans, Lam Anh từ sớm đã đi bộ ra đầu đường hóng xem Kỳ đang đứng ở đâu. Cô biết nhà Kỳ rất giàu nên ra một cái là cô đã lập tức tắm tía mấy em SH, Vespa hay Liberty. Cũng chẳng hiểu sao cô lại có suy nghĩ ấy, nhưng toàn thân bốc mùi hoang tử như anh ấy chắc chắnбет nhất cũng phải leo lên mấy em xe cỡ thế...

Đang mải ngáo ngơ, chợt điện thoại trong túi xách reo lên:

“Alo ạ, anh ơi em ra rồi” – Lam Anh vừa nói vừa quay trái quay phải nhìn ngó

“Anh thấy em rồi, em đi sang phía tay trái nhích lên trên một chút”

Theo đúng chỉ dẫn cô quay mặt sang trái và nhích lên trên một chút...Ừ, đúng là бет nhất mới leo lên mấy em xe tầm thường mà cô nghĩ đến. Cũng chỉ tại Việt Nam là đất nước xe máy, nên em xe nào hợp với dáng anh ấy nhất thì cô suy nghĩ đến thôi. Không ngờ “bên trái nhích lên một tí” kia hiện ra trước mặt cô một người con trai với dáng vẻ nho nhã nhưng không kém phần hiện đại. Anh ấy khoác lên mình bộ quần áo

giản dị chỉ với áo thu dài tay màu trắng và quần bò sẫm màu, nhưng giá trị làm nên một hoàng tử là cái thứ mà anh ấy đang dựa người vào kia cơ!! Thú thật, ngoài con xe Range Rover của bố ở nhà thì các nhãn hiệu xe khác cô đều mù tịt, bởi vậy khi nhìn qua xe anh cũng chỉ thốt lên được một câu: quá bóng bẩy, quá lóa mắt mà không thể đoán nhận nó là hãng gì. Nước sơn màu vàng chói lọi... thật ngàn lần suy nghĩ cũng không ra, một người cảm giác ngày ngày cắm đầu vào học như anh ấy có thể sở hữu. Mà chiếc xe ấy không phải loại bốn chỗ tầm thường mà là dáng xe thể thao hầm hố với chấn bùm được cơ lên như bộ cánh tuyệt mỹ và ống bô được độn thành bốn ống bạc chất lừ. Không hiểu là nhìn thấy cảnh trước mắt, cô nên nghĩ kiếp trước tu thành công nên kiếp này được sung sướng có trai đẹp mang xe ngon đưa đón, hay nên cảm thấy bất hạnh vì cô đã dám với đến một người mà có ngược gây cổ cũng chẳng tới được!

“Sao đứng ngây ra thế?” – tiếng nói của Kỳ làm Lam Anh giật mình ngẩng lên sau mớ suy nghĩ dài như cuộn giấy vệ sinh. Anh đến trước mặt cô từ lúc nào!

“A...” – Lam Anh vội lấy lại tinh thần – “...xe đẹp quá. Hi”

“Vậy sao?” – Kỳ nhún vai – “Em thích thì anh sẽ giữ lại”

“...” – nếu dùng từ “choáng ngợp” để diễn tả tâm trạng của cô thì còn thiếu thiếu gì đó mà không sao giải thích nổi

Đúng! Phải là...mẹ của choáng!

Giờ này nên tự nghĩ mình là lọ lem đi là vừa! Ngồi trên chiếc xe êm du, nhìn người lái xe cũng một thân toát ra khí thế ngút trời, cô đến nuốt nước bọt cũng không nổi. Bên ngoài, mười người đi qua cả mười người đều quay lại nhìn, có kẻ khoa trương còn phóng hân xe lên rồi ngoái lại xem chiếc xe nổi bật một vùng giữa phố. Đây là đối với bên cửa sổ của cô, còn ở bên của Kỳ thì đa số là mấy chị LX tóc nhuộm đỏ nhuộm vàng cố gắng nheo mắt ngó vào xem ghế lái là ai... Cô bên cạnh thì đã đỏ mặt lên vì xấu hổ còn Kỳ thì cứ bình thản như không có chuyện gì xảy ra, thỉnh thoảng còn nhìn thấy nụ cười hơi nhếch của anh khi mấy chị LX cứ cố đi sát mà dòm ngó...

“Em muốn đi ăn ở đâu?”

“Dạ...À, ở đâu cũng được ạ!” – Lam Anh ngại ngần nói. Thú thật, ngắm xe của anh cộng nhận ánh nhìn từ quần chúng đã khiến cô no muốn ợ lên cổ rồi

“Vậy được rồi” – Kỳ nhấn chân ga làm em xe phóng thẳng về phía trước

Kỳ đưa cô đến một nhà hàng ở trên hồ Tây. Nhìn bề ngoài thì không lấy gì làm đặc biệt lắm nhưng ôi trời ơi đắt hời, cầm cái “men-niu” lên mà hàm của Lam Anh tí rớt xuống bàn. Cái gì mà một xuất bò bít-tết đến 1,9 triệu đồng thế này? Giết người à?

“Sao vậy?” – Kỳ từ đầu đến cuối đều để ý đến cô – “Không thích ăn ở đây sao? Mình chuyển quán nhé”

“À...ý em là, sao lại đắt vậy chứ?” – Lam Anh nhỏ giọng, đuôi mắt trái có nheo lại, tay kì kì vào không trung

“Vậy sao? Mới tăng giá à?” – Kỳ cầm lấy menu bên cạnh tay mình soi soi một chút – “Giá vẫn thế mà em”

Đột nhiên cảm giác nếu cô há miệng tiếp nữa thì sẽ nhanh chóng biến thành “em gái quê” không hơn không kém. Nhưng nói đi cũng lại nói lại, đây là lần đầu tiên cô nhìn menu đồ sộ mà món rẻ nhất cũng có giá nửa triệu. Nhà hàng này đúng là con sâu đục khoét ngân khố quốc gia mà!

Vậy là để tùy cho Kỳ chọn món, Lam Anh chỉ biết ngồi cười gượng bên cạnh, thỉnh thoảng lại cầm ly nước lọc uống một ngụm nhỏ, mắt để bỏ ngỏ nơi mặt hồ xanh ngắt vào tiết thu. Nghe anh ấy gọi đồ ăn đắt xắt ra miếng mà chỉ như đơn giản hỏi “Anh có nước lọc không?” làm cô khê thở dài. Không phủ nhận rằng cô thích Kỳ ở trường hơn, thích nụ cười duyên lộ răng khểnh của anh ấy, thích sự giản dị chăm sóc của anh ấy. Có thể nói cô vô duyên khi người ta chưa là gì của mình mà đã đi so sánh này nọ, nhưng Kỳ đang ngồi ở trước mặt cô, xa lạ đến mức đưa tay ra chỉ như chạm vào không khí. Cảm giác lúc này chỉ có thể dùng từ ngọt ngào để diễn tả...

“Em suy nghĩ gì mà bần thần thế Lam Anh?” – Kỳ nheo mày. Anh cũng chủ động kéo ghế tiến đến gần cô hơn

“À không, lâu lắm mới ra hồ Tây nên em muốn ngắm một chút. Cũng phải hơn chục năm rồi” – Lam Anh cố lấy một lý do hợp lý để che đậy bản thân

“Ừm, anh cũng rất ít khi đến đây. Mới nửa tháng không gặp Lam Anh thôi mà hình như người lớn ra nha...” – Kỳ chủ động vén lọn tóc bị bung ra của cô, không quên miễn phí thêm một nụ cười răng khểnh truyền thống

Lam Anh khẽ cựa mình tránh cử chỉ thân mật của anh, miệng cười hề hề nói – “Dạ không phải đâu, tại thời tiết làm tâm trạng cũng khác đó”

“Ừm, cũng đúng...Trời này mà có người yêu bên cạnh thì tốt biết mấy” – anh khoanh hai tay trên bàn, mắt hướng thẳng ra con hồ rộng lớn trước mặt. Tận nơi đấy mắt anh có gì đó mong chờ

“Haha...gối ôm chính là người yêu của em” – Lam Anh phá tan bầu không khí bằng cái não siêu nhỏ chậm hiểu

“Anh không có gối ôm...” – Kỳ đột nhiên quay sang Lam Anh. Anh mang đôi mắt thâm tình có, âu yếm có, nhẵn nạt có, kiêu chế có, hơn tất cả đó là câu nói phía sau – “Anh có thể làm gối ôm của em được không?”

Đầu óc chậm hiểu thế nào cũng biết anh ấy đang đánh đường vòng để tập kích cô. Lam Anh đứng trông khi nhìn đôi môi như hai cánh hoa chuyển động kia, chiếc mũi thon gọn làm bật lên đôi mắt sáng thông minh giờ đây đang nhìn cô mang đầy yêu thương. Tiếng đàn piano du dương trong quán vô tình tạo nên một không gian lãng mạn nhất có thể. Nuốt một ngụm không khí vào cổ họng khô khan, Lam Anh cố bật cười công phá sự ngượng ngùng:

“Haha, anh không tranh được với Minion ở nhà em được đâu” – vừa nói cô vừa xua xua tay, hình như vì gượng quá mà miệng cười cũng như đứa thiếu năng

“Anh sẽ nguyện bên em... nếu... em cho anh cơ hội” – lại một lần nữa anh dùng sự nghiêm túc ngút trời đó đối diện với cô. Từng câu từng chữ chậm rãi tưởng như đang rót mật vào tai cô vậy!

Giờ đây đến cả cơ hội hít thở cũng khó, huống hồ nghĩ câu để phá ngượng ngùng. Lam Anh không ngờ buổi gặp mặt lại thành hôm diễn ra sự việc hoàng tử tập kích đánh mục tiêu mang tên mình. Cô chỉ mong sao giờ nhắm mắt vào mở ra sẽ chỉ là giấc mơ, điều đó sẽ đẹp hơn rất nhiều khi cô đang ở hiện tại. Biết nói sao với anh ấy về vụ việc ở trường, cũng vì gần anh mà cô đã bị bêu xấu và nhục mạ? Biết nói sao với anh, cô chỉ coi anh đơn thuần là người anh trai hơn tuổi, biết chiều chuộng biết nhường nhịn và hết lòng săn sóc cô? Biết làm sao để nói với anh...trái tim cô từ đầu đã không hướng đến anh?!

Bầu không khí im lặng cứ thế vờn quanh cho đến khi người phục vụ bê đồ ăn ra thì ánh mắt chờ đợi của anh mới được thu lại.

“Em ăn đi” – Kỳ lịch sự lấy dao đĩa cho cô, còn rất ga-lăng thái sẵn miếng thịt bò vàng

“À...dạ vâng” – Lam Anh ngượng ngùng cúi gầm mặt xuống. Cô thật sự rất khó xử

Bữa ăn trôi qua trong im lặng từ hai phía. Món thịt bò vàng này công nhận rất ngon, nhưng sao cô ăn không vào. Chút chút lại nhìn dáng vẻ tao nhã của anh ăn từng miếng từng miếng, tim cô lại chệch một nhịp. Sao quan hệ của hai người lại bước sang một giai đoạn hoàn toàn mới như thế này?

Hương vị cà phê - Mờ Nhạt

Nhờ cuộc gọi bất ngờ của Kỳ nên Lam Anh mới được thoát khỏi thế giới chật hẹp chỉ có hai người. Từ khi anh ấy nói xong câu ấy, khoảng không xung quanh cô và anh bị bó lại giống bó mỳ spaghetti sống. Vừa cứng vừa thô chứ không được mềm mại dẻo dai và thơm ngậy như khi đã qua chế biến...

Ngã mình xuống giường, quay người nhìn em Minion nằm cười toe toét bên cạnh, cô lại rùng mình nghĩ lại câu chữ được đích thân hoàng tử nói: Anh có thể làm gối ôm của em được không Anh sẽ nguyện bên em... nếu... em chấp nhận anh..!

Vò đầu bứt tai, cắn chần xé gối, ôi chết mất!! Tại sao lại có tình cảnh trớ trêu này diễn ra chứ? Thật chả logic tí nào. Thịt bò vàng với xe đẹp đổi lại là hoàng tử cùng gối ôm...cái gì mà như mớ bông bong vậy!

Còn đang lẩn lộn không ngừng chọt cửa bị bật tung, xuất hiện ở đó không ai khác chính là người hện thứ hai trong ngày:

“Lam, lôi mấy cái váy của con ra đây ẹ xem nào!”

“Giữ đây mẹ” – Lam Anh uể oải, trong câu chữ cũng nhuốm vị khó chịu

“Chiều nay đi gặp nhà cô ấy không thể mặc qua loa được, lôi ra đây mẹ xem” – mẹ xốc cô dậy, một mực dí cô về phía tủ bốn buồng đã được mở sẵn

Nào thì lôi! Lam Anh uể oải móc từng cái váy bị cô dày ải xuống đáy tủ giờ nhần nhúm nhàu nhĩ hết cả. Mẹ nhìn thấy thái độ không hợp tác cùng đồng váy mang tên giẻ lau của con gái thì cáu mà quát:

“Mày làm sao mà như mất hồn thế hả? Nhanh cái tay lên xem nào”

“Con chỉ có tưng đây thôi” – Lam Anh xụ cả mặt xuống

Mẹ bất lực đành cố gắng cầm đồng váy giẻ ấy lên soi soi, chọn chọn. Cuối cùng cũng ra được một chiếc màu trắng liền được làm bằng ren.

“Cái này kết hợp với áo khoác rất đẹp” – mẹ tự chọn tự tán thưởng – “Mẹ đi là cho, nhớ ba giờ mẹ kêu là phải xuống luôn đấy”

Ba giờ chiều...

Không những mặc váy mà còn phải đi đôi kiềng kiềng cao cao đo thước kẻ được bảy phân, cầm túi như thị ba mươi hơn thế lại trang điểm nhần nhá làm cô cảm giác rất ngứa ngáy khó chịu. Nhưng mẹ thì rất hài lòng, nhìn cô rồi quay quay mấy vòng tấm tắc khen xinh. Thằng em “siêu nảo” còn giở thủ đoạn: Chị Lam Anh xinh thế! làm mẹ càng tự tin với khả năng trang điểm “bậc thầy” của mình.

Hôm nay bố đi tiếp khách nên không thể đi cùng, thằng Bin là dân ngoài lề bị hất cẳng xuống ngoại, chỉ còn cô và mẹ đá lẻ với gia đình cô nào đó. Mẹ gọi taxi đến quán cà phê Amigo trên đường Lý Thường Kiệt – một trong những nơi được coi là đình nhất vào mùa đông ở Hà Nội. Nói vậy thôi chứ quán này hợp với buổi tối hơn, chứ buổi chiều như thế này chả còn gì gọi là lãng mạn nữa.

Mẹ và cô đến sớm hơn nên chủ động chọn một chỗ trên tầng hai của quán và bàn ấy ở gần cửa sổ. Bà cô đó cũng thật teen, biết được cả quán cà phê nổi tiếng cho các cặp đôi này. Nhìn xung quanh quán một lượt, công nhận màu sắc phối ở đây thật ấm áp. Đèn vàng rủ nhẹ, sàn gỗ tối màu, bàn được kê xung quanh và mỗi chỗ lại có ánh sáng từ chiếc đèn lồng vàng đỏ hắt xuống cơ hồ tạo thành không gian riêng quây chặt các cặp đôi vào dưới thứ ma mị mờ ảo. Mẹ thấy cô ngáo ngơ chỉ chăm chăm nhìn khung cảnh thì lay người nhắc nhở:

“Tí người ta đến nhớ ăn nói cho đàng hoàng nhé”

Chưa kịp để cô trả lời, tiếng đế guốc va chạm xuống mặt sàn gỗ làm thu hút ánh nhìn của hai mẹ con cô. Xa xa là một người phụ nữ quý phái, nhìn lần đầu nhưng ngay lập tức đã toát ra khí chất phu nhân quý bà. Bà ấy mặc một chiếc váy liền màu xanh dương, bên ngoài khoác chiếc áo dạ đắt tiền, cả thân không một khiếm khuyết, không lấy một điểm để chê

“Duyên” – mẹ cô từ chỗ ngồi liền vui mừng chạy ra phía quý bà ấy

“Thu, lâu lắm mới gặp câu nha” – òa, giọng nói của bà ấy cũng tuyệt hấp dẫn. Nghe như thể đang thưởng thức một cốc trà đặc chế để dâng lên cho bậc vua chúa ấy!

Mẹ kéo bà...à không, mẹ kéo cô ấy về phía bàn, còn rất niềm nở mà khoe sự có mặt của cô:

“Duyên, đây là con gái tớ tên Nguyễn Lam Anh”

“Cháu chào cô ạ” – Lam Anh lịch sự cúi người chào cô ấy

Cô ấy không đáp lại ngay mà dùng thứ ánh mắt như nắng ấm mùa xuân ấy soi cô từ trên xuống dưới. Nghe có vẻ vô lý nhưng đúng thật là như thế, đây cũng là lần đầu tiên cô thấy một người có ánh mắt hiền từ như thế nhưng lại dùng nó để quan sát người khác. Nhìn lên nhìn xuống, nhìn ngang nhìn dọc, nửa ngày sau cô ấy mới mở lời:

“Lam Anh xinh quá. Cô nhớ mấy ảnh hồi bé của cháu để tóc ngắn, giờ tóc dài xinh đẹp hơn nhiều rồi. Cô không nhận ra nổi” – cô ấy đột nhiên vỗ vai mà nắm lấy tay cô

Còn chưa để cô hoàn hồn với sự thay đổi khuôn mặt cùng thái độ chóng mặt từ phía quý cô lịch lãm thì tiếng gọi xa xa kia suýt chút làm cô sặc nước bọt

“Mẹ...”

Giọng nói chuẩn mực của đàn ông trưởng thành ấy vừa cất lên không những thu hút ba người bọn cô mà còn cả đồng nhân viên nữa. Mấy người ấy đang bưng đồ uống lên cho khách cũng phải dừng tay ngoài lại xem “soái ca” đang bước vào.

Lam Anh mở to mắt nhìn người con trai kia tiến gần lại phía mình. Không phải là chàng trai sáng nay cô vừa gặp sao? Không phải là hoàng tử sáng nay mới phóng xe thể thao đến đón cô đây sao? Càng không phải là chàng trai mới sáng nay còn đòi tranh giành với Minion đấy chứ? Tất cả mọi cơ quan cảm giác, tứ chi của Lam Anh bị đông cứng toàn phần. Oan gia ngõ hẹp – chắc chắn là như thế!

“Thu đây là con trai tớ, tên Hồng Kỳ”

“Oa đẹp trai quá. Kỳ à, đây là con gái cô...”

“Lam Anh?” – Kỳ ngạc nhiên lắm khi nhìn cô đứng đờ đẫn đằng sau lưng mẹ

“Ồ, hai đứa biết nhau sao?” – mẹ và cô Duyên đồng thanh lên tiếng, mặt cũng lộ sự ngạc nhiên

“Cô ấy là sinh viên ở học viện. Bọn con cũng quen nhau từ trước rồi” – Kỳ nói rõ ràng mạch từng câu chữ.

Nhưng...anh ấy có thể dừng nhìn cô chằm chằm thế được không?

“Vậy sao? Vậy tốt quá!” – mẹ từ bộ dạng không hiểu gì thành vui vẻ lạ kỳ - “Kìa Lam Anh, quen với anh Kỳ mà không bảo mẹ”

“À...con cũng không nghĩ...con cô ấylà anh ấy” – Lam Anh ngại ngùng cười cười xoa xoa gáy tóc, hai hàm răng dính chặt lấy nhau ngậm tạo nên tiếng xin xit

“Sáng nay đi với anh sao không mặc váy? Em mặc với trang điểm thế này xinh thật đấy” – Kỳ thần nhiên nói, không những thế còn nở nụ cười làm mê một lòng phụ huynh, đặc biệt ở đây là mẹ cô

“Sáng nay con đi chơi với anh Kỳ sao?” – mẹ như rơi vào bể ngạc nhiên, cơ hồ chưa thể tiêu thụ được hết

“Dạ..dạ...có thể nói là vậy!” – cô thật hận không thể đào một cái hố để chui xuống ngay lúc này nên chỉ biết sống trên mặt đất mà nở nụ cười gượng gạo nhất có thể

“Hai đứa biết nhau thật là hay quá” – cô Duyên đột nhiên lên tiếng – “Cô mừng lắm, chỉ lo hai đứa ngại ngùng, nhưng đã sớm quen nhau thành ra mọi chuyện thật đơn giản”

Ý cô ấy là gì? Chẳng phải chỉ là cuộc gặp mặt đơn thuần thôi sao? Cô ấy nói như vậy làm Lam Anh tưởng chừng đang tham dự một buổi xem mặt mà tỉ số đã được dàn xếp sẵn là cô thua thạm tệ ấy!

Hương vị cà phê - Mờ Nhặt

Hai bên nói chuyện rồi cô Duyên mời hai mẹ con Lam Anh đi ăn. Nhìn đồng hồ đã là sáu giờ, nhớ đến cái hẹn với Huân vào lúc bảy giờ, cô kéo mẹ vào một góc tỉ tê:

“Mẹ ơi, tối nay con còn có hẹn với bạn. Con về trước nhé!” - mở rộng khuôn miệng - cười lấy lòng thần chưởng

“Vớ vẩn, bạn hẹn hôm khác. Mẹ đã nói con phải sắp xếp thời gian để đi hôm nay rồi cơ mà. Không có bạn bè gì hết. Ra nhanh đi không cô với anh đợi” – mẹ gay gắt gạt bỏ rồi cũng nhanh chóng kéo tay cô đi khỏi

Lam Anh bất đắc dĩ đi theo mẹ ra ngoài, cũng chẳng để ý được xem mọi người đang nói gì, có nói về mình không? Trời đẹp hay trời xấu? Đường đông hay đường vắng? Những gì cô suy nghĩ lúc này đổ dồn vào từng tích tắc đồng hồ trên máy điện thoại. Vừa ngồi trên xe cô vừa suy tính cách làm sao để chuồn về một cách nhanh nhất...Giả vờ đau bụng, đau đầu, ốm hay cảm? Cũng không nổi, mẹ là siêu cao thủ trong việc đoán nhận những trò lừa bịp của cô. Phải làm sao bây giờ?

Lam Anh bứt rứt ngồi cầm nắm cái điện thoại, chút chút lại ấn vào xem giờ làm ánh sáng từ đó hắt lên thu hút sự chú ý của Kỳ. Từ kính chiếu hậu, anh có thể nhìn rõ bộ mặt vội vã của cô, lại chốc chốc nhìn điện thoại. Khẽ nheo mày, anh lên tiếng hỏi:

“Em sao vậy? Phải hẹn ai sao?”

“Dạ?” – Lam Anh bị nhìn thấu thì giật mình nhìn lên

Câu hỏi của anh vô tình kêu gọi sự tập trung của mẹ và cô Duyên về phía đó. Cô Duyên cất giọng kiêu diễm nói:

“Con phải hẹn ai sao Lam Anh? Có xa không?”

“Đi đâu mà đi” – mẹ giằng lấy điện thoại trong tay cô, không quên lườm một cái chí mạng hẹn sẽ có một trận mắng mỏ nảy lửa tối nay – “Hôm nay cháu đã rời hết lịch hẹn để đi cùng cô Duyên rồi đấy” – mẹ vừa nói vừa đá xéo mắt về phía cô cảnh cáo

“Vậy sao? Vậy tốt quá, cô vui lắm khi nghe mẹ con nói thế” – cô ấy cũng chẳng để ý đến thái độ của Lam Anh

“À...vâng”

Trời biết, đất biết, lòng đường biết, gót giày biết, tâm trạng của cô nhộn nhào như thế nào. Mọi thứ xung quanh không làm cô tập trung. Một thân cúi gằm mặt lủn củn theo mọi người vào quán, cô cũng chẳng để ý là được đưa đi đâu. Lúc này chỉ mong sao, nhà cô Duyên có việc phải về sớm, như vậy may ra cô còn có cơ hội gặp anh.

Đi theo các trưởng bối tiến sâu vào trong, Kỳ mở đường trước ọi người vào bàn. Tất cả vẫn còn đang cố ổn định vị trí, thì cô Duyên chợt gọi tên một người...mà sau khi nghe xong cái tên ấy thì Lam Anh cũng gần như chết lặng...

“Huân, có phải là cháu không?”

Huân, có phải cháu không?

Tiếng gọi của cô Duyên như một năng lực thần kỳ kéo tất cả sự chú ý của mọi người, không chỉ có mẹ, Kỳ và cô mà còn những người ngồi xung quanh đây cũng rất tò mò mà hướng ánh mắt đến. Chiếc bàn hai người đặt cạnh cửa sổ, nơi đó đang có một chàng trai với mái tóc đen được cắt gọn gàng, anh ta khoác lên mình chiếc áo sơ mi màu xanh tím than có phần cổ áo và tay áo được làm bằng vải phi màu đen. Có vẻ người con trai đó ghét sự gò bó nên cổ áo cũng rất thoải mái đến cúc thứ ba mới cài vào tử tế, bởi vậy sự nam tính quyến rũ nơi xương đòn gợi cảm đều được phơi bày. Hàng mi đen và dài khể rủ xuống hòa ánh mắt vào phố xá nhộn nhịp qua cửa sổ kính còn chảy dài vài giọt nước điều hoà, tay trái nâng nhẹ cốc rượu vàng đỏ sóng sánh, anh ta hoàn toàn thả lỏng vào không gian của riêng mình.

Bị tiếng gọi làm bầu không khí mang tên “FA” bị xé nát, anh đưa đôi mắt của mình di chuyển từ cửa sổ sang nơi bắt nguồn của giọng nói thanh thanh. Mí dưới khẽ nâng lên làm cho đôi mắt khép hờ, anh cơ hồ đang lục lại trí não xem quý bà này là ai mà từ đầu chí cuối đều chưng ra bộ mặt hòa khí? Đôi mắt sâu hút lóe lên một tia nhận biết, anh nho nhã đứng dậy tính cúi người chào quý bà mà anh đã nhớ ra ở trước mặt. Nhưng cũng chỉ như góc quét của hình nón, ánh mắt anh vô tình không chỉ nhìn thấy người phục vụ ở xa xa làm đổ đồ ăn mà còn nhìn thấy gương mặt thân quen mà anh biết thì hình như tên là “Cô gái cà phê”. Nhíu mày khi nhớ đến việc tiếp theo là cô gái này đã được anh hẹn bảy giờ tối nay phải có mặt ở đây và không được cao su. Chà! Đúng là không cao su thật, nhưng mà khung cảnh này có gì đó không đúng...

“Có duyên quá gặp cậu ở đây, hay ăn chung với chúng tôi luôn nhé” – Kỳ tiến lên đứng ngang hàng với mẹ mình rồi cũng rất lịch sự cười với anh

May nhờ Kỳ nói mà anh mới sức tỉnh khỏi hình nón anh chót tạo nên. Quay lại đối diện với Kỳ và cô Duyên với nụ cười mỉm nhẹ nhàng trên môi, anh hơi cúi đầu nói:

“Cô Duyên, lâu lắm mới gặp. Cô vẫn xinh đẹp như vậy!”

“Huân càng lớn càng đẹp trai ha, phải không Kỳ?” – cô Duyên nắm lấy cánh tay của Kỳ chờ đợi sự đồng tình từ anh. Sau khi nhận được cái gật nhẹ của con trai cô mới nói tiếp – “Kì thi GB lần này viện trưởng

rất trông mong vào hai đứa. Cố lên nhé!”

“Vâng, sẽ không phụ lòng viện trưởng đâu cô!” – anh nở nụ cười xã giao chuyên nghiệp

“Cậu đang hẹn ai à? Người đó đến chưa?” – Kỳ lên tiếng

Nghe đến “hẹn” thì người nào đó nắc cục lên một cái nhưng anh lại rất thản nhiên mà nói:

“Đúng là em có hẹn, nhưng mà người đó không đến được” – khi phát ngôn không quên chèn thêm ánh mắt lạnh buốt cùng nụ cười “Hãy đợi đấy”

“Vậy sao? Hay ở lại ăn luôn đi! À giới thiệu với cậu, đây là Lam Anh, sinh viên năm nhất khoa quản trị kinh doanh ở viện mình. Bên cạnh là mẹ của em ấy” – Kỳ hướng tay ra phía cục thịt đang giật mình thon thót

Huân rất hợp tác mà hướng mắt ra phía cô, cười nhẹ và cúi đầu, tất cả hành động nhặt nhẻo và mơ hồ đó được anh thực hiện chóng vánh trong vòng chưa đầy năm tích tắc đồng hồ, làm mẹ cô chưa kịp nghĩ được tư thế nào để tạo dáng cho phù hợp thì anh đã quay lại với cô Duyên và Kỳ:

“Cô Duyên, anh Kỳ, cháu có việc phải về trước. Mọi người ăn tối vui vẻ” – Huân cúi đầu lễ phép chào cô Duyên, cúi nhẹ đầu với Kỳ và lễ phép cúi người chào mẹ cô...hoàn toàn không coi cục thịt là cô như cái đỉnh gì!!

Anh xoay người lấy chiếc áo vest ngoài cùng hợp với chiếc quần âu màu đen thành một bộ hoàn hảo rồi bước đi.

Tuy rằng anh chỉ dừng lại trên cô chưa đầy một phút nhưng cảm giác sao thời gian như kéo dài vô tận. Ánh mắt ấy như ngàn mũi kim găm chặt toàn bộ dây thần kinh cảm giác của cô. Cái nhìn xoáy sâu quen thuộc nhưng nay mang thêm chút ngạc nhiên, một chút bất ngờ, một chút khó hiểu, một chút hồ nghi. Tổ hợp đó đã làm đôi mắt trước nay như vũ khí tuyệt mật của anh thêm phần sát khí. Cô đứng chôn chân trên nền gỗ, hàm cứng đờ không thể ngắc ngứ lấy một tiếng. Phút trước còn nghĩ cách để đến gặp anh, mà phút sau đã chẳng cần mất công tốn chất xám, anh đã lù lù trước mắt. Có mơ cũng không bao giờ nghĩ lại có sự trùng hợp đáng sợ như thế. Cả ngày hôm nay Lam Anh như được trải nghiệm thực tế những tình huống mà ngày trước cô đã thẳng chân đập vào màn hình ti vi mà hét lên: Đời thật làm đếch gì có cái thứ trùng như ma làm như thế!

Nuốt một ngụm nước bọt lớn, cô lấy lại tinh thần thì liền nghĩ kế xụ mặt xuống ôm bụng nhăn nhó:

“Cháu xin lỗi, chắc cháu phải đi vệ sinh một chút ạ” – Lam Anh giả quần quai với cơn đau bụng đến bất ngờ đúng lúc.

Mẹ và cô Duyên vội vã chỉ nhà vệ sinh cho cô còn Kỳ thì lo lắng ra mặt tiến đến hỏi cô bị làm sao, ăn phải gì à, bla bla. Nhưng cô không quan tâm, chỉ mong sao có thể thoát ra ngoài ngay lập tức.

Giả dờ rẽ sang phía nhà vệ sinh, Lam Anh đứng mấp mé ở cạnh tường để chắc ăn mọi người đã ổn định chỗ ngồi và không để ý đến cô nữa. Chưa bao giờ cô thấy khâm phục đôi chân ngắn tũn của mình đến thế, như phép dịch chuyển tức thời, thân lúc trước còn ở trong quán giấy sau đã ở ngoài cửa. Ngó trái ngó phải, quay một vòng xung quanh vị trí, kiểng chân không những thế còn nhảy nhẩy để tìm kiếm anh trong đám xe cộ chật chội, Lam Anh neho mày thở phò ra bằng miệng, là cô có chút bất lực xen chút khó chịu khi không thấy anh ở đâu...chẳng phải là mới đi ra thôi sao? Chẳng nhẽ anh có khả năng xuyên không?!

“Cháu tìm gì đấy?” – bác bảo vệ thấy cô cứ ngó nghiêng thì hỏi

“Bác ơi, bác có thấy một người cao từng này...” – cô giơ tay cao lên quá đầu mình khoảng hai năm, ba mươi phân – “...mặc bộ vest màu đen, bên trong mặc áo sơ mi xanh tím than đó bác”

“À...cậu ta đi về phía trước rồi” – bác ấy tuốt tay lên đằng trước, mặt cũng hất lên theo hướng tay sải

Đi rồi sao?

Lam Anh chán nản lù lù quay trở lại bàn tiệc bốn người. Mọi người hỏi han này nọ nhưng cô cũng chỉ ậm à ậm ừ trả lời lấy lệ cho qua. Nghe loáng thoáng được chuyện cô Duyên biết cô thích ăn đồ cuốn Hà Nội

nên rủ đến đây, lại nghe thấy Kỳ kể tốt về cô ở trường ẹ, còn đâu toàn bộ những lời tán dóc của mọi người hay bát thức ăn được Kỳ gấp cho nay đã đầy, Lam Anh hầu như không thể để tâm...

Mười một giờ.....

Sau khi chia tay với nhà cô Duyên, Lam Anh mệt mỏi lên phòng đóng cửa lại giam mình vào không gian chỉ có mình mình. Đáng nhẽ hôm nay sẽ thật tuyệt vời với buổi tối ăn cùng anh! Nhìn xem, anh mặc đẹp như vậy, lại còn chọn bàn hai người, có cả rượu vang đỏ...khung cảnh tuyệt lãng mạn đó cô đã ước được trải qua với người mình yêu từ lâu. Vậy mà...! Hoàn toàn sụp đổ vì sự trùng hợp chết tiệt...

Quăng mình lên giường, quay sang nhìn Minion vẫn toe toét, cô khẽ nhếch môi không thương tiếc đập bay kẻ khốn kiếp dám cười nhạo lúc cô đang buồn bực thế này! Nhưng...hành hạ xong Minion vô tội, cô vẫn không hả khó chịu bức bối trong lòng. Nhìn đèn chùm, nhìn tường, nhìn bàn học, nhìn khắp nơi rồi cuối cùng lại rơi mắt lên chiếc điện thoại được cô đặt trên bàn đèn...Xoay người với lấy em đế, Lam Anh cầm nó bằng hai tay đưa lên trước mặt nhìn thật lâu. Bây giờ sẽ có hai trường hợp xảy ra:

♪

Một: Cô gọi điện và theo như tính cách mây u ám bao phủ của anh, chắc chắn sẽ ném thẳng đế vào sọt cho chết dần chết mòn – Loại!

Hai: Cô gọi điện và anh nghe điện. Nhưng vẫn dựa trên tính cách bao phủ mây u ám của anh, nói được hai từ rồi sẽ ném đế vào sọt, để kệ cho đầu dây tha hồ độc thoại ngoại tâm! – Loại!

Nghĩ xong hai phương án như một của mình, Lam Anh xụ người đồng thời thả cho em đế rơi tự do xuống đệm. Là cô muốn thanh minh việc hôm nay, đặt địa vị là cô bị người hẹn cho leo cây lộ liễu như thế, bản thân cũng sẽ không kiềm chế được mà lên cơn tăng xông... Nghĩ tới nghĩ lui, nghĩ đến lúc căn nhà đối diện xưa nay là chúa cú đã tắt đèn, Lam Anh mới quyết định dùng đôi tay có những ngón tay ngắn ngủn của mình chạm vào số điện thoại mà cô đã mở sẵn trước đó

Tu...tu...tu...- hồi hộp mong chờ đến nỗi tim sắp bắn ra khỏi lồng ngực, trong cái nơi nhỏ bé chật hẹp ấy như có cả một đội trống đồng đang đánh thùm thụp

Tu...tu...tu...- Sao không nghe máy vậy trời?

Tu...tu...

“A..l.o” – sau một loạt “Tu”, cuối cùng một giọng nói như đang bị cái gì đẩy bịt vào miệng của đầu dây cất lên. Cái giọng đang ngủ ngon bị làm phiền của đầu dây khiến Lam Anh giật mình nghĩ đến thời điểm cô gọi đã là canh tư canh năm

“A...Alo, anh Huân, là em” – Lam Anh cười gượng gạo trả lời, tay trái rảnh rồi cũng hợp tác nắm lấy đầu dây điện thoại siết chặt

“Em nào?” – Huân úp mặt vào gối lơ mơ hỏi

“Là...là Lam Anh ạ” – cô bắt đầu run rẩy nghĩ đến trường hợp gọi nhầm số. Anh trước nay rất kĩ tính mà, chẳng nhẽ nhắc máy lên không thèm xem ai gọi?

Bên đầu dây ngay lập tức rơi vào bể im lặng, đầu đó chỉ phản lại vào tai nghe điện thoại của cô tiếng sột soạt chăn gối cảm tương như anh đang giở mình, rồi tiếng thở đều đặn như kiểu anh đã ngủ say rồi...

Sau năm phút nghe thở không, Lam Anh quyết định lên tiếng – “Em xin lỗi, muộn vậy mà còn gọi cho anh...Anh...anh ngủ ngon!”

“Không phải muộn mà là sớm quá” – giọng nói khàn khàn nhưng lại tuyệt quyến rũ của anh truyền vào trong điện thoại làm cô ngây cả người

“Dạ?”

“Ba giờ sáng đã gọi tôi đây? Có chuyện gì?” – anh nghĩa nhìn đồng hồ rồi lười biếng chống tay đỡ thân người dậy

“Em..em..em muốn xin lỗi chuyện ngày hôm nay! Thật sự không phải chủ ý của em. Tất cả đã được sắp đặt trước, em thật sự không cố tình để anh bị như vậy. Em đã cố nghĩ cách để chuồn về nhưng em đến cả thờ cũng bị mẹ em để ý...thật...” – Lam Anh ngắc ngứ, từ miệng thở ra một hơi dài bất lực. Cô không biết sao để giải thích cho anh rõ ngọn ngành...

Anh để cho cô nói hết, cũng im lặng vài giây mới phản hồi – “Không sao”

“Dạ...” – Lam Anh bất ngờ trước câu trả lời không thể đoán trước – “Thật là không sao chứ ạ?”

“Ừm...”

“Em ... Em cảm ơn anh nhiều lắm. Nhưng thật là anh không để bụng không ạ?” – Lam Anh vui mừng như nhìn thấy món đồ chơi yêu thích, một tay ôm chặt lấy Minion vừa bị đập lặn, miệng cũng cười toét vui sướng

“Thật...có điều, lần sau liên lạc trước cho tôi biết” – anh ngả người vào chiếc gối được dựng tựa vào thành giường. Đôi mắt vẫn còn buồn ngủ chút lại sụp xuống làm anh phải lắc lắc đầu cho khỏi ngủ gật lúc đang nói chuyện với cô ấy

“Điện thoại của em...cũng bị mẹ giữ luôn” – Lam Anh trề môi nói – “Thật tiếc không được ngồi ăn với mỹ nam hôm nay”

“Em nịnh bốc mùi lắm” – Huân cười hất, bàn tay cũng lướt qua đôi môi đang nhoẽn miệng cười của mình quét qua. Chỉ ít cũng đừng nói mấy lời kéo đường như thế để cho anh tỉnh ngủ chứ!

“Em nịnh đâu, nói thật đó” – Lam Anh giơ tay lên ngang đầu dánh thề thốt, miệng cũng hoảng loạn thanh minh sợ anh nghĩ cô đang xu nịnh – “Bộ tây phục hôm nay rất hợp với anh”

“Thứ sáu gặp lại, nhắn cho tôi địa chỉ tôi sẽ qua đón. Còn giờ thì đi ngủ đi”

Chả đợi cô há mồm động đậy chúc ngủ ngon hay cái gì tương tự thế, bác Tu cứ nhiên mang đến cho cô một tràng dài rồi tắt ngóm. Nhìn màn hình tối om phản chiếu lại khuôn mặt nay bung bét như hoa cẩm tú cầu, Lam Anh cố gắng nhịn để không hét lên thành tiếng. Ôm ghì lấy Minion, giờ nó cười như vậy mới hợp thời điểm chứ...

Ngã mình xuống gối đem theo Minion trong lòng, Lam Anh cười sướng đến nỗi hai mắt híp chặt. Thứ sáu chắc chắn sẽ không cái gì có thể cản được cô gặp anh...

Hương vị cà phê - Mờ Nhặt

Thời gian thực tế trôi nhanh như chó chạy ngoài đồng, nhưng chỉ có mình bản thân Lam Anh là cảm giác nó bò chậm hơn rùa và sên cộng lại. Từ thứ ba đến thứ sáu có ba ngày, mà cảm giác như ba thế kỷ đã qua đi. Cứ hết một ngày là đội trống đồng chuyên nghiệp trong ngực cô lại tập một bài mới, cô thật muốn quăng cái thứ phản chủ như lời đồn này đi lắm rồi.

Cả tuần qua trừ buổi chiều thứ năm ngồi trên “ong vàng” của Kỳ đi về phía khu Mỹ Đình thưởng thức không gian Hàn Quốc, thì không còn vụ nào khác khiến cô đau tim. Kỳ vẫn nhẹ nhàng, vẫn quan tâm đến cô như mọi khi, thỉnh thoảng đá thêm vài câu giật mình như kiểu: Bạn gái của anh phải như Lam Anh – anh nói như vậy khác nào bảo cô là bạn gái anh luôn, hay Em có cân nhắc đến việc có một con gối ôm trùng tên với anh không?

Em muốn có một con gối ôm mặt lạnh, mắt sắc, miệng lưỡi thở ra toàn vị thuốc độc; người mà em càng muốn ở gần thì lại càng xa ấy!

Anh đúng thật là máu lạnh, nhắn tin đến báo địa chỉ cho anh mà đáp lại cô chỉ có một tin nhắn ngắn gọn “7g”. Làm mất công cô đợi cả tối, tưởng anh như cô nhắn xong lại xóa, xóa xong lại nhắn; ai ngờ sau hai tiếng ngồi ôm máy như vàng chỉ nhận được cái tin nhắn mà chẳng cần phải nhìn màn hình cũng ấn được! Thật bất công... Nhưng...thôi, từ nay nhất định không được quá đa tình, quá suy nghĩ. Huân ngàn đời vẫn chỉ là Huân thôi!

Cuối cùng thứ sáu cũng đến...

Nhưng! - cái từ chết tiệt

Đúng là đen! Sự thể không hay sao cứ nhè đúng ngày anh và cô “hẹn hò” thì xuất hiện vậy?! Chả là hôm nay mẹ phải đi bà ngoại để chuẩn bị cuối tuần giỗ ông, nên nói cô có đi chơi đâu thì cho thằng Bin đi cùng. Oái, sao lại mang kì đà cản mũi là thằng cu “siêu nảo” này theo? Lam Anh mè nheo với mẹ nói mẹ đem theo Bin đi ngoại, nhưng đáp lại cô là cái lườm sắc cạnh và lời dọa nạt truyền kiếp: Không mang em đi thì ở nhà nấu cơm ăn!

Vâng! Vậy là đúng bảy giờ, lại ra đầu đường đợi nhưng lần này khác cái là bên tay của cô còn phải cầm nắm theo một củ lạc lùn đang cố gắng với với bên cạnh nữa.

Rút kinh nghiệm, theo phán đoán của bản thân, với dáng người toát ra mùi công tử của Huân chắc chắn anh ấy không ngoại lệ giống Kỳ. Lại còn hôm gặp ở nhà hàng ăn, anh ấy sang trọng như vậy...Thế nên, quyết định cho thật thực nữ, cô đã là lướt một chiếc váy liền xòe trên đầu gối màu trắng xanh thủy thủ. Đeo một chiếc bờm trắng trơn, mái tóc đen được buông xõa tung bay theo gió, mười người đi qua cả mười đều phải ngoái lại nhìn. Rất tự tin với dáng vẻ của mình, cô lần này còn tin tưởng nhờ thằng Bin phán, may thay nó vẫn thõ ra một câu xoa dịu lòng dân: Chị Lam Anh xinh nhất!

Nhìn đồng hồ khi kim giây, kim phút, kim giờ trùng vào nhau, một thân ảnh quen thuộc xuất hiện trước mặt cô. Nhưng...thân ảnh ấy lại xuất hiện cùng một chiếc xe...máy và mũ bảo hiểm trên đầu! Cô ngậy người nhìn đôi mắt sát khí của anh đang lướt qua cô thăm đánh giá, lại nhìn một thân thường phục với quần kaki đen, giày thể thao, áo phông với áo khoác; anh ấy đi con xe Air Blade đời đầu màu trắng, biển 29 bốn số, chứng tỏ xe mua cũng lâu rồi!

“Lên xe đi” – Huân lạnh lùng lấy chiếc mũ ở móc treo đưa cho cô

“A...vâng” – cô đón lấy chiếc mũ đội lên đầu, nhưng khuôn mặt nay đã tăng thêm phần gượng gạo ngượng ngùng

Thằng Bin nhìn thấy anh thì không hiểu ma lực gì hút nó đến thế mà nó như tăng động lên cơn cười nói liên tục. Hết anh Huân đẹp trai thế, rồi anh Huân mặc quần áo đẹp thế, rồi còn làm lộ tẩy chuyện động trời của cô

“Anh Huân, hôm nay chị Lam Anh tưởng anh đi ô tô như cái anh lần trước nên mặc váy đấy” – thằng nhỏ rõ ngây thơ phun ra một tràng

Anh ngạc nhiên nhìn nó, rồi lại quay sang nhìn con người đang rất khổ sở loay hoay không biết trèo lên xe kiểu gì, chỉ biết đứng cười gượng rồi quay sang lườm nguýt thằng em bán độ. Giờ thì chưa cái tội thích đoán nhận linh tinh nhé!

Huân đỡ thằng Bin cho ngồi lên trước, rồi quay sang nói với cô:

“Biết ngồi nghiêng không?”

“Là ngồi cho hai chân sang một bên đó ạ?” – Lam Anh ngượng ngùng nói

“Ừm, ngồi thế đi” – anh cũng chẳng thèm nhìn cô nữa, mặt vô cảm xúc nhìn thẳng một đường phía trước

Rất vất vả đạp vào gác chân rồi nhún người trèo lên yên xe. Xe Air Blade không cao, nhưng với chiếc váy này thì...kể cả là Chaly-Cúc cu cũng cao!

“Ngồi vậy tai nạn tôi không liên quan”

“Dạ?”

Anh hỏi cũng phải, ngồi đâu mà cách xa cả quãng. Cô ngồi tịt ra tận ra khung giữ cơ hồ tạo thành một khoảng trống lớn giữa anh và cô. Dù gì cũng phải thú nhận, đây là lần đầu tiên cô mặc váy ngồi xe máy. Hơn thế, đây cũng là lần đầu tiên cô và anh gần nhau trong gang tấc như vậy. Đội trống đồng vừa nghỉ vài nhịp lại tiếp tục đánh diên loạn, hại cô ngại ngùng phải tránh xa anh như vậy. Cũng không phải cô phân biệt xe này xe nọ hay thích ngồi ô tô, chỉ là, ngồi như thế này...thật sự khiến cho trái tim cô đập nhanh đến mức sắp bị nghẹt thở đến nơi. Trời biết cô muốn ngồi sát anh như thế nào, nhưng dù gì cô cũng là con gái, chủ động không phải là một ý kiến hay.

Chủ động tạt cà phê vào anh ấy là đủ lắm rồi!

“Chị Lam hấp, ôm vào không ngã đó” – thằng em ngày ngày chơi siêu nhân của cô hôm nay đột nhiên sành sỏi kì lạ. Không biết có phải nó đã mó vào mấy quyển tiểu thuyết cô để trong phòng không?

“Ít miệng thôi Bin” – Lam Anh khẽ mắng tên bán độ không biết ngượng, nhưng mắt lại vẫn hướng đến gáy tóc anh chờ thái độ anh tiếp đến

“Ôm vào đi”

7. Chương 7: Vị Cà Phê 7

Giọng nói bình ổn, hơi thở đều đặn, tất cả diễn ra quá đối bình thường như khi anh bảo cô đội mũ bảo hiểm lên. Không biết anh cảm thấy thế nào nhưng đối với cô thì sự việc này còn hồi hộp bóp nghẹn tim mạch hơn cả khi đợi điểm tổng kết cuối kỳ. Tiếng tim đập bình bịch trong lồng ngực lên xuống, nuốt một ngụm nước bọt lớn, Lam Anh nhẹ vươn cánh tay của mình tiến đến tấm lưng lừng lững trước mắt. Một chút rồi lại một chút, không gian lắng đọng, thời gian ngừng trôi, nhịp tim bất bình ổn rộn ràng thành tiếng lọt cả ra ngoài như muốn tố cáo trái tim nóng hổi hổi như khoai nướng của cô.

Chút nữa...

Một chút nữa thôi...

Nhắm chặt mắt lại...Sắp chạm đến rồi...

Nhưng, đầu ngón tay đầu tiên vừa động được đến sợi tơ vải trên chiếc áo khoác len của anh, thì một vật thể hình bàn tay to to nóng ẩm đã không ngần ngại cố định cổ tay run rẩy nhích từng na-nô-met của cô mà kéo đến.

Khoảnh khắc khi hai cơ thể chạm vào nhau, con tim lúc trước còn thành thịch như trống dồn nay chợt hẫng một nhịp lặng thinh. Lam Anh sức tỉnh thì toàn thân đã dán chặt lên lưng anh, khuôn mặt theo quán tính cũng ngay ngắn được quãng lên bờ vai rộng...

Áo dính áo, da dính da, mặt kề mặt, tất cả đều gần sát đến kỳ lạ. Mùi hương hoa nhài quen thuộc phảng phất quanh hốc mũi, khuôn mặt phóng đại khiến tầm nhìn hạn hẹp của cô được mở rộng trăm ngàn cự ly. Hái mí mắt không sao thu gọn nổi cứ nhiên để cho đôi đồng tử đen láy tự do hưởng thụ vẻ đẹp mỹ nam dưới góc độ nghiêng. Lại là câu hỏi quen thuộc: Đã có ai nói với anh là nhìn nghiêng thế này anh rất đẹp chưa?

“Anh ơi, sao em gọi chị ấy không trả lời?”

“Chắc là đang mãi hưởng thụ”

“Hưởng thụ gì hả anh? Sao mà hưởng thụ đến nỗi bàn tay hóa đá luôn vậy?”

Huân không trả lời, hàng mi dài của anh khẽ trùng xuống làm đôi mắt sâu thêm mê mê. Nhìn thẳng nhóc vừa khó hiểu gãi đầu gãi tai ngay sau đó liền vui sướng reo ầm ĩ lên khi ngắm phố xá, lại dùng cảm giác nhìn thấu con người phía sau...chỉ là cô ấy quá lè mề nên để anh tự thực hiện cho nhanh. Nhưng có vẻ bộ dạng thoát xác đến nỗi xe anh sắp đưa hai chị em cô ấy đến địa điểm ăn rồi mà vẫn ngẩn ngơ thế này, chắc anh đã làm cô ấy giật mình không ít.

Khẽ nhếch môi chưng ra nụ cười gió, không hiểu sao nhưng anh thật rất hài lòng!

Hương vị cà phê - Mờ Nhạt

“Đến nơi rồi!” – anh hơi quay mặt lại báo với tảng đá phía sau

“A...vâng” – Lam Anh giật mình liền trả lời rồi xuống xe. Tuy nhiên, hạ cánh thể xác không có nghĩa là tâm hồn cô cũng đáp xuống theo. Tinh thần lơ lửng treo ngược cành cây cho đến khi thằng Bin kéo kéo váy gọi thì cô mới hoàn toàn trần một trăm phần trăm

“Chị Lam, vừa chị hưởng thụ cái gì đấy?” – thằng Bin nghiêng đầu nhìn cô tò mò

“Hưởng thụ cái gì?” – cô nhèu mày nhìn nó khó hiểu

“Thì lúc đi đường đó, em gọi chị mãi mà chị không trả lời. Em hỏi anh Huân chị bị làm sao thì anh ấy bảo chị đang hưởng thụ”

ĐOÀNG

Mấy kẻ gạch đen đen dần xuất hiện trên bản mặt đã thâm đen phân nửa. Đôi mắt híp lơ dờ bấn ánh nhìn tóe lửa về phía ai đó đang cố định cổ xe của mình giữa một rừng gấn máy xanh đỏ. Anh có nhất thiết phải tự sướng lộ liễu thế không?

“Xí” – Lam Anh lè lưỡi – “Thèm vào mà hưởng thụ cái bản mặt của anh nhé”

Nhưng đây đúng là sự thật mới cay chứ! Lam Anh ơi, kiểm chế bản thân đi nào!

“Ê, qua đây”

Huân đứng ở một bàn cách chỗ cô khoảng năm, sáu bước chân. Cô thấy anh gọi thì liền cầm tay Bin dắt theo. Ô! Bây giờ mới để ý, anh đưa cô đi ăn quán...vừa hè nha! Nhìn lên biển tên phố “Hàng Bông”, lại thấy mọi người ngồi bàn nhựa ghế nhựa vui vẻ nhâm nhi xuýt xoa mấy xiên gà, xiên heo, xiên bò được nướng thơm lừng trên vỉ nướng than hồng, phải nói là...quá đối ngạc nhiên! Gạt bỏ tất cả cái mớ định nghĩa về công tử, thái tử này nọ; chỉ nói đến tính cách trầm lặng của anh, cô đã không bao giờ nghĩ qua anh sẽ đưa cô đến một nơi đông người như thế này. Nhìn anh từ tốn tháo từng chiếc ghế xếp ngay ngắn quanh bàn, rồi lại quay ngang quay ngửa tìm ống đũa và hộp giấy, sẽ chẳng đoán ra được ở trường cứ thấy đám đông là anh tránh như nhìn thấy hủ lậu. Thật là một hình ảnh hoàn toàn mới và đáng nhớ!

Nhưng, nghĩ đi cũng phải nghĩ lại, anh rõ ràng không thương cho cô mặc váy mà! Nhìn xem, xung quanh toàn mấy anh chị tây ăn mặc thoải mái, không thì những bạn trẻ spo tự do dạng tay dạng chân chén, riêng mình cô ngồi khép nép khuôn mẫu như diện kiến mẹ chồng. Cong môi đá mắt nhìn lên con người vẫn vui vẻ thỏa mãn trước mắt, cô khẽ nói thầm – “Phải nói ác hơn cả thú”

“Ăn gì nhỉ?” – cư nhiên đối diện vẫn rất vô tư lự hỏi han

“Em thích ăn gà, anh ơi cái xiên hồng hồng kia là gì? Oa, còn có cả rau củ quả nữa này, nướng nướng, xèo xèo” – thằng Bin phấn khích làm một tràng nhảy lên nhảy xuống rồi kéo anh đến chiếc bàn lớn bày đầy những xiên thức ăn đủ loại.

Anh hoàn toàn thoải mái đi theo thằng Bin cùng chọn món ăn, cũng có thể nói đây là lần đầu tiên cô thấy anh vui vẻ như vậy. Hoàn toàn không để ý đến hình tượng, anh tay gấp xiên này, tay gấp xiên kia, còn không quên sai tay chỉ mấy xiên rau củ xa xa theo yêu cầu của thằng Bin. Nhìn nụ cười sáng rực trời mây của anh, mọi khó chịu vì là kẻ lạc loài của cô đều tan thành khói bụi. Chỉ có một câu hỏi xuất hiện ngay lúc này trong đầu cô: Tại sao ở trường anh phải lạnh lùng như vậy? Không phải như thế này vui hơn sao?

Rút máy điện thoại khỏi túi, Lam Anh nhanh chóng chụp lấy những khoảnh khắc ngàn năm có một và đáng ghi nhận như thế này. Xoay lại xem những tấm ảnh vừa chụp, lại bản thân nhìn lên anh vẫn đang vui vẻ cùng thằng Bin chọn món, sao nụ cười ấy lại đẹp mê hồn như vậy?

“Em chưa chọn món kìa” – anh mang khuôn mặt còn vương nụ cười tươi đến đối diện cô mà ngồi phịch xuống

“Em ăn như anh” – Lam Anh cười nhẹ rồi nhanh tay đón lấy kim kẹp – “Để em nướng cho”

Huân không kháng cự, anh đưa cái kẹp cho cô còn bản thân thì lau bát đũa, không quên quay ra cười với thằng Bin đang lặc lè bê ba cốc trà đá về bàn. Anh đỡ lấy hai cốc trong tay nó, cẩn thận để một cốc bên cạnh cô, cốc còn lại để ở chỗ mình. Những hành động tưởng chừng bình thường và vô nghĩa ấy nhưng anh có biết nó đã vô tình chứng minh sự đối khác đến đáng ngạc nhiên của anh không?

Bữa ăn trôi qua trong tiếng cười đùa vui vẻ. Thằng Bin do tham ăn nên bị phồng tụy vậy nó vẫn rất háu mà cướp đồ cô nướng cho Huân. Anh cũng không tỏ ra là một tay biết chiều đàn em gì hết mà ngược lại đấu tranh giành giật miếng ăn bằng được. Nhìn một to một nhỏ cầu mui bẹo má nhau tranh miếng thịt bò nướng nóng hổi, Lam Anh không nhịn được mà bật cười khúc khích. Lúc này, chính tại nơi đây, cô chợt nhận ra anh cũng bình thường như bao người con trai khác. Không còn là Trần Huân mà cô biết với cái đầu to và mác GB treo lưng lửng đến nỗi nghếch gáy cổ cũng không nhìn tới được. Cũng không còn là con

người ít nói ít cười luôn luôn dùng ánh mắt giết người như ở học viện nữa. Khoảnh khắc giờ đây, cô chưa thể nghĩ ngay ra một lý do hợp lý về sự thay đổi của anh, nhưng không thể phủ nhận được, cô yêu con người anh lúc này. Đúng! Là yêu... Trong đời để thích thì rất nhiều nhưng để yêu một cái gì đó thì thực rất ít. Cô không chối bỏ là cô thích anh, cô thích khuôn mặt anh, thích cách anh ăn mặc, thích cách anh dạy học, thích cách anh quan tâm cô – không hạn nhưng rất có ý nghĩa. Còn yêu, thì cô yêu con người vui vẻ của anh. Cô không dám nói cô yêu anh, nhưng nếu có ai đó hỏi Lam Anh về cảm nhận về anh lúc này, cô sẽ không ngần ngại mà trả lời: Là yêu...

“Anh Huân” – Lam Anh cắt ngang vụ dằng xé cào cấu chiếm thức ăn của hai anh em – “Lúc đến thấy anh mặc áo khoác mà?”

Huân một tay giữ đầu thăng Bin đang cố hoa chân múa tay, một tay cầm đũa giơ miếng thịt heo mới nướng lên thổi thổi về rất thỏa mãn – “Để trong cốc xe rồi. Ăn nóng lắm”

“Anh Huân” – Lam Anh nuốt một ngụm nước bọt cho thanh cổ, lấy dũng khí nói ra suy nghĩ trong lòng – “Em...rất thích anh cười”

Cái mồm chu chu thổi thổi của anh chợt dừng lại, đôi tay cầm đũa cũng hướng đến đút miếng thịt heo vào miệng thăng Bin vẫn đang mè nheo sắp phát khóc. Khuôn miệng cười lớn cũng mau chóng thu gọn thành nụ cười mỉm thoáng qua:

“Nếu thích thì giữ cho cẩn thận!”

Chột dạ!

Chẳng nhẽ anh biết cô chụp lén?!

“E...” – đang định phản biện thì cô bị tiếng điện thoại của anh cắt ngang

Anh rút điện thoại từ túi quần ra rồi nhìn số điện thoại hiện trên màn hình, ngay lập tức đôi mày của anh nheo lại mà không cần có sự chuẩn bị. Khuôn mặt trước đó còn hồng hào vui vẻ nay thay bằng sắc tái nhợt và hình như anh không hề vui, đến nỗi giờ đây kể cả một nụ cười thoáng qua cũng tắt ngấm. Huân để cho điện thoại kêu lên hai, ba hồi rồi chủ động đứng dậy đi thẳng ra một chỗ chỉ có mình anh để nghe điện. Từ sau nhìn lại thì cách anh nói chuyện có vẻ không thoải mái, đôi mày của anh không thể giãn ra được. Sao vậy? Có chuyện gì xảy ra với anh sao?

Ở một bên lòng đường, có một chiếc ô tô màu đen giống như bầu trời lúc này. Sau tấm kính mờ lộ lên một cặp kính trắng:

“Jason, tiếp theo phải làm gì?”

Hương vị cà phê - Mờ Nhạt

Anh quay lại bàn ăn với khuôn mặt lạnh băng vốn có. Lam Anh rất muốn hỏi anh có chuyện gì nhưng nhìn anh thế kia, cô biết hỏi bây giờ chỉ có đường tự đào hố chôn mình trước. Ngủ tưởng bữa ăn vui vẻ sẽ bị gián đoạn, thì anh chợt lên tiếng:

“Nhóc con, thích đi uống nước không?”

Thăng Bin đang mải gặm cánh gà, nghe anh hỏi thì liền giương đôi mắt hấp háy ánh sao lên nhìn anh. Cá tiều luôn là nó chả hiểu đi uống nước là cái gì, nhưng chỉ cần biết là đi chơi thôi thì kết quả sẽ như thế này:

“Có ạ, có ạ. Anh Huân đẹp trai nhất quả đất, em yêu anh Huân nhất quả đất” – và sau đó sẽ không ngần ngại dụi cái mồm bóng nhẫy mỡ vào áo anh. May thay với khả năng của người lớn, anh đã nhanh chóng ngăn chặn được vệt mỡ vàng trên chiếc áo trắng tinh.

May quá! Lam Anh thở phào. Anh lại cười rồi! Thật tốt quá

Ăn no ẽnh không những thế còn được đãi, hai chị em nhà cô vác bụng mỡ lạch lè lên xe của anh đã đỗ ở lòng đường...Lần này, cô chủ động vòng tay qua eo anh ôm lấy, tuy vẫn run run và lằng lằng như ban đầu nhưng với thân thể tròn ửng này, không bầu víu vào anh thì tương lại bị lấn khỏi xe là rất cao!

Lại vẫn như cũ, anh chở một mạch hai người đến nơi tiếp theo mà không cần chừng cầu ý kiến kiểu như “Thích đi đâu tiếp?” hay “Thích uống chỗ nào?”. Mất mười phút đi đường, anh dừng ở trước một quán cà phê có lối vào khá nhỏ. Dừng xe lấy vé đầu dãy, anh đi trước tiến vào trong. Không gian hạn hẹp được mở tung theo từng bước chân, cái cổng nhỏ chỉ để giấu giếm cho sự trắng lẹ ở nơi này thôi!

“Chị Lam ơi cá này!” – thằng Bin reo lên rồi ngồi thụp xuống đường đi chỉ vào mấy con cá đủ sắc đang thi nhau bơi lội dưới lớp kính dưới chân cô

Khỏi phải nói, lối vào đã tuyệt phong cảnh như vậy không có gì bên trong không cuốn hút. Những chiếc đèn chùm to lớn rủ từng viên đá trắng sáng lấp lánh như kim cương làm không gian quán vừa sang trọng lại vừa ấm áp. Từng dãy bàn được xếp không theo hàng lối nhưng cơ hồ lại tạo nên trật tự nhất định, ghế bọc vải ca-rô đỏ đen, bàn sứ uy nghiêm, phải nói nơi đây rất trắng lẹ, lịch thiệp nhưng không mất đi sự nồng nàn.

Anh đưa thằng Bin bảng menu cho “baby first” rồi hướng mắt ra phía cửa sổ đối diện bỏ lửng ánh mắt lạnh lạnh nơi đó. Anh dựa vào lưng ghế, đôi mắt xa xăm nhìn ra con phố đã lên đèn trước mắt, như thể anh muốn ném triệt để tất cả ưu phiền trong lòng ra đó. Cô nhìn theo ánh mắt anh rồi quay lại định nói với anh thì bị chen ngang bởi một giọng con gái:

“Chết tiệt, quên hết bạn bè rồi!”

Trước mắt cô xuất hiện một người con gái có mái tóc dài ngang lưng được nhuộm màu khói và làm xoăn. Chị ấy ăn mặc rất quyến rũ với cổ áo khoét sâu ẩn hiện bộ ngực trần đầy. Chiếc quần jeans vừa vặn tôn lên đôi chân dài miên man kết hợp với đôi guốc cao bầy phân lấp lánh kim sa, thật là...nhìn lại bộ thủy thủ học sinh này của cô...một trời một vực! Không ngờ bạn của anh lại phải...cỡ cúp C như thế!

“Thì bây giờ đã đến rồi” – anh trả lời lơ đãng rồi kéo thân mình thẳng dậy hướng mắt đến chị ấy mà nhếch nhẹ khóe môi

“Câu vẫn kiêu lời nhỉ” – chị ấy bĩu môi – “Em gái này là...ai vậy?”

Huân không trả lời mà hướng mắt đến cô ý nói cô tự trả lời đi. Lam Anh mập mờ hiểu được ý thì quay ra chị ấy tự giới thiệu – “Em tên Nguyễn Lam Anh, là...là...” – cô đưa mắt ra phía anh nhờ sự trợ giúp để trả lời ối quan hệ của hai người, nhưng anh lại rất thần nhiên nghĩa thằng Bin đang kì cùi chơi game trên máy điện thoại của anh, làm cô đã khó xử nay còn dờ dẫm vài phần

“Là...đàn em trong trường ạ”

“Ồ...” – chị ấy kéo dài âm “Ồ” vô tận, rồi đã xéo mắt sang con người coi mọi việc xung quanh như bụi bặm không khí kia mà nói – “Hóa ra là đàn em nha” – chị ấy cười cười nhưng cứ thấy gian thế nào ấy, làm cho cô đã ngại nay còn thấy mất mặt hơn.

“Rất hân hạnh được biết em, chị là Huyền, bạn của Huân. Để chị đi lấy đồ ấy người nhé” – sau một hồi dùng lời nói kết hợp đôi mắt được high-light đuôi bốp chết cô, chị ấy mới đại ân thả cho cô một con đường sống

Khỏi bàn nhiều, bạn bè như nhau!

Buổi uống nước tràn ngập không khí lãng mạn với tiếng bùm chèo từ máy điện thoại của anh, tiếng hét inh tai của thằng Bin khi bị bắn chết và tiếng cứu trợ trầm ảm của anh: “Đi đường này này”, “Dùng cái này đi”. Còn ai đó bên cạnh bị bỏ qua một cách vô tâm, thân là nữ nhi, mặt mũi cũng không đến nỗi nào mà bị thằng củ lạc lùn cho thành hỉ mũi của vũ trụ, thật không công bằng. Không những thế thỉnh thoảng còn bị bà chủ quán nhìn nhìn rồi cười cười trấn an. Đến chết mất!

“Em đi vệ sinh” – có chút bực tức, cô thấy chán ngắt với cảnh mình mình với cốc cà phê sữa nhìn nhau.

Bước đi có chút nặng nề của cô kéo ánh mắt anh nhìn lên. Thấy thái độ khác thường của cô, lại nhìn sang con bạn mình đang cười đều, anh khẽ nheo mày nhưng cũng nhanh thôi tiếp tục quay trở lại tiếp sức cho đàn em đánh trận.

Trong nhà vệ sinh cũng lịch sự và đẹp đẽ thơm tho không kém bên ngoài, phải cảm thán một điều là chị bạn của Huân quá chi là...nhiều vốn. Vã nước lên mặt, không phủ nhận rằng hôm nay đi chơi rất vui. Từng thời điểm, từng khoảnh khắc đều như một giấc mơ trọn vẹn. Cô chưa bao giờ tham lam, nói đúng hơn

chưa bao giờ đủ tự tin mơ đến một buổi hẹn hò tuyệt vời như thế này. Tuy có thằng em đi phá bình và độc chiếm anh ấy, nhưng như vậy cũng là quá đủ. Thử nghĩ xem, nếu đội fanclub của anh trong viện mà biết anh chủ động cho cô ôm anh khi đi xe máy, họ có tức hộc máu mồm mà nghĩ đủ trò hại cô không? Không hiểu sao ý nghĩ thỏa mãn có phần xấu xa lại xâm chiếm cô lúc này...khẽ cười nhẹ, cô úp hai tay lên khuôn mặt đang dần ửng đỏ của mình. Ôi, xin cho cô được xấu xa vài giây thôi! Phải nói thật là, cơ bụng của anh quá hoàn hảo! Kya~, chết mất! Mặt đỏ như cà chua rồi!

Vã vã nước mong giảm độ đỏ của bản mặt đang cố che giấu suy nghĩ xấu xa, phần cũng thấy mình đã ở trong đây khá thời gian, Lam Anh quyết định ra ngoài. Thôi thì làm hỉ mũi của vũ trụ nhưng vẫn được ngồi cạnh anh, lúc về vẫn được tiếp tục neo đậu trên cơ thể hoàn mỹ như khuôn mặt anh, vậy là quá đủ.

“Ôi giết mình” – cô vừa bước ra ngoài thì đã thấy anh đứng dựa lưng ở bờ tường chéo đối diện. Một chân co chống lên tường, chân còn lại dưới thẳng, hai tay cũng hòa nhập khoanh lại trước ngực – “Sao anh đứng đây?”

Thấy mặt cô đỏ vài phần, người cũng lùi lại sau vài bước, anh híp mắt lại nhìn cô rồi nói – “Tôi đưa Bin đi vệ sinh”

“Ồ vậy à” – thở phào – “Vậy em ra ngoài trước”

Vừa quay người bước lên được hai bước thì cô không để ý mà trượt phải vũng nước vẫn còn tươi mới ở dưới sàn, chắc công nhân vệ sinh lau không kĩ. Vậy là, chơi với giữa không trung. Chân trái giơ lên như trượt băng nghệ thuật, tay quờ quạng trong không trung tìm điểm bám vịn, miệng há không hét nổi lên tiếng, toàn thân mất trọng lực đổ ập về phía trước...

Rồi!

Đã hạ cánh an toàn!

Đã bám vịn an toàn!

Nhưng!

Cái gì đây?!

Sao mặt anh lại phóng đại đến mức chỉ còn cách nhau bằng hơi thở và cái thứ nóng ẩm mềm mềm trên môi cô là cái gì ?????!!!!!!

Đau quá!

Thấy cô chơi với giữa không trung, lại cái bản năng chết tiệt khiến anh không quản ngại mà lao đến đỡ cô ấy. Con người này thật kì lạ! Là anh, cái vũng nước đó sẽ bị dẫm bẹp và bước qua như không rồi, đây thì lại trượt ngã được mới đáng nể. Mà khoan nói đến sự hậu đậu bá đạo của cô ấy, ngay cả ngã thế nào cho an toàn để không bị sứt răng mẻ trán cũng không biết, cứ thế cho thân thể tự do thích rơi đâu thì rơi. Nhìn xem, giờ cả người cô ấy như giàn hoa giấy bám vịn lấy rào thép là anh đây...thật hết nói!

Khẽ nhíu mày mở được một bên mắt sau cú va chạm nổ đom đóm, Huân cố xem lí do vì sao mà môi anh đau nhức cảm tưởng như bị vấp vào nền đá tường xi măng vậy.

Khuôn mặt như cái bánh bèo đập vào mắt anh với cự li gần nhất có thể. Hai đôi mắt to tròn của đối diện vẫn đứng trông nhìn anh chân chân, cái mũi nhỏ xinh đứng chênh với mũi anh 0.5cm và... “nền đá tường xi măng” chính là đôi môi phổ biến không chút quyến rũ của cô ấy. Đanh mắt lại để cố phân tích hiện tại tàn khốc, ở vị trí gần gũi thế này, tay phải anh ôm lấy eo cô, tay trái bám vịn lấy gờ tường để tránh cho cú va đập giữa đầu anh và thứ cứng rắn đằng sau. Còn cô ấy thì hai cánh tay ghim lấy vai anh, thân thể hoa giấy cơ hồ dán chặt lấy anh không một kẽ hở...

Không hiểu anh đã đứng hình được bao nhiêu giây, bao nhiêu phút, nhưng dường như cũng khá lâu rồi. Cô gái này là thứ đầu tiên khiến anh dờ dẩn ngây dại quá một phút – có nghĩa theo phép so sánh thì cô ấy còn khoai hơn cả bài toán khó nhất trong kì thi GB năm ngoái. Cố gắng lấy lại tinh thần, anh dùng tay trái đẩy trán Lam Anh về phía sau với mục đích bóc đôi môi vẫn đang rất tự nhiên án ngữ chiếm dụng của riêng

“Aaaaa, hai anh chị hôn nhau” – thằng củ lạc sau khi “hái hoa” thành công thì liền bắt gặp ngay cảnh tình tứ nơi nhà vệ sinh – “Sugoi (tuyệt vời), phải chụp lại mới được” – cư nhiên đầu óc của thằng nhóc chuẩn bị vào lớp một liền nghĩ ngay ra cái trò lưu lại tang vật phổ biến

Nó rất tự nhiên giờ máy điện thoại của anh trước đó vẫn cầm trong tay lên đúng cự li mà “Xoạch” một cái Lam Anh bị tiếng hét của Bin cộng tiếng máy ảnh xé gió làm cho giật mình thì liền thần tốc bóc toàn bộ cơ thể ra khỏi anh. Mặt từ trắng sang hồng đến đỏ như quả gấc chín trực lao đến cướp máy điện thoại từ tay thằng em tự ình là lỗ rốn của vũ trụ đang đặc ý đứng kia.

“Đưa máy cho chị” – cô vội lao đến túm lấy củ lạc hừ đồn toan cướp lại chiếc máy tang vật

“Không đâu, không bao giờ...” – thằng Bin quay ngang quay ngửa hòng tránh từng cái vồ đến như gà đào giun của cô

Tranh giành, ôm lấy, bế lên, cô làm đủ mọi cách hòng lấy lại thứ chứng minh cho nụ hôn đầu đầy đau đớn và đến năm hào lãng mạn cũng không có. Sự đấu tranh chống giai cấp nông nô nổi dậy thất bại khi thằng em xấu xa của cô chẳng nề mặt chủ nhân chiếc điện thoại mà ném nó như liệng đĩa

“Xoẹt”

Tiếng vỡ điện thoại chà sát xuống mặt sàn làm một đường dài cơ bản, sau đó quay lơ lơ hai vòng rồi dừng lại trước mũi giày thể thao của ai đó vẫn đứng kia xem đánh nhau này giờ

“Anh Huân, anh xóa đi đi” – Lam Anh bắt lực nhìn anh cầu xin

Nhặt điện thoại lên với một tâm trạng hoàn toàn bình thường, ngắm nghía màn hình, anh rất thần nhiên nói – “Làm gì có ảnh nào mà xóa”

“Ồ, em chụp rồi mà?!” – thằng Bin bị vác như vác lợn lên tiếng giải thích

“Nhóc con bấm nhầm quay rồi” – anh hơi nghiêng đầu quay màn hình đen thui một màu rồi nhấn vào nút “Play”. Đúng là tối om rồi dừng hẳn sau một giây

Thằng Bin nhìn bằng chứng chứng minh cho sự mù công nghệ của mình thì ử dột chịu trối. Còn ai đó thì thở phào nhẹ nhõm nhưng lại thấy đầu đó tiếng lòng tiếc nuối xen vô...

Hương vị cà phê - Mờ Nhật

Không biết chị “quyến rũ” trước lúc về nói gì với anh mà mặt anh biến sắc hẳn, cũng vội vã trả tiền rồi kéo chị em cô đi về. Trên xe anh, nhớ lại cảnh “kiss scene” với view là nhà vệ sinh, mặt Lam Anh lại cứ thể đỏ dần lên theo cấp số cộng. Cánh tay hừ đồn trước đó còn muốn check cơ bụng của anh giờ chỉ dám cấu vào vạt áo để tránh bị ngã ngửa ra đằng sau. Con đường mười giờ tối không đến nỗi quá yên tĩnh, nhưng sao bầu không khí xung quanh cô và anh lại nặng nề một cục như vậy?

Một cơn gió tối mang hơi lạnh thấu xương đột nhiên lướt qua...Lam Anh khẽ rùng mình dưới lớp vảy không đủ che chắn, hình như cơn lạnh ấy còn truyền đến cả lòng bàn tay đáng bầu vào áo anh làm nó khẽ rung lên một hồi. Cố gắng cắn chặt môi không dám làm hai hàm răng va vào nhau, bàn tay trên đùi néo chặt vào chiếc túi quai chéo, tại sao lạnh vậy chứ? Chẳng nhẽ đông sắp về?

“ ... ”

“Anh làm gì vậy?” – Lam Anh bờ ngõ về cú phanh gấp không báo trước

Lại càng ngạc nhiên hơn khi Huân ngay sau đó liền cởi bỏ chiếc áo khoác của mình rồi ném ra đằng sau

“Nóng, cầm hộ!” – anh nói rồi liền nhấn đề đi tiếp

Lam Anh cứng đờ vì còn chưa thích nghi được với sự việc diễn ra. Cô cứ thể ôm lấy chiếc áo len thu còn thơm mùi nước xả vải, lại ngửi vấy của mình toàn hương khói của đồ nướng ám nguyên. Một đợt gió nữa truyền đến tiếp, đôi vai nhỏ nhắn giờ không chịu nổi liền rung mạnh, lạnh quá...

“Em có thể mượn áo anh một chút không?”

“ ... ”

“Tại em thấy hơi lạnh”

“...”

“Nếu anh không...”

“Mặc vào đi, nói dài quá!”

Giọng anh có vẻ mất kiên nhẫn khi nói ra điều ấy. Cô khẽ giật mình nhưng rồi lại nhoẻn miệng cười. Cô quên mất là anh rất ghét nói nhiều mà, nếu anh đã nói vậy thì cũng không nên kì kèo nữa. Khoác áo lên người, hơi ẩm từ lớp áo trong từng tầng từng tầng một thấm thấu qua làn da lạnh ngắt của cô. Một luồng điện mang số von nhỏ chọt dội đến trung tâm não bộ, cảm giác ấm áp này...như thế...anh đang ôm lấy cô vậy!

Về đến nhà là mười rưỡi, thằng Bin ngồi đằng trước đã ngủ quên từ lúc nào làm nửa đoạn đường sau anh phải ôm lấy nó và lái xe bằng một tay. Thằng nhỏ hư hỏng, may đoạn đường cũng vắng, không có tai nạn gì thì nó hứng đủ nhá! Bé thằng em vẫn rất tự nhiên ngủ say, Lam Anh cúi người chào anh

“Cám ơn anh, hôm nay đi chơi thật vui”

Huân không đáp lại, anh cũng không cười nữa, khuôn mặt vui vẻ lúc tối nay đã không còn, cứ nhiên lại lạnh băng như mọi khi. Anh nhìn cô một lúc thật lâu, cho đến khi nụ cười trên môi cô trở nên cứng nhắc và mất tự nhiên, anh mới nói:

“Ngủ ngon!”

Không dây dưa một hai lời, anh chủ động nhấn ga rồi rời khỏi. Nhìn bóng lưng anh khuất dần sau ánh đèn đường, trong cô chọt có chút nuối tiếc. Mở cửa vào nhà, mẹ vẫn chưa về, Lam Anh bế thằng Bin vào phòng đắp chăn cho nó đang hoảng rồi mới an tâm về phòng mình.

Lúc chỉ có một mình, cô không nói dối là hình ảnh của anh lại ngập tràn...Dựa lưng vào cánh cửa phòng, cô ôm thật chặt lấy trái tim không yên phận mà lại đập thình thịch liên hồi! Ừ thì đến năm hào cũng không lãng mạn, ừ thì chỉ do cô hậu đậu nên làm anh phải khổ sở khuyu chân khuyu tay đỡ, ừ thì...khung cảnh không lấy một cái lãng mạn. Cô đã mơ rất nhiều đến nụ hôn đầu thật tuyệt vời ở nơi có pháo hoa nổ rực trời, nơi mọi người chăm chú xem pháo hoa chỉ còn cô và anh ấy trao nhau nụ hôn đầu đầy mơ ước. Cô cũng đã mơ đến những lời thủ thỉ đậm chất sến súa sau nụ hôn đầu trong sáng và đầy ngọt ngào...Cô cũng đã...

Cũng đã...mơ thấy nụ hôn đầu với anh...với Huân!

Thấy chưa, giấc mơ linh nghiệm rồi, nhỏ Hương mà biết thế nào cũng vỗ vai cô đánh thụp mà quạc miệng lên nói: Đấy tao bảo mà, mơ linh lắm...

Khẽ nở nụ cười như cơn gió xuân lạc loài giữa tiết thu đông khô lạnh, ừ thì...cô thấy rất hạnh phúc. Vì...nụ hôn đầu đời đáng giá ngàn vàng cuối cùng cũng đã trao cho đúng chủ nhân.

Không khí tự mình nghĩ với mình bị cắt đứt khi cô nhận ra chiếc áo khoác trên người mình...

“Chết rồi, chưa trả áo cho Huân....@#%&*&^” – Lam Anh vò đầu bứt tai lại nhìn lên đồng hồ đã mười một giờ rồi, ôi sao cô lại đăng trí thế chứ. Đường về ban đêm rất lạnh, không biết anh có bị ốm không!!

~Vội vã lôi em điện thoại ra nhấn vào số máy của anh, nghe đại ca “Tu” truyền đến chục âm thanh giống nhau mà đầu dây vẫn không bắt máy, Lam Anh sốt ruột đến nỗi nghĩ luyên thuyên là anh lạnh quá mà đóng băng ở giữa đường rồi, hay anh bị trúng gió nên bị ngất...

Sự lo lắng càng tăng lên khi gọi đến cuộc thứ ba mà vẫn không có ai bắt máy, bước chân đi đi lại lại trong phòng có thể hằn sâu trên mặt gỗ, cô vừa ôm điện thoại mong nếu anh đúng là bị làm sao ở trên đường thì người hảo tâm sẽ thấy số cô mà gọi lại

Đang định năm phút nữa mà không có tin tức gì, cô sẽ liều mạng phi thân ra ngoài. May thay ý định đó của cô nhanh chóng bị dập tắt khi điện thoại trong tay réo chuông. Mau chóng nhận máy, cô chờ đợi anh lên tiếng mà liền nói một tràng:

“Anh Huân, anh không sao chứ? Anh về nhà chưa? Em sợ ý không trả áo cho anh, em lo anh bị làm sao ở trên đường? Anh không cảm hay ốm gì đúng không ạ? Anh...” – nói đến đây thì giọng cô đã bị lo lắng làm cho nghẹn ứ như sắp khóc

Ở đầu dây nghe cô thả ra một tràng những thứ gì đó mà anh cố nghe cũng không hiểu, nhưng cái giọng mười phần thì đến mười một phần lo lắng của cô khiến anh không nhìn được lại cong môi lên nở nụ cười mà đến chính anh cũng không nhận ra.

“Em vẫn hay nói nhiều như vậy?”

“Dạ?” – nghe giọng nói trầm ấm mang thiên hướng thân thiện và thoải mái như không có chuyện gì xảy ra của anh làm Lam Anh hơi ngỡ ngàng

“Điện thoại rung nên không để ý, tôi về nhà lâu rồi. Còn áo bao giờ gấp thì trả cũng được”

“Thật là anh không sao chứ ạ? Không bị lạnh chứ?” – Lam Anh vội vã hỏi

“Lạnh...vậy nên...tha cho tôi ngủ đi”

“Lạnh” câu trả lời mang đầy khí hàn nhưng sao từ giọng điệu uể oải có phần không nhéo của anh lại tràn đầy hơi ấm như thế? Lam Anh an lòng thì liền thả lỏng mình mà nói:

“Vậy anh ngủ ngon, em không làm phiền anh nữa. Áo em sẽ trả anh ở trường”

Huân mang điện thoại để bên đầu giường, đôi mắt anh khẽ nhắm hờ, nhớ đến cuộc điện thoại lúc đi ăn, đầu anh lại thấy đau nhức. Anh thật sự muốn quên đi, muốn đào thải nó ra khỏi đầu, nhưng sao không thể? Anh không tin vào số mệnh vì trước nay anh luôn nghĩ số mệnh là do con người tạo ra, cứ đổ thừa cho số mệnh chỉ có kẻ hèn nhát không dám đối diện với sự thật. Nhưng nay, nhìn xem, anh có nên học tập một chút hèn nhát không? Vì đã năm lần bảy lượt anh tìm cách thoái thác nhưng cái việc đó cứ đeo bám anh mãi không dứt. Làm sao để anh tiếp tục cầm bút tự vẽ con đường đời của mình đây?

Đầu đó trong căn phòng tĩnh mịch, tiếng nói chuyện điện thoại vang vang nơi không gian yên ắng. Một người với cơ thể cường tráng ẩn hiện sau lớp áo ngủ được làm bằng vải voan mỏng, trên tay anh ta cầm một tập tài liệu mà bức ảnh trên đó...là cô

“Cậu có chắc làm được không?”

“ ... ”

“Đã đến nước này rồi phải lợi dụng lòng tin hiểu không? Cậu phải làm cho cô ta yêu cậu, sau đó mới có thể tiến hành những bước sau!”

“ ... ”

“Đừng khờ khạo thế, Jason. Hãy nhớ mục đích cậu quay về đây là gì!”

Hương vị cà phê - Mờ Nhạt

Thứ 2 – tại học viện Emerald

Học viện Emerald sau một tuần vắng tanh lại đông đúc như mọi khi. Mùi man mát vào buổi sáng sớm không chỉ dành riêng cho không gian tĩnh lặng nữa mà nay đã có vài khoảng mũi hít hà, ánh nắng nhẹ nhàng le lói nơi tán lá không chiếu không cho con đường vắng vẻ nữa mà nay đã có vài cô gái đưa tay đón lấy. Mọi thứ như trở lại một tuần trước đây, không khí xung quanh viện lại tràn ngập những tiếng nói, tiếng cười đùa của sinh viên...

Quay trở lại phòng trọ, không hổ danh học viện được đánh giá là nơi có vệ sinh sạch sẽ nhất. Một tuần mà phòng ốc không bị “thơm” mùi ẩm mốc, chứng tỏ hàng ngày, những bác lao công mang trên mình chiếc áo màu con ong chăm chỉ vẫn ngày ngày qua từng dãy phòng vệ sinh thơm tho sạch sẽ, nên bốn đứa bọn cô mới tha hồ mà hít hà hương cỏ hoa ngập tràn như thế này

Lâu lắm mới gặp lại Thúy và Liên, vì hai người ấy về quê nghỉ nên cô cũng chẳng có cơ hội trà chanh chém bão với bọn chúng. Còn nhỏ Hương xưa nay xởi lởi đi chơi về liền mua quà cho cả phòng, mỗi đứa một chiếc áo phong bầy sắc cầu vòng đủ kiểu.

“Này, một tuần qua có vụ gì hay ho không? Kể tao nghe” – nhỏ Hương kéo cô đi mua đồ uống tiện thể hỏi luôn

Nói đến tuần qua là mặt cô lại đỏ ửng lên, hành động cũng vài phần lúng túng làm thị Hương tinh đời mau chóng bắt thóp mà chưng ra bộ mặt bà la sát: Không kể thì tối nay bị làm tiết canh!

“Á á á...ặc ặc” – vì bị tra tấn bởi những cái nhéo má, hét inh tai, cuối cùng Lam Anh cũng chịu thua mà phun ra cả tuần qua đã có vụ gì với thị. Từ việc anh Kỳ là công tử thực thụ, phim Hàn Quốc ngoài đời thật, rồi mẹ cô và mẹ Kỳ định gán ghép cho hai người, đi chơi cùng Huân với thằng Bin làm kì đà và kết thúc là nụ hôn không lãng mạn giữa anh và cô...Kết quả nghe xong chuyện là y như rằng con mắt sắc nước và mồm miệng như gà mắc thóc thế kia

“Mày...mày không đùa tao đấy chứ Chè Lam?” – con mắt vẫn mắt đứng tròn, mồm rớt xuống bàn, tay bóp méo cả lon cam ép

“Mày cứ nghĩ là đùa đi” – Lam Anh đầu hàng trước thái độ không tin vào câu chuyện thiên ký sử của con mắt

“Này, Chè Lam ơi, mày đúng số đào hoa đa tình mà, tao nể mày v.ã.i ấy” – Hương như lấp hỏa tiễn vào mông bay vọt sang bên cô ôm lấy cánh tay – “Mày sức thứ gì lên người mà để cho hai ánh sao rực rỡ nhất muốn mày vậy? Một bên là hoàng tử, một bên là thái tử, ôi chọn ai?” – con Hương giờ hai lòng bàn tay một úp một mở, miệng liên hồi lựa chọn như thể đang làm bà xem bói thứ thiệt

“Mày thôi đi” – cô đẩy nhỏ sang một bên – “Mày không thấy tao tiến thoái lưỡng nan à?”

“Tiến cái ****, trả lời tao đi, sắp tới diễn ra kỳ thi GB đấy, mày cổ vũ cho ai?”

“Thi GB?” – cô nheo mày nhìn nhỏ

“Ừ, thứ năm tuần này này. Nghe nói thi hoành tráng lắm. Tao nhất quyết sẽ đi xem anh Huân...ôi thái tử của em” – con Hương nắm tay mất mớ màng như nai vàng ngơ ngác

Lam Anh nhếch môi trước vẻ mặt khoa trương của con bạn không quan tâm đến Huân là ai, cứ thấy trai đẹp là y như rằng xấn xỏ. Đang định gõ vào đầu nhỏ một cái cho tỉnh mộng thì đằng sau truyền đến một giọng nói nam tính đầy quyến rũ

“Em đi xem Huân sao? Không ngờ em cũng thích cậu ấy đấy”

Cả cô và Hương đều nhú mày nhìn nhau rồi nhất loạt quay ra đằng sau. Cái người sở hữu giọng nói nam tính ấy không ai khác chính là anh chàng bạn thân chí cốt của Trần Huân – Hải Đăng với đôi mắt một mí Hàn Quốc cùng mái tóc nhuộm mang phong cách Taylor Lautner nay đã thay bằng màu đen giản dị và không chuốt keo.

Đang đang bỏ lửng ánh mắt nơi cửa kính, thấy Hương quay lại thì liền nghiêng đầu nhìn nhỏ, tay vẫn ngoáy ngoáy cốc trà nóng bốc khói – “Đi xem anh đi”

“Hơ, đồ biến thái, không bao giờ nhá” – Hương cư nhiên nhận ra kẻ thù không đội trời chung liền vênh mặt hất hàm từ chối thẳng thừng

“Nói thật đấy, đi xem anh đi, chiều mai anh thi rồi”

“Đã nói là không mà!” – Hương có vẻ mất kiên nhẫn

“Nhà truyền thống”

“Anh bị điên à, tôi không đi. Đồ xấu bụng như anh sao có thể làm GB được chứ. Lam Anh về thôi!” – Hương mất kiểm chế liền bực tức ra mặt rồi vội vã kéo cánh tay của Lam Anh rồi đi

“Chúc...chúc anh thi tốt” – cô không hiểu chuyện gì giữa hai người này, nhưng vì Hương lời xềnh xệch đi nên cô chỉ có thể vội vã gửi lời chúc tới anh ấy. Dù gì anh ấy cũng đã hợp tác với Huân giúp cô minh oan lần trước, cũng nên nể nang một chút!

Đặng nhìn nhỏ Hương máu xông lên não mà dậm chân heo bước ra khỏi phòng nước thì đôi môi khê nhếch lên nụ cười nửa quỵên rũ. Không hiểu sao, anh cứ luôn thấy cô bạn đó rất giống vị trà mà anh đang uống. Rất chất, rất đẳng nhưng khi đã có thời gian ngắm rồi thì lại thật tuyệt vời!

“Hôm nay Đặng thi thế nào hả Thúy?” – Hương sau một hồi ngại ngần cuối cùng cũng rón rén ra chỗ Thúy hỏi han

Thúy đang đọc đến khúc H trong truyện tự nhiên bị mắc ra cắt ngang thì khê nhúu mày. Nhìn nó mắt mở to mong chờ, hai tay chống trên đầu gối hơi tí lại đan vào nhau, cả người nhỏ toát ra vẻ khẩn trương mong ngóng câu trả lời từ phía cô. Thúy ban đầu định nói thật nhưng vì thái độ của Hương thì lại đổi ý, ngay lập tức làm ra vẻ mặt ỉu xiu:

“Haizz, tao muốn ông Đặng làm GB hơn. Học ông ấy vừa vui vừa dễ hiểu, lại còn đẹp trai nữa. Tiếc thay!” – Thúy lắc đầu nguây nguây

“Có nghĩa là...anh ta trượt...rồi hả?” – Hương nuốt nước bọt vẻ không tin hỏi lại

“Ừ, mà tao thấy ông ấy thi chả tập trung gì cả, tí tí lại quay xuống ngóng ngóng cái gì đấy. Mà lúc đầu đến, Chè Lam còn bị ông ấy kéo đi hỏi han đủ kiểu. Chả hiểu hỏi gì?” – vụ này là sự thật

Hương bậm môi chả nói gì liền quay về giường mình. Nhỏ đắp chăn trùm kín mặt, chút chút lại dùng răng cắn rách cả đồng da nẻ. Chả là nhỏ vẫn nhớ về mặt nài nỉ của anh ta hôm ở nhà nước, rồi không hiểu hấn tra đâu ra số điện thoại của nhỏ để nhắn tin với nội dung mang đầy vẻ dọa nạt: Em không đến, anh trượt là tại em – Đặng GB/

Thế đấy, giờ hấn ta trượt thật. Cũng đáng đời! Là tại hấn không học hành cẩn thận, đừng có đổ lên đầu người vô tội như Hương ta đây. Trăm lần, ngàn vạn lần nhỏ cũng không bứt rứt...Cấu chặt tay vào mép chần, khốn thật, sao trong lòng cứ thấy....bứt rứt không yên thế này? Không, chắc chắn không khó chịu! Trùm chầm nhắm mắt tính đánh một giấc thì mở khó chịu lại lần nữa trời dậy trong lòng khi Liên rapper bật cửa vào nói:

“Mạ cái thằng cha mới dạy chán như s.h.i.t làm mất công anh đây dậy từ sớm đi ngồi nghe biết thế ở nhà ngủ luôn cho rồi”

“Mày nói dài không nghỉ thế, mắt hơi chết đấy ai cứu?” – Thúy mặt lạnh băng đưa mắt lên nhìn Liên rapper bắn như hát rap

“Nhớ ngày trước ông Đặng dạy dễ hiểu bao nhiêu giờ cái thằng cha mặt mụn lỗ mũi như hai quả pháo mắt ti hí như lươn tai thì điếc dạy chán v.ã.i cả ra”

Rầm

Không chịu được hai đứa trong phòng nói chuyện với nhau, Hương bực dọc mang theo bức bối trong lòng ra khỏi cửa làm hai người đằng sau đều mắt tròn mắt dẹt không hiểu chuyện gì xảy ra với nhỏ?!

“Chả hiểu Chè Lam đi đâu mà giờ vẫn chưa về phòng, khốn thật” – Hương vừa đi bộ vừa lèm bèm tức giận một mình, vì gió lạnh nên hai tay hơi chút lại xoa xoa bả vai co dúm.

“Ồ Hương, sao mày lại đi ra đây, không lạnh à?” – Lam Anh đang đi cùng Đặng và Huân về kí túc thấy Hương thì vội chạy đến. Nhìn nhỏ khoác mỗi chiếc áo mỏng trên người giữa tiết thu đông khô lạnh này, cô lo lắng liền tiến đến hỏi han.

Hương ngó ra đằng sau thấy Huân rồi bên cạnh là cái tên trời đánh chết dẫm ngu độn có mỗi kì thi dễ như ăn cháo mà không vượt qua, hại cô áy náy cả buổi. Về phần Đặng thấy cô thì liền nở nụ cười, ngay lập tức lên tiếng:

“Sao giờ em mới đến, anh thi xong từ lâu rồi mà!”

“Anh bị làm sao mà thi cũng không qua? Đúng là không hiểu sao anh có thể làm GB được nữa. Mà đã làm rồi thì cố mà duy trì chứ? Tại sao dễ như thế mà không đậu”

Nhìn Hương bức bối nói ra một tràng, về phần Đặng thì mở to mắt không hiểu còn cô và Huân hiểu chuyện thì liền nhanh chóng tránh sang một bên nhường đường cho đôi bạn trẻ giải quyết vấn đề cá nhân.

Ngực phập phồng vì hơi thở gấp gáp, gió lạnh càng làm cho cơ thể thêm nóng ran, Hương bậm lợi nghiêng rằng dùng ánh mắt trì chiết Đăng không ngừng. Anh ta là cố ý để cô ấy náy đến chết đây mà! Ngược lại Đăng thấy Hương như vậy thì liền thích thú, vớ vẩn thay anh thi qua mới đau đầu. Không hiểu cô ấy lòi đầu ra thông tin anh bị trượt mà đến đây đây nghiêng anh thế này, nhưng giờ sự thật là nếu cô ấy biết anh thi đậu và vẫn tiếp tục làm GB, chắc chắn shock mà chết mất. Mím chặt môi để không cười lớn, Đăng nhẹ tiến đến bên Hương cũng kết hợp cởi chiếc áo vest màu đen tượng trưng cho thành viên GB ra khoác lên người Hương.

“Biết làm sao bây giờ, anh thi trượt mất rồi” – Đăng ra vẻ buồn buồn, mắt đánh đi nơi khác

“Cái đồ...” – Hương lần nữa chắc chắn anh ta thi trượt thì mọi bực tức nay hóa thành nhân tố cho sự bứt rứt muôn phần – “Anh...cái đồ...”

Ức đến phát khóc, nước mắt từ khóe mắt rút cạn hơi ẩm còn đọng lại trong nhỏ. Vừa tức, vừa giận, Hương đem tiếng lòng hòa cùng nước mắt phát ra thành lời – “Anh định hại tôi ấy náy đến chết sao? Là tôi không đi nên anh cố chĩnh tôi đúng không? Anh ăn phải cái gì mà thường ngày giỏi lắm hôm đó lại không tập trung thi chứ?” – Hương nức nở dùng tay quệt nước mắt

Đăng nhìn nhỏ khóc, nước mắt nhoe nhoet hết khuôn mặt xinh xắn thì lòng dấy lên sự thương xót, nhưng trên hết anh lại cảm thấy buồn cười xen chút ảm áp. Nhìn nhỏ lo lắng đến nỗi bản chất sư tử Hà Đông cũng bay biến mất, chỉ còn lại nơi đây một người cũng có yếu mềm, cũng có chút gì gọi là nhẹ nhàng của con gái. Khuôn miệng đẹp khê nhẹ mở một nụ cười, anh nhất quyết sẽ làm cho cô ấy lo lắng và thương cảm cho anh không thôi mới được:

“Đúng thật là vì em mà anh trượt thẳng căng rồi, nên áo GB này em giữ coi như làm kỉ niệm nhé. Haizz...mấy ngày sau được nghỉ, anh lại về nhà để tránh shock tinh thần đây. Em biết đấy, cũng có chút mất mặt...” – Đăng cười với Hương – “Về đi, lạnh lắm” – nói rồi bước qua nhỏ không nói lời nào.

Hương nhìn bóng lưng anh từ từ xa dần! Chiếc áo trắng sơ mi được sơ vin gọn gàng trong quần kaki đen và cổ định bởi chiếc thắt lưng da đồng màu, giày tây đen bóng, bộ dạng chĩnh tề này của anh ta...không làm GB thật phí. Lại nhìn vào chiếc áo vest đen, trên ngực còn nguyên biển tên “Dang Nguyen Hai Tran – Real Estate (GB)” trong lòng Hương lại nhói lên một cái đau đớn như có kim chích...

Anh ta đúng là ngọc mà!

“Không hiểu Hương moi đầu ra tin anh Đăng bị trượt, ôi chết cười mất. Chắc lại bọn ở phòng hù nó đây mà” – Lam Anh vừa đi vừa ôm bụng cười nắc nẻ – “Mà thứ năm này anh thi rồi, anh ôn gì chưa?”

“Tạm tạm rồi” – Huân cũng mỉm cười theo sự vui vẻ của cô

Hai người rảo bộ một chút thì đã ở công kí túc nữ, sau vài câu chào tạm biệt, Huân định quay người bước đi thì bị tiếng Lam Anh gọi với lại:

“Anh Huân chờ chút, em lấy áo trả anh”

Cô liền một mạch phi thân vào sau cánh cổng lớn, một lúc thì quay ra với chiếc túi bên trong đựng áo của anh mà cô đã giặt ủi thơm tho.

“Cám ơn anh nhé, em giặt cẩn thận rồi. Hihi” – Lam Anh nhe răng cười tươi, hai tay nắm lấy túi áo cũng đưa ra trước anh.

Huân nhìn cô cười vui vẻ thì như bị lây truyền, đôi môi anh cũng bắt giắc nở nụ cười tươi. Cô gái này, chỉ vì chiếc áo được giặt thơm mà cũng cười được đến mức này sao? Anh vươn tay nhận lấy chiếc túi trong tay Lam Anh, từ miệng túi phả vào mũi anh mùi hương nước xả vải thơm ngát làm đầu óc bần bĩu cũng mau chóng thoải mái.

“Em sẽ đi xem nên anh cố gắng nhé” – Lam Anh lè lưỡi trêu anh rồi nhanh chóng quay người về kí túc.

Đôi mắt một mực nhìn theo bóng Lam Anh dần khuất, Huân thầm hỏi:

Có chắc là em sẽ đến không?

“Lam Anh, lâu lắm mới gặp em” – Kỳ đứng ngay sau Lam Anh đang mua bánh làm cô giật mình mà quay người lại

“Ôi anh Kỳ, lâu lắm mới gặp anh”

“Em khỏe không?”

“Em khỏe, anh thế nào? Em gọi điện hỏi anh xem anh thi hôm nào nhưng hình như anh đóng máy” – Lam Anh có đôi chút khấn trương nhìn Kỳ - “Anh bị bệnh à?”

“Không” – Kỳ cười – “Anh có chút việc bận nên không mở máy thôi. Hôm nay anh thi, chút nữa vào giờ rồi” – anh ấy mỉm cười nhẹ.

“Ôi, hôm nay anh thi sao?” – nghĩ ngợi một lúc – “Vây trùng với...” – lúc này giọng cô đã hạ xuống một tông, đôi mắt cũng đã hiện lên nét khó xử cùng lo lắng chuyện sắp diễn ra.

“Gì hả em?” – Kỳ không nghe rõ Lam Anh lí nhí gì thì hỏi lại

“À...không ạ”

“Em đi xem anh vào chiều nay chứ?”

“Chiều nay em...”

Chưa kịp nói hết câu thì đôi phụ nữ trung niên ở cửa phòng ăn đã làm cô cứng họng. Hai người họ chẳng ai khác chính là mẹ Thu và quý cô Duyên mẹ của Kỳ, họ rất vui vẻ khoác tay nhau trò chuyện, khi nhìn thấy Kỳ và Lam Anh đứng đó thì liền gọi với:

“Hai con đều ở đây cả à? Thật may, mẹ với cô Thu đang định kiếm chỗ nghỉ chân” – cô Duyên cất giọng thanh thanh lên

“Cháu chào cô” – Lam Anh vội cúi người – “Mẹ...”

“Chiều nay Lam Anh có xem anh Kỳ thi không cháu? Cô mong cháu đến lắm” – lại kiểu nói dào trước đón sau đưa cô vào tròng đó.

“Dạ...”

“Tất nhiên là phải đến xem rồi chứ, Lam Anh nhỉ?” – mẹ là người chốt hạ túm cô vào lưới quảng cá.

Nhìn hai người vui vẻ cười nói, lại sang Kỳ hiền lành thuận theo cảm xúc của hai mẹ mà đối đáp, tâm can cô nóng lạnh liên hồi. Cô đã nói với Huân sẽ đi cổ vũ anh ấy thi, trở trêu thay hai người thi cùng ngày thế này, cô biết phải làm sao? Rùng mình nghĩ lại câu chuyện phim Hàn Quốc mà trước đây cô gặp phải, lần này lại vướng vào tương tự...Thật đúng là, sao lại khổ thế này cơ chứ!

Vậy là, Lam Anh phải lăm lét lời điện thoại ra nhắn tin cho Hương hôm nay đi xem Huân một mình, rồi ngay lập tức quay lại nói cười với hai vị phụ huynh một lòng một dạ gắn ghép cô với Kỳ. Kỳ hôm nay cũng không một trăm phần trăm chăm chút cô như dạo trước, anh dường như tập trung hoàn toàn vào đưa đẩy câu chuyện với mẹ cô và mẹ anh ấy, còn với cô chỉ thỉnh thoảng quay ra cười một cái khi chạm phải ánh mắt nhìn có chút khó hiểu của cô. Có lẽ anh ấy hiểu được cô cũng rất khó xử nên làm như vậy...!

~Đúng là con của viện trưởng có khác, ngoài đám nữ sinh như ruồi bâu kiến bâu thì phụ huynh đến xem cũng không ít, ngoài ra không thể thiếu đại boss “viện trưởng” cũng đích thân hạ bộ xuống đây để xem quý tử thi. Cô và hai mẹ được anh đưa đến ngồi hàng ghế VIP cùng với viện trưởng, nhìn sinh viên xung quanh bắn tia lửa tia điện vào sau lưng, mồ hôi lạnh không hiểu ở đâu cứ túa ra như tắm. Khẽ liếc nhìn hàng sau, Lam Anh nhanh chóng thu hồi ánh mắt khi nhìn thấy đôi đồng tử mang hình lựu đạn đang sẵn sàng hạ gục cô bất cứ lúc nào của bạn béo.

“Cháu là Nguyễn Lam Anh à? Kỳ cũng hay kể về cháu lắm” – viện trưởng đột nhiên lên tiếng làm mờ hồi sau lưng nay đã thấm ướt đầm áo.

“Dạ, vâng” – Lam Anh gãi gãi đầu cười gượng, còn bên trong cô đã chết từ lúc nào. Không những ngồi ghế VIP, được Kỳ đối xử đặc biệt lại còn được viện trưởng đích thân hỏi han...không biết tương lai mù mịt nào sẽ bám lấy cô nữa đây?

Ánh đèn tắt khi GB lên bục! Trong bộ đồng phục GB sang trọng, biển tên phản chiếu ánh sáng từ đèn flash lóe sáng, Kỳ nhẹ đeo chiếc kính cận của anh ấy lên, tay tiện chỉnh lại củ ấu ca-vat cho ngay ngắn, anh ấy dường như đã sẵn sàng một trăm phần trăm cho cuộc thi.

Từng người, từng người lên một đối đầu với anh ấy. Kỳ của lúc này phong độ, điềm đạm và lạnh lùng một cách không bình thường. Ánh mắt anh ấy nhìn đối thủ không ôn nhu dịu dàng như ở ngoài mà thay vào đó là cái nhìn sắc bén lạnh ngắt, cảm giác như ngay lập tức nuốt đối thủ vào bụng. Mười người thì phải đến chín người bị ánh mắt của anh ấy phân tán tư tưởng, có thí sinh còn lộ rõ sự e sợ khi mồ hôi từ trán không ngừng túa ra, trả lời lắp bắp và trượt ngay khi vào câu hỏi thứ hai.

Mẹ cứ xuýt xoa khen Kỳ quá tài năng, cô Duyên cùng viện trưởng thì tự hào lắm, còn đám nữ sinh xung quanh hò hét khản cổ mỗi khi anh ấy đánh bại một đối thủ. Không thể phủ nhận cô bị sự điềm tĩnh của Kỳ hút vào đến nỗi trong khoảnh khắc vô tình quên mất mình đã lỡ hẹn với Huân. Từ câu khó đến câu dễ anh ấy nhiều nhất chỉ mất hai phút để suy nghĩ câu trả lời. Sự nhanh trí cộng hưởng cùng bản lĩnh ngút trời làm cuộc thi diễn ra khá mau chóng, không giống như cuộc thi của Đăng lần trước, cũng không có gay cấn vì chắc chắn rằng Kỳ còn chừa thêm lưu luyến mặt đối thủ.

Không biết, bên ngoài thương trường, đối thủ của anh ấy phải khiếp đảm thế nào khi anh ấy lật bài?!

Sự tĩnh khi máy điện thoại trong túi áo rung lên, Lam Anh vội rút ra xem thì là tin nhắn của Hương:

Mày không qua đây đi, Huân đang bị tay Vũ qua mặt rồi này!

Hốt hoảng! Lam Anh đứng tròng khi đọc tin nhắn của Hương! Anh ấy rất giỏi, không thể bị ai qua mặt được. Nghĩ vậy, Lam Anh liền nhắn lại một tin cho Hương:

Mày bị điên à, sao có thể thế được?!

Ngay sau đó màn hình từ điện thoại cô sáng lên báo tin nhắn đến của Hương:

Tao không biết, đến nửa cuộc thi thì anh ấy bị làm sao ấy, chả tập trung gì cả!

Cảm giác thấy tình hình từ bên đó không ổn, chắc chắn có chuyện gì với anh ấy. Huân thường ngày là tảng băng di động, sự điềm đạm bình tĩnh của anh ấy bộc phát mọi lúc mọi nơi. Chưa bao giờ Lam Anh thấy bộ mặt e dè của anh trước bất kì khó khăn nào, sao lần này...?! Hay anh ấy ốm?

~ ♪ ♪

~Không thể tin được lời Hương, Lam Anh giả đi vệ sinh rồi vội chuồn ra ngoài. Dùng tốc độ tên lửa chạy thật nhanh đến nhà thể thao nay được trưng dụng làm sân thi GB, cũng phải mất mười phút nếu chạy còn đi bộ là hai mươi phút, trời rõ ràng là lạnh nhưng sao trong cô lại nóng hừng hực. Cầm mặt cầm mũi chạy thực mạng đến nơi thi của anh, cô chợt bản thần khi thấy sinh viên nườm nượp kéo ra ngoài, miệng họ không ngớt bàn tán chuyện gì đó!

Linh cảm không tốt đã chiếm trọn lấy cô, cổ trắn an hơi thở gấp gáp, Lam Anh từng bước đi vào trong. Hương từ xa thấy cô thì lo lắng mà kéo tay cô nói, giọng nhỏ mang muôn phần khẩn trương:

“Mày ơi, anh Huân bỏ thi rồi, chẳng hiểu sao nữa, mặt mũi anh ấy sợ lắm! Như đâm lê ấy”

“Cái gì? Bỏ thi?” – Lam Anh nghe không tin vào tai mình mà hét lớn hỏi lại – “Giờ anh ấy đâu?”

“Đi được một lúc rồi, anh ấy đi vòng đằng sau nên tao chả biết anh ấy về hướng nào nữa” – Hương lo lắng đến nỗi xoắn xuýt cả đôi tay.

Nhú chặt mày, Lam Anh bỏ lại Hương đứng đó một mình vội lao đi tìm anh. Phía sau cánh gà không có, chạy một quãng xa xa cũng không thấy anh đâu. Nhìn quanh vụn vặt, anh dường như đã bốc hơi hoàn toàn. Cô vội vàng nhấn số của anh, coi như một tia hy vọng anh sẽ bắt máy để cho lòng cô bớt nôn nao. Nhưng rồi “Thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được...”. Lo lắng, hốt hoảng, sợ hãi...tất cả cảm xúc của cô như máy xay sinh tố trộn lẫn vào nhau, mòng mòng đến nỗi làm trái tim thất lại, hơi thở bị bóp nghẹt không thông. Xung quanh cô giờ này chỉ còn lại những lời bàn tán xung quang anh:

- Tại sao anh ấy lại bỏ thi nhỉ? - Ủi hôm nay phong độ của anh ấy bị làm sao ấy! – Thật là...không hiểu có chuyện gì? - Tao thấy anh ấy gấp gáp lắm, lúc đi hai tay còn nắm chặt thành nắm đấm như thế này này!

Anh Huân, chuyện gì xảy ra với anh vậy?

Cô bị mẹ mắng vì bỏ đi không lý do, dù Kỳ và cô Duyên đã đứng ra giải vây nhưng những lời trì chiết của mẹ vẫn còn vang vọng cho đến tận cửa chính. Tiễn mọi người về, lúc này Kỳ mới xem xét lại thái độ và cảm xúc của cô để rồi lên tiếng hỏi:

“Em có chuyện gì sao?”

“Em...” – Lam Anh lo lắng đến muốn khóc nhưng cô cố nhịn để không nước mắt trước mặt Kỳ - “...có một số chuyện. Em xin lỗi vì đã bỏ lỡ anh thi” – Lam Anh vội cúi đầu xin lỗi, để mái tóc dài xòa xuống che đi khuôn mặt mang muôn nỗi lo lắng.

“Không sao, thực tế là em vẫn đến xem anh mà” – Kỳ nhẹ nhàng an ủi cô

“Em thực xin lỗi nhưng giờ...em thật sự rất khó chịu trong lòng...em xin phép được về trước”

Để tránh khóc lóc này nọ, Lam Anh chủ động chào Kỳ rồi xoay người bước đi. Nhưng chưa đi được bước nào thì cánh tay cô đã bị anh giữ lại:

“Có chuyện gì, nói với anh không được sao? Anh nghĩ anh có thể giúp được em”

“Em...” – sự nhần nhịn đã đến giới hạn, nước mắt nóng ầm trước đó bị kìm nén nay cũng đã tuôn rơi. Lam Anh thút thút trước mặt Kỳ, đem bao nỗi lo lắng sầu muộn cùng nước mắt rơi lã chã xuống mặt đường xi-măng, làm hiện lên ở đó những vệt tròn nhỏ không đều nhau.

“Đừng khóc, nói anh nghe có chuyện gì” – Kỳ nhẹ dùng bàn tay to lớn của mình lau đi nước mắt nơi khóe mắt cô, giọng nói mang xót xa hướng đến cô vỗ về. Anh cũng đưa cô đến ghế nghỉ gần đó, chờ cô khóc hết để lắng nghe.

“Anh Huân...anh ấy bỏ thi. Không hiểu có chuyện gì xảy ra với anh ấy nữa. Em thật sự rất lo lắng”

“Huân?” – đôi lông mày của anh không hện mà dính chặt với nhau – “Em quen cậu ấy?”

“Chuyện rất dài, nhưng đúng là em có quen anh ấy. Anh ấy đã giúp em rất nhiều việc, anh ấy rất tốt với em. Giờ không biết anh ấy xảy ra chuyện gì, em thật sự rất lo lắng” – Lam Anh ôm lấy khuôn mặt lã chã nước mắt nức nở nói.

“Cậu ấy bỏ thi sao?” – Kỳ khẽ lẩm nhẩm – “Để anh gọi thử cho đại diện tổ chức bên đấy”

Cuộc điện thoại của Kỳ kéo dài năm, bảy phút. Ngoài “vâng”, “ạ”, “vậy sao”, anh ấy không trả lời thêm gì. Cụp máy, Kỳ khẽ thở dài, ánh mắt anh kéo dài thật xa nơi con đường trước mắt, tận sâu đáy mắt có chút phiền muộn:

“Bên tổ chức nói, đến giữa cuộc thi thì Huân nhận được một cuộc điện thoại, sau đó phong độ liền sa sút. Chữ bản thân họ cũng không hiểu chuyện gì xảy ra”

Sự giúp đỡ của Kỳ vô tình làm tăng thêm ngàn lần lo lắng trong lòng Lam Anh. Cảm giác bất lực trời dẫy khiến dạ dày của cô cuộn lên một hồi làm trong người cảm thấy nôn nao muôn phần. Kỳ thấy mặt cô tái xanh, đôi mắt lơ lơ mệt mỏi vì khóc, tay đỡ lấy trán giờ đã trắng xanh hiện rõ; anh vịn lần vội vã đưa cô về kí túc, trước khi đi không quên dặn dò cô:

“Em nghỉ cho khỏe, đừng lo nghĩ nhiều. Huân từ trước đến nay chưa bao giờ làm việc gì mà không có lý do. Anh sẽ quay lại tìm em sau!”

Đã một tuần trôi qua, động tĩnh về anh cũng chỉ là con số không. Mà đâu có dừng ở đó, chẳng hiểu sao đám bạn cùng phòng của anh cũng bốc hơi theo, điều đó khiến sự lo lắng trong cô dâng lên đến nỗi ngày ngày chờ đợi thần ngời đợi anh ở ghế nghỉ gần kí túc nam. Lúc này cô chỉ mong cơn gió lạnh của chớm đông sẽ rủ lòng thương mà mang anh về, đặt nhẹ bàn tay lạnh lên trái tim đòi hỏi vỗ về, xin anh hãy sớm về...

Lam Anh nhìn về khung cảnh phía trước, lại nhớ đến cuộc nói chuyện mới đây với Kỳ, kết quả là cuối cùng cô cũng mạnh dạn thú nhận trái tim mình.

Hương vị cà phê - Mờ Nhặt

“Từ trước đến nay không ai biết đến nhà của Huân ở đâu, có mỗi mấy đứa cùng phòng cậu ấy nhưng...” – Kỳ dừng lời quay sang nhìn cô mấy ngày nay đều ỉu xìu mệt mỏi – “Em và Huân thân đến nỗi khiến tâm trạng tồi tệ vậy sao?”

Lam Anh kéo mình ra khỏi đám u mê trong đầu, cô chậm chậm hướng mắt lên nhìn đôi đồng tử màu nâu đậm của Kỳ rồi lại vội vã thu về khi thấy anh ấy nhìn cô không rời. Cô biết rằng Kỳ có tình cảm với mình, hơn thế, gia đình cô và gia đình Kỳ cực thân cận, bởi vậy trước nay cô vẫn giấu vì không muốn làm tổn thương anh ấy. Nhưng lần đó, cô đã bất cẩn đánh rơi cảm xúc cất giấu trong lòng bàn tay, chẳng may lộ diện chúng trước mắt anh ấy...nếu giờ chối bỏ, thì đúng là lời nói dối ngàn năm không gột rửa được. Cô không muốn anh ấy phải đợi chờ trong vô vọng, cũng không muốn anh ấy mang thêm niềm tin gì từ phía cô, vì sự thật là cô có gốc rễ nào thì sự chung thủy cũng không thể bị nhiễm ngu ngơ. Cô đã hướng đến đâu thì sẽ luôn theo hướng đó, nhiều lúc tính cách đó khiến cô khó xử rất nhiều. Đặc biệt là trong tình cảnh này!

“Anh Kỳ, em thật sự xin lỗi” – Lam Anh đưa đôi mắt mệt mỏi của mình lên đặt lên phần chóp mũi cao cao của Kỳ, là cô không dám đối diện trực tiếp với ánh mắt ấy một lần nữa.

“Vậy là...hai đứa đã qua lại rồi sao?” – Kỳ mang xót xa ném ra ngoài cùng tiếng thở dài.

“Cũng không hẳn là như vậy” – Lam Anh nghiêng đầu nở nụ cười khổ nhìn xuống mình phản chiếu qua thành cốc thủy tinh.

“...”

“Có lẽ, chỉ có em đa tình thôi anh ạ”

“Vậy có nghĩa là em đơn phương thích cậu ấy?” – giọng Kỳ có vẻ bình ổn nhưng tâm can anh thì khó chịu khôn cùng – “Hai bạn em quen nhau từ bao giờ?”

Gặp nhau sao? Đường như đoạn phim quá khứ đang nô nức ủa về trong bộ não bé nhỏ của cô. Từ lúc cô hát ca phê vào anh ở Birmingham, rồi lần nữa ở giữa sân trường, cuối cùng là bị anh từ mặt ở Golden Bell. Nghĩ sao thấy hài hước, vì sự trùng hợp như có sắp đặt ấy đã khiến cô ngày đêm nhớ đến anh. Con người lấy biểu cảm làm của hiếm, lấy nụ cười làm vũ khí đặc biệt và đôi mắt làm bom hủy diệt, nhưng sao anh vẫn ngày ngày hiện hữu trước cô như không khí hít thở. Cô không hiểu cô và anh thân nhau từ lúc nào, có lẽ là bắt đầu khi anh chấp nhận dạy cô học. Trời ạ! Đây là lần đầu tiên cô thấy có một ông thầy ác ôn như anh. Trong thời gian học anh, cô chỉ lo bị đau dạ dày vì cứ ăn xong là lại chạy thực mạng đi học, không thì lại vì tấm muện nên ăn vội ăn vàng để đến chỗ anh đúng giờ. Nhưng nghĩ lại, tuy anh có ác ôn thật đấy, anh chả bao giờ kiên nhẫn thật đấy nhưng đâu đó anh vẫn luôn động viên cô bằng những câu buột mồm không đầu. Không biết anh cố tình anh vô tình nhỉ?

Nghĩ đến đây đôi môi Lam Anh tự nhiên vẽ lên một nụ cười sau mấy ngày dài đặng đặng. Kỷ niệm với anh như khí Heli dạng nhẹ ép buộc đôi môi cô phải nở nụ cười. Chạm nhẹ lên đó, nụ hôn ấy...không...phải là “va chạm” đó, không biết anh có nhớ không?

“Lam Anh” – Kỳ thấy cô hơi chút lại nhoeo miệng cười, mặt thì ngơ ngẩn thì nhú mày gọi.

“Dạ...” – Lam Anh giật mình kéo cơ thể ra khỏi mộng tưởng.

“Có vẻ kỷ niệm với cậu ấy rất thú vị” – Kỳ quay người đối diện với quầy bar, tay lắc lắc ly cocktail giờ đắng ngắt một mùi.

“Em thật sự xin lỗi...em...”

“Lam Anh à, thời gian còn rất dài. Anh tin đến một ngày em sẽ hiểu và tiếp nhận anh!” – Kỳ nhẹ quay mặt hướng đến Lam Anh. Anh ấy cười! Lâu lắm rồi Lam Anh mới được nhìn thấy chiếc răng khểnh đón rung tim nữ nhân của anh ấy.

Đạo này Kỳ không còn nói nhiều và vui vẻ như ngày trước. Anh ấy điềm đạm hơn, ít nói hơn nhưng sự quan tâm với cô thì vẫn đong đầy như ngày nào. Lam Anh có chút bất ngờ trước tuyên bố của anh nhưng rồi lại vì nụ cười chứng minh “lâu lắm” đó của anh ấy làm cô không nở phản bác.

Thời gian còn rất dài!

Cô đã ngồi đây cả ngày, cũng không biết bao nhiêu tiếng nhưng chắc cũng phải hai phần ba ngày rồi vì giờ mộng của cô ẽ như và không còn cảm giác. Nhìn lên bầu trời đã nhá nhem tối, ánh sáng bị mây đen kéo đến che đi phân nửa, lại một ngày nữa anh không xuất hiện. Không phải anh viên vào việc trượt GB mà bùng luôn ở nhà đó chứ? Cũng một tuần rồi, anh đi đâu vậy?

Lam Anh ném ánh nhìn nuối tiếc nơi kí túc xá nam cách đó một quãng rồi chủ động mang bàn tọa tảng đá lết khỏi vị trí. Cầm mặt xuống đường, Lam Anh mệt mỏi nắm lấy bả vai mà xoa nắn, cô thật sự vừa mệt vừa đói, đúng là chết vì trai thật đáng mỉa mai...Nhưng rồi bước chân của cô chợt dừng lại khi đối diện với mắt cô bỗng xuất hiện đôi giày tây có vương chút bụi cát. Không hiểu cô gây tội gì với người đó mà anh (hay ông) ta lại chắn đường cô như vậy?! Mệt mỏi đưa mắt từ từ nhích dần lên trên, Lam Anh lơ lơ nhận dạng người đối diện. Chân người đó khá dài lơ lơ nơi quần âu may vừa vặn, thắt lưng đơn giản nhưng sang trọng với mặt vuông màu vàng trắng lấp lánh. Lên chút nữa, hai tay người đó để buông thông, tay áo sơ mi được xắn đến khuỷu. Nam nhân đối diện mặc áo sơ mi đen, ca-vat cũng đen nốt nhưng giờ nó lệch lạc đến mức chả ra hình dáng gì nữa. Nhìn thấy kiểu cách ấy, cô bất giác nghĩ đến Huân...anh ấy cũng hay hành hạ cái ca-vat như vậy! Thật không tốt nha.

Tâm tình có chút vui vẻ khi nhớ đến vẻ mặt thờ ơ của anh thật hợp với ca-vat lệch lạc, Lam Anh nhanh chóng nhìn lên trên nhận mặt kẻ ngáng đường. Nhưng ngay lúc này thôi, cô ước cô sẽ di chuyển ánh mắt chậm một chút vì...cái kẻ ngáng đường có khuôn mặt trùng khớp một trăm phần trăm với kẻ cô vừa nghĩ đến...không chệch đến một mi-li-met. Đôi mắt cô đứng trông nhìn khuôn mặt cả tuần qua không xuất hiện, giờ lại ngạo nghễ chắn đường cô như thế này. Tóc anh dài ra trông thấy, râu cũng có vẻ một tuần không được chải động ngang nhiên án ngữ trên khuôn mặt điển trai. Đôi mắt lạnh nay mang thêm vài phần u ám phiền muộn, bóng mắt hiện quầng thâm...nhìn tổng thể Lam Anh chợt giật mình khi kĩ càng ra thì mấy miếng thịt trên mặt anh đã không cánh bay đâu mất tiêu. Cả tuần qua đã có chuyện gì với anh mà khiến anh bệ rạc như thế này?

“Huân” – Lam Anh lo lắng đến nỗi quên luôn cả cái vai đau nhức và đôi chân tê mỏi, thật nhanh tiến đến trước anh, đôi tay cũng không kiêng nể đưa lên đôi má mất thịt hơi hõm – “Đã có chuyện gì xảy ra mà anh gầy như vậy?”

Huân không nói gì, cũng không kháng cự tay cô áp lên má mình. Anh muốn nhìn thấy cô, vậy thôi! Lòng mắt đen bám dính thật chặt lên khuôn mặt xinh xắn, rồi lại lưu giữ lại nơi to tròn đang trực ứa nước khi hỏi han anh. Hơi quay mặt cựa lên đôi tay mềm mại phảng phất mùi thơm mát, đôi mắt anh nhắm nghiền tận hưởng...

Mất một lúc chiêm ngưỡng vẻ mặt cún con cũng như nếm thừa dư vị nơi đáy mắt thâm sâu, Lam Anh chợt nhận ra hành động có chút bỗ bã của mình thì vội rút tay lại. Nhưng rút được đến nửa chừng, bàn tay cô đã bị nắm lấy và với một đường thẳng chuẩn xác, cả cánh tay cô bị kéo thẳng về phía trước khiến thân hình đã mệt mỏi mềm nhũn nay không có sức kháng cự tự nhiên đổ ập vào lồng ngực anh.

Huân ôm lấy Lam Anh, một chút lại chút nữa siết chặt cô vào lòng mình. Anh khuyu chân xuống để có thể vùi mặt mình vào nơi hõm cổ ấm áp phảng phất mùi hương độc quyền. Anh ôm chặt, hơi nâng cô lên, toàn thân anh gần như lấy cô làm điểm tựa. Về phía Lam Anh, cô bất động vì sự gần gũi này, còn ngây dại hơn khi chủ ý là từ anh. Cô có thể cảm nhận được hơi thở bất ổn của anh liên tục phả vào cổ mình, cánh tay rắn khỏe của anh sẵn sàng siết chặt lấy eo cô nâng lên, làm theo phản xạ cô cũng phải kiễng chân theo.

“Anh Huân...em ngạt quá”

“Đừng nói gì cả, chỉ một chút thôi” – giọng anh đã trầm thấp nay lại mang chút khàn khàn như cảm lạnh.

Lam Anh nghe anh nói vậy thì cũng không ý kiến gì thêm, cứ để mặc anh chiếm dụng lấy thân thể cô làm điểm tựa. Những thứ suy nghĩ kiểu như đổ mặt quá, ngại quá, Huân đang ôm mình đều bị gạt phất. Giờ đây, cô chỉ duy nhất thấy được sự mệt mỏi của anh. Từ ánh mắt, hơi thở, giọng nói, đến mấy căn thịt đã chứng minh rằng cả tuần qua anh đã vất vả chật vật như thế nào. Bàn tay nhỏ bé chủ động ôm lấy lưng anh, nhẹ nhàng vỗ vỗ lên tấm lưng lừng lững an ủi.

Giữa ánh chiều tà nhàn nhạt mờ ảo, nơi đây chỉ còn anh và cô. Không gian rộng rãi mà bé nhỏ, sự hiện diện của người khác bị gạt phắt như cảnh quay hai nhân vật chính trong phim để nhường chỗ cho cái ôm sau một thời gian dài gặp mặt!

Hương vị cà phê - Mờ Nhạt

Bàn tay siết chặt vào nhau, anh dường như không ngừng nắm lấy tay cô cả đoạn đường từ kí túc nam vào đến Golden Bell. Anh đưa cô lên phòng nghỉ của anh – nơi anh đã dạy cô trước đó. Khung cảnh vẫn vậy, vẫn toát ra cái mùi vị xa hoa bởi hai màu sắc tương phản nhưng tiếng thở dài của anh đã làm cho không gian thêm buồn đậm. Bàn tay nhỏ bé được cái nắm lớn lao của anh rời bỏ khi người anh ngã hoàn toàn vào chiếc ghế salon trắng muốt. Tay anh nói lỏng cổ áo, quăng chiếc cavat xuống đất, mặt ngửa lên trên trần, đôi mắt nhắm nghiền, hai tay duỗi thẳng xuôi chiều thành ghế, trong anh nổi bật lực lớn lao đang phả ra ngoài.

Lam Anh ngồi một bên nhìn toàn bộ hành động của anh. Đánh liều hỏi, cô khẽ nhìn anh với một góc nghiêng:

“Anh Huân, cả tuần qua anh đi đâu?”

Anh không trả lời ngay, khẽ mở mắt, anh bỏ lững ánh mắt trên trần thạch cao được tạo hình hoa văn đẹp mắt, một lúc sau anh mới đáp lại:

“Về nhà”

“Nhà anh có chuyện gì sao?”

“Ừm” – thở dài một cái thành tiếng, anh ngay lập tức chuyển chủ đề - “Em thế nào?”

“Dạ?” – Lam Anh bị anh hỏi ngược lại thì mở to mắt nhưng rồi cũng đáp lại – “Không ổn tẹo nào” – cô chu môi, quay người ngồi thẳng, tay xoắn xoắn về bức bối.

Nghe câu trả lời cùng cái giọng nhè nhẹ khó chịu của Lam Anh, Huân ngóc đầu dậy, hướng mắt đến mái tóc đen tuyền – “Sao không ổn?”

“Thật là...” – Lam Anh cạu mày nhìn anh – “Mấy anh sao không bật? Anh đi đâu cả tuần không lấy một thông tin...em...thật sự rất lo”

Cả tuần nay anh như chìm trong bể đau khổ tuyệt vọng, anh chẳng để tâm được đến chuyện gì, ngay cả điện thoại giờ vắt đầu anh còn chẳng biết. Lúc này đây, nghe cô ấy tố cáo, anh mới ngỡ ra mình đã biệt tăm ở trường một tuần rồi. Huân không nghĩ thời gian lại trôi nhanh như vậy, nếu không có Lam Anh nhắc nhở chắc anh chỉ nghĩ hôm nay mới được hai ngày anh rời viện. Nhìn cô ấy bạnh má, phồng mồm, mày thì cạu chặt vào nhau, đôi môi nhợt nhạt của anh khẽ nở nụ cười nhẹ. Anh đã không sai khi phóng thẳng về đây để gặp cô mong thoát khỏi chiếc hố sâu vô tận anh phải rơi phải trong cả tuần qua. Anh không hiểu sao, chỉ nghĩ đến cô ấy là lòng anh nóng ran như lửa đốt, một mực muốn tiến thật nhanh đến cô ấy. Đây là cảm giác gì?

Mạch suy nghĩ của anh bị cắt đứt khi cái bụng của người đối diện đột nhiên sôi lên như đun nước đạt độ. “Vô ý không đúng lúc” của Lam Anh đã làm khuôn mặt đăm chiêu của anh giãn dần rồi hoàn toàn bị thay bằng nụ cười tươi như ánh sáng dần dần lộ sau lớp mây đen ngoài kia. Mặc cho cô đỏ mặt mà quay đi, anh vẫn không thể nín mà bật cười lên thành tiếng...

“Đi ăn thôi, tôi cũng đói rồi”

“Nhưng anh...”

“Đi thôi”

Huân chủ động nắm lấy bắp tay Lam Anh và kéo đi, bỏ mặc cái miệng ú ớ muốn làm rõ chuyện bốc hơi một tuần của anh. Tân can thoải mái thì tính cách vốn có tự nhiên sẽ bộc phát, nghe cô lải nhải quá nhiều, đôi mắt sắc như dao cạo ngay lập tức phóng đến làm hai cánh hoa hồng liền dính chặt vào nhau không dám lấp bắp thêm. Vũ khí đó vẫn tối thượng nhất!

Bị anh kéo đến nhà ăn vào lúc chín rưỡi tối, thật chả hợp gì cả, nhưng vì hai cái bụng mỗng kẹp nên chả cần để ý đến mấy bác bếp mắt tròn mắt dẹt vì giờ này vẫn còn sinh viên đến ăn, anh và cô tự nhiên thoải mái chọn lấy một bàn mà ngồi xuống. Trong lúc đợi đồ ăn, cô hỏi anh:

“Thì GB lần này...anh bỏ thật sao?”

“Ừm”

“Vậy...anh không làm GB...nữa sao?”

“Ai bảo em thế?” – anh nhìn cô lạnh lùng hỏi.

“Ồ thì...chẳng phải là...anh Vũ gì đó đã làm GB tài chính năm nay... ạ?” – Lam Anh ấp úng trước khuôn mặt lạnh te của anh.

“Cậu ta chỉ làm kỳ này thôi”

“Vậy sao? Em tưởng đến năm sau mới có kỳ thi lại?” – Lam Anh nghe anh nói vậy thì hào hứng hơn hẳn – “Kỳ sau anh sẽ thi chứ?”

Anh không trả lời, cũng chả thèm soi xét cô nữa. Công nhận là mấy ngày qua không gặp cô khiến anh không vui hơn thế còn cảm thấy khó chịu là đằng khác. Nhưng đến lúc gặp rồi là y rằng như thế này đây...lỗi tai của anh bị tra tấn không thương tiếc, sao cô ấy có thể nói nhiều được như vậy chứ?!

“Anh Huân, em rất vui vì anh đã quay lại” – Lam Anh cười tươi, hàm răng đều đặn tỏa sáng làm bật lên khuôn mặt xinh xắn. Cô cũng chả buồn thất vọng khi anh cứ nhìn ra ngoài cửa kính mà không để ý đến cô, anh ngồi ở đây là quá đủ rồi.

Chỉ mới đánh mặt một chút để nhìn thôi mà hình ảnh ấy của cô đã làm anh đơ người. Lại là cô gái này làm anh bần thần vô định, tại sao biết bao nhiêu đứa con gái luôn cố thể hiện nụ cười “Côn-gắc” với anh nhưng chỉ có mỗi cô ấy là khiến tim anh “Thịch” lên một nhịp rõ rệt. Phải nhờ đến bác bếp bê đồ ăn đến mới che giấu được thái độ đơ như con cơ của anh, hắng giọng, anh nhanh chóng bê đĩa và vùi đầu vào ăn. Một chút nữa thôi chắc anh sẽ không nhìn được mà ăn luôn mặt cô ấy mất...

“Chúng mày ơi, anh Huân kìa”

Miếng giá xào còn đang bỏ lửng trước miệng, đĩa gắp cá của anh vẫn còn dính chặt trên bụng em rõ phi thì ngoài cửa bếp đã dậy sóng. Đám con gái ở đâu bu đông như kiến cỏ, mặt đứa nào đứa nấy cũng lộ vẻ vui mừng tột độ. Kẻ mặc đồng phục, kẻ mặc áo ngủ, kẻ trang điểm, kẻ không nhưng nhất nhất tất cả đều dồn đến anh mà tiến đến.

Nuốt một ngụm nước bọt, Lam Anh chăm chăm nhìn đôi mắt vẫn dán lên con cá gắp dở của anh, sao cô lại quên mất cô đang “cô đơn” với một siêu hot boy ở viện chứ? Hội fan này đánh hơi rất nhanh, có lẽ vụ anh bất ngờ xuất hiện ở kí túc nam đã truyền đến tai đội kí túc nữ này rồi.

“A...an..anh Huân, phải làm sao?” – Lam Anh nhìn lên đám con gái đang hùng hùng hổ hổ kéo quân ở trước mặt mà mồ hôi hột chảy ròng ròng.

Một lúc suy nghĩ, Huân mau chóng rời khỏi con cá mà di chuyển đến cô. Không chỉ ánh mắt, bát đĩa mà cả thân anh đều phi thẳng sang bên cô ngồi kề bên với kẻ hở bằng không. Cánh tay anh và tay cô dán chặt vào nhau, mặt anh còn rất khoan khoái gắp thêm mấy gắp giá bỏ vào miệng ăn ngon lành.

“Anh Huân, anh đi đâu cả tuần nay? Bọn em rất lo cho anh đó” – một người được coi là leader trong fanclub của anh ngồi phịch xuống đối diện anh và cô mà rưng rưng hỏi.

“Nhà anh có việc” – anh trả lời qua loa bằng khuôn mặt...như hoa

Ngay sau khi bị đuôi mắt biết cười cộng hưởng cùng đôi môi sáng đẹp, leader bị choáng váng mà mọi nghi hoặc đều tan biến, thay vào đó là những tiếng rú hét quá khích của leader và hội đảng sau, khiến gian bếp vốn yên tĩnh nay như bị phá tan bởi tiếng con gái chao chác.

“Anh đang đói quá, có thể cho anh ăn được không?” – Lam Anh chính thức buồn nôn với kiểu cách này của anh: Khuôn mặt nài nỉ, miệng chảy đường, mắt cũng ủy khuất mười phần.

“Chúng em ăn cùng anh được không?” – cả đội với tay với chân thi nhau lấy bát lấy đĩa trực phi thẳng đến chỗ anh như thiêu thân thấy bóng đèn.

“Không cần, hôm nay anh ăn cùng người khác rồi”

Anh vừa dứt lời, tất cả ánh mắt đều nhất loạt ném sang phía cô đang mắc nước bọt ở cổ họng. Cô quay sang anh nhìn bằng ánh mắt tóe lửa, anh làm cái gì vậy, không giúp cô chuồn êm lại còn lôi nhau vào mớ rắc rối này?

“Cô ấy giúp anh một số chuyện, đến giờ mới có cơ hội trả ơn. Các em không phiền chứ?” – anh trực diện nhìn Lam Anh bằng đôi mắt trầm tĩnh nhưng đầy mỉa mai hoặc, miệng còn vẽ lên nụ cười nửa quynh rũ khó cưỡng.

S.h.i.t! Anh làm cái gì đấy, em không muốn phun cơm ở đây nha!

Cả đám fanclub đang bắn tia điện tia lửa vào Lam Anh, khi nghe anh nói vậy thì ngay lập tức chuyển thành ánh mắt màu nắng, màu hoa, hương sắc rợp trời như kiêu: Cám ơn bạn đã giúp anh ấy của chúng mình!

“Vậy, anh với bạn ấy ăn đi, chúng em không làm phiền nữa” – leader lên tiếng xác nhận sẽ cùng cả lũ rời khỏi dành lại không gian riêng cho hai người.

Vậy là chưa đầy năm phút, nhà ăn lại được trả về không khí yên tĩnh trước đó. Đâu đó vẫn là tiếng lạnh lùng xì xụp ăn uống ngon lành của anh, coi như Lam Anh không bằng bát nước mắm trước mặt, còn cô thì thật...nói khâm phục về độ lừa phỉnh của anh thì chưa đủ, phải thêm cái dập đầu nữa mới hoàn hảo...

8. Chương 8: Vị Cà Phê 8

“Mẹ nói cái gì cơ?”

“...”

“Mẹ, chuyện đó đùa không vui chút nào”

“...”

“Mẹ...”

Có vẻ cuộc nói chuyện không mấy vui với mẹ làm Lam Anh cũng bực bội theo. Đáp mạnh điện thoại xuống giường, Lam Anh ật ngửa vùi mặt vào gối mà thở phì phò. Đám bạn thấy cô như vậy thì quấy quả hỏi:

“Làm sao thế Chè Lam?” – Thúy quăng manga sang một bên, xô dép đi sang bên cô.

“Đứa nào bắt nạt mày à?” – Liên cũng tháo vôi một bên tai nghe ra.

“Sao thế?”

Thấy mọi người hỏi dồn dập, muốn giấu cũng không được, cô đành một mồm dựng người dậy giải bày cũng lủ bạn.

“Mẹ tao..ép...đính hôn”

“Má” – cả ba con nghe cô nói vậy liền nhất loạt bắn tứ phía, mặt mày đứa nào đứa nấy cũng trắng bệch như thây ma.

“Vớ...vớ ai cơ?” – Hương nuốt một ngụm nước bọt định thần

“Haizz...Kỳ”

Lại lần nữa cả phòng đông cứng như đá trong tủ lạnh. Thúy miệng không thể đóng, Liên nghe nhạc chạy được chục bài rồi mà không biết, còn Hương khá khảm hơn là biểu hiện được đôi mắt hốt hoảng giãn nở hết cỡ.

“Nhưng tại sao lại có sự thế như thế?”

“Tao chả biết” – Lam Anh vò tung mái tóc khiến nó rối bung lên – “Mẹ tao bảo 19 tuổi cũng lấy bố rồi. Hơn thế, mẹ Kỳ cùng viện trưởng rất hào hứng nên ấn định đính hôn trước rồi đến khi Kỳ tiếp quản công ty thì cưới”

“Mế” – Hương bạnh mồm – “Bác làm đạo diễn phim được đấy. Thời nào rồi mà còn ép đính hôn. Mà tao nghe mười phần đến hai mươi phần bất lợi ày nha” – Hương cạu mày

“Tao cũng không biết tại làm sao mà như thế nữa” – cô thở dài thườn thượt, gần như cả cơ thể gù sát dính chặt lấy đệm giường, tự nhiên không đầu mẹ cô lại bắt đính hôn cơ chứ. Có phải bị uống nhầm thuốc rồi không?

“Thế còn anh Huân thì sao? Mày định nói với anh ấy thế nào? Lần trước anh ấy về, hai người gặp nhau đúng không? May thay fan của anh Huân không nhiều chuyện đó, không lịch sử lại lập lại nhé” – Thúy cào mái tóc lạch lạch vì vo qua vo lại của cô mà hiền dịu nói.

Nhắc đến Huân, Lam Anh khẽ thở dài. Nghĩ đến ngày hôm đó, lằng lằng cái ôm siết chặt anh ấy chủ động, cái nắm tay dùng lực chắc chắn, nụ cười nửa tà mị sát gáy, cả cái điệu bộ chảy nước đánh bài chuồn với fanclub nữa, tất cả đều thật tuyệt vời! Cô không hiểu tại sao anh ấy lại đột nhiên chủ động với cô như vậy, có hỏi anh ấy nhưng chỉ nhận được câu trả lời lằng xẹt: Tôi thêm uống cà phê mà sợ mất ngủ nên kiếm em ==

Nhớ lúc anh đưa cô về kí túc, Lam Anh cũng đã cố hỏi tuần trước anh ấy xảy ra chuyện gì mà mất tích cộng bỏ luôn cả thi GB, nhưng anh ấy đều lảng tránh và chuyển ngay sang đề tài khác. Cô hiểu anh ngại không nói nên cũng chẳng hỏi nữa, nhưng thật sự trong lòng không yên. Cảm giác như có chuyện gì đó không hay sắp đến!

Đang suy nghĩ thì bị cắt ngang bởi tiếng điện thoại réo, cầm lên thì mọi áng mây trắng đều giải tán nhường chỗ ây đen u ám quanh đầu.

Là Kỳ!

Nghía nhìn mấy đứa trong phòng bằng ánh mắt ái ngại, Thúy hắt mặt ý chỉ nghe đi, Hương cũng vỗ vai an ủi tiếp thêm sức lực cho cô để nghe điện.

“Alô...”

“Em rảnh không, ra N.Jazz ở khu giải trí gặp anh một lúc”

Suy nghĩ một hồi, Lam Anh đồng ý rồi vội xuống giường khoác chiếc áo phao ấm vào người, mau chóng ra khỏi phòng. Kỳ, đúng, anh ấy sẽ cho cô lý do xác đáng nhất về việc đột nhiên bị ép đính hôn này!

Chín rưỡi tối – quán cà phê N.Jazz ở đại sảnh khu giải trí...

Kỳ đã ngồi ở một góc, nơi ánh đèn chiếu đến ít nhất, chỗ khuất nhất và mọi người cũng ít để ý nhất. Tay anh nâng một ly rượu màu nâu vàng, tiếng đá va leng keng vào nhau làm không gian quanh anh thêm ấm đạm. Đôi mắt mơ màng hướng đến nơi sân trường rộng khắp nay được chiếu sáng bởi đèn cao áp trắng, có vẻ anh khá thoải mái thả trôi cảm xúc cùng điệu nhạc Blue sâu lắng mà không để ý Lam Anh đã tiến đến từ bao giờ.

“Anh đợi em lâu chưa?” – Lam Anh chủ động ngồi xuống trước anh

Kỳ đang hướng mắt ra khung cảnh thấy có tiếng nói thì quay lại, ngay lập tức anh ấy nhoẻn miệng cười nhẹ.

“Chưa em, có lạnh lắm không?”

“Dạ không sao. Mà sao anh lại uống rượu?” – Lam Anh nheo mày nhìn cốc thủy tinh chứa dung dịch lỏng màu nâu vàng thỉnh thoảng lại ánh lên bởi phản xạ từ ánh đèn vào những viên đá sáng.

Kỳ đưa ly rượu đang cầm ra trước mặt, lắc lắc một cái, rồi lại nhoẻn miệng cười hờ hững. Thái độ này của Kỳ làm Lam Anh có chút đề phòng.

“Cho một ly sữa nóng”- Kỳ không để cô lựa chọn mà chủ động gọi đồ - “Lam Anh, anh vừa mới biết tuần anh ở Mỹ, em xảy ra chuyện gì!” – đôi mắt Kỳ chột đành lại, di chuyển từ cốc rượu lên chiếu thẳng vào cô.

Ý anh ấy là chuyện gì? Vụ điểm số hay vụ ghép hình?

“ ... ”

“Tại sao em không nói với anh?”

“Ý anh là gì ạ?” – mồ hôi lạnh từ lòng bàn tay và trán bắt đầu tứa ra. Không hiểu sao nhưng cô thấy mọi chuyện không ổn, cảm giác này còn đáng sợ hơn khi cô đối diện với đôi mắt sát khí của Huân. Cứ như đứa trẻ làm điều sai trái bị mẹ phát giác vậy!

“Tại sao em không nói với anh mà lại để Huân nhúng tay vào?” – giọng nói của Kỳ nhuốm mùi tức giận, mày anh cũng cau lại.

“Em...” – Lam Anh bị mùi thuốc súng do Kỳ tạo ra làm cho sợ hãi đến nổi lắp bắp. Giờ thì cô biết cảm giác không tốt đó là gì rồi.

“Có phải vì chuyện đó mà em mới không chấp nhận anh không hả Lam Anh?”

“Anh Kỳ...em...”

“Anh đã suy nghĩ rất nhiều, anh không biết mình đã làm gì khiến em từ chối như vậy? Lúc đầu, anh cứ nghĩ do anh chưa cố gắng đủ, sau đó em nói em thích Huân, anh vẫn tin chỉ cần anh cố gắng hơn nữa em sẽ thay đổi. Nhưng giờ thì anh biết, phải đến 90% em vì chuyện lần đó nên phải tránh xa anh, có phải không?” – từng câu từng chữ của Kỳ đều tăng lên một phần tức giận, một phần chua xót. Mùi men vờn quanh càng làm cung cách nói chuyện của anh ấy thêm bẽ tắc, mù mịt.

“ ... ”

Không khí giữa hai người trở nên đặc quánh đến mức quỷ dị. Đâu đó chỉ còn bản nhạc “Don’t know why” được phối lại, đâu đó chỉ còn tiếng thở dài ngao ngán, đâu đó tiếng đá nước va vào nhau giữa không khí đông lạnh khiến nhiệt độ càng xuống thấp hơn. Kỳ không nhìn Lam Anh, nhưng từ phía cô có thể thấy được đầy mắt tức giận và bức bối của anh. Cô hiểu tại sao anh giận, nhưng không như những gì anh nói là cô lấy đó làm mục đích để xa anh. Lam Anh luôn coi anh như người anh trai thân thiết, cô càng nghĩ anh sẽ nghe những gì trước đó cô đã thổ lộ mà hiểu tại sao cô phải giữ khoảng cách với anh như vậy. Nhưng có lẽ vào tai anh, chuyện lòng cô chỉ như gió thoảng qua hay như tin lá cải không đáng quan tâm.

“Chuyện mẹ anh bắt đính hôn, thôi đi. Anh không muốn ép em” – Kỳ đột nhiên lên tiếng sau thời gian tĩnh lặng.

Lam Anh mở to mắt hướng về phía anh, là anh không cho cô cơ hội để mấp máy môi mà liền giảng thể nói trước:

“Vì mẹ anh ngày trước bị mất một đứa con gái, nên từ sau đó tâm tính không tốt. Lại vì em dễ thương, trong sáng, đúng với những gì bà ấy mơ ước về con gái mình nên mới vội vã bắt em như vậy” – Kỳ xoay mặt đối diện với cô – “Chuyện này, anh thay mặt mẹ xin lỗi em. Anh sẽ lo lắng ổn thỏa đâu vào đấy!”

Nói rồi anh để tờ tiền xanh xanh trên bàn rồi chủ động rời đi.

Lam Anh ngỡ ngàng quay theo từng bước di chuyển của Kỳ, đây là lần đầu tiên anh ấy bỏ rơi cô như vậy. Nhìn cốc rượu màu nâu vàng vẫn còn những viên đá trắng sáng, lý do mà mọi người bắt cô đính hôn với anh là vì chuyện buồn của cô Duyên sao?

Chút gì đó đặng đặng lại buồn buồn bên trong Lam Anh trỗi dậy, chợt thấy thật có lỗi với anh ấy!

Có lẽ không phải một chút...mà là...rất nhiều!

Hương vị cà phê - Mờ Nhạt

Hội thao học viện Emerald...

Không khí hội thao đã tràn ngập khắp 150.000 m² của học viện từ một tuần trước đó. Vì màu truyền thống của trường là màu viên đá lục bảo nên đâu đâu cũng rợp sắc xanh mát mắt, đâu đâu cũng băng zôn khẩu hiệu. Học viên Emerald đều rất mong chờ đến hội thao, chứng minh cho điều đó là ai ai cũng chọn ình một môn thể thao để tỉ thí. Cũng phải nhắc qua về phần thưởng “tinh thần” mà viện trao tặng: miễn phí vé khu giải trí trong một học kỳ, được tham gia đại hội thể thao Emerald quốc tế; ngoài ra tiền mặt cầm tay cũng rủng rỉnh đủ xài trong hai, ba tháng. Nhưng, nói đi cũng phải nói lại, tinh thần thể dục thể thao của các bạn cũng thật đáng hoan nghênh chứ không chỉ dựa vào mỗi giải thưởng trên mây của viện!

Đâu đó tại phòng chờ chờ của GB:

“Anh Huân, em nghe nói anh về viện một cái là liền đi tìm con nhỏ đó” – Mỹ Linh ngồi cạnh anh tại một bàn nước, giọng ang ý chất vấn.

“Con nhỏ nào?” – anh phớt lờ, mắt dán vào tin tức trên điện thoại

“Thì chẳng phải là con Lam Anh ở khoa quản lý còn gì. Tại sao anh lại gặp nó, anh với nó có gì với nhau?” – bởi thái độ lạnh lùng của anh mà Linh càng càu nhàu.

“Ừ”

“Anh ừ cái gì mà ừ” – Linh được đà lần tới giật phăng điện thoại trong tay anh làm nó theo quán tính văng ra xa, vó đi đường vó, pin đi đường pin.

Há hốc miệng nhìn chiếc điện thoại giờ nằm bệt một góc chết lặng, Linh vội vã vài phần nhìn nó rồi lại nhìn sang thái độ của anh. Nhưng, cô ấy không một chút ý định xuống nhặt, đơn giản vì xung quanh còn khá nhiều ánh mắt khác đang rời theo.

“Anh Huân, em...”

Mắt Huân thâm trầm chiếu thẳng đến em để mới tậu giờ bung bét đến thăm hại. Nhưng việc đó không quan trọng bằng anh đang mải tra xem hôm nay Lam Anh tham gia nội dung gì, giờ thì màn hình đen thui lúi một màu mà tin tức anh xem còn chưa đâu với đâu.

“Anh Huân...em ...” - Mỹ Linh lại lần nữa mở miệng

“Anh Huân anh định đi đâu” – Linh giật mình khi thấy Huân đột nhiên đứng dậy và lặng lẽ nhặt lại chiếc điện thoại đã bị văng tứ tung bộ phận rồi lạnh lùng ra khỏi phòng chờ, thì vội bám lấy tay anh.

Bị giữ lại, Huân cũng không cố gắng đi tiếp, anh hơi đánh mắt về phía sau, không lấy một tia cảm xúc, anh nói:

“Đổi mùi nước hoa nào mà che được vô duyên của em ấy!”

Chả cần dùng “từ nóng” để chửi, cũng chả phải dùng từ ngữ mạnh mẽ xúc phạm, nhưng đã một đòn chí mạng làm Mỹ Linh trước nay tưởng mình là nhất phải chôn chân một chỗ. Nhìn anh đi mất, hai nắm tay buông thõng của cô ta nắm lại càng mạnh, mày cau chặt lại, đôi mắt mang đầy tia tức giận. Từ miệng, cô ta lẩm bẩm gì đó mà không ai có thể nghe thấy!

Ở đâu đó bên phần thi chạy tiếp sức nữ, Hương đang cổ vũ tinh thần đồng đội vì hôm nay cô ấy là đội trưởng. Không hiểu cái trò thi đó vui thú gì mà nó ham hố thế còn cô thì mệt lử ra, may thay cô chạy giữa chứ không bị Hương ép chạy tiếp sức cuối, nếu như vậy cô chết mất.

“Chào bạn, mình là Nhung. Làm quen nhé!” – chợt có tiếng nói đằng sau làm không gian riêng tư hiếm hoi của Lam Anh trong ngày hôm nay bị phá tan.

Lam Anh giật mình quay người lại, trước mặt cô là một bạn nữ xinh xắn với mái tóc tém tinh nghịch, hơn thế cả, khuôn mặt này cô không thể quên được: chính là leader yêu điệu trong fanclub của Huân.

“Chào bạn” – Lam Anh ngại ngùng đưa tay ra nắm lấy bàn tay trắng muốt kia.

“Hôm nay bạn cũng tham gia chạy tiếp sức đúng không? Cố lên nhé” – cô ấy cười mỉm, đôi mắt híp lại đáng yêu.

“Cám ơn bạn” - Lam Anh cũng đáp lại bằng nụ cười tươi vốn có.

“Mình biết bạn qua vụ scandal ghép ảnh lần trước” – cô ấy ngập ngừng một nhịp – “...thật sự lúc đầu mình cũng không tin, vì mặt bạn hiền như vậy sao có thể làm thế”

Lam Anh đứng trông khi nghe khuôn mặt biểu đạt của cô ấy nói về vụ việc mất mặt đó, trong lòng dâng lên cảm giác khó tả.

“Mình cũng biết bạn được anh Huân đặc cách dạy học cho, thú thật lúc đó, ở fanclub có rất nhiều người muốn dẫn mặt bạn, trong đó có mình. Hihi” – cô ấy cười tươi rồi nói tiếp – “nhưng anh Huân là một người rất lịch lãm và kín tiếng trong mọi việc, nên fan của anh ấy cũng không thể biến thành kẻ biến thái được, đúng không? Anh ấy còn luôn đối xử tốt và hòa nhã với bọn mình thay vì trốn chạy nên bọn mình rất tôn trọng anh ấy!” – nói đến Huân, đôi mắt cô ấy lại lấp lánh ánh sao sáng.

“Không biết bạn đã giúp anh Huân việc gì, nhưng dù gì thay mặt các mem trong fanclub, cảm ơn bạn nhé. Hôm nay mình cũng chạy tiếp sức, cùng cố gắng nhé!”

“Ừ...ừ” - Lam Anh thật không biết nói gì lúc này, nghe được những lời từ miệng Nhung, cô giật mình nhiều mà vui cũng nhiều. Ít nhất thì trong hàng ngàn người, vẫn có ai đó hiểu được bản chất thật của cô là gì. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, anh làm cho hội fanclub nể anh không kém. Thần tượng nào thì fan nấy, quả thật đúng nha!

“Mà này, thi xong chúng ta xem anh Huân đấu bóng rổ nha” – Nhung trước khi đi còn để lại một cái hẹn và nụ cười tươi trên môi.

“Tất nhiên rồi” - Lam Anh từ sau nói với theo. Không biết do ông trời hay do anh mang người bạn dễ thương này đến bên cô.

Một mối quan hệ mới mở ra, không có gì là không tốt!

Hương vị cà phê - Mờ Nhặt

Không mấy chốc cuộc thi chạy tiếp sức nữ đã đến, tất cả những người ở các mốc quan trọng đã vào vị trí sẵn sàng. Ai ai cũng chỉnh ngay ngắn băng đô, quần áo đồng phục theo từng khoa, còn ở trên khán đài thì mọi người nô nức reo hò cổ vũ. Nhìn người xem thì hăng say, người chơi thì tập trung cao độ, sân chạy cũng rộng thênh thang rợp một màu đỏ trắng quen mắt, chợt cơn đau bụng đến ngày làm cô lo lắng. Chỉ tại khí thế hưng hực và máu ăn thua của toàn khoa làm cô không thể từ chối, so về chiều cao thì dù có là nắm lùn với ai nhưng cô vẫn được coi là một trong những chân dài của khoa.

Tiếng bóp cò súng xa xa bắn chỉ thiên lên trời, cô ở khúc tiếp sức giữa mà vẫn có thể nghe thấy tiếng chạy huỳnh huých như một bày voi ma mút tiến đến. Khởi phải nói, mồ hôi ở lưng thấm đẫm hết cả áo. Có lẽ vì quá lo sợ mà cô không thể để tâm được sự thể xung quanh mình như thế nào, bên cạnh là những ai, một tâm rọi thẳng mong chờ người chạy...đừng tới.

Tay bám chặt vào da thịt đau buốt, tại sao bản năng rùa rụt cổ lại trỗi dậy lúc này? Mà cũng không thể trách cô được, ai biết đâu ngày đèn đỏ lại đến sớm hơn dự tính làm cô chót gật đầu đồng ý rồi không thể rút lại được! Lam Anh lo lắng hướng đến những cá thể hưng hực lửa khí thể đang hò hét “Đưa cho tao nhanh lên” hay “Nhanh lên, dài chân ra” vân vân và vân vân. Nếu cơ hội được hét cái gì đó cho đồng đội, cô chắc chắn sẽ nói: “Quay đầu là bờ mày ơi”.

Tim đập chân run, người ta thì mở mắt há mồm hét điên đảo còn cô thì nhắm tịt mắt lại, trong lòng chỉ cầu mong sao bạn chạy đến chỗ cô bị ngắt nên cuộc thi dừng lại. Tuy có hơi ác, nhưng xin hãy cho cô ác một lần thôi. Đang lo lắng gần chết, chợt ở đâu trên khán đài có tiếng hô vang rất lớn làm tất cả những người đang chờ tiếp sức đều phải ngoái lại ra nhìn:

“LAM ANH CỐ LÊN, LAM ANH CỐ LÊN”

Chính bản thân cô còn nghĩ mình nghe nhầm vì đơn giản một con tép như cô sao có thể để cả khán đài gọi tên, lại được có bạn bắc loa lên nói nữa chứ? Nhìn xung quanh bốn bề mọi người ai cũng hét tên mình, lúc đó cô đã nghĩ trên đường đua có bạn nào cũng tên Lam Anh giống mình! Nhưng cho đến khi nghe họ quấy quả nói: “Lam Anh, người chạy đến kia, mau nhận gậy đi” thì cô mới hoàn hồn nhận ra, Lam Anh đó chính là mình.

Lo sợ bị vùi dập thay vào đó là lửa nhiệt huyết cùng chút trách nhiệm, cô hưng phấn siết chặt hai tay cổ vũ mình. Người hướng về phía trước bắt đầu chạy, tay trái hướng ra đằng sau chờ sẵn gây đến tay. Lúc này thôi, tim cô bóp nghẹn hơn bao giờ hết. Khi cảm nhận được thanh gậy man mát chạm vào da thịt nóng bỏng, cũng là lúc toàn bộ dây thần kinh đã sẵn sàng hoạt động hết tốc lực, đôi mắt cũng đánh lại hướng thẳng ra phía trước. Mặc kệ cơn đau bụng âm ỉ, cô phải giúp khoa mình chiến thắng, hơn thế cả, là để thỏa mãn đội cổ động viên trên trời rồi xuống kia.

Ở bên đường chạy ngay kế bên, Mỹ Linh đang nhìn chăm chăm vào lưng áo nhấp nhô của Lam Anh phía trước. Lúc nghe tiếng mọi người hô tên Lam Anh, chính bản thân cô ta cũng cảm thấy giật mình nhưng rồi lại nghĩ, cái loại như cô sẽ chẳng bao giờ được người khác biết đến, có lẽ là Lam Anh nào khác. Nhưng đôi mắt không mong muốn đã nhìn thấy bóng dáng quen thuộc của ai đó đang đứng nhàn hạ dựa lưng ở cầu thang lên khán đài. Phải nói, khuôn mặt vui vẻ này là lần đầu tiên Linh được nhìn thấy từ khi tiếp xúc với anh đến giờ! Đôi mắt anh lộ nét cười, môi cũng nhếch lên vui vẻ, khuôn mặt chăm chăm nhìn vào ai đó đang ngu ngơ không hiểu sao lại có đồng người kêu tên mình như vậy.

Như hiểu ra tất cả, Mỹ Linh đã tức náy càng tức hơn, cô ta đã ở bên anh hai năm vậy mà không bằng con nhóc mới vào trường được có bốn tháng. Trước nay anh đều lạnh lùng không bị lung lay bởi bất cứ cô gái nào, vậy mà giờ đây còn làm đủ mọi cách để tiếp cận con nhỏ đáng ghét kia. Không những chủ động gặp mặt lại còn nghĩ ra cái cách chiều lòng nữ nhân như thế này...

Lửa giận nhuộm trọn, Mỹ Linh tức tối như có người cướp lấy đồ vật yêu quý, trong cô ta giờ đây chỉ có một tâm niệm duy nhất là phải cho Lam Anh một bài học.

Trong tiếng reo hò cổ vũ không ngớt, tinh thần như suối cuộn trào làm Lam Anh thêm phấn chấn. Mọi người cổ vũ cho cô, dù không biết tại sao, nhưng chỉ ít cũng giúp cô bớt lo sợ lúc này để hoàn thành nhiệm vụ của mình. Bước chân sải dài, bàn tay nắm chắc chiếc gậy, một đường thẳng hướng về phía trước.

Lam Anh có thể cảm nhận rõ tiếng gió vù vù bên tai, chắc chắn là mang hơi lạnh nhưng vì lửa nhiệt huyết sôi sục, sự lạnh lẽo đã bay đi đâu mất. Xa xa kia là bàn tay đợi sẵn của một bạn cùng lớp, ánh mắt mong chờ cùng cái miệng hết hét gì đấy của bạn ấy làm cô đang tập trung chạy cũng phải phát phì cười. Cô sẽ cố gắng chạy nhanh mà, không cần kêu gào thảm thiết thế đâu...

Chợt!

Uych!

Cú va chạm không rõ nguyên do như vận xui đổ ập xuống Lam Anh. Không thay đau, nhưng có thể cảm nhận được mình đang ngã ra và lăn vài vòng trên nền cứng. Cái gì va vào cô vậy? Chẳng biết nữa...mọi thứ giờ đây mờ dần, rõ là trời sáng mà sao lại mờ nhạt rồi tối sầm lại như thế này?

“Lam Anh, Lam Anh, sao thế này, tỉnh lại đi” – những người trong đội vợ vã quây xung quanh Lam Anh đang ngất lịm trên đường chạy.

Ở phía khán đài, một tấm thân hoảng hốt muôn phần, vợ vã nhảy từ độ cao ba mét từ khán đài xuống mặt đất. Mặc kệ cho cả cơ thể lăn vài vòng lấy điểm tiếp đất, anh như con dã thú cuồng nộ chạy đến bên cô...

Tách đám người vãn nước mắt ngấn nước mắt dài gọi tên cô, có người thì tỉnh táo hơn gọi y tế mang cáng đến, cả bầu không khí chìm trong bế im lặng đến khó tin. Huân đỡ Lam Anh lên tay mình, nhìn khuôn mặt trắng bệch, lại thấy tay chân rớm máu hết cả, nổi xót xa trong lòng anh như ai đó cầm cả nắm muối chà sát vào...đau đến tận muôn phần. Lại run rẩy đưa đôi đồng tử lạnh buốt lên nhìn người vẫn đang đứng bất động ở sau đám đông, rõ ràng cô ta cố ý nên mới liều mạng làm cái chuyện mà cả thiên hạ biết này.

Nhưng thời khắc này, Huân không nghĩ được gì hơn ngoài chạy theo nhân viên y tế đưa cô về bệnh viện của trường. Nếu có xảy ra chuyện gì, anh nhất quyết không để yên cho Mỹ Linh!

Ở phòng chờ môn cầu lông:

“Kỳ, Lam Anh bị ngất rồi”

“Gì cơ?” – Kỳ vợ vã tháo giắt chiếc tai nghe nhìn về hướng Tùng

“Thấy một toán người hốt hơ hốt hải từ đường chạy, tôi ra hỏi thì bảo Lam Anh bị xô ngã nên bất tỉnh rồi”

“Xô ngã?”

Kỳ nheo đôi mắt cố lưu giữ từ “xô ngã” mà Tùng vừa nói, ai dám xô ngã cô ấy chứ? Bỏ qua mọi giới hạn, mọi kẻ vạch mà anh cố tự đặt cả thời gian qua với cô, chỉ một tin cô ấy không tốt anh liền nhanh chóng xóa bỏ mà chạy tìm Lam Anh. Mặc kệ đồng đội kéo gọi trong ngõ ngang, Kỳ vẫn một mực không thi đấu để đi xem cô ấy có chuyện gì.

How Can Be This

Nắng ấm không làm cho Kỳ thêm hoàn mỹ mà chỉ càng làm bên trong anh như bị thiêu đốt. Gió nhẹ không làm cho Kỳ thêm bình lặng, mà chỉ làm guồng chân chạy của anh càng lúc càng tiến nhanh. Anh không chắc có phải anh ngốc nghếch đâm đầu vào làm nhân vật nam phụ đau khổ và thừa thãi hay không, nhưng anh chắc chắn rằng dù có như thế nào chăng nữa, anh vẫn muốn lấy được hai chữ “bình yên” của cô ấy cho riêng mình.

Lam Anh, là do em. Nên đừng trách anh!

Chạy đến đầu cổng viện thì đã có một top những bạn gái đứng đó, họ bàn tán xì xào về Lam Anh, về sự việc xảy ra và cả về Huân. Đứng lại để bình ổn hơi thở, cũng là lúc anh nghe trọn câu chuyện vừa diễn ra:

- Thật ghê quá, mình nhìn rõ ràng là Mỹ Linh chạy lén sang phần sân của Lam Anh rồi huých mạnh làm cô ấy ngã. Mình đoán chắc nhỏ đó nghe được chuyện anh Huân về là liền gặp Lam Anh nên tức đó. Mỹ Linh thích anh Huân được hai năm rồi còn gì! – Không chỉ thế đâu, mình ngồi ngay gần anh Huân này, mình thấy anh ấy nhờ cả đội cổ vũ bên trên hô tên Lam Anh mà, làm mình thấy hứng cũng hô theo. Ai ngờ...Haizz, tội nghiệp cô ấy!

Lại là Huân, lại là những thứ liên quan đến Huân! Hai nắm tay siết chặt, Kỳ đang phải cố lắm để không phát hỏa ngay trước cổng bệnh viện trường. Bước chân nặng trĩu kéo thân thể anh vào bên trong, theo chỉ dẫn của y tá anh cuối cùng cũng đến được nơi Lam Anh nằm. Cảnh tượng không mấy khó tưởng tượng, mọi người đứng đông ở cửa, người khóc người dỗ dành. Nhưng nhiều đó thôi không để cho Kỳ bận tâm, ánh sáng phản chiếu tạo nên sự sắc bén của đôi mắt qua chiếc kính cận, hình ảnh của Huân đang đứng cạnh Lam Anh cũng một lần liền thu gọn vào tầm mắt của Kỳ.

Hít một hơi thật sâu, Kỳ từ từ tiến vào trong, mọi người thấy là anh thì cũng tự động giãn ra, đầu đó còn vài lời bàn tán cùng những ánh mắt ngạc nhiên hiểu kỳ.

“Cô ấy sao rồi?” – Kỳ lên tiếng hỏi Huân nhưng tuyệt nhiên không nhìn anh lấy một lần

“Bị xây xước và cũng do cơ thể không tốt nên bị ngã” – Huân bình lặng nói cho Kỳ nghe về hiện trạng của Lam Anh. Là anh cũng chẳng khá khẩm hơn khi vừa trải qua một thời gian ngắn bị kích động mạnh. Tất cả ruột gan của anh như bị đảo lộn cho đến khi bác sĩ ra khẳng định cô ấy không sao, anh mới thở phào nhẹ nhõm.

“Cậu ra ngoài này với tôi một chút” – nói rồi Kỳ liền quay người ra ngoài sau khi đã nhìn kĩ khuôn mặt của Lam Anh và chắc rằng những vết thương của cô đã được băng bó cẩn thận.

Huân khẽ nhíu mày nhưng anh không phản kháng mà ra theo Kỳ, đằng sau cũng nhẹ dãn mấy người bạn của cô trông nom có gì phải báo anh. Anh đi sau Kỳ, cũng đoán được chín phần là liên quan rất sâu sắc đến anh nên con người kiên định của Kỳ giờ đây mới biến mất đâu. Trong bộ đồng phục thi đấu, Kỳ mạnh mẽ đặt đôi chân mình lên nền đất cứng, đứng xoay lưng lại với Huân, anh phải mất một lúc mới có thể mở lời.

“Tôi sẽ không vòng vo. Cậu tránh xa Lam Anh ra!”

Giọng nói chắc nịch nặng ngàn cân, thái độ nghiêm túc không đùa vui, đến cả vì tức giận mà không thể quay ra đối mặt với mình, Huân cũng có thể hiểu được tại sao anh ta lại nói như vậy.

“Tôi không muốn những mối nguy hiểm bên cậu làm ảnh hưởng đến cô ấy, càng không muốn vì cậu mà cô ấy phải chịu đau khổ”

Huân để cho Kỳ nói, anh không xen ngang. Mái tóc nhẹ bay trong gió đông lạnh, đôi mắt vốn sắc lạnh nay trùng xuống vài phần. Không sai, lần này cô ấy bị như vậy là do những con ruồi vờn vỉnh quanh anh gây nên. Sống trong xã hội chia bè phái như bây giờ, anh hiểu mình cần thiết làm gì. Nhất là với hội fangclub giờ hơi gì đó, bản thân anh cũng phải gồng lên đối xử cho thật tốt để tránh vì đâu đó mà gây chuyện thị phi. Nhưng lần này, anh không nghĩ Mỹ Linh có gan làm vậy, không vì Lam Anh chưa tỉnh dậy, anh chắc chắn sẽ cho cô ta sống không yên.

“Huân, không sớm thì muộn cô ấy cũng sẽ dính hôn với tôi nên...tốt nhất, cậu nên tránh xa cô ấy ra. Tôi không muốn vợ tương lai của tôi có vướng mắc bên ngoài”

Gió xào xạc qua vành tai nóng, đôi mắt lúc trước còn trùng xuống nay vì câu nói không dài cũng chẳng ngắn của Kỳ làm ở lớn vì ngỡ ngàng. Huân chẳng để ý Kỳ đã rời đi từ lúc nào, cũng chẳng biết thời gian đang vù vù trôi như gió thổi, anh chết lặng chôn chân tại vị trí mà không thể nhúc nhích. Dính hôn? Cô ấy sẽ dính hôn với Kỳ? Tại sao? Tại sao lại có sự việc như vậy? Chắc chắn chuyện này không thể bừa bãi để mà đem ra nói chơi lại càng chính xác hơn khi nó từ miệng Kỳ phát ra.

Từ sau lần đầu tiên cách đây mười sáu năm, đây là lần trở lại đầu tiên của cơn đau nhói nơi con tim vốn dĩ yếu mềm. Ghì chặt lấy khuôn ngực đang không ngừng đập phồng vì hơi thở dồn dập, sao lại đau đớn như thế này?!

Dần hé mở đôi mắt nặng trĩu, Lam Anh khẽ nheo mày vì những cơn đau không tên đột nhiên ập đến. Nhìn quanh không gian, tuy chỉ là hình ảnh mờ ảo nhưng cô cũng có thể nhận ra được màu trắng bệnh viện và mùi thuốc xộc vào mũi. Cố hồi tưởng về sự việc xảy ra, Lam Anh chỉ biết mình đang chạy rất hăng nhưng rồi như có một lực va chạm rất mạnh làm cô không tự chủ liền ngã ra, sau đó như thế nào cô không thể nhớ nổi.

Mang thân hình như bị chìm xuống nước, Lam Anh phải chống một tay xuống đệm mới có thể nhấc được mình dậy, nhưng ngay lập tức liền bị giật mình khi thấy người đang ngủ trên ghế dài bên cạnh giường cô kia. Đôi mắt vẫn còn đeo kính, hai tay khoanh trước ngực, hai chân vắt chéo. Có thể nói, ngoài đôi mắt nhắm ra, Kỳ vẫn luôn là đáng vẻ nghiêm túc vốn có.

Lam Anh ngỡ ngàng nhìn Kỳ bên mình lúc này, có vẻ anh ấy mệt quá mà ngủ thiếp đi đến cả kính của chẳng thèm bỏ ra. Từ sau lần nói chuyện ở N.Jazz, cô chưa gặp lại anh. Cứ như anh cố tình tránh khiến trong lòng Lam Anh cũng cảm thấy mất mát. Nhưng sự việc lần này đã chứng minh thấy rằng, anh ấy vẫn luôn quan tâm đến cô, chỉ là cô tưởng tượng mới ra anh ấy trốn tránh cô.

Định thần cho cái đầu đỡ choáng váng, Lam Anh nhẹ nhàng bước xuống giường để tiếng kéo kẹt không phát ra. Xỏ nhẹ đôi chân trần vào chiếc dép bệnh viện, cô tiến đến cầm lấy chiếc chăn mỏng được đặt sẵn bên cạnh Kỳ, mở tung và nhẹ đắp lên cho anh. Nhưng...mọi hành động bị dừng lại khi nắm tay của Kỳ đã cầm chặt lấy cổ tay lỏng lẻo của cô làm Lam Anh hoảng mà giật mình rõ.

Đôi mắt đẹp khẽ mở sau lớp kính trắng, Kỳ đưa đôi mắt kéo lê lên nhìn Lam Anh vẫn đang bất động bên cạnh mình. Lại nhìn một lượt từ trên xuống dưới, thậm chí đánh giá cô ấy đã khỏe hơn nhiều, da mặt cũng không còn tái xanh nữa mà đã thay bằng màu trắng hồng vốn có. Hơn thế, còn có thể thức dậy mà đắp chăn cho anh như thế này chắc chắn đã tốt hơn rất nhiều.

“Sao không gọi anh?”

“Vì em thấy anh ngủ nên không dám gọi” – Lam Anh ngại ngần trả lời lại Kỳ cũng mau chóng rút lại cổ tay vẫn đang bị giam lỏng.

Nhưng nào đâu có đơn giản như cô nghĩ, một lực kéo làm thân thể vốn dĩ bệnh liền đổ ập về phía trước, cánh tay rắn khỏe nhanh chóng vòng qua eo cô giữ lấy để tránh quán tính quá mạnh. Kết quả là người cô hầu hết dựa vào người anh, hai khuôn mặt cũng không cách nhau là mấy.

“Anh...anh...Kỳ...”

“Lam, đừng để anh phải lo lắng cho em nữa được không?”

Một chữ, hai chữ đều như mang một không khí gì đó là lạ. Thứ nhất, anh ấy gọi cô là Lam, tên gọi thân mật mà mẹ hay gọi cô ở nhà. Thứ hai, anh ấy nói như thế...diễn viên trên phim vậy!

“Anh buông em ra đã, rồi...rồi nói chuyện được không?” – Lam Anh ra sức vùng vẫy cố tìm lấy một đường thoát thân.

“Lam...anh không yên tâm giao em cho bất kỳ ai cả, càng không thể để em rời khỏi vòng tay anh”

Sự chân thành nơi đáy mắt anh ấy làm cho cô hoảng loạn, đây là lần đầu tiên cô và Kỳ gần sát nhau đến thế này, đến cả thở ra cũng chạm vào hơi thở phả lại của anh ấy. Trong lòng Lam Anh lúc này không có cảm động hay rung cảm gì cả, chỉ tuyệt nhiên là sợ hãi.

“Anh...anh nói gì vậy”

“Nghe kỹ đây Lam Anh, anh sẽ không nói lần hai đâu. Anh sẽ không giao em cho bất kỳ ai, càng không thể là Huân. Em là của anh!”

“Anh...”

Sự sợ hãi được tăng đến mức cực hạn khi bàn tay nắm chặt cổ tay của cô kéo về phía sau, tay phải từ eo đưa lên giữ chặt lấy cái cổ không ngoan ngoãn ghì chặt, đôi môi mang hơi ẩm cơ thể nhanh chóng chiếm trọn lấy bờ môi vẫn còn nhột nhột. Không phải là va chạm cũng chẳng phải cú ngã vô duyên có một không hai như với Huân, đây là hôn, là hôn thật. Nhưng ngọt ngào đâu không thấy, ẩm áp đâu không vờn quanh, Lam Anh lúc này là toàn thân bất động do bị ghì chặt và đôi mắt mở to hết cỡ vì ngỡ ngàng. Cô không cảm nhận thấy tình cảm của anh ấy mà chỉ cảm giác được sự chiếm hữu trào dâng, anh ấy bá đạo lợi dụng lúc cô không có nhiều sức lực chống cự thì cạy mở khuôn miệng yếu ớt nhanh gọn tiến đến.

Nheo chặt mắt lại, tay chân cố gắng kháng cự khi Lam Anh cảm nhận được hơi thở của mình đang bị rút cạn, cô không biết làm sao để thoát khỏi. Mãi cho đến khi Kỳ thấy nước mắt của Lam Anh rơi xuống, anh mới rùng mình rời khỏi. Nhìn từng giọt nước từ hai khóe mắt cô ấy rơi xuống, lại nhìn cô ấy sợ hãi đến nỗi chỉ biết khóc và khóc, anh mới biết mình vừa làm sai. Bàn tay đã nâng lên được đến nửa, nhưng lý trí đánh gãy tình cảm khiến anh chỉ nói với cô một lời rồi bỏ đi:

“Em nghỉ ngơi cho khỏe!”

“Đừng có ủ dột như thế được không?” – tiếng đá rệu leng keng va vào nhau phản chiếu hình ảnh một người con trai đẹp ma mị mà đầy quái khí.

“Im đi!”

“Jason, nên nhớ cậu đã phải chịu đựng những gì từ cô ta, đừng có mà lằm đường đó”

Có chút gì đó nặng nề trên đôi chân đến học viện, tâm trạng hôm nay khó chịu khiến bước đi của Huân cũng không được nhanh lẹ. Không phải đến Golden Bell mà là đến lớp học của sinh viên bình thường, mặc bộ đồng phục với áo vest màu xanh lam đậm, quần âu màu đen, áo trắng mở bung hai cúc và không đeo ca-vat, chiếc cặp đeo bên cũng vì chủ nhân mệt mỏi nên đóng đưa vô định bên một bên bước chân.

Huân lạnh lùng bước vào lớp Tài Chính 1 mà trước đó anh đã có thời gian học, mọi người theo đúng lệ thường đều nhìn anh bằng ánh mắt hiếu kỳ và đi sau đó là những lời bàn tán, nhưng anh mặc kệ. Quãng cặp vào bàn cuối cùng và trong góc khuất nhất của giảng đường, nhìn hình cu Shin mà trong một lúc chán học của năm hai anh đã ngồi vẽ vẫn còn đó, đôi môi nhợt khê nhếch một nụ cười nửa. Đeo tai nghe và chỉnh bài hát đang nghe dở, anh buông đôi mắt nơi cửa sổ nhỏ chỉ vài ánh sáng chiếu qua.

Không biết cô ấy ra sao rồi!

Đang suy nghĩ mông lung, chợt bài nhạc bị dừng lại bởi cuộc gọi đến của Đăng, anh liền bứt tai nghe ra khỏi máy và vuốt nghe.

“Gì vậy?”

“...”

“Sắp vào giờ rồi”

“...”

“Được”

Vậy là chỉ còn hai phút nữa là vào giờ, Huân vẫn nhất quyết rời khỏi chỗ ngồi của mình. Đút hai tay vào túi quần, anh thanh thoi đi qua những bậc giảng đường, qua ánh mắt nhìn lạ kỳ của đám bằng tuổi để đi thẳng ra cửa. Đăng đã đợi anh ở dưới đó từ trước, vừa thấy anh thì tiến đến.

“Uầy, lâu lắm mới thấy mày mặc bộ này, đẹp trai ghê nha”

“Có chuyện gì?” – Huân đưa mắt đi chỗ khác bỏ qua câu trêu đùa vô nghĩa của Đăng.

“Gi mà căng, đây, có thư ày gửi từ thành phố vào đây. Họ gửi về Golden Bell. Mà bên trong đựng đá hay sao mà nặng thế?!”

Nhìn túi hồ sơ màu xi măng trên tay Đăng, Huân khẽ nhú mày. Nhưng cũng đưa tay ra với lấy, anh ngay tại đó mở ra xem bên trong là gì.

Có vẻ ông trời thích trêu đùa anh đây mà, trên tay anh vương vãi là những tấm ảnh với khung cảnh quen thuộc. Bệnh viện, giường bệnh, trung tâm là nam chính và nữ chính đang...hôn nhau. Đăng đứng bên cạnh nhìn anh chăm chăm vào mấy tấm ảnh mà cũng không thể nói được lên lời. Tại sao Lam Anh và Kỳ lại...? Lại cho tay vào sâu trong tập hồ sơ lấy ra một chiếc máy quay mini, có vẻ người gửi có ý đồ, nên bên trong chỉ có một video duy nhất và nhấn play là đó thể xem được ngay. Đoạn video dài khoảng mười phút, quay tường tận từ lúc Kỳ kéo tay Lam Anh ngã vào người mình, từng lời của Kỳ được thu rõ mồn một như cổ tình và cuối cùng là nụ hôn sâu không thấy dấu phản kháng.

Siết chặt nắm tay làm đông ảnh vì lực bàn tay mà bị vò nát, tay còn lại thì buông thõng chiếc máy qua mini, Huân cố kiềm chế cơ thể đang rung lên vì tức giận.

“Huân, bình tĩnh. Có thể lại là trò đùa ác ý của ai đó?”

Anh muốn tin thế lắm, muốn lắm chứ, muốn đến phát điên lên! Nhưng tại anh hôm qua còn nghe được Kỳ nói về việc đính hôn, hôm nay trên tay cầm vài tấm ảnh đủ để ạch máu não anh đứt hết và ai đó còn rất tốt bụng bắt anh xem nguyên một đoạn phim ngắn đầy đủ nội dung thế này...

Đây là trò gì? Tại sao phải gửi về tận tay anh những tấm ảnh này? Và tại sao còn phải quay rõ hai người ấy có với nhau những gì để gửi cho anh xem?

“Từ lúc vào học đến giờ, mày có vẻ thân với mấy bác bệnh viện ghê” – Liền một tay đỡ Lam Anh, miệng không quên trêu đùa.

“Mày liều thật, sao không bảo tao là đang đến ngày, tại vì mày vận động mạnh nên mới bị thế đấy” – Hương cạy mày mắng cô, những mọi hành động thì đều lộ ra sự lo lắng.

“Thôi đừng mắng nó nữa, cũng là do con mụ Linh đó làm ra. Không vì cái kia thì cũng bị con nhỏ đó đẩy cho ngã ngất thôi” – Thúy bênh vực

Lam Anh không nói gì, chỉ nghe mọi người nói rồi lại nhìn mấy đứa xách đồ về cho cô. Khi nghe về việc người đẩy cô ngã hôm đó là Mỹ Linh, cô còn phải định thần một lúc xem Mỹ Linh là ai, không những thế còn phải nhờ cậy giải thích của đám bạn mới hiểu ra: Mỹ Linh thích Huân rất lâu rồi, cô ta làm GB cũng chỉ là để gần Huân, nên khi biết chuyện Huân về liền gặp cô thì đâm ra ghen tức...Đội lại ký ức về lần trước với Kỳ cũng như vậy, chợt trong lòng cô dâng lên chút mệt mỏi. Sao mọi người giờ sẵn sàng chà đạp lên tất cả để chiếm hữu lấy thứ mình muốn như vậy?

“Em sao rồi?”

Giọng nói mới hôm trước còn làm cô sợ hãi đến mức không nói nên lời nay lại xuất hiện. Lam Anh mở to mắt chăm chăm nhìn mặt đất, là cô không thể ngẩng lên để nhìn anh ấy. Sự đối diện với Kỳ giờ này như nỗi sợ hãi hằn sâu trong trí óc, không sao có thể xóa bỏ được.

“Anh Kỳ, anh đến đúng lúc quá, đồ dùng của Chè Lam vẫn còn trong kia, anh đưa nó về giúp bọn em nhé” – Hương nhờ vả

“Không, tao muốn mày đưa về” - sự phản kháng bất ngờ của Lam Anh làm mọi người đều giật mình mà hướng sự chú ý đến cô. Ba đứa kia thì cảm như thốc không nói được gì, còn Kỳ thì chỉ nhú mày một cái rất nhẹ rồi liền giãn ra.

Thấy mình đã thái quá, Lam Anh vội để thêm bằng sự ngượng ngùng – “Tại có mấy điều khó nói, để anh ấy đưa đi không tiện”

“À, thế nói luôn đi, làm gì mà hét to thế làm tao giật mình” – Hương khẽ đánh vào cánh tay của cô rồi quay sang nói với Kỳ – “Vậy phiền anh quá ạ!”

“Không sao, anh sẽ đến ký túc để gặp Lam sau. Nghỉ ngơi cho khỏe”

Nói rồi, Kỳ cùng Liên và Thúy quay trở lại phòng bệnh, để lại Lam Anh và Hương ở bên ngoài với một mảng tâm trạng phức tạp. Đối với cô thì là thở phào nhẹ nhõm vì đã thoát được Kỳ còn Hương thì nheo mày khó hiểu khi nghe Kỳ gọi cô là “Lam”.

“Mày với ông ấy có chuyện gì?”

“Hả?” – giật mình khi bị con bạn thân nhìn thấu, Lam Anh chỉ biết ngớ ngàng mà giật lùi về sau nửa bước.

“Nói đi, có chuyện gì mà mày phải tránh ông ấy như vậy?”

“Tránh nào, tao có chuyện khó nói thật mà”

“Chè Lam, tao chưa nói là bộ não nhỏ như hạt thanh long của mày dễ nhìn thấu lắm sao? Tao không muốn mang tiếng ác là bắt nạt người bệnh nên mày chủ động khai nhận đi” – Hương nhú mắt nhìn xoáy vào khuôn mặt đang vã mồ hôi hột của Lam mà hồi cung.

Sau nửa ngày bị áp bức bởi chính con bạn thân, cuối cùng Lam Anh cũng phải khai nhận tất cả ở nơi quen thuộc là phòng trà trong khu giải trí. Xoa xoa ngực để không nghẹn, Hương phải mãi sau mới tiêu hóa nỗi đồng thông tin mà nhỏ vừa được truyền đạt.

“Sao lại thế hả Lam Anh? Sao mày khổ thế?”

“Tao cũng không biết được nữa” – giọng cô như muốn khóc

“Việc này anh Huân biết thì sao?”

“....”

Chưa kịp trả lời thì ở gần đã có giọng nói chen ngang – “Huân biết hết rồi”

Cả cô và Hương đều đồng loạt ngẩng mặt lên nhìn thân hình cao cao với đôi mắt một mí, là Đăng. Anh một mối kéo một chiếc ghế bành bên xuống ngồi cạnh Hương, rồi ngay lập tức chứng ra vẻ mặt đồng cảm với Lam Anh.

“Anh...anh Đăng...” – “Biến thái” – cả cô và Hương đều gọi bật lên

“May sao đi qua đây lại gặp em! Nghe hai đứa nói chuyện, kịch bản anh nghĩ ra là em không liên quan đều bị đánh gãy hết rồi” – Đăng thở hắt, cũng nhún vai một cái bất lực.

“Sao...sao anh ấy lại biết?” – Lam Anh đứng tròn nhìn Đăng.

“Thì hôm trước có ai đó gửi cho nó kiện thư từ thành phố vào. Trong đó có cả ảnh và video quay luôn”

“Anh ơi...không phải như thế đúng không anh?” – cả người Lam Anh như muốn run lên. Bàn tay cầm cốc cũng vì thế mà làm nước bên trong sóng sánh. Cảm giác của cô lúc này giống như ăn vụng rồi bị phát hiện: nhục nhã, sợ hãi, lại như bị chìm xuống nước sâu vực thẳm.

“Anh Đăng, anh biết anh Huân đang ở đâu không?”

“Này đừng có đi” – Hương can; còn Đăng thì liền trả lời – “Ở tòa nhà số 4 đó em, chả biết nó học tầng nào luôn”

Chả đợi thêm lời giải thích, quần áo mỏng vừa khoác tạm qua, đôi chân không giày tất bảo vệ liền chạy thật nhanh rời khỏi khu giải trí. Cô muốn giải thích cho anh ấy không phải là như thế, tất cả những gì anh ấy nhìn đều không phải là sự thật. Trong tim cô chỉ có anh, không thể có ai khác...

“Cái đồ biến thái này, làm sao bây giờ?” – Hương thấy Lam Anh chạy vụt đi thì lo lắng đứng dậy định chạy theo nhưng bị Đăng giữ lại.

“Em đi giờ giải quyết được gì? Em lo cho bạn em chẳng nhẽ anh không lo cho bạn anh chắc?”

Nghe giọng nói có phần lớn của Đăng, Hương mới dịu đi một chút mà về lại chỗ của mình. Nhìn Đăng một lượt, hẳn ta đúng là vẫn phong độ như thể dù rằng bộ đồng phục....

“Á” – Hương ngớ ra khi nhìn thấy đồng phục Đăng

Chiều theo ánh mắt của nhỏ xuống bên dưới, Đăng liền nhếch hai mày trong tích tắc rồi liền ngẩng mặt nhìn lên chỗ khác tránh cái nhìn soi xét của Hương ở bên cạnh.

“Anh...anh...anh dám lừa tôi” – Hương không tin mà bốc hỏa đưa tay lên chỉ vào mặt Đăng.

“E hèm, anh đi đây”

“Anh đứng lại cho tôi, đồ biến thái kia”

I cry when you cry

Lam Anh chạy riết cuối cùng cũng đến được giảng đường học. Vì không biết anh học ở đâu nên đành vừa tìm vừa hỏi, từ tầng một tầng hai, rồi lên đến tầng năm tầng sáu, vì cô sợ nếu đi thang máy sẽ bỏ lỡ. Cuối cùng cũng hỏi được một thầy giáo vừa dạy xong tiết học ở lớp Tài Chính, mới biết được lớp anh ở trên đây một tầng.

Lại hùng hục đi lên, cơ thể vì chưa khỏe hẳn liền nhanh chóng rệu rã, khi lết được đến cửa giảng đường lớp của anh thì mắt cũng kịp hoa lên vài vòng. Đứng dựa ở tường để bình ổn hơi thở, Lam Anh mới tiến đến cửa lớp. Không may đang là giờ giải lao nên sự xuất hiện của cô ở ngoài cửa đã làm cho tất cả ánh nhìn đều dồn vào. Lam Anh ở ra một lúc vì mọi người nhìn mình, nhưng cũng nhanh chóng bỏ qua để tiến đến mục đích chính. Nhìn quanh giảng đường rộng khắp, cuối cùng cô cũng thấy mái tóc không theo trật tự quen thuộc, cuối cùng cũng nhìn thấy đôi mắt nhắm nghiền mệt mỏi, cuối cùng cũng nhìn thấy anh...

Nắm chặt hai bàn tay, Lam Anh từng bước từng bước kiên trì tiến đến chỗ của anh. Hình ảnh của anh ngày càng gần, ngày càng phóng đại ngay trong tầm mắt hạn hẹp. Nhìn thấy anh, nước mắt cô như muốn chực ứa ra. Cứ thấy anh là trong tim cô lại yếu mềm đến khó hiểu...

Không gian lớp học đang ồn ã đột nhiên im ắng khiến đôi mày của Huân khẽ nheo lại, nghĩ là thầy giáo đã vào lớp nên anh mới tỉnh dậy. Bị ánh sáng hắt vào, anh không nhanh chóng nhìn được mọi thứ xung quanh mà phải xoay mặt vào góc tối để tránh. Đến lúc quen dần với hoàn cảnh, anh mới đưa mắt lên nhìn bục giảng vẫn trống không, lại ngạc nhiên khi mọi người nhất loạt đổ dồn mắt về phía mình, mày anh nhíu càng chặt.

Quay sang bên phải như phản xạ tự nhiên, đôi mắt Huân dừng lại vô thời gian trên khuôn mặt của Lam Anh. Sự xuất hiện đường đột của cô ấy làm bản thân anh phải ngây dại mất một lúc, đúng là cô ấy luôn biết làm anh phải đau đầu khi cơ thể bất động.

“Sao em...”

“Anh Huân...”

Lam Anh gọi tên anh trong mệt mỏi và tuyệt vọng. Tuyệt vọng vì trước đó cô nghĩ ra hàng trăm lý do để nói với anh ấy nhưng giờ khi đối diện với đôi mắt thâm sâu này, cô cảm thấy tất cả chỉ là lời biện minh vô căn cứ cho việc đã xảy ra. Cô không muốn anh hiểu lầm, càng sợ vì chuyện đó mà anh sẽ xa cô. Nhưng biết làm sao để giải thích khi mọi chuyện đã rồi!

Nhìn khuôn mặt mệt mỏi lại có chút trắng xanh của Lam Anh, Huân mới vội vã đứng dậy. Lấy tay lau đi những giọt mồ hôi nhễ nhại, lại nhanh chóng cởi bỏ áo vest ngoài khoác lấy thân hình nhỏ thó chỉ được bọc trong chiếc áo khoác mỏng giữa trời đông lạnh, Huân không nói nhiều liền quàng tay ôm lấy cô vào trong lòng, đưa cô nhanh chóng rời khỏi lớp.

“Có lạnh không?”

“Có đói không?”

“Hết mệt chưa?”

“Tại sao lại một mình đến lớp?”

Những câu hỏi dồn dập của Huân làm Lam Anh chỉ biết nhìn lấy anh mà không thể nói được gì. Muốn trả lời lẫn trong lòng anh thật sự rất ấm, muốn trả lời nhìn thấy anh em không thấy đối, muốn nói em đã hết mệt và muốn thanh minh tất cả. Nhưng trong không gian vắng lặng của phòng kỹ yếu, khi vị trí của cô chỉ vón vện trong vòng tay âm áp của Huân, mọi lời nói đều bị nuốt ngược lại vào trong.

Mùa đông lạnh giá được sưởi ấm bằng cơ thể to lớn của anh, bóng hai người ngồi dựa vào một góc tường chỉ được một mảng ánh sáng hắt vào in hằn trên nền đất, chợt mọi thứ nhẹ nhàng trôi qua đến mức vội vã không thể níu kéo. Cánh tay anh ôm chặt lấy Lam Anh, một chút nữa lại gần hơn, đã từ rất lâu rồi Huân luôn thuận theo trái tim mình. Anh không vội vàng giải thích tâm tính này là gì, cũng chẳng ngần ngại muốn biết nó đã khiến anh khổ sở ra sao. Biết rằng mới mấy hôm trước anh còn như phát điên lên vì mọi thứ, nhưng bình tâm xem lại và dùng lý trí phân tích, có những thứ thật sự khuất mắc trong tổng thể không còn gì chấp nhận được.

Anh chưa thể biết ngay lý do của mọi chuyện, nhưng anh tin rằng tất cả sẽ không như những tấm hình và máy quay kia để lại. Anh tin cô ấy!

“Anh Huân, anh Đăng nói...”

“Anh không muốn lo ngại việc gì, kể cả...làm người thứ ba đi nữa...”

9. Chương 9: Vị Cà Phê 9

“Này, này” – Hương nhíu mày huých vào người Lam Anh mấy cái.

Giật mình vì bị gọi dậy khỏi mộng tưởng, Lam Anh quay sang nhìn nguyên nhân của mấy cái huých mạnh bạo thì đập vào mặt cô là khuôn mặt tròn ủng phóng đại của Hương.

“Cái gì đấy?” – Lam Anh nhảy bắn ra đằng sau.

“Hỏi mày thì có, mặt đần độn đang nghĩ cái gì? Tan học rồi đây này!”

Nghe Hương nói, Lam Anh mới quay ngang quay ngửa nhìn mọi thứ xung quanh, là cô không ngờ thời gian trôi nhanh như vậy, đến nỗi mới nghĩ về anh có tí xiu mà đã hết hai tiếng. Nhìn con Hương mặt nhẵn mày nhí sắp sách vở vùng vằng bỏ đi trước, Lam Anh khẽ cười nhẹ.

“Anh không muốn lo ngại việc gì, kể cả...làm người thứ ba đi nữa” ...Chạm nhẹ vào trái tim đập nhanh không ngừng, Lam Anh không thể tả được thời khắc đó đã chiếm trọn cô như thế nào. Giọng nói trầm thấp trước nay chỉ để uy hiếp và dành những lời nói lạnh lùng nay mang theo hơi ấm theo đúng bản chất khiến cô choáng ngợp; vòng tay trước nay có nghĩ cô cũng không bao giờ dám mừng tượng đến, nay lại được anh bọc chặt như thế này. Huân nói như thể anh đã chuẩn bị câu nói này từ rất lâu rồi, lại cứ như vừa bật ra từ trái tim vốn bất ổn. Anh không nói anh thích cô, cũng chẳng nói anh sẽ ở bên cô, nhưng chỉ nhiều đó thôi cũng đã đủ cảm nhận được anh sẽ như thế nào. Lam Anh chưa bao giờ biết đến, tỏ tình cũng có thể nhận mình làm người thứ ba như anh!

Khẽ cười nhẹ, cứ vậy đi! Vì dù gì, giờ đây giữa một đống những việc đau đầu không tên, cô thật không muốn bản thân vướng thêm vào bất cứ rắc rối nào khác. Huân nói, anh ấy sẽ làm tốt nhiệm vụ của một người thứ ba...thực sự cô không hiểu nhiệm vụ đó là gì, nhưng cô sẽ tin anh!

Giống như, được bảo vệ, thật sự rất ấm lòng...

Tiếng điện thoại reo phá vỡ bầu không khí chỉ có mình Lam Anh, để điện thoại ra trước mặt, là mẹ gọi.

“Mẹ à, con đây”

“Lam học xong chưa? Mẹ ở cổng trường rồi!”

“Ôi, mẹ đến đây sao? Con xuống ngay, mẹ đợi lát nhé”

Không suy nghĩ nhiều, Lam Anh quay người chạy thật nhanh về phía cổng trường. Rất lâu rồi mới lại được gặp mẹ, chẳng hiểu sao hôm nay mẹ lại đến trường đột nhiên như thế, nhưng dù gì cũng là chuyện vui. Nghĩ lại, cô cũng có chút giận mẹ vì cố tình sắp xếp cho cô với Kỳ, để giờ cô như con rối quay tròn xoay trong mớ mệt mỏi, nhưng cô biết mẹ là cũng muốn tốt cho cô. Chỉ là cô không thông nên mới ngốc nghếch như vậy, chứ với điều kiện của Kỳ, khỏi phải nói nhiều, chỉ cần anh xuất hiện là đã có hàng tá cô gái chờ được đến lần. Nhiều lúc Lam Anh nghĩ, là cô có số hưởng mà không biết hưởng hay số hưởng của cô lớn quá nên mới khiến cô như vậy?!

Cuối cùng thì cũng ra đến cổng viện, nhìn quanh quất, Lam Anh thấy mẹ đang ngồi lặng ở một ghế đá gần đó. Nuốt nước bọt và bình ổn hơi thở, Lam Anh nhẹ bước ra chỗ mẹ ngồi.

“Mẹ, sao hôm nay mẹ lại đến đây...” – mang khuôn mặt vui vẻ nói chuyện với bà, nhưng ngược lại, đôi mắt sưng húp chứng tỏ mẹ vừa khóc trước đó làm Lam Anh hoảng sợ, ngay lập tức lo lắng – “Mẹ...có chuyện gì vậy?”

“Lam ơi!” – như đã nhìn từ lâu, bà Thu ghen ngào hướng đến Lam Anh mà khóc – “Con ơi, làm sao đây”

Nghe mẹ nói, rồi mẹ rời đi, và ngồi một mình ở đây chắc cũng đã được nửa ngày. Trời từ sáng chuyển dần sang màu mờ mờ nhờ nhờ của buổi xế chiều, Lam Anh vẫn đứng trông nhìn mọi thứ xung quanh chuyển động mà như vô hình.

Mẹ nói, công ty bố đang rất nguy cấp, bố hàng ngày đều về muộn rồi say rượu. Mẹ hỏi ra thì biết, do đầu tư thua thiệt cộng với số nợ xấu tăng quá mức khiến nợ chồng nợ. Rất có thể công ty sẽ bị phá sản!

Mẹ lại nói, cô Duyên đã xin với viện trưởng giúp bố, ông ấy đồng ý nhưng với điều kiện...cô và Kỳ phải đính hôn!

Mẹ khóc!

Lam Anh cũng khóc!

Nước mắt cô từng giọt từng giọt rơi xuống lòng bàn tay để mở, nơi vẫn còn hơi ấm từ bàn tay mẹ, từ bàn tay truyền đến cả gánh nặng gia đình đặt lên đôi vai nhỏ bé. Run rẩy nhớ lại khuôn mặt khắc khổ của mẹ, chắc đã một thời gian mẹ không ngủ được. Mẹ như vậy, không biết thằng Bin như thế nào, lại càng lo cho bố hơn rất nhiều lần!

“Sao lại khổ thế này” – Lam Anh gục mặt xuống hai lòng bàn tay mở, cô khóc nức lên từng hồi.

Cô cảm thấy khổ quá, mệt mỏi quá, trong tim đau quá, người muốn lả đi vì tất cả. Mới hôm trước còn sống dậy được giữa thị phi với những trò ghen ăn tức ở trong trường, nay lại vì gia đình một lần nữa xả thân cứu đỡ. Mẹ không thể lấy Kỳ, chắc rồi; lại càng không thể là thằng Bin...chỉ còn cô là khả thi nhất.

Cô không hiểu sao viện trưởng lại muốn cô lấy Kỳ như thế, cô tiếp xúc với ông ấy chưa đến lần thứ ba, vậy ấn tượng ở đâu? Nhưng nếu nghĩ đến việc đó để vùng lên bảo vệ quyền cá nhân, cả nhà cô chết mất! Một bên là hạnh phúc cả đời, một bên là gia đình, bên nghĩa bên tình, cô phải chọn như thế nào cho phải đây?

“Lam Anh đâu hả Hương?” – Huân tiến đến trước Hương đang ăn tối với hai đứa cùng phòng.

“Em không biết, nó nhắn tin với em kêu hôm nay không muốn ăn. Chút nữa em mang cháo về cho nó ăn này”

“Cô ấy ốm?” – Huân nheo mày

“Em không biết được, nhưng em gọi nó nhất quyết không nghe máy, chỉ nhắn vậy thôi” – Hương lắc đầu bất lực.

“Hay anh Huân về xem nó như thế nào đi? Giờ này quán giáo với sinh viên đang đi ăn không có ở đây, anh có thể vào được đó” – Thúy đưa ra ý tưởng

Hương và Liên phải nói càng ở lâu càng bội phục khả năng nghĩ chiến lược giúp bạn hiền của Thúy. Nhanh như ánh sáng xoẹt qua, ngay lập tức có ngay kế sách, lại hoàn hảo đến cả thời gian không gian, vì mô, vì

mô đều tính toán kĩ lưỡng. Về phần anh, Huân cầm lấy thẻ khóa phòng Hương đưa, cảm ơn họ rồi nhanh chóng đi về hướng kí túc nữ. Là anh cứ thấy nóng ruột không yên, hóa ra là cô ấy xảy ra chuyện thật...

Lén lút vào trong lại phải nhìn ngang ngó dọc chắc chắn không có ai, Huân thở dài vì bộ dạng siêu trộm của mình, cẩn thận quẹt thẻ vào máy code ở cửa để mở phòng, đúng là ký túc nữ, đến khóa cửa cũng chặt chẽ đến mức con ruồi lọt qua cũng coi như mất mạng.

Xoán ngợp tầm mắt của anh là bóng tối hoàn toàn, một ánh đèn nhỏ cũng không có. Hơi máy sưởi phả nhẹ càng làm không gian căn phòng thêm cô quạnh vắng ngắt. Nhẹ đóng cửa lại, chợt anh nghe thấy tiếng thút thút phát ra từ phía nào đó. Nheo đôi mày đẹp, anh nhẹ bước theo tiếng động đó đến được nơi Lam Anh đang nằm. Khẽ chạm vào đèn bàn ở cạnh giường cô ấy, ngay lập tức căn phòng được chiếu sáng bởi thứ ánh vàng yếu ớt, giống như không gian im ắng bị phá vỡ bởi tiếng khóc nức yếu ớt của ai kia.

“Mày ơi, tao phải làm sao đây! Mẹ nói bố tao sắp phá sản rồi, nếu giờ tao đính hôn với anh Kỳ thì viện trưởng sẽ giúp bố tao. Làm sao đây mày ơi! Tao khổ quá” – Lam Anh vì nghĩ là Hương nên mới trải lòng. Cô vùi mặt vào chăn bông để ngăn nước mắt cứ rơi liên tục. Đau đớn biết bao khi mới hôm qua thôi cô còn nhận được niềm vui tốt cùng, giờ đây ngay lập tức bị vùi xuống đáy sâu không thể với lên được.

Cô phải làm sao với Huân đây!!!

Phản chiếu lại ánh sáng vàng đó là khuôn mặt đẹp không thừa thiếu một chi tiết nhưng nay lại là sự tức giận tột cùng. Đôi mày nheo chặt khi nghe Lam Anh nói về chuyện xảy ra, nắm tay cũng tự động nắm chặt lại như hận rằng không thể đập phá cái gì đó ngay lúc này. Là gia đình đó đang áp bức cô bằng được đây mà! Nhưng lại nhìn thấy thân hình nhỏ bé hơi chút lại rung lên vì khóc, tâm trí anh mau chóng rời khỏi tức giận để hướng đến con nhỏ không biết tự chăm sóc mình đây.

“Là vì chuyện này mà em không ăn sao?”

Đôi mắt mở to khi nghe thấy giọng nói khác lạ không phải Hương hàng ngày, lại giật mình bởi tiếng kéo chiếc ghế chân xoay di chuyển, Lam Anh giật mình vùng khỏi chăn nhìn về phía anh giờ đã ngồi ngay ngắn trên ghế đối diện chỗ cô nằm.

“Anh...anh Huân...sao anh vào được đây?”

“Khóc đến nổi mắt sưng húp thế kia mà không định ăn gì sao?” – đôi mắt lạnh đưa qua đôi mắt của cô giờ sưng húp như hai quả trứng gà.

“Anh...em...” – Lam Anh ngại ngần nhìn xung quanh, lại lấy tay che mặt xấu hổ vì bị anh nhìn thấy bộ dạng quỷ hồn này – “Anh nghe hết rồi sao?”

“Ừm”

Thở dài ngao ngán, Lam Anh buông hai tay che mặt xuống vô định, cả người cô cũng ngủm đi vì mệt mỏi cả về thể xác lẫn tinh thần

“Không biết tốt hay không tốt, nhưng anh đã nghe hết rồi, em cũng không mất công suy nghĩ xem phải nói với anh như thế nào” – Lam Anh gãi đầu gãi tai

“Nếu anh không nghe thì em định giấu đến bao giờ?” – Huân khoanh tay trước mặt, nghiêng đầu nhìn Lam Anh.

“Em...”

“Mới biết hôm nay sao?”

Gật đầu thay cho câu đồng ý, Lam Anh chỉ biết len lén nhìn biểu cảm của anh rồi lại cúi xuống vội vã. Ngược lại, mọi hành động của cô đều được Huân ghi nhớ không bỏ sót, kể cả cái môi vì ngượng ngùng hơi chút lại di chuyển trái phải cũng bị anh nắm lấy. Chuyển từ ghế sang vị trí ngồi đối diện cô ở trên giường, Huân khẽ đưa bàn tay mang hơi ấm cũng như sự an ủi của anh lên chạm vào đôi má vì nước mắt mà nhóp nhép hết cả.

Cảm nhận được anh, cảm nhận được sức mạnh anh mang đến, nhưng Lam Anh lại thấy yếu mềm đi rất nhiều. Giương mắt buồn bã lên nhìn vào đôi đồng tử trước nay đều lạnh ngắt của anh, Lam Anh khẽ nói:

“Em phải làm sao đây?”

“Nhiệm vụ nổi bật của người thứ ba là gì em biết không?” – Huân nhẹ cười – “...là nơi em có thể dựa vào bất cứ lúc nào”

“Anh sẽ không...rời xa em...đúng không?”

Huân cười hất, anh thu hồi bàn tay đặt trên má của Lam Anh, xoay người ngồi thoải mái, Huân vừa cười vừa nói:

“Cũng chả rời được, vì đi ra ngoài giờ này là bị đuổi học luôn”

“Ôi đúng rồi, sao anh vào được đây...”

Cái miệng lúc trước còn lí nhí nay đột nhiên như loa phóng thanh cỡ bự, làm người khác phải khấn trường lại nghĩ đến những việc làm không đúng. Trong đó có anh!

Kéo mạnh con người vẫn đang chồm lên vì hoảng hốt kia vào lòng, dùng đôi môi đẹp được vạn người mong chờ của mình đặt nhẹ lên cái miệng nhỏ xinh. Đôi mắt nhắm hờ của anh có thể thấy được dung nhan như nhìn thấy ma của cô ấy giờ này: mắt mở to, tay chân lạnh ngắt, người cứng đờ. Nhưng chính vì thế mà anh rất thỏa mãn...

“Một cô gái ngốc như em, chắc ông trời sẽ không xử tệ đâu”

“Anh Huân...anh vừa...” – Lam Anh rưng rưng đôi mắt nhìn Huân

Đổi lại với sự ngỡ ngàng của Lam Anh, Huân chỉ nhẹ nhếch một bên mày tỏ thái độ không có gì, đôi môi cũng hiện lên nụ cười giảo nhàn nhạt.

“Sao nào?”

“Anh...anh...”

Đúng lúc đó cửa phòng bị đẩy ra, theo sau đó là dáng vẻ lấm la lấm lét của đám cùng phòng. Chúng nhìn ngang ngó dọc như kiểu sợ có ai sẽ vì thấy sự bất thường mà tò mò đến hỏi thăm.

“Anh Huân, anh vào an toàn nhưng mà ra không an toàn rồi. Em vừa thấy quần giáo xĩa răng ở ngoài hành lang xong” – Hương thở hổn hển nói với Huân.

“Vậy sao?”

“Có ai bị kẹt mà có thể “vậy sao” được như anh không?” – Hương nhú mày nhìn anh đang chưng ra cái thái độ như đây chính là địa bàn của anh.

“Tao thấy anh ấy ngồi như thế này còn đỡ nguy hiểm hơn cái mồm của mày đó. Nói to chút đi rồi cả kí túc phá tan phòng mình luôn” – Thúy chỉ chỉ giáo huấn Hương bởi cái mồm như bắc loa của nhỏ, lại nhìn sang Lam Anh đang đơ rồi lại vờ vờ môi, dường như cô ấy chẳng để ý gì đến sự xuất hiện của tụi nó – “Anh làm gì mà nó đơ như thế này?”

“Không có” – Huân liếc sang nhìn Lam Anh rồi cũng chủ động đứng dậy – “Có lẽ phải về rồi”

Lúc này Lam Anh mới vì tiếng ồn cộng sự rời đi của anh nên liền choàng tỉnh, cô ngay lập tức đứng dậy nhưng lại rất ngượng ngùng cúi gầm mặt xuống đất.

“Nhưng...” – Hương chỉ ra bên ngoài

“Không sao, anh trèo ra bằng cửa sổ nhà tắm được” – Huân thoải mái dứt hai tay túi quần rồi bước vào nơi giúp anh thoát thân.

Ngay sau khi nghe tuyên bố của anh, cả đám như kiến vỡ tổ, người giữ, người chạy vào nhà vệ sinh dọn dẹp, ngay cả Lam Anh đờ đẫn nay cũng lấp hỏ tiền phi một mạch vào nơi che giấu bí mật con gái. Nghe cả lũ loạt xoạt túi giấy rồi lạch cạch vật dụng cá nhân, Huân mím môi để nín không cười. Liếc nhìn trộm cô em đang tay nắm tay mười dọn đồ, Huân khẽ nhủ thầm: Như vậy có phải tốt hơn không?

“Anh Huân, cửa sổ nhà vệ sinh à bé nữa, anh ra kiểu gì?” – suy nghĩ bị tiếng của Liên – người giữ trọng trách canh cửa – làm cho gián đoạn.

“Ừm...không sao, anh quen rồi”

“Há...” – Liên thật không tin người như Huân có thể “quen” với việc trèo cửa sổ phòng tắm. Nuốt nước bọt một cái, Liên mới hỏi – “Anh đã vào...nhiều phòng con gái thế rồi...sao?”

Sau câu hỏi đó, trong căn phòng vốn đang vang lên những tiếng động hỗn loạn chợt im bất đến nỗi con muỗi bay qua cũng có thể nghe rõ. Huân ngạc nhiên nhìn lên tám con mắt đang đổ dồn về phía mình, trong đó có đôi mắt của ai đó mở to nhất lại mang ngàn vạn rồi ren nhất đang hướng về phía anh mà dò xét.

“Đừng hiểu lầm” – Huân hơi nhú mồm, hắng giọng nói.

Cộc, cộc, cộc!

Tiếng gõ cửa phòng của quản giáo làm không gian im ắng được dịp quay về với bản chất xáo trộn. Lúc tiếng cô quản giáo là phụ nữ mà giọng như đàn ông cất lên là lúc cả đội như vỡ òa trong cảm xúc, làm đến cả người trước nay lạnh lùng như anh cũng phải hăng một nhịp tim.

Cộc, cộc, cộc! – “SAO LÂU THẾ MẤY CÔ KIA? LÀM GÌ MỜ ÁM TRONG ĐÓ? MAU MỞ CỬA KHÔNG TÔI CHO TẮT CẢ XÁCH NƯỚC BÂY GIỜ”

Thà nghe sói chu còn đỡ run rẩy hơn khi nghe cô quản giáo cất giọng. Thúy là người láu cá nhất cả bọn nên chịu trách nhiệm ra đàm phán kéo dài thời gian, còn ba bọn cô phụ giúp anh chuồn ra êm thấm. Có lẽ đúng là ký túc nữ nghiêm ngặt nên anh không nghĩ tới cửa sổ này bé hơn ở ký túc nam, làm ột nửa người ra rồi, còn một nửa thì đang bị kẹt cứng bên trong. Hương, cô, cùng Liên mặc sức đẩy chân rồi đến đẩy mông nhưng vẫn không thấm vào đâu khi nửa người bên ngoài của anh dường như muốn gãy làm đôi, tay bấu chặt lấy tường, mặt nhăn như táo tàu mà không sao dám mở lời.

Thúy đứng giao lưu với cô quản giáo qua cánh cửa, nó dùng hết tất cả những mảnh khoe nghĩ được: nào là em đang tìm khóa, nào là em đang đi ra mở cửa thì bị ngã, ba-la ba-la ba-la,...

“AAAA, cô ơi bọn em mở ngay đây, cô không phải tìm thẻ đâu ạ” – Thúy cố nói to cho lũ bên trong nghe thấy.

“Chết cha, nhanh lên, nhanh lên”

Tay chân quấy quải, nếu không phải đang vội thế này, anh nguyện sẽ tự đào hố chôn mình ngay cho đỡ nhục. Đây là lần đầu tiên trong cuộc đời anh để con gái giúp sức, dù không thể nhìn thấy, nhưng từ tiếng thở hồng hộc cùng những cái đẩy thô bạo, anh cũng hiểu họ cố gắng như thế nào để nhét vòng ba của anh ra.

Sau ngàn lần đẩy kéo, cuối cùng Lam Anh cũng phát hiện ra nguyên nhân bị kẹt là chiếc thắt lưng đẹp đẽ của anh. Đang suy nghĩ giữa có nên tháo nó ra hay không thì tiếng cửa phòng bật mở và tiếng oang oang của quái thú đã thâm nhập vào trong làm cả lũ được một phen rụng tim.

“Anh Huân, em xin lỗi”

Vậy là không chờ đợi thêm, đôi tay nhỏ nhắn nghiệp dư luồn lách đến khóa cài và bật mở. Đối với anh, khi bàn tay ấy chạm vào anh, dường như mọi dây thần kinh của anh đều ngừng hoạt động cùng một lúc. Có nhóc đáng chết này, có biết đó là chỗ nào không mà dám không kiêng nể như vậy?

“CÓ CÁI GÌ Ở BÊN TRONG MÀ PHẢI CHẤN, ĐI RA”

Cô quản giáo mạnh bạo đẩy Thúy sang một bên rồi xông thẳng vào nhà vệ sinh, may thay, nhờ sự để ý hoàn hảo của Lam Anh mà Huân đã tụt xuống thành công trong gang tấc, tiếp sau đó là chiếc thắt lưng đắt tiền cũng rơi xuống theo.

“Mấy cô đang làm gì mà đứng bu hét ở cửa sổ thế?”

Hít một hơi sau sự hoảng hốt, cả ba con quay lại cố dấn ra một nụ cười triu mến. Hương lấy tinh thần nhanh nhất thì lên tiếng trước:

“Cô ơi, hôm nay tự nhiên mùi cống bốc lên kinh quá nên bọn em mở cửa sổ ra cho bay mùi. Ai ngờ, có con chuột đỉnh của đỉnh trèo tường vào làm cả phòng bọn em toán loạn. May thay giờ đã yên ổn rồi ạ” – nói xong nhỏ còn giả vờ lau mồ hôi trán chuyên nghiệp lắm.

Cô quản giáo nhếch một bên mày lên nghe vẻ không tin, nhưng lại thấy bộ dạng lời thôi léch thếch đầy vết bẩn của cả lũ cùng nhà tắm bữa bọn như vừa có một trận hỗn chiến xong thì cô ấy mới đại ân xá tội.

Trước khi ra khỏi phòng không khỏi cảnh báo bằng tia lửa tia điện, làm cả bốn đứa giữa mùa đông mà người nóng như bị nhốt trong lò nướng.

“Hết hồn!” – Hương ngã mình lên giường, nhưng nhớ ra gì đó lại cúi xuống nhìn Lam Anh ở dưới – “Cháo của mày ở bàn đó, ăn đi. Có vẻ anh Huân vào tâm trạng tốt hơn rồi nhỉ?”

“Chứ còn gì, liều thuốc bổ mà” – Thúy vợ lấy quyển truyện đọc ngấu nghiến nhưng không quên tự tán thưởng cho kế hoạch tí thì hồng của mình.

Lam Anh cười nhẹ, kéo chiếc ghế xoay đã được hạ bộ của anh ngồi lên, nghĩ đến đó cô lại phì cười. Nhớ lại cảnh anh chơi với giữa không trung, thật là mất hình tượng quá đi, nhưng dù gì điều đó cũng đủ chứng minh, anh không phải chuyên nghiệp đến nỗi mọi địa hình đều có thể qua được êm thấm.

Chợt...

Tin nhắn đến: Đừng có cười, rách mồm đấy!

Tin nhắn bá đạo làm Lam Anh đang ăn cũng phải sặc lên một cái. Sao anh lại biết cô đang cười anh? Quay ngang quay ngửa, ngó ngang ngó dọc xem có cái camera nào ở đây không, Lam Anh cầm máy nhắn lại:

“Sao anh biết em cười, bộ anh vẫn ở ngoài đó sao?”

Ngay lập tức máy sáng lên: Không, về rồi! Ăn và ngủ ngon.

Ngắn gọn súc tích luôn là ưu điểm của anh, đọc tin nhắn cộc lốc nhưng lại đầy đủ yêu thương và quan tâm, Lam Anh vui sướng thưởng cho cái điện thoại diêm phúc được ngắm nhìn nụ cười tươi sáng của cô.

Ngoài kia, ai đó đang hướng mắt đến kí túc nữa, cười nhẹ rồi cũng mới bước đi. Trên tay anh ấy là chiếc thắt lưng với mặt ô vuông phản chiếu ánh sáng của ánh trăng mờ ảo.

“Các em trật tự nào!” – cô viện phó giữ trật tự lớp rồi quay sang người bên cạnh nói – “Em giới thiệu mình đi”

Mọi ánh mắt đều đổ dồn vào người con gái đứng ở đó. Tất cả đều phải công nhận rằng người bạn mới ấy...quá đẹp. Mái tóc dài màu nâu được uốn xoắn tự nhiên, bồng bênh như sóng biển. Đôi mắt đẹp đến nỗi không thể tả lại được chiếc mũi cao thẳng làm nên nên trông cô ấy càng quyến rũ lạ thường. Bản thân là con gái và cũng phải công nhận bộ đồng phục ở trường chẳng ra gì, nhưng sao cũng chiếc áo trắng ấy, cũng với chiếc áo vest và chiếc váy màu xanh cổ vịt ấy, mà vào người cô ấy lại như hàng hiệu vậy...Nói chung, từ trên xuống dưới đều không thể chê...

“Mình là Trần Nam Mi, mình mới từ Anh về nên còn chưa quen với ở đây. Mong được mọi người giúp đỡ” – đôi môi như cánh hoa đào phấn chuyển động, giọng nói nhẹ nhàng đi vào lòng người. Tại sao lại có người con gái hoàn hảo như vậy?!

“Trời ơi Chè Lam ơi, mồm bọn con trai xuống đất hết rồi....Ặc, mồm mày cũng thế kia” – Hương sau một hồi thay vì ngắm nghía hot girl lại đi nhìn biểu hiện của các bạn, tính quay sang cô nói chuyện thì nhận ngay được môi ngựa chầy dài hơn cả bọn khác phái.

“Sao lại có người đẹp như vậy chứ?”

“Mặt xinh, tên lạ, du học Anh, đủ biết con nhà giàu rồi. Khỏi phải nói!” – Hương cong môi khoanh tay dựa lưng vào ghế.

Trong lúc đó, cô phó viện trưởng nói chuyện với bạn ấy một chút rồi nói Mi tự chọn chỗ ngồi ỳnh. Nhìn quanh quất một lúc, Mi dừng lại ở bàn của Lam Anh, cũng rất tự nhiên ngồi vào vị trí còn trống cạnh cô.

“Chào bạn” – Mi quay sang cười xã giao.

Chưa hết bàng hoàng về cái đẹp không thể tồn tại, nay nó tự đổ ập vào mặt, Lam Anh phải mất vài phút định thần mới có thể trả lời lại bằng điệu bộ ngượng ngùng như trai thấy gái đẹp.

“À...chào bạn”

“Bạn tên gì?”

“Mình là Lam Anh” – cô cười nhẹ

“Lam Anh, tên hay quá. Làm bạn nhé!”

Cách nói chuyện tự nhiên cùng điệu bộ kiểu cách của người nước ngoài làm những nông dân như cô và Hương đây bị choáng. Chỉ biết làm theo sự đưa đẩy của Mi, chưa đầy hai phút hai người đã thành bạn. Quả thật, cô ấy không phải người trái đất!

Không chỉ dừng lại ở sự hoàn hảo về bề ngoài, học thức của cô bạn ấy cũng rất uyên thâm. Mọi câu hỏi, mọi khuất mắc thầy giáo đưa ra đều được cô ấy giải quyết ngon ơ, nên chỉ mới vào lớp được một tiếng mà thầy “Mai-cô” đã nhớ luôn tên và nói sẽ cộng điểm cho Mi vào cuối kỳ. Khỏi phải nói, cả lớp Quản trị của cô đã choáng như thế nào! Bọn con trai thì nước miếng giờ có thể thành sông, còn con gái thì cán cân giữa “vui vẻ làm bạn” và “GATO” đã lệch hoàn toàn về bên chữ in.

Giờ ăn trưa, Lam Anh cùng Hương có mở lời mời Mi xuống nhà ăn dùng bữa cùng thì nhận được câu trả lời tỉnh bơ như sau:

“Mình không ăn được đồ tập thể, các bạn cứ đi trước đi”

Nói rồi lẳng lặng rút điện thoại ra nhấn nút gọi với nội dung: Tôi nghỉ trưa rồi!

Dù Emerald đa số là con nhà giàu vào học, nhưng phải nói dù có là thiên kim tiểu thư hay đại thiếu gia thì họ cũng rất biết sống cùng tập thể. Nhưng hôm nay, cả khu nhà ăn được dịp chiêm ngưỡng một màn “người hầu và công chúa” có thật! Xung quanh cô gái xinh đẹp là “công chúa” kia, có ba vị áo đen kính đèn đứng chắn đằng sau hai bước chân, còn một vị có mái tóc đã bạc thì đứng ngay bên cạnh “công chúa”, mở từng hộp thức ăn với đầy đủ màu sắc bày biện ra trước mặt và chỉ nhìn qua thôi thì món tôm hùm ở góc bàn coi như đất gập mười lần xuất ăn của cô rồi.

“Đang nhìn gì vậy?” – Đăng lên tiếng hỏi, có Huân bên cạnh cũng đang mang đĩa cơm của mình đến, có vẻ như hai anh ấy đi từ cửa sau vào nên không nhận ra công chúa đang án ngữ ở cửa trước.

“Món giống bát mỳ đó là gì?” – Lam Anh nheo mắt soi kỹ các món ăn được bài trí bắt mắt và cũng chăm chú nhìn công chúa “ăn hương ăn hoa”.

“Mỳ chẳng?” – Hương hít một hơi

“Phải không?”

“Là Ramen làm từ Nhật đó, nhưng loại mỳ này rất đặc biệt vì được làm từ nước dùng kiểu Trung, tom yum Thái, mì ramen cao cấp và hai chục loại gia vị bí truyền. Muốn ăn nó phải do đích thân đầu bếp đến từ nhà hàng Fujimaki Gekijyo đến từ Tokyo làm. Giá một bát là...” – Đăng ghé sát vào hai người đang há hốc mồm nghe anh nói – “...chỉ tầm khoảng ba triệu thôi. “Rẻ” lắm!”

Nuốt nước bọt rồi lại nhìn sang bát mỳ vàng như bát mỳ vẫn thần Việt Nam kia, Lam Anh và Hương không khỏi choáng ngợp trước sự bá đạo của người bạn mới.

“Ê, sao anh rành vậy? Có phải cũng toàn ăn những thứ đó không?” – Hương bĩu môi nhìn Đăng nói.

“Không có, chỉ là biết thôi”

Đăng nhún vai trả lời Hương nhưng đôi mắt lại đánh sang nhìn con người từ đầu đến cuối vẫn cắm mặt vào đĩa cơm ăn bên cạnh. Nhìn qua thì có vẻ anh ấy chẳng quan tâm đến thời cuộc mà chỉ biết ăn và ăn, nhưng nếu để ý ra sẽ thấy những gấp thức ăn của anh đều rời rạc và trong đôi mắt kia đang chứa ngàn chán nản.

Nếu nhìn kỹ ra thì tất cả sinh viên trong phòng ăn đều chưa động đũa một chút nào đến món ăn của mình trừ anh. Người thì mãi ngẩn ngía như cô, người thì mãi ngồi nói ra nói vào, người mãi GATO, người mãi

nghĩ xem làm thế nào để làm quen với công chúa, còn có đôi nào đó thì tập trung tranh cãi đến nỗi quên tất cả.

“Đừng nói với tôi là anh cũng giống bạn ấy nha”

“Ý em giống như thế nào?” – Đăng nhú mày

“Mà cũng đừng nói là anh quen bạn ấy nhé” – Hương híp mắt soi Đăng một lượt phán xét.

Nhìn thái độ của Hương, Đăng chỉ còn nước cười lấy lệ. Công nhận, con gái có một khả năng hết sức đặc biệt đó là: kể cả là sai mà vẫn có thể làm ra vẻ ình đúng được.

“Anh á, sao quen được với cô ấy. Hay để anh ra thử làm quen?” – Đăng xoa cằm suy nghĩ.

“Anh dám...” – như thấy mình lố với cái nhướn người quá cao, Hương liền dịu giọng đánh trống lảng – “Quen ai việc của anh, kệ anh thích làm gì thì làm” – nói rồi nhỏ nhanh chóng thu dọn rồi quay người bước đi.

“Ồ, Hương” – cô thấy nhỏ bỏ đi thì liền gọi lại nhưng ngay lập tức bị Đăng giữ vai – “Để anh lo cô ấy cho, còn em xem có ai ăn sắp bội thực đến nơi rồi kìa” – Đăng híp mắt cười không quên đánh mặt sang anh vẫn đang hùng hục ăn.

Theo anh mắt của Đăng, cô nhìn sang anh đang hết uống nước rồi lại cắm mặt vào ăn, khẽ nhú mày nhẹ, Lam Anh dịch chuyển từ chỗ mình sang bên anh.

“Anh hôm nay đói lắm à?”

Nghe tiếng của cô, Huân mới nhận ra mình được gần ba mươi phút không ngắt cổ. Bàn tay gấp lia lịa dừng lại giữa chừng, anh khẽ thở dài một nhịp rồi ngắt lên nhìn cô.

“Ừm”

“Vây anh ăn cả phần của em này” – Lam Anh đẩy đồ ăn của cô qua bên anh – “Em no rồi”

Huân mở to mắt nhìn đồng thức ăn ngồn ngộn mới được đưa qua, đang định nói gì đó thì trước mắt anh hiện ra khuôn mặt gượng gạo đến biến dạng của Lam Anh làm anh phải nhú mày một cái.

“Sao vậy?”

“Thật không công bằng!” – Lam Anh bĩu môi.

“Công bằng?”

“Anh nhìn xem” – cô hất mặt hướng của công chúa – “Em tưởng bạn ấy quay ra nhìn em, em vẫy tay chào, hóa ra lại là nhìn anh. Thật không công bằng mà”

Ánh mắt của Huân và Nam Mi chạm nhau trong giây lát, nhưng dường như anh không màng mà ngay lập tức quay sang nhìn cô đang phụng phịu chọc chọc miếng cá kho tộ.

“Cà phê không?” – Huân nhoẻn miệng cười.

“Có được không ạ?” – cô e dè.

“Ừm, em khao là được rồi. Đi thôi” – nói rồi anh mạnh dạn đứng dậy. Đút hai tay túi quần, anh thoải mái hướng phía cổng sau bước tới.

Nhìn anh lạnh lùng rời khỏi, lại nhìn thấy Lam Anh ngốc nghếch bám theo anh chọc ghẹo, trong lòng Nam Mi nổi lên một sự khó chịu dâng đến tận cổ. Bóp chặt đôi đũa trong tay, trên khuôn mặt xinh đẹp của Nam Mi nhẹ hiện lên tia giận dữ.

“Cô chủ, cẩn thận làm đau mình” – ông quản gia bình thản cúi mình trước Mi.

“Ông nhìn xem, anh ta còn chẳng thèm nhìn tôi lấy một cái. Hhh, tôi sẽ cho anh ta biết thế nào là phốt lờ tôi”

Giận dữ ném đôi đũa vào giữa bữa ăn “hoàng gia”, Nam Mi hất mặt đi thẳng ra phía cửa chính nhà ăn mất hút, báo hại mấy anh áo đen phải đi theo, còn ông quản gia già có vẻ đã quen thì chỉ bình thản đeo găng tay vào rồi lặng lẽ dọn tất cả đồ ăn vẫn còn như mới.

“Đạo này không thấy anh ta đến gặp em” – Huân dựa lưng vào chiếc ghế dài ở dưới gốc cây đối diện Golden Bell, nơi mà anh trước đó đã không chấp nhận lời xin lỗi của cô.

“Mấy ngày trước có đến gặp”

“Vậy sao?”

“Ừm”

Em

“Anh Kỳ” – Lam Anh ngạc nhiên nhìn Kỳ cùng ai đó đang đứng nhìn vào ký túc nữ.

Dáng người cao cao với chiếc áo măng-tô đen dài trùm quá hông, hai tay vì lạnh nên để gọn gàng bên hai túi áo, mái tóc cắt cao lộ ra vầng trán rộng, hôm nay anh ấy không đeo kính nữa nên có thể nói bao nhiêu đẹp dễ của anh đều được phơi bày triệt để. Người bên cạnh dường như cũng anh tuấn không kém, anh ta da trắng như trẻ em, nhưng qua bộ Âu phục vừa vặn có thể thấy cơ thể anh ta rất đẹp, rất hoàn hảo, chứ không “trẻ con” như làn da của mình. Nếu để diễn tả, thì chỉ thể nói có cảm giác như, hai người con trai này đã làm cho khung cảnh trước ký túc nữ thêm phần màu sắc và mờ ảo hơn rất nhiều.

“Lam, đi học về rồi sao? Có mệt không?”

Tuy cô vẫn còn rất đề phòng ánh mắt của anh, ánh mắt rực lửa vào đêm đó như muốn ăn tươi nuốt sống cô. Nhưng không thể phủ nhận rằng, người con trai này luôn dành cho cô một âm lượng đặc biệt để hỏi han: nhẹ nhàng như gió mà lại đong đầy tình cảm, làm sự đề phòng trước đó nhanh chóng bị gỡ bỏ.

Lam Anh khẽ nhoẻn miệng cười, tay vô định bấu chặt lấy quai cặp – “Vâng em mới về, có chuyện gì sao anh?”

“Anh đến để chào em thôi” – Kỳ cười nhẹ

“Chào? Anh lại phải đi nước ngoài sao?” – Lam Anh có chút ngạc nhiên.

“Không, anh về thành phố. Đến thời gian này, anh phải làm đại luận cho kỳ tốt nghiệp rồi nên việc học cũng không cần phải diễn ra ở trường”

“À, vậy sao?” – Lam Anh nhún vai – “Vậy biết làm sao bây giờ, anh phải làm thật tốt đó nhé”

Nụ cười tươi đã lâu lắm rồi anh không thấy. Thời gian qua cứ như tảng đá ngàn cân chấn ngang giữa anh và cô. Anh thừa biết cô thích Huân và cũng càng khẳng định Huân rất quan tâm đến cô, nhưng bản thân anh không sao có thể rời tay cô ra. Cứ cò kéo bản thân anh cũng rất mệt mỏi, nhưng không còn chọn lựa nào khác, đã bắt đầu thì không thể kết thúc.... Bước chậm đến bên nụ cười vốn dĩ sẽ phải tồn tại trên đôi môi này mãi, Kỳ đặt bàn tay to lớn của mình lên đôi má ửng hồng vì trời hanh khô của cô, nó ấm và mềm mại quá.

Lam Anh thấy hành động của anh thì ngay lập tức nhích xuống nửa bước để tránh né, Kỳ không nhướn tới nữa mà để mặc bàn tay bị bỏ rơi giữa không trung. Khẽ nắm lại, Kỳ cười nhưng đôi mắt anh mang muôn phần sâu muộn làm cho khuôn mặt có chút méo lệch.

“Ồ lại nhớ giữ gìn sức khỏe, anh hứa từ giờ sẽ không ai có thể bắt nạt được em nữa đâu”

“Anh đừng lo, em không sao đâu” – Lam Anh gật đầu thể hiện mình không sao trước anh, như lần đầu anh và cô cùng vui vẻ đi về đến trước cổng ký túc.

Nhìn cái đầu chuyển động của cô cùng đôi môi luôn luôn tỏa sáng, nụ cười trên môi anh chợt biến mất chỉ còn lại đôi mắt vẫn mang vạn phần u sầu. Thật là...đã lâu lắm rồi, nhưng xin lỗi vì đã không gìn giữ nó cẩn thận để đánh mất trong sự mệt mỏi như thế này.

Mau quay trở lại với dáng vẻ vốn có sau lời nhắc của Tùng, Kỳ nhìn Lam Anh lại lần nữa bằng đôi mắt tiếc nuối rồi mới quyết định bước chân đi.

“Thật sự, anh ấy cứ như vậy, em thấy không quen. Dù rằng đã có rất nhiều chuyện diễn ra khiến tình bạn giữa em và anh ấy bị thành ra như thế này, nhưng hầu như đều do hai bên gia đình, anh ấy cũng rất vất vả” – Lam Anh nhìn ngôi nhà lấp lánh ánh vàng dù trong điều kiện nào vẫn tỏa sáng kỳ diệu trước mắt, tại nơi đây cô đã quen hai người con trai có thể coi là quan trọng, cũng có thể coi bọn họ như trải nghiệm mới nhất suốt mười chín năm sống trên đời của cô. Cô thật mong mọi chuyện sẽ diễn ra theo hướng nào đó tốt hơn chứ không phải cứ cuốn đi một cách khó chịu như thế này.

Mọi cử chỉ hành động của cô đều bị Huân nhìn thấu, cốc cà phê trên tay uống được một nửa cũng bị ứ nghẹn. Anh trước lúc đó còn rất khoan khoái vì Kỳ không đến gặp cô ấy vậy mà ngay lúc sau liền bị chính suy nghĩ của mình chơi xỏ. Lại vì thái độ khó chịu cộng tiếc nuối của cô ấy làm anh uống cũng không xong. Khẽ đặt cốc cà phê sang một bên, Huân nhẹ hỏi:

“Nhà em...thế nào rồi?”

“Nhà?” – Lam Anh quay sang nhìn anh – “À, sáng nay mẹ em có gọi, vẫn vậy, nếu em đính hôn với anh Kỳ thì viện trưởng sẽ giúp” – cô thở dài

“Không còn ai khác có thể ngoài ông ấy sao?”

“Em cũng hỏi vậy, nhưng mẹ em bảo không hiểu sao tất cả đều từ chối, không thẳng thừng thì cũng gián tiếp bỏ lại bố em. Giờ ông ấy rất khó khăn”

Khẽ nhíu mày với thông tin cô nói, bố cô ấy thua lỗ nặng đến nỗi mà tất cả mọi người đều phải né tránh sao?! Thật có gì đó không đúng.

“Chắc...không sao đâu”

Huân nhẹ đánh mặt sang nhìn dáng vẻ ỉu xiu của cô, bàn tay nâng lên lưng chừng định ôm lấy bờ vai đang chút chút lại sụp xuống kia thì chợt điện thoại trong túi quần reo lớn...

Huân rút lại cánh tay mình, rồi cũng lôi điện thoại ra xem ai gọi. Nhưng khi vừa nhìn thấy màn hình nhấp nháy, khuôn mặt anh ngay lập tức đanh lại. Liếc nhìn Lam Anh đang mở to mắt soi xét hành động của anh, Huân khẽ thở hắt rồi đứng dậy đi ra cách đó một quãng.

“A...” – vừa mới mở máy anh liền phải đưa nó cách xa lỗ tai vài thước.

“...”

“Tôi không rảnh”

“...”

Cầm điện thoại mà ngỡ như đang mang phải đá, Huân không chắc có phải đây là điện thoại anh hay sử dụng không?! Đưa nó ra trước mặt trong khi ai đó vẫn đang nói bên trong, thở dài lấy hơi, anh chỉ đưa lên nói – “Tôi biết rồi” – rồi cúp máy ngay.

“Không sao chứ anh?” – Lam Anh lo lắng với thái độ của anh thì hỏi

“Không sao, hôm nay em tự về được không?”

“Được, anh có việc thì cứ đi đi”

“Ừm” – quay người bước đi, nhưng được hai bước thì anh dừng lại, hơi quay mặt về phía sau, anh nói – “Mọi chuyện rồi sẽ ổn thôi”.

Dù có hơi bất ngờ và không hiểu về những gì anh nói, nhưng Lam Anh vẫn cảm thấy ấm áp. Cô nhoen miệng cười:

“Em tin lời anh nói”

“Tại sao mình mày chịu thôi còn lôi tao vào?” – Đăng đã ngồi trong ghế lái đợi anh sẵn ở đầu công học viện. Đóng cửa xe nặng nhọc, Huân chỉnh lại bộ tây phục và chiếc ca-vat cho thật gọn gàng, dường như không để ý những gì Đăng nói.

“Này này, đừng có phớt lờ thế chứ! Tao cũng không phải tài xế của mày” – Đăng nhếch mày nhìn dáng vẻ thờ ơ đến mức ngụy tạo của anh.

“Rất cực có đi hay không?” – anh lạnh lùng nói, mắt cũng chẳng thèm nhìn Đăng lấy một cái.

“Đi thì đi, đúng là...kiếp trước chắc tao nợ mày nhiều lắm”

Chiếc xe chậm chậm di chuyển rồi nhanh chóng lao đi trong ánh chiều tà, đi hết đường ngoại thành thừa thớt, mới đó thôi mà đã vào đến nội thành Hà Nội sầm uất. Ở học viện giờ này chỉ nghe thấy tiếng thạch sùng kêu, còn vào chốn phồn hoa tấp nập này, dễ đến cả chó sủa cũng chẳng nghe được. Đặt tay lên lề cửa sổ, Huân chán nản nhìn những dãy nhà nối tiếp nhau san sát, kề kề. Đi qua phố cổ, nhìn đoạn đường ngày đó cô đứng đợi với chiếc váy thủy thủ bay bay trong gió, lại được thằng em trai lém lỉnh rất biết tạo điều kiện cho cô phải ngượng ngùng... nghĩ đến thân hình khúc gỗ của Lam Anh khi ngồi sau xe anh, Huân khẽ cười thành tiếng.

“Gì mà vui vậy?” – Đăng tò mò.

“Không có gì, nghĩ đến chuyện vui thôi”

“Lần đầu tiên đi gặp Nam Mi mà tao thấy mày vẫn có thể nghĩ được đến chuyện vui, nể nha” – Đăng nhướn môi lên tỏ vẻ bất ngờ lắm.

Mới nghe thấy từ miệng Đăng thốt ra cái tên đó thôi mà như có ngay một xô nước lạnh miến phí tạt vào nụ cười vẫn còn ấm nóng của anh. Cứ nghĩ đến phải gặp đại công chúa đó, trong lòng anh đã cảm thấy chán chường, mệt mỏi...Nếu không vì hoàn cảnh, chắc chắn sẽ chẳng bao giờ anh “dám” tơ tưởng đến người như cô ta.

Đi được một lúc nữa, cũng từng đó thời gian trong xe chìm trong bể im lặng thì chiếc thể thao của anh và Đăng dừng trước một cánh cổng bằng đồng to lớn - đó là căn biệt thự nằm sâu trong một con ngõ, tách biệt với sự sầm uất ồn ã ở bên ngoài. Cả anh và Đăng đều xuống xe cùng lúc và cả hai người không ai bảo ai đều đứng đó chứ không nhúc nhích.

“Mày định không cho Lam Anh biết thật đấy à?”

“...”

“Tao nghĩ nên sớm cho cô ấy biết đi, công chúa đã đột nhập được vào học viện thì chẳng có gì là không thể đâu”

“...Vào thôi!”

“Huân, lâu lắm mới thấy con về” – bà Lan vừa thấy bóng anh mở cửa vào thì liền bỏ dở mọi thứ cho người làm, chạy ào ra nắm lấy tay anh.

“Về rồi hả Huân” – giọng nói trầm trầm của người đàn ông trụ cột vang lên từ phía phòng khách xa hoa mà sang trọng.

Huân khẽ mỉm cười, anh nắm lấy tay bà Lan thật chặt, một bên kính cẩn cúi chào ông Nam đang bước đến.

“Mẹ, chủ tịch, con về rồi”

“Ôi Đăng, con cũng đến cùng sao?” – bà Lan ngó ra cửa thấy còn người nữa thì bật hỏi.

“Chào dì, chào chủ tịch” – Đăng cũng giống Huân, một bên mỉm cười với bà Lan còn đối với ông Nam thì lại như có rào chắn ngang.

“Cuối cùng thì anh cũng chịu lộ diện”

Không khí chào hỏi cùng những cái bắt tay nhớ thương vụt tắt khi giọng nói oanh vang từ phía chiếc cầu thang uốn lượn bằng gỗ sang trọng với hai đường rộng mở dẫn lên tầng hai xa hoa. Nam Mi đứng đó, cô

mặc bên trong chiếc váy màu hồng phấn đến đầu gối cùng áo khoác voan nhẹ, mái tóc dài được hắt sang một bên, cơ hồ không gian dù có sang chảnh bao nhiêu cũng chỉ làm nền cho vẻ đẹp vốn có.

Mọi người ai nấy đều hướng về phía Mi, đối với Huân, ánh mắt anh dường như vô cảm xúc với vẻ đẹp đó. Chẳng phải mới ngày một ngày hai anh được chiêm ngưỡng, mà tính đến nay đã được 10 năm anh nhìn mòn con mắt rồi.

“Bố, bố xem, anh ấy còn chẳng chịu chào hỏi con” – Nam Mi điệu đà sà vào lòng ông Nam đứng đó, lúc nói còn liếc nhìn Huân vẻ trách móc.

“Được rồi được rồi, mọi người vào ăn cơm”

Ông Nam nắm lấy bàn tay Mi rồi phân phó hướng mọi người đến bàn ăn đã đầy ắp hương thơm.

Bữa cơm diễn ra với sự hối hả từ phía bà Lan là chính, lâu lắm rồi Huân mới chịu về nhà, có lẽ là sau lần đó:

“Huân, giờ bà nội con cũng mất rồi, hay con quay về đây ở đi?”

“...Con...sẽ suy nghĩ”

“Cũng sau 49 ngày rồi, đến lúc phải quay về. Đến năm cuối, nếu con thể hiện tốt, ta sẽ giao ngay tập đoàn cho con” – ông Nam không nhìn lên xem thái độ của anh mà chủ động đưa ra đề nghị khiến bàn ăn chợt mỗi người một suy nghĩ.

Bà Lan thì vui lắm nên miệng không ngớt nói anh nên về, Đẳng chỉ biết ngó nhìn thái độ như đưa đám của anh mà khẽ thở dài, còn đối diện anh là nụ cười nửa miệng ưu thế của Nam Mi. Trong cô lúc này, anh gần như không còn đường thoát thân.

Một tiếng trôi qua trong sự nặng nề, cuối cùng bữa ăn cũng xong nhưng nó lại là khởi đầu cho cơ sở gánh nặng khác. Ngồi đối diện với đôi mắt của người đàn ông thẳng tắp sương gió sa trường, tảng đá trong anh không được gọt bớt mà ngày càng gia tăng kích cỡ.

“Huân, ta biết con rất đau buồn vì bà nội con đã mất và cũng đã năm năm ta đồng ý cho con sống cùng bà. Nhưng giờ bà đã mất, con cũng phải quay về với thân phận của mình. Nên nhớ, con mang họ Trần, con là người con trai duy nhất của ta nên hãy nhanh chóng dẹp bỏ những tương tư bên ngoài để quay về với vị trí của mình đi”

“...”

Dựa lưng vào chiếc ghế bành, ông Nam nói tiếp: “Ta luôn quan sát nhất cử nhất động của con. Đàn ông không khỏi có những tham vọng ở bên ngoài, nhất là đang ở tuổi của con. Nhưng, Nam Mi là con gái cưng của ta, con là người con trai anh tuấn và sáng dạ, chắc chắn con hiểu mình phải làm gì”

Cái gập đầu nặng nhọc không tự nguyện được hành động, bên trong anh giờ đây là dây gai quấn chặt không tìm đâu lối thoát. Bản thân anh cũng là tiền thoái lương nan, anh không có khả năng phản kháng, càng không có khả năng chống chọi để được là chính mình.

Một mỗi lết bước chân qua từng căn phòng, từng thớ gỗ thịt bóng, từng bậc cầu thang đều nhau. Nở một nụ cười nồng ấm với sự nhiệt tình của “người mẹ”, anh một thân hướng đến cánh cửa lớn bằng gỗ kia. Đã lâu lắm rồi, anh sống không phải cho riêng mình, cuộc sống xa hoa trù phú thượng lưu anh có được, kĩ ra không phải do tự anh mà có. Người ngoài nhìn vào sẽ nghĩ anh sung sướng lắm, anh đầy đủ và hoàn hảo; nhưng bên trong hiểm ai biết anh chỉ muốn sống như một người bình thường, có một căn nhà bình thường và sống ở cấp bậc bình thường.

“Thế nào, bố tôi chắc cũng nói kĩ với anh rồi, đừng mong ngóng tơ tưởng đến ai khác. Biết chưa?” – Nam Mi kênh kiệu đã đứng chờ anh sẵn ở đầu cổng.

“Nam Mi...”

“Hm?”

“Tôi đối với cô...là...như thế nào?”

Bất ngờ trước câu hỏi có phần mang u buồn, Nam Mi khẽ ấp úng nhưng ngay sau liền lấy lại điệu bộ vênh vác vốn có – “Anh là đồ dùng của tôi, phải luôn phục tùng tôi. Tôi cần anh để bố mẹ không bắt đi xem mấy khuôn mặt của bọn hạ đẳng khác” – nhích tiến một bước dài, Nam Mi tiến sát đến vòm ngực rộng lớn của anh. Ngón tay thon dài nhẹ chạm lên di chuyển một đường ngắn – “Anh nên nhớ, anh có được ngày hôm nay là do bố mẹ tôi đã cứu mang anh, chắc...anh không muốn họ bị tổn thương chứ?”

Đôi mắt sâu muện chung thủy theo sát từng cái nhìn miệt thị, từng cử chỉ coi thường, từng nụ cười châm biếm của tiểu thư họ Trần. Anh không lấy gì làm lạ với thái độ này, chỉ là không ngờ càng ngày miệng lưỡi của cô ta càng tăng thêm vài phân đáng ghét. Xoay người bước đi, tay đưa lên khẽ nói lỏng ca-vat thít chặt, Huân mệt mỏi mở cửa xe bước vào ghế phụ.

“Sao? Mọi chuyện ổn chứ?” – Đăng thấy bộ dạng anh như vậy có phần lo lắng.

“Không...không ổn chút nào. Làm cách nào giải khuây đi” – anh bỏ lửng đôi mắt đen nơi con ngõ vắng.

“Giải thì giải, nhưng đừng có ngồi im một chỗ như mọi lần đấy. Chán ngắt”

Quyết định vậy, Đăng nhanh chóng nhấn ga cho xe lao đi trong đêm tối.....

“Đã mười giờ rồi sao?” – Hương vươn vai khiến các khớp kêu rắc rắc chứng tỏ cho sự ngồi ỳ hàng tiếng trời của nhỏ.

“Dạo này không thấy mày Au nữa, có vẻ chăm học” – Lam Anh ngồi trong giường nhìn ra cười châm biếm Hương.

“Nào có không chơi, tao vẫn đó, chẳng qua dạo này ox biến đâu mất tiêu nên cũng hơi chán” – Hương nhún vai, tặc lưỡi một cái.

“Ox, ox, mày đã nhìn mặt hấn chưa mà xưng ngọt sớt vậy. Ảo lòi à!” – Thúy chen ngang.

“Cần gì, ảo thì vẫn là ảo. Tình yêu ảo cũng chỉ là ảo mà thôi, tao không có trông mong gì đâu mà gặp mặt. Tao với hấn kết đôi cũng chỉ là cùng chí hướng trong game, ai biết đâu biết ngoài hấn đâu trộm đuôi cướp thế nào?!”

“Khá khen cho bộ não thông của mày” – Thúy tỏ vẻ ngạc nhiên lắm – “Mà...phát ngôn hùng hồn như thế chắc có anh bên ngoài rồi chứ gì?”

“Tất nhiên rồi cái người họ Nguyễn đệm Trần Hải tên Đăng đó là cái gì?” – Liên từ nhà tắm bước ra cũng rất vui thú hòa nhập.

Vậy là cả phòng chột rộ lên tiếng cười đùa, người trêu chọc, kẻ phá lên cười làm ai đó đỏ hết cả mặt. Từ lúc bắt đầu chơi với nhỏ đến giờ, đây là lần đầu tiên cô thấy Hương có bộ mặt mang màu cà chua như thế! Chắc nhỏ thích ông anh Hàn Xềng ấy thật rồi...

Nụ cười vẫn chưa tắt thì chột điện thoại từ tay Lam réo lên, là điện thoại của mẹ nên cô phải xùy xùy bọn bạn nói bé.

“A...”

“...”

“Mẹ, sao vậy? Bình tĩnh nói con nghe nào?”

Bộ dạng khẩn trương của Lam Anh làm cả lũ đang cười ngặt nghẽo cũng phải dừng lại mà hướng đến cô.

“Vâng, con biết, con về ngay. Mẹ đừng khóc, con về ngay đây”

Lam Anh quên cả bản thân đang mặc gì mà vội vã lao ra khỏi cửa đến nỗi Hương phải kéo lại:

“Mày làm sao thế? Có chuyện gì? Biết mấy giờ rồi không? Muốn bị đuổi à?”

“Hương ơi...chủ nợ đến lấy hết đồ nhà tao đi rồi, giờ mẹ tao đang phải chống cự một mình. Tao nghe thấy thằng Bìn khóc to lắm” – Lam Anh không cầm được nước mắt mà khóc lớn.

“Không thể nào...”

Cả Hương, Thúy và Liên đều không nghĩ mọi chuyện lại theo chiều hướng xấu như thế.

“Bây giờ biết làm sao để đi đây, tối như vậy, chuyển xe buýt cuối cùng cũng về rồi” – Thúy cắn môi suy nghĩ cách.

“Anh Huân đâu, gọi anh ấy đi” – Hương hối thúc.

Trong lúc vội vã, cô không biết làm sao nên nghe chúng nó bày cho cách nào là làm theo luôn. Bàn tay luống cuống tìm tên anh trong danh bạ rồi nhấn gọi; sự lúng túng hòa cùng nước mắt khiến bộ dạng của Lam Anh lúc này rất đáng thương.

Sau một hồi tút dài thì cô nhận được giọng nói của chuyển cuộc gọi vào hộp thư thoại.

“Không được, anh ấy không nghe máy”

“Bố khi” – Hương cũng lôi máy ra nhấn số của tên Đăng chết tiệt, hấn với anh Huân dính nhau như sam, gọi cho hấn thể nào cũng biết anh Huân ở đâu.

Nhưng...kết quả cũng tương tự, không có ai bắt máy làm cho Hương cũng cuống hết cả lên.

“Mày gọi cho anh Kỳ đi, giờ còn mỗi anh ấy thôi” – Thúy nắm lấy tay Lam Anh mà nói.

“Nhưng anh ấy đang ở...”

“Nhưng nhì gì, giờ có mỗi anh ấy mới giúp mày ra khỏi đây thôi. Làm đi, nhanh lên” – Thúy hối.

Gật đầu lia lịa, Lam Anh quệt mắt cho nước mắt không làm mờ khoảng nhìn, cô vội vã nhấn vào số của Kỳ để gọi. May mắn thay, chỉ sau hai ba tiếng tu tu, anh ấy đã bắt máy. Từ bên kia đầu máy truyền đến giọng nói trầm ấm:

“Có việc gì vậy em?”

“Anh ơi,...em...” – Lam Anh cuống đến nỗi bản thân cũng không thốt ra nổi lời.

Thấy vậy, Hương liền giằng lấy máy nói – “Nhà Lam Anh đang có chuyện, giờ nó phải về ngay, anh đến đưa nó đi đi”

“...Đưa máy cho Lam Anh hộ anh” - từ bên đầu dây nghe rõ tiếng thở gấp do lo lắng.

“Em mặc quần áo ấm vào rồi anh đến đưa em đi, chờ anh hai mươi phút”

10. Chương 10: Vị Cà Phê 10

“Lam Anh, đừng lo lắng”

Kỳ nắm lấy bàn tay lạnh ngắt đang đan chặt vào nhau của Lam Anh, đôi mắt anh cũng nhú lại theo từng vết hằn nơi đuôi mắt của cô. Nhấn chân ga cho chiếc xe lao đi trong đêm tối, một tay cầm bánh lái, tay còn lại của anh vẫn trung thành nắm chặt lấy như muốn truyền thêm chút hơi ấm cho cô.

Bánh lăn vừa dừng lại cũng là lúc Lam Anh vội vã mở cửa xe chạy ào vào trong.

“Mẹ!” – cô gọi lớn.

Lam Anh đứng trông nhìn cảnh nhà tan hoang như vừa trải qua một cuộc hỗn chiến. Ảnh của gia đình bị dỡ xuống, giấy báo lộn xộn vương vãi khắp góc vách, tivi lớn giờ không thấy đâu, bàn ghế cũng xộc xệch phân nửa, cốc chén vỡ tan còn vương mảnh sành trên nền gỗ lạnh.

“Mẹ ơi, mẹ ơi” – Lam Anh vội chạy lên gác để tìm bà Thu, cô không còn giữ được bình tĩnh nữa.

“Mẹ...”

Lam Anh khựng lại trước cửa phòng của bố mẹ, cảnh tượng trước mắt khiến nước mắt trực ứa cũng đã tuôn rơi. Mẹ đang ngồi bên giường, vừa khóc vừa xoa lưng cho thằng Bin ngủ. Bà Thu dùng tay bịt chặt những tiếng khóc nức lên hồi, người hơi chút lại rung lên một hồi. Thằng Bin chả biết gì nên cứ thế là ngủ say, nó còn rất ngây thơ mút tay theo thói quen. Cô không thể tưởng tượng, mới ngày nào gia đình còn sung túc,

mẹ của cô vẫn là bà la sát chính hiệu, vậy mà giờ đây suy sụp héo khô đến nỗi không thể nhận ra mẹ của ngày nào.

Chậm rãi bước đến phía sau bà Thu, vòng tay ôm chặt lấy bà vai đang run lên liên tục, Lam Anh cũng khóc nức lên.

“Mẹ, sao lại thành ra thế này?”

Hít sâu giữ chặt cảm xúc, bà Thu cố điều chỉnh giọng nói của mình:

“Bố con giờ ở đâu mẹ cũng không biết, mấy ngày nay mẹ cũng không thể liên lạc với ông ấy! Vậy giờ làm sao đây hả con?”

“Mẹ, đừng...khóc nữa”

Lam Anh vội vã lấy tay áo lau những hàng nước mắt lăn dài trên khuôn mặt giờ gầy hốc hác, hõm mắt sâu cùng quầng thâm hiện rõ chứng tỏ lâu lắm mẹ không có giấc ngủ ngon.

Hai mẹ con cô ôm nhau khóc, cứ khóc như vậy mà tiến thoái lưỡng nan không thể làm gì.

/>

Những cơn gió lạnh buổi đêm cơ hồ làm khô nước mắt trên khuôn mặt thất thần của Lam Anh, giờ đây trong cô hỗn độn không biết phải làm sao mới phù hợp. Ai có thể cứu gia đình cô lúc này, ai có thể giúp gia đình cô hồi phục về nguyên trạng? Lam Anh đưa mắt ra xa nhìn ánh sáng màu đỏ nhấp nháy trên đỉnh nhà cao ốc, hy vọng chẳng nhẽ chỉ còn có thể dựa vào đó...

“Anh đóng mui xe vào nhé!” – Kỳ không thấy cô phản ứng gì, thỉnh thoảng chỉ co lại khi có những đợt gió lạnh ập đến thì hỏi han.

“Anh Kỳ...”

“...”

“Chúng ta kết hôn đi!”

Đôi mắt Kỳ mở rộng ngay sau khi nghe từ miệng Lam Anh thốt ra câu đó. Anh ngạc nhiên đến nỗi bàn tay chỉnh mui xe cũng chưa chạm được đến nút ấn liền bị đông cứng giữa chừng.

“Em...”

“Chúng ta kết hôn anh nhé”

Lam Anh quay sang đối mặt với Kỳ, đôi mắt ngấn nước trước đó giờ đây khô khan vô cảm xúc. Tuy đôi môi vẽ lên nụ cười nhẹ nhưng trong lòng đã đau như có dao sắc nhọn đâm phải. Cô còn có thể làm gì khác? Ai cũng biết ngoài làm viện trưởng của Emerald, bố Kỳ còn là tay trùm trong ngành tài chính. Nếu có có bố anh ấy hậu thuẫn, hẳn mọi chuyện sẽ quay trở lại vị trí ban đầu. Mẹ sẽ không còn đau khổ, bố không phải trốn tránh, thằng Bin lại được đùm bọc trong một gia đình có thể nói là ổn định.

Nhiều hạnh phúc như vậy, hy sinh chỉ một của chính mình cũng là chuyện tốt phải không?

“Vì gia đình nên em phải làm vậy?” - Kỳ khẽ thở dài, anh đan hai tay vào nhau, dựa lưng vào ghế hướng đôi mắt ra phía con đường vắng tanh trước mặt – “Em thật sự có thể sao?”

“Em làm được, nên... xin anh.... hãy kết hôn với em” – Lam Anh dùng chút sức lực còn lại khẩn thiết xin Kỳ.

Nhìn bộ dạng kiệt quệ đến mức đáng thương của cô, trong lòng anh khẽ gợn lên một chút thương cảm. Dùng ngón tay ấm áp quệt nhẹ nước mắt lăn trên gò má, Kỳ nói:

“Xin lỗi vì không giúp được gì cho em!”

Lam Anh nhướn miêng cười, nhẹ đẩy tay anh ra, cô cố lấy tinh thần đối diện với anh – “Nếu anh kết hôn với em, là giúp em rồi”

“Vậy còn...Huân?”

Huân?! Lam Anh khựng người khi Kỳ nhắc đến anh ấy. Đúng, còn anh ấy nữa, phải làm sao? Làm sao để đối diện với anh ấy, làm sao để nói với anh ấy đây?

Dường như ký ức theo gió ùa về đồng loạt trong trái tim Lam Anh! Cái ôm đó, giọng nói đó, nụ hôn đó...tất cả chỉ mới khởi đầu thôi tại sao lại kết thúc chóng vánh đến vậy? Người ta thường nói bắt đầu nhanh kết thúc cũng không chậm...chẳng nhẽ là như vậy? Chẳng nhẽ phải giống người ta tìm hiểu ba năm, yêu sáu năm mới gọi là bắt đầu muộn?! Chẳng nhẽ...

Lam Anh đặt tay lên trái tim đau buốt, đôi chân không đứng vững nổi lên để thân hình khụy xuống ngay trước cổng ký túc. Cô khóc, khóc rất lớn, gào khóc như muốn cho ra hết những đau khổ cô đang phải chịu.

“Huân ơi...em phải làm sao đây?”

Đặng và anh đã uống say đến nỗi con người kiếm nộ cười như anh giờ đây cũng nhoẽn miệng liên tục với cốc rượu màu nâu sáng trước mặt.

“Anh là Trần Huân đúng không?”

Giọng nói lạ từ đâu đậu vào vành tai anh khiến thú vui ngấm nghĩa rượu bị dập tắt. Lờ mờ mang khuôn mặt đã ửng hồng vì hơi men, anh cố nhú mày để tránh những ảo giác làm người trước mắt bị phân ra ba bốn hình ảnh không rõ đâu là thật.

“Có vẻ anh uống nhiều quá rồi” – cô gái với bộ đầm bó sát rất chủ động mà tiến đến bên anh đỡ lấy thân hình chuẩn bị đổ rạp.

Anh thấy cô ta dựa vào mình thì vội khoát tay tránh khỏi, nhếch mép cười, anh lại quay lại với cốc rượu ánh ánh trước mặt.

“Em có thể bầu bạn với anh, người con trai được vạn người mong muốn”

“Khoa trương”

“Anh không biết sao?” – cô gái đó tỏ vẻ ngạc nhiên lắm – “Anh vừa mới bước vào là tất cả những cô gái ở đây đều phải đứng dậy, thử hỏi không là vạn người mong muốn là gì?”

“...”

“Em có nghe qua về tiểu sử của anh, khá khiến có cảm giác muốn độc chiếm”

Nhú mày khi nghe lời thổ lộ không chút giấu giếm của ả bên cạnh, anh quay sang nhìn lại lần nữa xem cô ta là ai mà lại có thể mạnh miệng như vậy.

“Đừng cố nhìn nữa, mắt anh khiến người ta muốn ngộp thở. Em chả phải trong số những người con gái anh quen đâu, chỉ là một người ở tầng lớp dưới muốn được đổi đời thôi”

“Rất mạnh dạn”

“Em tên Dương, đây là số điện thoại của em, khi nào anh muốn vui vẻ hãy gọi em. Đối với anh, em sẽ không quản thời gian đâu” – nói rồi cô ta đặt trước mặt anh một tấm card có ghi rõ số điện thoại.

Nhìn dáng cô ta rời khỏi cộng nghe mấy lời cô ấy nói làm anh tỉnh cả rượu, hiếm thay có loại mạnh dạn như cô ta. Giờ tấm thẻ dưới ánh đèn, anh đọc qua rồi tiện tay đút vào túi áo vest.

Chợt tay chạm vào điện thoại làm anh sực tỉnh vì cả tối anh không liên lạc gì với Lam Anh, không biết cô ấy có lo lắng gì không? Vội vã bật màn hình lên, anh liền nhận ra đã để lỡ tổng cộng là ba cuộc gọi nhỡ đến từ cô. Một cuộc vào lúc mười giờ, còn hai cuộc là mới cách đây chưa lâu. Đang định nhấn gọi, nhưng nhìn đồng hồ đã điểm ba rưỡi sáng, tay anh liền dừng lại.

Khẽ thở dài vì tâm trạng cùng bộ dạng bê tha của mình, Huân đặt tiền lên bàn rồi với lấy chiếc ca-vat bên cạnh xoay người rời khỏi. Trước khi ra ngoài không quên mang theo anh bạn thân giờ đã ngủ vùi ngủ gục trên ghế dài gần đó.

Vì nghĩ đến cả tối qua đã để cô phải lo lắng khi không liên lạc được cho anh nên từ sáng sớm anh đã đứng đợi Lam Anh ở ngoài cổng ký túc với một phần ăn sáng trên tay.

“Lam Anh” – thấy cô đi qua mà không để ý thấy mình, Huân liền gọi giật lại.

Không phải là không để ý mà là Lam Anh cố ý để không phải nhìn thấy anh. Cả đêm qua nghĩ hàng trăm cách, cuối cùng cô cũng không còn lựa chọn nào khác ngoài phũ phàng với anh. Tất cả chỉ mới bắt đầu, mong anh sẽ không đau lòng, kết thúc ở đây có lẽ tốt nhất.

Chậm rãi xoay mình về hướng anh, nụ cười trên môi anh làm khoe mắt cô cay cay...Xin anh, xin anh đừng đau lòng vì em, xin anh!

Cô bước đến gần anh, gượng gạo nở nụ cười, Lam Anh hỏi qua loa: “Sao anh lại ở đây?”

“Mang quà ăn sáng cho em, với cả...”

“Anh rảnh không? Chúng ta nói chuyện một chút”

Nụ cười trên môi trước đó liền bay biến ngay khi cảm nhận được thái độ khác thường từ phía Lam Anh. Đôi mắt anh khẽ nhắm lại nhìn bóng dáng cô ấy đi trước mà không khỏi nghi hoặc!

Dừng ở phía sau nhà truyền thống nơi có ít sinh viên qua lại, Lam Anh mở lời trước...

“Anh Huân, xin hãy tránh xa em ra”

Mái tóc bay bay trong gió lạnh, đôi mắt khẽ nhắm lại sau khi nghe tuyên bố lạ lùng của Lam Anh. Huân không phản ứng thái quá, anh chỉ ôn tồn hỏi:

“Có chuyện gì xảy ra với em?”

“Em xin anh hãy tránh xa em ra. Xin lỗi đã để anh hiểu nhầm tình cảm. Em không hề thích anh, em chỉ cố tình tiếp cận anh thôi. Trừ lần đầu tiên là vô tình đổ cả phê lên anh, tất cả lần sau đều là em cố tình lôi kéo sự chú ý từ anh. Em biết anh nhiều người mê mẩn nên mới cố ý để anh thích em, còn sự thật là em không hề có chút xúc cảm nào với anh cả. Giờ em không muốn có anh ở bên cạnh nữa, nên xin anh đừng đến tìm gặp em.”

Cổ họng không được khóc khi thốt ra những lời nói vô tình với anh như vậy, Lam Anh phải cố lắm mới đóng kịch được như thế. Dừng khi dùng hết cũng đến lúc cô không thể đối diện được thêm, quay người bước đi...cô thật sự rất muốn trốn chạy.

Nhíu đôi mày đẹp, Huân vươn tay giữ chặt lấy khuỷu tay của cô khi Lam Anh đang định chạy trốn.

“Đừng nói những lời không thật lòng như vậy!”

“Đừng tự tin như vậy” – Lam Anh cắn chặt lấy môi dưới – “Đừng cho anh là trung tâm của vũ trụ”

“Có biết là nghe em nói khó tin như thế nào không?” – Huân quay Lam Anh lại phía mình mà nói.

“Đối với anh là như vậy thôi!”

Lam Anh ngược nhìn anh bằng đôi mắt lạnh buốt, giằng tay ra khỏi anh, cô nhất quyết bước đi.

Nhìn lòng bàn tay trống trải, Huân không thể tin từ miệng Lam Anh có thể thốt ra được những lời như thế! Anh tuy không tin, nhưng nếu đó là sự thật thì phải nói, cô ấy đã quá thành công khi đâm anh một nhát thật đau như vậy!

Gượng gạo nhìn thời gian trôi qua, gượng gạo nhớ lại từng kỉ niệm cô và anh có với nhau, Lam Anh chỉ biết khóc. Nép mình trong góc tường của phòng truyền thống, Lam Anh nấc lên từng hồi. Thà anh chạy theo mớng chữ dăng xé, có lẽ còn khiến cô thoải mái hơn bây giờ. Cô biết, anh sẽ không bao giờ tự cho bản thân cơ hội níu kéo bất kể một cái gì, anh trước nay luôn tôn trọng tất cả quyết định của cô, chưa một lần phản bác. Nếu người ngoài nhìn vào sẽ nghĩ anh không yêu cô, nhưng thật sự cô có thể hiểu được lòng anh chắc chắn đang đau đớn và quặn thắt như thế nào. Hôm nay được nhìn thấy nụ cười hiếm có đó của anh, cô mới hiểu rằng: cô sẽ cả đời hối hận vì đã buông tay anh. Nhiều lúc cười nhặt nghĩ về tình cảnh của mình,

chuyện tình như một kịch bản viết sẵn những lại không thể kết thúc đẹp như dự định. Đúng là phim ảnh và đời thật luôn khác nhau, đúng là tiểu thuyết và thực tại luôn là khoảng cách quá lớn...

Góc phòng truyền thống nhỏ bé dường như không thể bì kịp với sự cô đơn trống trải của Huân giữa đất trời. Anh vẫn đứng đó, chưa rời đi. Tay anh vẫn nắm chắc đồ ăn sáng giờ đã nguội ngắt mà có lẽ sẽ chẳng có cơ hội cho cô ấy thưởng thức. Trước nay anh luôn lí chí, nhưng tại con người gốc gác Lam Anh đó, giờ bản thân anh còn không hiểu anh thành ra cái gì. Tại sao mới hôm qua đó thôi còn vui vẻ, hôm nay ngay lập tức có thể chia tay? Hay tại anh không gọi cho cô ấy nên cô ấy tức giận? Có được là lí do đó không? Nếu như vậy anh thì có thể quỳ rạp trước nhà cô ấy qua đêm để xin lỗi...

Siết chặt bàn tay trống không và mang trái tim tổn thương không được băng bó, Huân quay người bước đi và cùng tiện tay cho đồ ăn sáng anh mua cho cô và anh vào thùng rác bên đường.

Nếu cô ấy muốn kết thúc...anh hứa sẽ không níu kéo!

Cũng đã quá ba ngày kể từ khi buông tay, Lam Anh dường như không hề biết chút nào tin tức về Huân. Ở trường cũng như thư viện, anh dường như đã bốc hơi hoàn toàn. Ngay cả khi có buổi gặp mặt sinh viên, cô cũng không có hội thấy anh nữa vì anh giờ đã không còn là GB như ngày trước, nên chắc hẳn GB tài chính không phải là anh! Nghe chuyện của cô, Hương vừa đánh vừa mắng lại vừa khóc vì thương cô. Nó la hét sao cô bệnh hoạn thế, kiểu gì cũng có cách giải quyết sao phải vội đồng ý kết hôn. Lúc đó chả biết làm sao ngoài ngồi khóc, cô biết rằng nếu kết hôn thì cô sẽ phải rời học viện vì Kỳ đã đi thực tập ở Hà Nội tháng trước, tất lẽ cô cũng không thể tiếp tục học ở đây nữa.

Như vậy...có lẽ thật sự giữa cô và anh, đây là kết thúc!

Hôm nay bố mẹ Kỳ đến nhà cô bàn chuyện đám cưới cũng như đưa ra những gì họ sẽ giúp cho gia đình cô...

Ngồi trước bàn trang điểm, từ khóe mắt khẽ rơi một giọt nước mắt, Lam Anh thở dài vô định. Cô đã thật sự rất mệt mỏi, ngày trước sẵn sàng sẽ có một bàn tay không cần cô phải mở miệng cũng tự đưa ra đỡ lấy cô. Ngày trước nếu muốn khóc sẽ sẵn sàng có một bờ vai vững chắc đưa ra đón lấy cô vào lòng. Nhưng cô đã tự bỏ rơi anh, cô phải chịu trách nhiệm, không có quyền đòi hỏi gì thêm ngoài sự biến mất của anh trong cuộc đời cô.

“Lam, con xong chưa?” – mẹ mang khuôn mặt thương xót nhìn cô. Bà Thu hiểu rằng, cô là bị ép buộc và là vì do gia đình nên cô mới phải làm vậy.

“Con xong rồi, mọi người đến rồi sao mẹ?”

“Ừ”

“Mẹ...” – Lam Anh cười – “...mới đây thôi trong mắt con mẹ là bà la sát thủ thiệt, hơi tí là cổ đầu con...Mọi thứ thay đổi nhanh quá mẹ nhỉ?”

Nghe cô nói trong nước mắt, bà Thu trong lòng bị thương liền tiến nhanh đến ôm lấy đôi vai nhỏ bé mà gánh quá nhiều trọng trách của Lam Anh. Cô cũng ôm lấy bà, vùi vào lòng bà mà khóc nức. Cô muốn quay lại thời gian vẫn còn ở bên Anh, học dốt đến hồn nhiên, vô tư đến ngớ ngẩn. Cô muốn là cô gái 19 tuổi đúng nghĩa...thật sự rất muốn!

Khi xuống đến dưới, gia đình Kỳ đã chờ sẵn. Cô Duyên vẫn như vậy – sang chảnh và quyền quý, viện trưởng uy nghiêm còn Kỳ, thật sự rất rất bảnh. Anh khoác lên mình bộ tây phục bắt mắt và nhiều việt nam đồng bỏ vào đó, mái tóc cắt cao lộ vầng trán rộng, cặp kính tri thức cùng đôi má lúm đồng tiền gần mác tên anh. Thấy cô bước xuống, Kỳ liền đứng dậy đến bên...anh ấy vẫn luôn như vậy, dịu dàng và nhẹ nhàng, nhưng sao...cô không thể cho phép bản thân chấp nhận anh?

“Lam Anh, lại đây ngồi” – cô Duyên vồn vã dịch người sang một bên

Lam Anh nghe lời thì ngồi cạnh cô Duyên...mẹ chồng...mẹ chồng đó! Nhìn mẹ cười gượng, cô cũng chỉ có thể gượng cười. Có lẽ tuần sau, hoặc tháng sau thôi, cô ấy là mẹ chồng của cô. Những người con gái khác thế nào cũng rất muốn vị trí của cô, một người chồng hoàn hảo yêu thương, gia đình chồng thế lực, mẹ chồng cưng chiều...thật hoàn hảo quá! Nhưng có lẽ như vậy, nên cô hoàn toàn không hứng thú, và chủ yếu rằng...cô không yêu Kỳ nên không thể bắt chấp để yêu gia đình anh ấy được!

“Bọn mình định đầu tháng sau sẽ tổ chức đám cưới cho hai đứa, Thu thấy thế nào?”

“Tùy viện trưởng với Duyên thôi, mình không có ý kiến gì cả”

“Vây tốt quá” – cô Duyên vồn vã nắm tay Lam Anh – “...con thấy thế nào?”

“Con theo cô” – Lam Anh gượng nói.

“Cô gì mà cô, giờ mà mẹ rồi. Gọi mẹ, Lam Anh nhé” – cô Duyên vuốt mái tóc dài của cô, ân cần nói.

Liếc nhìn sang mẹ, được nhận cái gật đầu, Lam Anh mới nhẹ thốt lên – “Vâng...mẹ!”

Sau cuộc nói chuyện ngắn mà như dài hàng ngàn thế kỉ, Kỳ đưa cô lên phòng. Trong đôi mắt anh có thể nhìn thấu sự không phục của Lam Anh nhưng lại phải cố khiêm nhường đồng ý. Anh biết, đó là đau khổ!

“Em thật sự muốn lấy anh chứ?”

“Sao anh luôn hỏi như vậy? Anh thì ai mà không muốn lấy?”

Nắm lấy cổ tay cô, Kỳ siết thật chặt thân hình nhỏ bé vào lòng. Anh cố gắng vùi sâu vào mái tóc đó, anh thật sự không muốn cuộc đời lại trở trêu như vậy!

“Ngạt...quá”

“Lam Anh, dù có bất kể chuyện gì xảy ra, xin em hãy tha thứ”

“Anh đang làm gì xấu với em ư?” – Lam Anh nheo mắt nhìn Kỳ

Anh khẽ cười, gõ nhẹ lên trán cô rồi thật nhanh tặng cô một nụ hôn lên trán, âu yếm nói – “Rất nhiều”

Nếu hỏi ai là sự lựa chọn tốt nhất, hẳn ai cũng sẽ chọn Kỳ. Ngoài bề ngoài bóng bẩy, anh ấy còn thật sự rất biết yêu chiều người khác. Sẽ không sao đâu...Lam Anh đã nghĩ như vậy vì bên cạnh cô là Kỳ. Sẽ không sao đâu...rồi sẽ có cảm xúc thôi. Sẽ không sao đâu...rồi Huân sẽ tìm được người phù hợp với anh ấy hơn. Có những thứ tươi đẹp cứ để trong lòng, nuôi dưỡng nó bằng trí nhớ thì nó sẽ mãi tồn tại. Huân sẽ là ánh sáng tuyệt đẹp nhất mà cô có dịp được nhìn thấy trong cuộc đời, dù một lần cũng đủ nhớ mãi.

Hương vị cà phê - Mờ Nhật

Việc học đang dở, giờ cô chỉ ở nhà, chán nản xé lịch từng ngày đến đám cưới. Cô cũng chẳng dám kể chuyện này với ai ngoài Hương, vì kể ra họ lại nói cô bị hoang tưởng. Những ngày này, cô trân trọng từng giây từng phút ở bên mẹ và thằng Bin. Cô cùng mẹ đi chợ, nấu cơm, dọn dẹp, cùng thằng Bin chơi lego và mặc nó thỏa sức vẽ bậy lên sách vở của mình. Có những thứ sắp mất đi rồi mới thấy quan trọng và hối hận sao mình không làm sớm hơn. Nhưng trò đời trở trêu, bản thân con người cũng không có khả năng làm hết mọi chuyện, nên hẳn mất đi rồi sẽ thấy tiếc.

Dọn dẹp căn phòng, sổ của cô không được ở đây lâu nên được mấy tháng lại phải dọn đi nơi khác. Cho từng thứ từng thứ vào hộp, chợt tay khựng lại trước cốc cà phê Starbucks mấy năm trước cô đem về làm kỉ niệm. Đúng thật... hình ảnh đó không thể phai nhạt, đã cố gắng quên nhưng lại không thể. Cữ chỉ ấy, ánh mắt mắt kiêu chể ấy, giọng nói trầm ấm mà mê hoặc ấy – “Cô còn để tôi nhắc một lần nữa, cô chết chắc!”...Nhớ quá, đó là lần đầu tiên gặp anh, tuy tình huống có vẻ không ăn nhập nhưng thật sự khó quên.

“Cà phê” – Lam Anh siết chặt thành cốc – “...giờ anh đang như thế nào?”

Những ngày sắp vào hè không khí ngày càng nóng bức, tuy nhiên trong lòng cô lại lạnh lẽo đến mức khó tả. Mở cửa, Lam Anh muốn đi dạo một chút cho khuây khỏa nỗi lòng.

Cứ đi trong vô định, bản thân cũng không biết nên đi như thế nào, chỉ là muốn đi cho đỡ trống trải. Hàng Bông, quán nướng vỉa hè ngày trước anh đưa đi ăn, lúc nào cũng sầm uất náo nhiệt. Nhìn người người vui vẻ nướng gắp cho nhau ăn, cô lại muốn rơi nước mắt. Cô không phủ nhận, quên anh thật khó, vì...anh bình dị mà chân thực, khó gần mà lại dễ gần. Nếu còn một cơ hội ước điều gì đó, cô ước sẽ trở lại ngày hẹn hò ngày đó...nụ hôn tai nạn và...

Đi về phía trước, khựng lại trước quán cà phê của bà chị ngực cúp C hôm đó anh đưa cô đến, giờ Lam Anh mới có thời gian nhận ra tên của quán cà phê là – “MEIY”. Khẽ chau mày, ý nghĩa của nó là gì? Hay bà chị cúp C ấy chỉ thích chơi thì đặt?

“Lam Anh” – giọng nói hơi cao kéo cô về thực tại – “có phải Lam Anh đó không?”

Theo quán tính ngoái lại nhìn, hẳn là bà chị cúp C, mà còn là mùa hè nên cái vòng một khùng bự ấy càng có cơ hội phơi bày.

“Em chào chị” – cô lễ phép cúi đầu

“Hôm nay rảnh rang vậy sao? Vào đây, nói chuyện với chị chút được không?” – Huyền tròn vĩa kéo cô vào trong quán, không quên dặn mấy người phục vụ chuẩn bị chỗ cho họ.

Cũng không đành từ chối nên cô ậm ừ đi theo.

Không gian quán vẫn vậy, vẫn ấm áp mà hoa lệ như thế, chỉ khác, lần thứ hai cô vào không có dáng người cao cao phía trước chỉ đường; không có khuôn mặt lạnh nhưng lại khéo léo quan tâm của ai đó.

Huyền pha cho cô một ly nước cam, rồi ngồi xuống đối diện cô, so với lần trước gặp, giờ chị ấy có vẻ dễ gần hơn nhiều.

“Em và Huân có chuyện gì à?”

“Dạ?” – cô bị câu hỏi tức thời làm cho ngạc nhiên, nhưng cũng nhanh thôi hiểu ra vấn đề liền trả lời – “Trước nay bọn em không có gì cả”

“Vậy sao, chị đã nghĩ hai đứa yêu nhau cơ” – Huyền nhún vai

“Sao chị nghĩ vậy?”

“Hmm...thế nào nhỉ...” – Huyền đưa lên miệng nhấp một ngụm mocha rồi nói – “...chị, Huân, Đăng và một anh bạn nữa giờ đang học bên Pháp tên Huy, là bạn thân với nhau từ thời cấp hai. Huân là người thiệt thòi nhất trong nhóm, vậy nên nó chả bao giờ tùy tiện thể hiện cảm xúc quan tâm hay yêu thương cho bất cứ ai. Vậy mà lần trước nó lại chủ động dẫn em đến chỗ chị, nếu đúng như tính cách thường ngày của nó mà đoán ra thì...nó thật sự rất để tâm đến em”

Buổi tâm sự kéo dài không quá một tiếng, nhưng những lời chị ấy nói cứ văng vẳng bên tai cô. Bước chân nặng nhọc như đeo đá, bờ vai mỗi một như ngàn tấn sắt đè nặng, Lam Anh cảm thấy sức lực của mình không còn nữa...

“...Ba Huân là tử tù, khi Huân lên lớp năm cũng là lúc ba nó bị tử hình. Mẹ nó hai năm sau cũng qua đời vì ốm bệnh, Huân sau đó may mắn được một gia đình thương nhân nhận nuôi, hình như là bạn thân của mẹ Huân nên họ coi Huân như con đẻ. Tuy nhiên, nó vẫn sống với bà nội trong ngôi nhà giản dị, vậy mà cách đây không lâu bà nó mất rồi. Nghe nói đúng hôm thi GB, em có biết không, nó hốt hơ hốt hải chạy về mà chị còn lo nó không trụ nổi”

“...Có lẽ trái tim nó đã tổn thương quá nhiều nên tính cách không được tốt. Chị cứ nghĩ hai đứa yêu nhau đang định nói em thông cảm cho nó, nhưng...chắc chị nhầm rồi”

Khụy bệt dưới một góc tường, cô không thể bước nổi được nữa. Ôm chặt lấy trái tim như bị xé nát, hơi thở bất ổn hòa cùng nước mắt tuôn rơi...Có phải cô đã mang đến tiếp cho anh ấy những chuỗi ngày đau khổ?! Anh ấy chưa bao giờ nói ra những vết thương mình phải trải qua với cô, luôn luôn là động lực cho cô, luôn luôn là bờ vãi vững chắc cho cô thỏa sức ca thán khóc lóc. Vậy mà, nói là bên nhau, cô chưa bao giờ chủ động đưa bờ vai cho anh ấy dựa vào, chưa bao giờ tìm hiểu sao anh ấy lại thành ra như vậy?

Cô đã làm cái quái gì đây...?!

“Tối muộn rồi còn ngồi đây làm gì?”

Lam Anh run rẩy đưa đôi mắt ướt lệ hướng về phía giọng nói trầm ấm mà đầy mê hoặc ấy. Không biết bao nhiêu lần cô muốn nói với anh, anh nên cảm tạ vì ông trời đã tặng anh quá nhiều thứ: giọng nói, khuôn

mặt, trí tuệ và cả gia thế. Anh ấy chắc hẳn sẽ thật may mắn trong mắt nhiều người...nhưng thật sự, lại hoàn toàn trái ngược.

Anh không có vẻ gì là thay đổi nhiều, từ người vẫn tỏa ra mùi vị khó gần, đôi mắt vẫn lạnh. Anh vẫn mặc bộ đồng phục ở trường, trên vai vẫn đeo chiếc cặp chéo, tay phải còn cầm một túi đồ, thoáng qua có lẽ là cơm hộp. Ánh đèn đường hắt ngược lại bóng dáng cao cao điềm đạm, anh đứng cách cô một quãng khá xa, đủ để nói là an toàn.

“Sao anh...”

“Em đang ngồi trước cửa nhà anh” – anh hất mặt về phía chiếc cửa sắt xếp đã cũ phía bên cạnh tường cô đang dựa.

“Anh...”

“Muộn rồi, đi một mình không an toàn, nên về đi thôi”

Anh nói đề toàn bộ những gì cô định nói ra, trên tay cầm chùm chìa khóa, anh lướt qua cô vô tình. Nhanh tay kéo cửa sắt, mở cửa gỗ, anh không ngoái lại nhìn cô đến một cái mà rất lẹ kéo cửa lại.

Cô ngây dại nhìn những hành động của anh, cứ như anh dẫn dò một cô gái đi lạc, vô cảm xúc, vô biểu đạt và lạnh đến mức khiến cả cơ thể cô run lên. Nghía nhìn qua cửa sắt vào bên trong căn nhà, nó cũ, tường xanh đã loang lổ những mảng sơn bong, trên đó còn có những vết vữa nứt và màu sơn không còn mới. Sàn gạch với hoa trang trí kiểu cũ, rất dễ thôi nhìn ra căn nhà có lẽ được xây từ khá lâu rồi. Bộ bàn nước phong cách cũ xưa, nhìn từ cửa vào có thể thấy một chiếc giường nhỏ, tuy nhiên gối và chăn được xếp rất gọn gàng. Cô đã nghĩ là giường của anh, nhưng không, anh chỉ lẳng lặng để hộp cơm lên bàn nước rồi đi theo cầu thang gỗ lên căn gác xếp nhỏ. Sự nhớ đến những gì Huyền kể, đây có lẽ là nhà mà anh sống cùng với bà nội trước đó...

Thật nực cười, giờ tình cờ cô lại biết đến nhà của anh, trước đó hoàn toàn cô không quan tâm anh sống ở đâu. Vì thường xuyên gặp nhau trong kí túc nên cô mới không quan tâm như vậy. Nghĩ lại thật quá vô tâm! Lấy dũng khí nói những lời tiếp đây, cô biết thật đáng khinh nhưng cô thật sự rất muốn được nghe anh nói chuyện, một chút thôi đủ vỗ về cô rồi.

“Hôm nay sao anh lại về nhà, không ở trường có sao không?” – qua cánh cửa sắt, cô nói vọng vào.

Lúc này anh đang ở trên gác xếp, nhưng cũng vẫn nhàn nhạt đáp lời cô – “Năm hai đang thi nên được nghỉ”

“Đồ ăn trên bàn là của anh sao? Muộn rồi, anh nên ăn gì đó đi”

Lặng thinh...

Sau một hồi lâu, cô cứ nghĩ là anh đã chán trả lời với cô, cũng nghĩ thật vô duyên khi người bỏ anh là cô, giờ lại như con động vật không biết liêm sỉ đứng trước cửa nhà anh mà làm phiền.

“Xin lỗi vì làm phiền, em về đây”

Đi được hai bước thì tiếng cửa sắt đằng sau mở ra làm trái tim cô không hiểu nên mừng hay nên làm sao nữa. Xoay người nhìn lại, thì thấy anh trong bộ dạng quần áo ở nhà, với dép xỏ đang đứng phía sau cô.

“Để tôi đưa em về”

“Huân, xin lỗi anh rất nhiều”

Anh khẽ cau mày, thở hắt ra đầy mệt mỏi và bức dọc, anh tiến đến nắm lấy cổ tay cô mà tiến về phía trước – “Tôi còn nhiều việc để làm, không có nhiều thời gian”

Lam Anh bị lực bàn tay anh kéo đi, trong tích tắc đầu óc cô như rỗng tuếch. Đã lâu lắm rồi không được gần anh như thế này, lâu rồi không được bàn tay ấy nắm đi như thế này, lâu rồi không được thưởng thức mùi thơm tự nhiên trên người anh như hôm nay. Không phải là mơ chứ?!

Trên đường vắng lặng chỉ có ánh đèn đường làm bạn, giờ cô mới biết từ nhà cô qua nhà anh không quá xa. Vậy mà trước nay không biết, cô cứ nghĩ anh sống trong một căn biệt thự xa hoa tráng lệ nào đó như Kỳ.

Anh đã bỏ tay cô ra, bóng dáng anh đi trước cao lớn, tuy lặng thinh nhưng thật sự cô cảm thấy rất hạnh phúc. Vươn tay cố chạm lấy anh nhưng lại rụt lại, cô sẽ nhớ lấy anh và có lẽ lần cuối cùng được thấy anh một cách tự do như thế này.

“Sắp đến nhà em rồi, em có thể tự về. Cảm ơn anh”

Huân đưa mắt về phía con ngõ trước mắt rồi chậm chậm nói – “Đã đưa về đến đây thì để tôi đưa em về tận nhà”

“Sao anh tốt với em như vậy?”

“ ... ”

“Em đã làm điều có lỗi với anh, sao anh còn tốt với em như vậy? Em nghĩ anh phải là người ước em bị làm sao nhất chứ?” – Lam Anh đứng trước anh mà nói

“Có phải em xem quá nhiều phim rồi không?” – Huân cau mày

“Tuần sau em sẽ phải đám cưới với Kỳ rồi, em vất bỏ anh để chạy theo anh ấy mà anh vẫn còn đối với em được như vậy sao?”

“Vậy em muốn tôi đối với em như thế nào?” – Huân tiến đến ép Lam Anh phải lùi bước, cho đến khi lưng cô ấy va vào tường phía sau, anh mới dùng hai tay đặt lên mặt tường, cơ hồ quây chặt cô vào tầm kiểm soát của mình – “...em muốn tôi như thế nào? Ghét em hay lập đàn cầu nguyện em sống không yên?”

“Tuần sau...”

“Thì sao? Vậy em muốn tôi phải nhìn em đám cưới với Kỳ rồi đau khổ sao?”

“Em...”

“Lam Anh, nhớ cho kĩ. Em bỏ tôi chứ tôi chưa bỏ em. Em hết tình cảm nhưng tôi thì chưa. Bởi vậy, tôi không chắc với em là tôi có đủ bản lĩnh để không chiếm đoạt lại em từ tay Kỳ. Thế nên...tránh xa tôi ra một chút!”

Từng câu từng chữ anh nói đều được cô nghe lọt. Dù anh đã đi khá xa rồi mà tim cô không thể ngừng đập bình bịch trong khoang ngực. Kiểu con trai như anh, lần đầu tiên cô gặp. Sao anh có thể quyết đoán như vậy để nói ra những lời như thế? Ôm chặt lấy trái tim vẫn liên hồi đập mạnh, anh luôn làm cô không thể thở được mọi lúc mọi thời điểm như thế này. Kể cả khi anh đối diện hay là trong trí nhớ, anh luôn khiến cô không thể yên ổn.

Thấm thoát đã đến ngày đám cưới, vì gia đình Kỳ theo đạo thiên chúa nên đám cưới khá được chú trọng. Một đám cưới như trong mơ khi không phải cử hành ngoài hội trường mà là trong nhà thờ. Một đám cưới như trong phim khi không xô bồ người đến ăn đưa phong bì rồi đi về mà là đám cưới của sự lịch lãm, lễ nghi và cao sang. Mọi người ai nấy đều mặc quần áo chỉnh tề, cha sứ đã đứng ở đó từ khá lâu, còn cô vẫn đang trong phòng chờ. Khoác lên mình chiếc áo cưới đắt tiền mà cô Duyên chuẩn bị trước đó, nếu nói về độ tỉ mỉ của nhà thiết kế, quả phải vái người đó làm thầy. Từng đường kim mũi chỉ chắc chắn, chiếc váy có cổ áo may trễ xuống vai, không quá kín đáo nhưng cũng không quá phô trương. Thân váy được đính ngàn hạt kim xa lấp lánh kết hợp cùng vải ren quuyền rũ, Lam Anh thật sự quá xinh đẹp khi khoác lên mình chiếc váy đó.

Bố cô hiện giờ vẫn chưa xuất đầu lộ diện sau khi công ty bị như vậy, cũng dễ hiểu vì hàng ngàn nhân công đang đòi kiện cáo vụ lương lậu. Vậy nên, người dắt cô vào lễ đài là mẹ...thật mới lạ phải không?

Mọi người đều đổ dồn vào cô khi cánh cửa lễ đường được mở ra, một là vì người mẹ bên cạnh, thứ nữa là bởi sự xinh đẹp từ phía cô. Đôi mắt đầm buồn được che dấu sau lớp khăn màu trắng mờ, cô có thể nhìn thấy Kỳ đang chờ đợi mình ở phía trước. Một bước, hai bước nữa thôi cô sẽ là vợ của anh ấy, một người mà cô không yêu.

Bước chậm thêm chút nữa...có được không? Không bước nữa...có được không?

Cô cứ tự hỏi mình như vậy, nhưng sự thật thì không thể dừng lại.

“Lam Anh, con có thể bước nữa không?”

“Mẹ...”

“Mẹ không muốn thấy con phải gượng ép để đến bên cậu ấy. Lam Anh, chồng con phải là người con thật sự yêu thương”

“Nhưng nếu không có viện trưởng, bố cũng không thể trở về”

“Đây là lỗi của ông ấy, không phải lỗi của con. Con không phải đứng ra gánh vác như vậy”

“Mẹ...”

Đang định nói thì cổ họng bị nghẹn cứng khi nhìn về hướng đó. Anh đang nhìn cô, phải nói là...nhìn chăm chăm. Sao anh lại đến dự? Sao anh lại có mặt ngày hôm nay? Sống mũi cay cay, đôi mắt đã nhanh chóng nhòe đi vì nước mắt, nếu có thể, cô muốn rẽ về hướng đó, muốn rằng người đợi mình là anh...Xin anh đừng nhìn như vậy được không? Xin anh để trái tim cô yên ổn được không?

Cô hiểu rõ trái tim mình, sẽ ra sao khi bên cạnh Kỳ mà trong cô vẫn nhớ đến người đó da diết. Thật quá có lỗi phải không?

Cô hiểu rõ mình nhất...hiểu rõ người cô muốn tiến xa hơn nữa là ai nhất.

Cô hiểu!

Bước chân dừng lại giữa lối đi. Mẹ cũng không lấy gì làm ngạc nhiên mà lập tức dừng lại theo cô. Giọng Lam Anh nói run rẩy – “Mẹ, con xin lỗi”

“Không sao, mẹ con ta ở bên nhau, dù có khó khăn thế nào, cũng chịu được. Phải không?”

“Mẹ...cảm ơn mẹ”

Mở bỏ khăn che, Lam Anh xuất hiện dịu dàng mà xinh đẹp. Cô hướng đến Kỳ ở phía trước, cô có thể thấy được mặt anh ấy đang tái đi nhưng phải cố giữ trấn tĩnh. Cô cũng có thể nhìn thấy mọi người ngạc nhiên như thế nào, viện trưởng và cô Duyên nhất loạt đứng dậy hướng ánh mắt như dao đến phía cô. Nhưng...

“Anh Kỳ, cô Duyên, viện trưởng, con xin lỗi. Con không thể tiếp tục tiến đến nữa. Con không muốn nhìn anh ấy đau khổ khi con không thể yêu anh ấy. Anh Kỳ, em rất cảm ơn vì anh luôn giúp em, cũng xin lỗi vì những quyết định bồng bột của bản thân. Xin anh tha thứ cho em”

Tất cả hội trường đều ồ lên nhất loạt, sau đó lại hướng mắt đến viện trưởng đang đứng trông. Hầu như những người đến dự hôm nay đều là quan chức cấp cao, những người bận trăm công nghìn việc. Họ đã bỏ chút thời gian quý báu đến đây nhưng lại được chứng kiến phim ảnh không đáng mong chờ thế này, không ít người thở dài chán nản nhanh chóng quay người bước ra khỏi lễ đường.

Viện trưởng giận tím mặt thì chỉ nói – “Đừng mong chờ sự giúp đỡ gì từ ta” - rồi nhanh chóng rời khỏi. Cô Duyên cũng chỉ biết bày tỏ thái độ không đồng tình rồi chạy theo viện trưởng.

Ở bên nào đó, ông Nam đến bên Huân nói – “Thật không ngờ là có thể mạnh dạn hủy hôn như thế. Cô gái đó quả không biết những khó khăn phải trải qua sau đó như thế nào. Quả là tầm nhìn hạn hẹp” – lắc đầu nguây nguẩy, ông Nam bước đi theo những lời bàn tán xì xào cũng nhưng quan chức khác.

Còn anh vẫn đứng đó, vẫn nhìn cô như vậy không rời. Không biết nên gọi cô là ngốc nghếch hay trì độn đến mức tự gây khó dễ cho bản thân như thế. Nhưng ở đâu đó sâu thẳm trong trái tim, anh lại cảm thấy vui. Ít nhất, dù có bị coi là ích kỷ, xin hãy cho anh hạnh phúc một chút. Nói thật, lúc thấy cô bước vào lễ đường, anh đã muốn nhao đến mà cướp lấy cô như thế nào. Bên trong dậy sóng mà bề ngoài phải cố tỏ ra không có gì, quả thực rất khó chịu. Nhưng giờ...có lẽ không còn phải lo nữa...

Ở bên cô, Kỳ nhẹ nhàng bước xuống đối diện trước mặt Lam Anh. Anh ấy mỉm cười, dùng bàn tay ấm áp xoa lấy gò má hồng, dịu giọng nói – “Nếu em thật sự muốn vậy, anh cũng không thể ép em. Thời gian về sau có lẽ rất khó khăn, có gì cứ nói, anh sẽ giúp em nếu anh có thể”

“Anh Kỳ...”

“Anh cứ tưởng rằng chỉ vài phút nữa thôi, anh có thể gọi em là...vợ à” – Kỳ cười khỏ - “Nhưng có lẽ cơ hội đó không được nữa rồi đúng không...em gái? Lam Anh, có phút nào sau đó em cảm thấy hối hận khi không bước thêm ba bước nữa không?”

“Lam, em nghĩ là anh sẽ nói như vậy đúng không?” – đôi mắt Kỳ xoáy sâu vô tận vào khuôn mặt đi hết ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác của cô – “Anh sẽ nói như vậy nếu khi em chưa đồng ý bước trên con đường tiến đến lễ đường. Nhưng em đã bước chân vào đây rồi, em không thể rút lui”

“Kỳ...cô” – bà Thu cũng bất ngờ không kém trước sự thay đổi của Kỳ

“Lam, em còn nhỏ nên không thể hiểu được rằng, nếu ngày hôm nay em không bước tiếp, em sẽ gian khổ như thế nào? Em đừng nghĩ những chuyện thương trường chỉ có trên phim ảnh, Việt Nam, không tầm thường là giải quyết nói chuyện như em nghĩ đâu”

Cô nghe không thông, có phải cô quá chủ quan gì đó không? Kỳ kiên định đến mức sắt đá khiến cô chỉ biết đứng trông. Huân ở phía xa đã khẽ nhủ mảy khi nhìn thấy khuôn mặt cô biến sắc, lại liền sau đó thấy Kỳ lên tiếng, anh mới biết chuyện gì đang xảy ra.

“Xin các vị hãy dừng bước”

Sau câu nói đó, nhất loạt ai đang bước đi đều dừng lại, kể cả viện trưởng và cô Duyên cũng ngạc nhiên không kém. Hầu hết đều tò mò chuyện gì đang xảy ra, số còn lại là muốn xem kịch vui nên miễn cưỡng ở lại.

“Cô dâu của cháu mới 19 tuổi, còn nhỏ nên tâm tính còn có chút xáo trộn. Việc cử hành hôn lễ là do bên nhà cháu quyết định sớm, lại không theo nghi lễ truyền thống của người Việt nên nhất thời làm cô ấy hoang mang. Để các vị nghe những lời như vậy thật thất lễ, nhưng mong các vị hãy bỏ qua cho cô ấy” – dứt lời, Kỳ nắm chặt bàn tay giờ lạnh tái của Lam Anh mà trù mến nói – “...phải không em?”

Lam Anh run rẩy nhìn sự việc diễn biến quá nhanh mà cô hầu như không thể nắm bắt, ở phía xa, cô có thể thấy anh ấy cũng đang nhìn cô đầy khó hiểu. Bản thân anh trước đó đã có nghi ngờ, nay lại càng nghi ngờ gấp bội. Đó chính là lí do tại sao anh phải kìm nén ý định điên cuồng đến nắm giữ lấy cô ấy lại bên mình, anh muốn biết uẩn khúc đằng sau sự việc này là gì?!

“Lam, cô Thu; chắc hẳn mọi người đều muốn biết ông Lâm giờ đang như thế nào..phải không ạ?” – một mặt Kỳ vẫn nở nụ cười trù mến, nhưng khi nói với mẹ con cô lại gần như mang ý đe dọa.

Không giống anh ấy chút nào!

Lam Anh ngỡ vực con người đối diện mình, nhưng nhìn ánh mắt viện trưởng chăm chăm xem kết quả, lại suy nghĩ những lời Kỳ nói, có ngu ngốc mấy cũng biết động vào viện trưởng thì nên đào mồ tự chôn là cách nhanh nhất.

Nuốt nước mắt vào trong, cô gạt đầu trong vô vọng và tiếc nuối. Tất cả mọi người đều ồn ã quay về chỗ của mình, mong sao đám cưới “trẻ con” này kết thúc nhanh chóng. Kỳ dẫn cô trên bước đường còn lại và mẹ chỉ biết đứng khóc nhìn cô. Lúc tiến đến cha sứ, Kỳ còn nói:

“Xin lỗi, nhưng em đã nói cưới anh là cách anh có thể giúp em. Anh đã nhận lời thì không thể rút lại được. Anh biết em không tự nguyện, nhưng hãy nghĩ đến gia đình và em trai em, nó còn quá nhỏ. Phải không?”

Cô không nói gì, lặng lẽ gạt đầu. Lễ cưới diễn ra với lời thề của anh và cô, sẽ ở bên nhau đầu bạc răng long, cùng nhau chia sẻ niềm vui, cùng nhau vượt qua nỗi buồn. Sau khi trao nhẫn là nụ hôn phớt nhẹ đúng nghi lễ, tuy vậy vô cảm xúc, vô lãng mạn.

Mọi người đã về hết, cô cũng không thấy bóng dáng anh đâu. Từ lúc quyết định bước tiếp, cô hẳn không dám đối diện với anh. Lam Anh cảm giác mình là trò hề, đá qua đá lại cuối cùng vẫn là như vậy. Điện thoại trong túi réo vang, cô mệt mỏi đưa lên nghe:

“Chè Lam, tao đang đến đây, mày còn ở lễ đường không?”

“Còn, đến đây đi”

Thật sự lúc này cô rất cần người tâm sự, một mình trong không gian tĩnh mịch mà cô đơn, cô không biết mình đi đúng hay sai. Chỉ biết rằng có lẽ đám cưới này mang đến khá nhiều lợi ích cho gia đình vì ngay sau đó mẹ nói đã biết giờ bố như thế nào, ở đâu, viện trưởng đã đồng ý lo vụ kiện tụng của nhân viên, bố có thể trở về, ba la ba la...

Gục mặt vào hai lòng bàn tay trống rỗng, nước mắt làm ướt đầm khuôn mặt xinh xắn. Cuộc sống, hoài bão, tình yêu đều sụp đổ...có phải kiếp trước cô làm quá nhiều điều xấu xa không?!

Hương vị cà phê - Mờ Nhặt

Lễ cưới của cô ngay ngày hôm sau đã là nhãn bìa của báo mạng và là tip hot của báo giấy, chắc chắn đã cắt bớt vài phần ngắn quãng, chỉ thể hiện một đám cưới từng bừng với cô dâu chú rể đẹp đôi. Cầm tờ báo trên tay, đôi mày đẹp của anh không hện liền dính vào nhau. Cốc trà đưa lên nửa chừng cũng bỏ lửng, trong anh sao thấy đau đớn quá.

“Sao, anh vẫn còn tham luyến cô gái đó à? Nghe nói cô ta đá anh còn tệ bạc hơn quả banh” – Nam Mi kiêu diễm ngồi đối diện, chân chữ ngũ, cô ta cầm ly trà nóng lên nhấp một ngụm nhỏ - “Cũng phải thôi, cô ta giờ có người chồng vạn người mong thế rồi, chẳng con nhớ đến anh nữa đâu”

“Về đi” – Huân giận dữ quăng mạnh tờ báo lên bàn, tay đặt cốc dùng lực làm tiếng va chạm càng lớn. Anh quay người bước khỏi bàn trà buổi sáng vẫn còn đang nghi ngút khói.

“Nhà này...”

“Nhà này là tôi mua, không dính dáng gì đến chủ tịch. Bởi vậy, tôi có quyền đuổi cô về” – anh không nề nang liền ngay lập tức thẳng giọng với Nam Mi.

“Huân, anh nghe cho rõ đây. Anh từ đầu chí cuối là vị hôn phu của tôi. Hãy nhớ những gì cha tôi đã ban cho anh. Hơn thế nữa, anh nên nhìn bài học này mà xem, đơn giản con gái ai cũng ham vinh hoa cả thôi!”

Tiếng đóng cửa lớn làm cả tầng mười của khu căn hộ cao cấp vang vang. Siết chặt tay, anh nắm thật mạnh vào bức tường đối diện. Nếu anh biết chuyện gì xảy ra đằng sau tất cả, anh thề sẽ bóc trần. Chắc chắn không đơn giản chỉ là nhà bố mẹ cô ấy có chuyện nên phải nhờ cậy gia đình nhà Kỳ. Chủ tịch Nam chơi khá thân với viện trưởng, anh biết ông ấy không vô lý đến nỗi bắt một đứa trẻ 19 tuổi phải cưới con mình như thế. Vậy, vấn đề ở đây là như thế nào?!

Nhưng...

Ý định mới nhen nhóm được chút đỉnh, thì ngày sau hôm đó, chủ tịch Nam mang đến cho anh một tấm vé máy bay.

“Huân, tài năng của con đến lúc phải được mài dũa tỉ mỉ rồi, không thể để nó mãi là viên kim cương thô như thế mãi”

“Chủ tịch, có phải quá sớm không?”

“Con đi học bên đó, lúc quay về, ta nhất định giao chi nhánh Pinko 1 cho con”

“Con cần suy nghĩ, còn một năm ở Emerald nên con nghĩ không cần vội”

“Được, ta cho con ba ngày để suy nghĩ, sau đó đến gặp ta”

Nếu hỏi cuộc sống sau khi lấy chồng của cô như thế nào? Thì...ngày ngày cô ở bên mẹ chồng nấu ăn. Cô Duyên cũng chiều cô như con gái, đưa cô đi mua sắm, làm nail, đi chợ, bài trí, tất cả đều hỏi qua ý kiến của cô trước. Tuy nhiên, chồng ư? Có lẽ anh ấy quá bận nên một tuần, cô gặp anh được một lần. Trong ngôi biệt thự xa hoa cách xa trung tâm thành phố đó, cô dường như nhỏ bé hơn bao giờ hết. Cô đã nghĩ rằng, lửa gần rơm lâu ngày cũng bén, cô đã nghĩ, cô sẽ cố gắng mở lòng với anh ấy. Tuy nhiên, căn phòng rộng thênh thang với chiếc giường rộng lớn chỉ có mình cô ngủ, Kỳ có về cũng làm việc ở phòng khác và ngủ lại đó luôn. Con Hương hay hỏi cô có những màn lãng mạn như trên tiểu thuyết không, cô chỉ nói, cô giống góa phụ hơn là tân nương!

Có điều đổi lại, nhà của cô vẫn được giữ, mẹ rất giận bố nhưng rồi cũng tha thứ vì trong lúc bố không có ở đây, ông ấy cũng đã cố gắng giải quyết phần nào đó rắc rối. Thăng Bin trẻ con thấy nhà lại có bố có mẹ thì vui lắm, bi ba bi bô suốt ngày.

Có lẽ, như vậy là quá đủ!

Cuộc sống tẻ nhạt cứ thế trải qua cho đến một ngày, điện thoại cô reo lên, là...Huân

Sau vài hồi chuông cùng với sự thất thần, cô mới vội vã nhận máy, giọng điệu run run, cô đáp:

“Alo”

“Em rảnh không? Gặp tôi một chút”

“Anh muốn nói gì, có thể trao đổi qua điện thoại luôn”

“Không phải lo ngại chồng của em, anh biết anh ta đang đi công tác cùng viện trưởng rồi”

Không nghĩ anh lại biết cách đáp trả nhanh như vậy, đúng là cô không chỉ rảnh bình thường mà là rất rất rảnh. Nhận lời, cô không nghĩ đã lâu như thế cô vẫn còn cảm giác hồi hộp như vậy.

Chạy vội đến bên tủ quần áo, cô chọn bộ váy màu trắng liền thật đẹp, trang điểm nhẹ nhàng thêm chút nước hoa, cô vội vàng đến điểm hẹn. Anh đợi cô ở một góc quán cà phê, có lẽ anh đợi cô khá lâu nên còn có thời gian đọc đến trang ba trang tư của tờ báo mới. Theo cảm nhận, ngửa nhìn lên trên, bắt gặp hình dáng nhỏ bé trong bộ váy trắng, tim anh khẽ trật một nhịp. Cũng phải mất vài giây cứ nhìn cô như vậy, anh mới hoàn hồn lấy lại được tinh thần.

Huân đặt tờ báo xuống và hướng cô đến chiếc ghế đối diện, Lam Anh làm theo nhưng cô không như anh, không thể giữ được bình tĩnh. Có lẽ tình cảm cho anh vẫn còn đó, nên kể cả khi không gặp vẫn tìm đập loạn nhịp, tuy vậy cô vẫn phải cố kiềm chế mình, bằng chứng là gấu váy giờ đã nhăn nhúm do bàn tay bấu chặt. Anh đặt trước mặt cô một ly mocha, rồi bắt đầu vào chuyện...

“Em sống như thế nào?”

“Tốt” – cô cố chưng ra bộ mặt lạnh lùng

“Kỳ hay đi công tác như vậy, ở nhà ổn chứ?”

“Rất ổn” – cô bắt đầu hết kiên nhẫn – “Huân, nếu chỉ gọi tôi ra đây để hỏi những chuyện như tôi sống thế nào, tôi khỏe không thì không cần đâu. Tôi rất khỏe, sống rất tốt. Tôi đã là người có chồng nên anh đừng gọi tôi ra đơn lẻ như thế này”

“Thái độ rất quả quyết” – anh nhấp một ngụm cà phê nói – “Chắc em không thích mấy cái dạo đầu kiểu như thế, tôi cũng không thích nhưng Đăng nói con gái lâu ngày gặp sẽ thích được hỏi han như vậy” - anh ngưng một nhịp - “Gọi em hôm nay, tôi chỉ muốn gặp em một chút, nhìn em một chút, nghe giọng của em một chút. Vậy là được rồi! Tôi thấy vui vì em có thể phản kháng mạnh như vậy, giữ gìn”

Anh nói rất nhanh rồi rời đi. Không phải đơn giản chỉ là muốn gặp cô mà tốn thời gian vậy chứ? Anh đi khá lâu rồi, nhưng cô vẫn ngồi đó. Cốc mocha đầy nguyên cô chưa đụng đến, cô đã làm cái gì vậy? Lam Anh rất muốn nói anh có khỏe không, việc học tập của anh dạo này thế nào? Có thể ... nhớ anh được không? Vậy mà những gì thốt ra lại đầy cay nghiệt và độc địa như vậy! Khỏe gì chứ, ổn gì chứ, không hề! Bù lại là trái tim tim tổn thương với vết nứt càng ngày càng sâu càng rộng....

Mệt mỏi quá!

Hương vị cà phê - Mờ Nhạt

“Chủ tịch, thời gian đi gặt dưa là bao nhiêu lâu?” – một thân âu phục, Huân nghiêm túc đứng trước bàn làm việc của chủ tịch tập đoàn quyền lực Pinko.

“Năm năm, sau năm năm nếu con thể hiện tốt, Pinko 1 là của con”

“Được, sau năm năm xin chủ tịch không nuốt lời”

11. Chương 11: Trở Về

Nói nghe có vẻ khó tin nhưng cô đã đi làm dâu được năm năm, giờ Lam Anh không còn là cô nhóc ngờ nghệch 19 tuổi ngày nào mà đã trở mã thành quý cô 24 xinh đẹp. Ngồi lặng lẽ bên góc vườn, mái tóc dài đen được uốn nhẹ, từ góc nghiêng có thể nhìn ra được sống mũi cao, khuôn mặt thon gọn. Lam Anh thật sự phải cảm ơn năm năm làm “góa phụ” đã khiến cô có khuôn mặt V-line đáng mong ước mà không cần phẫu thuật...

Cuộc sống tẻ nhạt vẫn cứ trôi qua, người chồng được coi là “vạn người mong ước” của cô dường như xuất hiện trước mặt cô còn ít hơn cả trước mặt thư ký riêng. Kỳ của năm, sáu năm trước giờ không còn, không những cử chỉ thân tình, không những cái nhìn trìu mến, Kỳ - trong vai người chồng thật khác xa. Đi dự tiệc với mẹ chồng, mấy thím cứ hỏi em bé, cô chỉ biết cười chừ mà nghĩ thầm: ngay cả cầm tay cũng chưa bao giờ, huống chi “em bé”... Chỉ có một điểm là cô Duyên rất rất cưng chiều cô, cô ấy đối với cô như đối với con đẻ, ngay cả chuyện bí mật thương trường của viện trưởng cô cũng được tham gia. Nhiều lúc cô cũng hỏi cô ấy: “Sao mẹ đối với con quá tốt như vậy?” thì cô ấy chỉ đáp: “Mẹ mong có con gái như con, nên có được con mẹ rất hạnh phúc”. Nghe có vẻ lạ lùng, nhưng đó là niềm an ủi lớn nhất với cô trong ngôi nhà rộng lớn này.

Về Hương và Đăng, Đăng đã đi làm tại công ty gia đình còn Hương cũng đang thực tập tại công ty quốc tế. Nói đến chuyện tình của họ thì thật...hài hước nhưng cũng thật lãng mạn, có lẽ phải dành hẳn vài chương để kể mới hết được thâm tình. Hương ngày ở trường thì không đến chỗ cô, nhưng khi đi thực tập rồi thì thường xuyên đến. Hôm nào nó cũng ba la bô lô đủ thứ, chuyện công ty sếp hắc rồi đến chuyện cãi nhau với Đăng, nó dỗi chằng thềm mở máy, làm anh trai hàn xêng đang đi làm cũng phải bỏ dở để đi tìm. Lúc mới nghe thật buồn cười, cô cười đến ra nước mắt, nhưng rồi nghĩ đến bản thân lại thấy phiền lòng. Nhiều lúc Hương nó hỏi:

“Lam Anh, có thật Kỳ sẽ ày hạnh phúc không? Tao không tin anh ta chút nào?”

“Anh ấy bạn, đang trong thời gian thể hiện để được ứng cử vào ban giám đốc, tao không có tư cách làm phiền”

“Tư cách cái đấm” – Hương cau mày – “Vây mày có tư cách xua đuổi Huân chắc”

Huân...cái tên này, mỗi lần vang lên lại một lần đau đớn. Nhớ năm năm trước, sau hôm gặp nhau ở quán cà phê, cô mới biết anh đã lên đường đi Mỹ học tập. Lúc đó cô thật sự muốn chết quách đi cho rồi, sao cô lại có thể nói như vậy với người đi xa chứ. Cô đã tổn thương anh, giờ lại tổn thương gấp bội chỉ vì cái tính trẻ con ngốc nghếch...

“Anh ấy năm nay cũng 26 rồi nhỉ?” – Lam Anh nói vô định

“Vâng vâng, chắc giờ vợ con đũa huê rồi ấy. Tài giỏi như Huân khối cô bắm” – Hương chu mỏ nói – “Thôi muộn rồi, tao về đây. Hành hạ tên kia thế đủ rồi. Mày sớm lo liệu chuyện bản thân, chứ cứ làm “góa phụ” mãi, không thấy chán sao?”

Chiều tối mùa xuân mang hơi lạnh nhẹ nhàng nhưng cũng đủ khiến Lam Anh phải quấn thật chặt chiếc khăn quàng. Nhìn ra phía cửa sổ rộng lớn mà tự hỏi, có thật anh đang rất hạnh phúc không?

Tiếng đẩy cửa phía sau làm cô khẽ giật mình, xoay người trở lại... là Kỳ. Theo thói quen cô sẽ chạy ra, nhưng bước chân ngừng lại khi thấy còn một cặp nam nữ nữa cũng bước vào. Cô gái không xinh lắm, nhưng cách ăn mặc thì tuyệt nhiên là con nhà giàu. Còn chàng trai phía sau, chỉ có thể dùng một từ diễn tả là: đẹp. Dáng người cân đối với bộ vest kẻ, mái tóc cắt cao, khuôn mặt phi phàm, đến ngay cả cách cởi giày cũng rất đáng chú ý.

“Anh đã về” – cô nhẹ giọng

“Ừ” – đáp trả lạnh lùng như mọi khi rồi nhanh chóng quay ra đôi nam nữ - “...vào phòng làm việc nói chuyện”

Đôi nam nữ kia cũng chỉ nhìn cô lướt qua rồi theo gót Kỳ vào phòng riêng của anh ấy, đến ngay cả ngoảnh lại cũng không.

Lạnh lẽo và cô độc!

Cô biết than với ai?!

Đồng hồ điểm mười giờ, nhưng bọn họ vẫn bên trong. Hôm nay cô đang định nói với Kỳ cô sẽ đi xin việc làm, chứ cứ ở nhà thế này, thật sự cô sẽ lão hóa sớm mất. Nghĩ rằng hai người kia sẽ qua đêm ở lại giống như những người trước, nên cô có ý định làm phiền một chút.

Đi đến bên phòng làm việc, qua lớp cửa gỗ có cách âm nhưng cũng có thể nghe được chút ít, lọt vào tai cô là giọng của người đàn ông:

“Jason, có vẻ toàn bộ ý đồ đã được thực hiện”

“Có lẽ vậy”

“Jason, anh cứ định như thế đến bao giờ?” – giọng người phụ nữ vang lên

“Cho đến khi chán thì thôi”

Câu chuyện không đầu không đuôi khiến cô dấy lên chút tò mò, nhưng trước nay cô không phải kẻ thích nghe lén nên dừng ở đó, cô liền nhẹ gõ cửa. Sau vài giây chờ đợi, Kỳ bước ra khỏi thư phòng nhưng cũng nhanh chóng đóng lại.

“Có việc gì vậy?”

“Em muốn đi xin việc làm, ở nhà nhiều thật sự chán quá” – Lam Anh hơi lo ngại

“Được, tùy em” – năm năm nay anh ấy trước những lời đề nghị của cô đều như vậy.

Khẽ đắng lòng!

Cô thật sự rất muốn khóc. Khi đám cưới, cô đã nghĩ sẽ được hạnh phúc bên Kỳ, ít nhất để cô có thể quên đi Huân. Nhưng, đến ngay cả ý nghĩ ích kỷ đó cũng không thể thực hiện. Nuốt ngược nước mắt, cô nói tiếp:

“Em nghĩ sẽ xin việc trong trung tâm thành phố, em lại ngại đi xe riêng, nên em có thể thuê nhà sống gần chỗ làm được không?”

Trước lời đề nghị đó khiến Kỳ hơi chút suy nghĩ, nhưng cũng nhanh thôi anh liền đáp lại:

“Có một căn chung cư ở trung tâm thành phố, em dùng nó để đỡ phải đi kiếm. Anh sẽ bảo mẹ thường xuyên đến thăm em. Xin lỗi, anh bận. Bao giờ có ý định dọn, bảo anh trước”

Đóng cửa.

Anh sẽ bảo mẹ thường xuyên đến thăm em, chứ không phải là anh sẽ đến thăm em! Lúc đầu cô thật sự muốn hỏi tại sao anh thay đổi như vậy khi làm chồng, nhưng rồi nghĩ đến ân tình, cái nợ quá lớn để đổi lấy gia đình ấm cúng, cô đã nhận. Dần dà thành quen! Cô nhớ trước đó anh đã nói nếu anh làm gì có lỗi thì hãy tha thứ cho anh. Có phải là chuyện này không?

Lặng lẽ tiến về phòng ngủ, có lẽ, cả đời của cô sẽ cô đơn và lạc lõng như vậy!

Cuối cùng thì sau “n” cuộc phỏng vấn lên xuống, cô cũng được làm nhân viên của tập đoàn Pinko – tập đoàn lớn nhất về sản xuất đồ nội thất, hàng gia dụng, vân vân... Chắc chắn cũng phải nhờ người mẹ chồng tuyệt vời của cô tác động vì trình độ không học đại học như cô khó lòng khám phá. Cô được phân vào chi nhánh Pinko 1- công ty con sản xuất đồ chăn ga gối đệm trực thuộc tập đoàn Pinko, và là chi nhánh phát triển nhất trong bảy chi nhánh con của tập đoàn trong năm nay.

“Bà Duyên đừng lo lắng, vì cô Lam Anh đây chưa có kĩ năng nên cần phải học việc trong vòng ba tháng trước. Dù công việc là nghe trả lời khách hàng nhưng chúng tôi rất đề cao uy tín”

“Mẹ, mẹ đừng lo” – Lam Anh nắm tay cô Duyên nói

“Vậy mẹ yên tâm rồi. Tháng Kỳ này...” – cô Duyên khẽ thở dài – “...chẳng quan tâm đến vợ gì cả. Mẹ sẽ bảo nó đến thăm con”

“Mẹ, không cần đâu. Anh ấy rất bận, con thật sự không muốn làm phiền”

“Con gái mẹ, sao con lại như vậy chứ” – cô ấy vuốt dọc mái tóc cô – “nhà con, mẹ đã chuẩn bị hết rồi, nhớ tự chăm sóc bản thân biết chưa?”

“Con nhớ rồi, cảm ơn mẹ”

Ngày đầu tiên đi làm, mọi thứ đều mới mẻ, nó mới đến nỗi khiến cô cảm thấy choáng váng. Dù không nhiều nhưng hiện tượng ma cũ bắt nạt ma mới vẫn còn tồn tại, đặc biệt là mấy cô nhân viên vì biết cô chạy cửa sau để vào nên không khỏi liếc xéo nhìn đều. Lam Anh nhắm mắt, bịt tai coi như không biết, cô chỉ muốn chuyên tâm vào tập tài liệu về khách hàng trước mắt. Vậy mà đâu có yên ổn, hơi chút là:

“Lam Anh, pha cho tôi cốc cà phê”

“Lam Anh, lấy cho tôi cốc trà nóng”

“Lam Anh, Lam Anh...”

Đầu óc quay cuồng cho đến gần trưa mới được yên thân, coi như bữa trưa hôm nay đi tong vì ngày mai trưởng phòng sẽ kiểm tra cô, nên đành nhịn để ngồi đây học thuộc lòng. Đang cố gắng nhớ mấy vấn đề nổi cộm thì ở đâu một người đàn ông trong bộ vest xám, hớt hơ hớt hải chạy vào phòng của cô, giọng điệu cũng lạc đi do chạy gấp:

“Trưởng phòng Thư đâu?”

“Chị ấy không có ở đây ạ!” – cô lễ phép nói

“Trời ơi, đi đâu không biết, giám đốc về rồi”

Nhún vai một cái, cô lại từ tốn quay về công việc của mình, việc giám đốc chắc chắn không phải vấn đề cô có thể lo liệu.

Hăng say đọc tài liệu đến lúc ngừng lên đã là bảy giờ tối, cũng là lúc cái bụng réo liên hồi. Thở dài ngao ngán, cô để năm Tuất chắc không phải là tuất quý tộc mà là tuất bị ghẻ lạnh, nên giờ khốn khổ không kể đâu cho hết. Xếp gọn tài liệu, cho vào túi sách để đem về nhà đọc, cô mới chợt nhận ra các phòng khác đã tan từ sớm, chắc giờ chỉ còn mình cô.

Hướng đến thang máy nhấn tầng một, vì quá mệt mỏi nên cô một đường đi thẳng ra phía cửa. Nhưng chợt tiếng gọi lớn ở phía bên phải làm cô theo quán tính ngừng lên...

“Giám đốc, giám đốc quên chìa khóa”

Lưng vị giám đốc kia thật đẹp – đó là suy nghĩ của cô khi nhìn dáng người cao cao, chắc phải hơn mét tám. Một tay dứt túi quần, còn một tay nắm chìa khóa gì đó, ông ta rất có khí chất, dù chỉ là nhìn sau lưng cũng đủ biết là người cương trực và làm việc nguyên tắc.

“Dáng trẻ thật” – cô không ngờ giờ còn có giám đốc trung niên mà dáng lại trẻ như vậy. Cũng khá khen cho tổng giám đốc có mắt nhìn người.

Bước ra ngoài thì trời có mưa phùn, cô lại không đem theo ô. Không biết có phải ông trời rất ghét cô không, sao toàn đem đến xui xẻo cho cô vậy? Nhưng cái sự xui nó không dừng lại ở đó, ở xa xa có một vị tiểu thư đài các bước xuống xe, trong bộ đầm lộng lẫy, cô ấy chìa thẳng về phía cô đang đứng mà soi xét.

Lam Anh hiểu tại sao cô ta lại làm vậy, vì...đó là Nam Mi, vị tiểu thư với đầy bàn thức ăn mà chỉ ném qua như vua chúa trong quá khứ, vị tiểu thư lịch sử của Emerald. Nhưng sao cô ta lại ở đây?

“Thật không ngờ lại gặp cậu ở đây!” – Nam Mi đã tiến sát cô từ bao giờ

“Cậu...”

“Tôi tưởng cậu làm vợ của con trai viện trưởng thì phải ăn sung mặc sướng lắm chứ? Sao lại đi làm nhân viên thế này?”

“Không cần cậu quản” – nghe là biết muốn chọc ngoáy bóc mẽ, cô thật không muốn đối đáp thêm – “Tôi đi trước”

“Khoan” – nhanh như cắt, Nam Mi nắm chắc lấy khuỷu tay cô – “Cậu hẳn rất muốn gặp một người đúng không?”

Vừa dứt lời, cô ta liền như chim sẻ tươi cười đi về phía sau, cố dẫn dụ sự chú ý của cô về hướng đó.

Khuôn mặt này đã lâu rồi mới gặp...từng đường nét vẫn vậy nhưng có lẽ do vất vả bận rộn nên có chút trai sạn, thêm chút điềm tĩnh cương trực, giờ ở anh không còn là mùi vị công tử như khi học đại học mà là mùi vị đàn ông lồ lộ khó cưỡng. Nhìn kỹ ra, cô không khỏi bất ngờ khi, vị giám đốc trung niên cô vừa gặp...chính là anh! Sau năm năm không gặp, giờ anh đã là giám đốc của chi nhánh tập đoàn lớn, anh thật sự rất tài giỏi! Đôi mắt rơi vào lồng ngực rộng lớn, vòng tay của anh vẫn lớn như vậy, có lẽ bên trong đó rất ấm, nhưng giờ bên anh đã có người con gái khác, không những thế hai người còn đeo nhẫn cùng nhau. Cô biết Nam Mi cố tình khoe ra cặp nhẫn vàng trắng đó, cô biết cô ta muốn nói cho cô biết Huân giờ là của Nam Mi rồi...

Đôi mắt đẹp khẽ mở rộng khi nhìn thấy cô, anh tập trung vào cô đến nỗi để mặc kệ cho Nam Mi tựa vào ngực mình. Cô ấy đã lớn lên rất nhiều, cơ thể cũng toát ra hình dáng của người phụ nữ trưởng thành. Anh không nghĩ có thể gặp lại cô, anh cũng không cho phép mình biết thông tin gì về cô, nhưng hẳn là tên bạn thân chết tiệt tên Đăng đó luôn “báo cáo” chi tiết tình hình của cô cho anh, thế nên anh mới biết cô sống không hạnh phúc.

“Đã lâu không gặp” – anh mở lời trước

“Đã lâu không gặp” – cô đáp lại trong ngưỡng ngừng.

“Huân, chúng ta còn buổi gặp mặt với cha, anh không quên đấy chứ? Em bảo chú lái xe về rồi nên anh đưa em đi nha” - Nam Mi chen ngang phá vỡ sự cái nhìn trao đổi giữa anh và cô.

Sực tỉnh!

Phải, giờ anh đã có người vợ quyền lực ở bên cạnh, cô nên dừng mơ tưởng và đánh giá về bề ngoài của anh đi là vừa. Cúi người thành khẩn, cô nói lễ độ như nhân viên trước mặt sếp:

“Xin phép giám đốc”

Nói rồi quay người bước đi.

Mặc kệ mưa phùn làm ướt tóc. Mặc kệ người mệt mỏi rã rời. Nước mắt không kiềm chế được lại tuôn rơi. Có thể cho cô tủi thân một chút được không? Một chút thôi...

Nhìn mình trong gương, Lam Anh hạ quyết tâm không quan tâm đến con người ngồi trên cô mười tầng kia nữa. Ừ thì cô biết rằng giám đốc của cô tên Trần Huân, tuổi hai sáu, bên người dất bằng này bằng nọ đủ để nhấn chìm trình độ của cơ sở quan chức khác, anh ta đẹp trai được nhiều người quan tâm. Thế thôi!

“Thế thôi!” – Lam Anh thở dài nhắc lại lời nội tâm vừa thốt ra

Nếu mọi chuyện đơn giản như những gì vừa suy nghĩ, quả thật cô sẽ là một nhân viên xuất sắc. Thôi đi, Lam Anh phải nhẹ, dù gì cũng cách nhau rất xa, anh ấy còn có vợ rồi, cô cũng là người có chồng, không nên tơ tưởng làm gì, không lại để tiếng xấu.

Chỉnh lại túi xách cùng bộ đồng phục mới, Lam Anh vui vẻ sải bước đến công ty. Bầu trời Hà Nội những ngày xuân thật đẹp, chỉ ghét cái thỉnh thoảng có vài cơn mưa phùn đến bất chợt khiến người đi đường không biết làm sao. Nhưng nó cũng giống như tâm trạng của cô vậy, còn anh như mưa phùn, đến rồi đòi hỏi thấm thật sâu vào từng thớ thịt rồi lại ra đi lâu sau mới trở lại.

Nghĩ ngợi lung tung, cô đã đến công ty từ lúc nào. Hôm nay, Lam Anh phải chuẩn bị tinh thần cho bài kiểm tra và tìm cách bỡ lác đồng nhân viên nhiều chuyện mới được.

Đúng như dự đoán của cô, vừa bước chân vào phòng là y như rằng có bao nhiêu người thì bấy nhiêu cặp mắt to tròn hướng đến cô. Được cái, phòng chăm sóc khách hàng từ trưởng phòng cho đến nhân viên đều là nữ, thành ra, khả năng buôn bán xuyên lục địa có thể coi là số một.

Cố gắng bơ lác những cặp mắt thiếu thiện cảm, cô bước đến bàn trưởng phòng nói

“Trưởng phòng, em đã đọc hết rồi”

“Vậy sao? Sau giờ ăn trưa đến gặp chị”

Quay người trở lại bàn làm việc với một sấp tài liệu mới, lại như hôm qua, tiếng gọi Lam Anh Lam Anh không ngớt. Nhiều lúc tiếng gọi đó còn quá quắt như thể cô như ôsin giúp việc cho họ vậy, không có trưởng phòng một cái là họ nhanh chóng coi cô như cái máy bán cà phê với trà di động. Hôm nay bọn họ còn làm bộ làm tịch nói:

“Lam Anh ra mua hộ bọn tôi trà sữa, về bọn tôi thanh toán”

Nói luôn là cô tự mua tự trả tiền cho rồi, đây là thế kỷ nào rồi mà vẫn còn bắt nạt bằng cách đi mua trà sữa chứ?!

Lắm nhảm chữi thề vài tiếng nhưng rồi cũng miễn cưỡng bê hai túi ni-lông đầy trà sữa, nem rán và xoài xanh. Họ ăn vặt ghê hơn cả đám học sinh cấp ba, làm bà chủ bán hàng cứ nhìn cô mà phán xét. Chắc bà ta nghĩ, cái miệng nhỏ thế này mà ăn như mỏ khoét.

Ngượng chết mất!

Khệ nệ mang vác đến nỗi tay ấn thang máy không có. Đang định dùng khuỷu tay nhấn mở cửa thang máy thì ở đâu đã có người nhấn hộ cô.

“Cám ơn, cám ơn” – Lam Anh xấu mặt chỉ biết cúi gằm chui tọt vào thang máy, mong rằng anh nhân viên đó không “chìm nhơn” gì với sếp.

Cô đứng một bên, còn anh ta đứng một bên. Cô trung thành với mũi giày và sàn thang máy, tuyệt đối không ngừng lên dù chỉ một chút, chỉ mong sao thang máy mở nhanh một chút, không cô chưa chết vì bị đám mỏ khoét kia hành hạ thì đã chết vì ngượng rồi.

Ding!

Tầng năm thiên đường mở ra, nhanh lẹ bước ra nhưng đột nhiên thấy một bên vai nhẹ tênh. Định thần lại thì hóa ra một túi nem và xoài đã đâu mất tiêu. Sợ hãi nhìn quanh, hóa ra nó đã thông lỏng ở tay anh chàng đi cùng thang máy. Cau mày thật chặt, sao lại có người vô duyên thế chứ, trong công ty cũng có trò ăn cắp vặt vậy sao? Đang định cho anh ta một trận thì lửa giận đang hùng hực liền bị chậu nước lạnh tâng hình dội cho tắt ngúm.

“Sao nào? Chưa học thuộc nội quy sao?” – anh nghiêng đầu nhìn cô

“T..tô..”

“Mang đồ ăn vặt vào công ty bị trừ lương một hoặc hai tháng tùy theo độ nặng nhẹ. Không biết sao?” – anh vẫn rất kiên nhẫn đứng gây áp lực.

Không phải chứ, cô vẫn đang trong thời gian học việc không lương, lại còn bị trừ lương nữa hóa ra âm tiền à?!

“Giá...giám đốc, anh xem xem, nhiều như vậy sao tôi ăn hết được” – không hiểu sao lúc này cô lại run như cây sậy thế. Chẳng phải đối diện là người mà cô nhớ thương hàng ngày sao? Cô đã nhanh chóng nhìn anh ấy là sếp từ bao giờ vậy?

“Vậy ai nhờ cô đi mua?” – anh nâng túi xoài cóc nem đủ loại lên trước mặt cô

“Là...là...”

“Không nói nhiều, theo tôi về phòng cô trực thuộc”

“Huân...tôi...”

“Ngày mai tôi sẽ bổ sung điều luật, gọi tên của cấp trên phạt ba tháng lương. Đi!”

Anh từ bao giờ trở thành tên quan chức biết bắt nạt cấp dưới như vậy chứ? Cái gì mà điều lệ, cái gì mà trừ lương. Con người ai cũng có thể thay đổi như vậy sao? Như Kỳ hiền lành trở nên lạnh khốc, từ Huân lạnh khốc trở nên siêu lạnh khốc như quái vật thích bắt nạt người khác. Nếu đem chuyện đời cô vào ngôn tình, ắt hẳn sẽ tiêu thụ được kha khá đầu sách đấy!

Miễn cưỡng đi theo gót chân anh, tay vẫn còn lúng lằng túi trà sữa nóng có lạnh có, Lam Anh không đếm xuể hôm nay cô đã chửi thề bao nhiêu lần.

“Này”

“Oái”

Cái quay lại bất ngờ của anh làm cô giật mình, tay cầm túi cũng thả ra vô định. Trà sữa đổ lênh láng ra sàn, số còn lại thì tưới đẹp lên tất quần và váy của cô. Như thế khỏi nói, đây có cốc trà vẫn còn nóng liền một đường thẳng đẹp hất vào chân cô, làm vừa ngạc nhiên xong liền bị cơn đau phỏng truyền lên não làm cơ mặt cô co lại nhăn nhúm.

“Có sao không?” – anh hốt hoảng nhìn cô đau đớn mồm răng mồm lợi mà xót thương.

“Khô...không sao!”

Lo lắng thêm gấp bội khi nghe cô nói “không sao”, anh không nói nhiều lời liền bế xốc cô vào phòng vệ sinh ở tầng đó. Mấy anh trai đang vệ sinh thấy có nữ giới vào liền nhanh chóng chỉnh lại trang phục, đang định quát tháo thì lại nhìn bóng sếp qua gương nên những lời chửi mắng mau chóng nuốt vào trong. Xả xối nước lạnh vào chỗ phỏng, anh không ngần ngại dùng sức xé rách chỗ tất quần bị phỏng. Các nhân viên nam đứng đó chỉ biết lặng nhìn giám đốc hành xử cái tất quần tội nghiệp của nữ nhân viên kia, còn mặt của cô thì giờ đã thành màu xôi gấc mà không sao ngăn anh hành động được.

Xong xuôi phần sơ cứu, gấp gấp nhấn thang máy lên phòng làm việc ở tầng mười bảy, Huân không thể nhận ra rằng bản thân anh quá khẩn trương như thế.

“Không sao, chỉ là phỏng nhẹ, tôi có thể tự lo liệu. Xin giám đốc thả tôi ra”

“Trật tự, nói nhiều trừ năm tháng lương”

Ai dạy anh thay đổi như vậy? Ai dạy anh cách bịt miệng người khác như vậy? Nhưng cũng không thể phủ định rằng, khuôn mặt anh lúc lo lắng rất đáng yêu. Giờ ngắm kĩ mới nhận ra, mái tóc lệch lạc không theo hàng lối hồi đại học giờ không còn, thay vào đó là mái tóc ngắn, cắt cao. Trán anh đẹp và rộng, sao giờ cô mới được thấy. Thời gian trong thang máy như lắng đọng, ôm lấy anh như thế này lại làm cô rùng mình nhớ đến cái ôm và nụ hôn trong phòng truyền thống ngày đó. Trong lòng anh vẫn thật ấm áp và an toàn, dù anh lạnh lùng và quá quát nhưng bên cạnh anh, thật sự làm cô cảm thấy vui vẻ, sự cô đơn lạnh lẽo đã tan biến từ lúc nào không biết.

Bế ngang cô vào phòng làm việc, anh thư kí thấy anh như vậy cũng hiểu ý hợp tác mở cửa. Anh đặt cô lên ghế sofa bên cạnh, chạy nhanh đến tủ thuốc cá nhân lấy ra hộp thuốc mỡ. Anh nhẹ nhàng lấy thuốc từ tuýp bôi lên vết phỏng giờ vẫn còn sưng đỏ. Vừa bôi vừa thổi, anh ân cần đến mức làm trái tim cô quặn lên một hồi.

“Cám ơn” - cô nhỏ giọng nói.

Sau khi chắc chắn mọi chuyện đã ổn, anh mới thả cho cô chút không khí riêng tư.

“Chắc ba ngày nữa mới đỡ”

“Không sao, chỉ là phỏng nhẹ, tôi có thể tự mình chữa trị. Cám ơn giám đốc quan tâm”

Nghe những lời khách sáo của cô, anh không ngần ngại liền ngẩng lên nhìn cô xoáy sâu. Đôi mắt của anh đi đến đâu liền làm toàn thân cô run lên đến đây. Như thế biết mình đang bức cô, anh liền thu hồi lại rồi đứng dậy nói:

“Không có gì, dù gì cũng một phần cũng là do tôi”

“Vây...tôi xin phép”

Đang định đứng lên thì lại bị anh chặn lại...

“Đợi chút” – Huân quay ra anh thư kí trước sau đứng chờ lệnh – “...cậu mua lại cho tôi...” – anh xòe bàn tay ra đếm đếm nhưng rồi bỏ cuộc thì đành quay lại hỏi cô – “...mấy cái thứ kia số lượng như thế nào?”

Cô nghe phì cười, không phải trước đó anh còn đòi trừ lương vì ăn vặt sao, nhưng rồi cũng hiểu chắc anh không muốn cô bị hành hạ ở phòng làm việc nên cũng hợp tác báo cáo:

“Năm trà sữa, ba lạnh hai nóng. Bốn quả xoài xanh, ba hộp nem rán”

“Họ là cái giống gì vậy?” – anh nhỏ giọng rửa – “...cậu mua như cô ấy bảo. À...” – anh đánh mắt nhìn tất quần của cô bị anh xé mất giờ lộ mông da thịt lớn trên đầu gối – “...một đôi tất quần đen nữa”

Sau một hồi định thần, cả cô và anh thư kí đang ghi chép đều đỏ mặt, còn nhân vật chính tên Huân họ Trần chỉ khẽ hắng giọng rồi quay trở lại bàn làm việc.

“Cô ngồi đây chờ cậu ta mang đồ về thì có thể rời đi”

“Tôi ra ngoài ch...”

Chữ “chờ” còn chưa thốt ra hết thì đã bị cái lườm của anh chặn lại, cô liền phải ngoan ngoãn như thú cưng ngồi xuống ghế sa-lông. Nói thật, ngồi đây sướng hơn vì ấm và êm, nhưng ai bảo anh giờ là cấp trên của cô. Nghĩ đến đây cô lại khẽ thở dài, đoán chắc rằng số phận cô sẽ không yên thân khi tin cô lên tận phòng sếp lớn ngồi thế này lọt ra ngoài.

“Làm việc có vất vả không?” – tuy anh vẫn chăm chăm vào văn bản trước mặt nhưng giọng điệu lại mang muôn phần quan tâm.

“Mới làm được ngày thứ hai...tôi vẫn đang học việc nên chưa được phát lương”

“Ừm”

“Nên...nếu giám đốc muốn trừ lương, đợi ba tháng sau được không?”

Đôi tay kí văn bản liền chững lại giữa chừng, vì ngược sáng nên Lam Anh không thể thấy được nụ cười trên môi anh đã sớm nở. Trong anh lúc này, thật sự hạnh phúc...

“Có mỗi cốc trà sữa nhờ cô đi mua mà đi lâu vậy sao? Không cần nữa” – tiếng cô nhân viên đang ngồi dĩa móng oang oang cả phòng chăm sóc khách hàng. Có lẽ cô ta là đại ca ở đây nên chỉ một lời cô ta nói y như rằng cả toán rầm rập nghe theo.

Lam Anh đã bước đi khó khăn vì phỏng nhưng vẫn cố mang đồ về cho họ, giờ lại còn bị mắng, cô trong lòng lửa giận đã bùng cháy nhưng lại không dám nói nửa lời. Cô thầm nghĩ, lúc nhìn cô ta nghe điện thoại khách hàng ngọt xớt vậy mà sau đó lại chanh chua đánh đá, như vậy thật giả dối.

“Xin lỗi, vì xảy ra chút chuyện nên tôi về muộn. Mong mọi người thông cảm”

“Không cần nữa, đã đi cửa sau lại còn thích tinh vi”

Đến đây thì cô không thể chịu được nữa, trong đôi mắt đen đã nhuốm vị tức giận, Lam Anh lên tiếng bênh vực bản thân:

“Tôi tự nghiệm thấy khi tôi bước chân vào đây chưa làm tổn hại gì đến chị, chưa kể chị làm tổn hại đến thời gian học việc của tôi. Tôi biết mình là nhân viên mới nên biết trên biết dưới, tuy nhiên cũng không phải ôsin để chị sai này sai nọ. Hơn thế nữa, nếu tôi không nhầm trong điều khoản công ty có nói, nếu mang những thứ này vào sẽ bị phạt lương từ một đến hai tháng tùy theo nặng nhẹ, có phải chị cố tình muốn tôi bị đuổi việc, phải không?”

Máu điên chuyền lên não, cô cũng không nể nang đồ ăn trên tay liền thẳng tay vất lên bàn trước mặt đám nanh xanh mỏ đỏ vẫn ngồi đó. Cô ả miệng lớn tuy khá bất ngờ trước thái độ cứng rắn của Lam Anh, tuy nhiên vì giữ sĩ diện ình nên định nhảy lên cho cô một trận thì trưởng phòng đi vào:

“Lam Anh nói không sai. Tôi vừa mới biết các em trong lúc tôi không có mặt bắt nạt người mới như vậy. May là thời gian không dài, nếu không đến cả cái công việc nhỏ bé này của tôi chắc cũng không giữ được”

– trưởng phòng Thư lên tiếng quở trách nhưng vẫn rất giữ chừng mực – “...Thúy, vào phòng nói chuyện với tôi” – chị ấy hướng đến cô nương dưa móng mà nói.

Ở ngoài lúc đó đang có một người đứng dựa vào một mặt cửa, tay khoanh trước ngực, nghiêng đầu xem mọi chuyện diễn ra. Có vẻ mọi thứ đã được giải quyết ổn thỏa, có điều làm anh chú ý, đó là: cô ấy đã thật sự lớn lên rất nhiều! Khẽ nở nụ cười gió, nhớ ngày học trong học viện Emerald, đến ngay cả lên tiếng bảo vệ bản thân định nghĩa là gì cô ấy cũng không biết, nên hết lượt này đến lượt khác bị bắt nạt không thương tiếc. Giờ thì...

“Chiều nay lịch như thế nào?” – anh lơ đãng hỏi thư ký

“Chiều nay giám đốc có lịch xuống nhà máy, sau đó là gặp mặt chủ tịch ở hội sở”

Chủ tịch!

Khẽ thở dài, anh gật đầu rồi lưu luyến rời khỏi cửa phòng chăm sóc khách hàng.

“Cũng được nửa năm rồi, công việc của con vẫn tốt chứ?” – bàn lớn xa xỉ đầy dãy những món ăn đắt tiền. Ông Nam một bên và anh một bên, anh đã sớm đánh hơi được cuộc nói chuyện này không hề đơn giản chỉ là gặp mặt hỏi han bình thường.

“Cám ơn chủ tịch đã quan tâm, con còn phải học hỏi nhiều”

“Con khỏi khách sáo, ta đã nghe qua mọi người ở Pinko 1 rất đề cao con. Như vậy là tốt!”

Nhếch khẽ khóe môi, Huân nâng ly rượu màu đỏ nâu lên nhấp nhẹ, anh là đang chờ đợi ý đồ thật sự của chủ tịch. Anh muốn ông ấy tự nói, dù đến chín phần anh đã đoán ra.

“Huân, con giờ bao nhiêu tuổi?”

“Hai sáu, đến tháng sáu năm nay là bước sang hai bảy, thưa chủ tịch”

“Ta hai bảy tuổi đã lấy bà nhà. Con cũng nên sớm nghĩ đến chuyện đó” – ông Nam ngưng một nhịp rồi nói – “...Nam Mi năm nay cũng gần bước sang tuổi hai năm, nó là đứa con duy nhất của ta, hơn nữa trong giới làm ăn nó cũng không phải dạng tầm phào. Đây này là thời điểm tốt nhất cho hai đứa, thanh mai trúc mã, môn đăng hộ đối”

Anh phải cố nghe lắm mới bắt được một cụm câu để anh có thể dùng để bảo vệ bản thân mình. Huân của thời hiện tại không chỉ biết nghe đến tin với Nam Mi là nhảy dựng lên rồi buồn đời đi giải khuây, Huân của ngày hôm nay đã tỉnh đặc và chín chắn hơn rất nhiều. Cũng có thể do chuyện với Nam Mi đã như cơm bữa, nên đối với da mặt anh tất dày thêm vài tấc.

“Con đều tiếp thu những điều chủ tịch dạy, nhưng để nói môn đăng hộ đối thì không phải”

“Huân, dù gì cho đến thời điểm này, cấp bậc của con là hàng thượng lưu”

“Con sẽ chuyên tâm làm việc để đền đáp những gì chủ tịch đã ban cho con, nhưng về chuyện kết hôn, con hiện tại không thể với Nam Mi”

“Tại sao? Chẳng phải hai đứa đã đeo nhẫn đính hôn rồi sao?” – ông Nam có chút phật ý trước thái độ cứng rắn cùng vẻ mặt không biểu lộ cảm xúc của anh.

“Mạng sống của con là do chủ tịch cứu, nhưng con mong chủ tịch không lấy điều đó để tự ý về cuộc đời của con”

“Huân...”

“Chủ tịch, chủ tịch là do yêu mẹ Lan hay chỉ lấy bà vì bố bà ép buộc?”

Câu hỏi mạnh bạo không nể nang của Huân làm ông Nam phút chốc không thể phản kháng. Thời quá khứ, gia đình vợ ông thuộc hàng quý tộc ở Hồ Chí Minh, còn cha ông chỉ là lái xe cho nhà bà. Tư tưởng môn đăng hộ đối thời nay đã giảm bớt, tuy nhiên thời của ông, tư tưởng đó là cốt lõi của cuộc hôn nhân giai cấp thượng lưu. Ông và bà Lan yêu nhau nhưng vì gia đình ngăn cản nên không thể dễ dàng qua lại. Nhưng bà Lan cuối cùng đã bỏ gia đình theo ông lên Hà Nội, bắt đầu cuộc sống bằng hai bàn tay trắng.

Hoài niệm về quá khứ, ông hiểu bản thân không thể bắt ép Huân phải cưới con gái ông, vì đôi mắt tinh tường của ông đã sớm nhận ra, hai bọn họ chỉ giả đồ cưới nói trước mặt ông. Ông sinh ra Nam Mi ông biết, tính khi con gái ông rất khó ưa, lại để ra trong trứng vàng nên ánh mắt nhìn đời của Nam Mi có phần không tốt. Nhưng, ông cũng không thể phủ nhận rằng, ngoài Huân ra, không một cậu trai nào vừa mắt ông. Có lẽ Huân ở bên ông lâu nên tính cách khá giống ông, hơn thế, Huân có một loại khí chất khiến ông rất rất vừa lòng...nên, dù có làm tổn thương anh thì ông vẫn sẽ làm.

“Huân, ta đồng ý không ép con phải kết hôn với Nam Mi bây giờ. Tuy nhiên hai đứa đã đính hôn, chuyện đám cưới sớm muộn cũng phải xảy ra. Ta không thúc giục con, nhưng ta chỉ đồng ý đợi đến khi nào con ổn định ở Pinko 1, Nam Mi – con phải chịu trách nhiệm...”

Lái xe về nhà mà trong đầu anh vẫn ong ong tiếng nói chắc như đinh đóng cột của chủ tịch : Ta cho con được tất cả thì ta cũng có thể lấy đi của con tất cả.

Khẽ thở dài, không phải anh không nghĩ đến chuyện đó, anh cũng không ham gì hư vinh. Anh thừa sống thiếu chết học tập để có thể nắm trong tay quyền lực vì còn một chuyện, nếu không có quyền lực thì không thể làm được gì...

Gác chân lên bàn làm việc, ngã toàn thân vào chiếc ghế xoay với phần nệm êm hoàn hảo, hai tay đan chéo vào nhau để trên bụng, Huân mừng tượng lại cuộc gặp mặt cách đây không lâu với Đăng và cậu bạn Huy vừa bên Pháp về. Hôm đó chỉ là buổi nhậu nhẹt bình thường, anh không nhớ rõ chủ đề là gì nhưng đột nhiên Đăng lại khơi ra chuyện làm anh hao tâm tổn trí năm năm trước.

“Huân, cái vụ mày nói năm năm trước, giờ đào bới kĩ ra tao mới thấy mày có lý”

“Vụ gì?” – anh uống cạn ly rượu trắng.

“Của em Lam Anh và tay Kỳ đó, chẳng phải năm năm trước mày nói với tao, mày cảm giác đám cưới đó không đơn thuần là giúp đỡ còn gì?”

“Ừ...thì sao?”

“Mày biết không? Lần trước ông già tao nói, viện trưởng giờ đi đâu cũng dẫn tay Kỳ đó đi theo. Chỉ đường vạch lối như thể định giao cơ ngơi vào tay anh ta đến nơi rồi ấy”

“Có gì là lạ, Kỳ là con của viện trưởng mà” – Huy xen vào

“Tao cũng nghĩ vậy, nhưng...ông già tao nói cách họ nói chuyện với nhau không mấy như cha con. Giả sử lúc làm việc không tính, nhưng sau giờ làm việc, họ cũng nói chuyện với nhau khách sáo đến đáng nghi. Hệt như kiểu...” – Đăng hướng mắt đến Huân – “...mày với chủ tịch ấy”

“Ừm, như vậy thì có hơi quá...” – Huy gãi cằm

“Hơn nữa, em Lam Anh của mày sống không hạnh phúc. Tay Kỳ đó dường như chả bao giờ để ý đến em ấy, bà già tao hỏi cô Duyên về đôi đó thì cô ấy chỉ cười chừ suốt”

Huân nheo mày suy nghĩ, có lý do gì để họ phải đối đáp với nhau khách sáo trong khi là bố con. Hơn nữa, từ ngày ở Mỹ đến nay anh luôn theo sát công ty của bố Lam Anh, họ vẫn kinh doanh tốt nhưng nghe nói vốn phụ thuộc rất nhiều vào công ty nhà Kỳ giúp đỡ. Có gì đó thật sự rất khuất tất ở đây...

Suy nghĩ đến nỗi thiếp đi lúc nào không hay! Ngay đến cả trong mơ, anh vẫn mơ đến mình sẽ là người bảo vệ cô ấy đến cùng...

Không gặp thì thôi, nhưng khi đã gặp rồi thì cái loại nhớ nhung mong ngóng nó cứ xoắn lấy tâm trí. Cô nghe đám nhân viên bàn tán thì tuần này anh rất bận đi xuống nhà máy xem tiến độ sản xuất sản phẩm mới, bởi sao đã mấy ngày rồi cô không thấy bóng dáng anh đâu, làm trong lòng có chút ngứa ngáy khó chịu. Cũng đã bước sang tuần thứ hai cô làm, công việc đã phần nào quen thuộc, cộng thêm đám nhân viên từ khi cô nổi sung lên hầu như không dám chảnh chọe với cô nữa, tuy rằng đa số bọn họ vẫn không lấy làm vừa mắt với cô.

Ngồi một góc trong quán cà phê sau giờ ăn trưa, điện thoại Lam Anh đột nhiên reo lên.

“Lam Anh à, cô Thoa đây, cháu về nhanh đi, mẹ cháu vừa bị ngã phải đưa đi viện rồi”

“Sao cơ ạ? Vâng cháu đi ngay đây”

Vội vã chạy về phòng xin phép trưởng phòng và nói lí do, cô ba chân bốn cẳng bắt taxi đến bệnh viện mẹ đang nằm. Sao đang yên đang lành lại xảy ra chuyện như thế này, trong lòng cô nóng như lửa đốt chỉ mong sao đến nhanh nhất có thể.

“Bin, làm sao thế?”

“Em không biết, mẹ đang nấu cơm thì ngất lịm, em chỉ biết đưa mẹ thẳng vào đây” – khuôn mặt thẳng Bin lộ ra vẻ lo lắng.

“Em làm tốt lắm, giờ mẹ đâu?”

“Đang nằm nghỉ kia rồi, bác sĩ nói mẹ nhiều đêm không ngủ, ăn uống không tốt nên mới như vậy”

“Nhiều đêm không ngủ? Trong nhà xảy ra chuyện gì?” – cô nhíu chặt mày

“Em không biết, mọi thứ vẫn ổn định, tự nhiên lại như thế này”

Lam Anh không thể chờ đợi thêm thì liền đi đến bên giường bệnh nơi mẹ cô đang nằm. Trong nhà không xảy ra chuyện gì, sao lại không ngủ đủ để đến nỗi ngất xỉu thế này. Nắm lấy bàn tay gầy của mẹ, trong lòng cô khê xót xa. Chợt, từ trong lòng bàn tay cô truyền đến phản ứng nhẹ từ mẹ, cô liền nhanh chóng gọi:

“Mẹ ơi, con Lam đây. Mẹ có nghe thấy con gọi không?”

Bà Thu mệt mỏi nâng hàng mi nặng trĩu, bà nhìn không gian trắng muốt nơi bệnh viện, lại quay sang thấy người ngồi cạnh mình là Lam Anh, đột nhiên tâm tính bà trở nên kích động mà nắm chắc tay cô nói lớn:

“Lam, li hôn đi. Li hôn đi Lam ơi, không thể, con không thể với Kỳ được” – mẹ gào khóc nắm lấy tay cô mà lay, miệng luôn nói li hôn đi, li hôn đi.

Cô bị cơn kích động của mẹ dọa làm toàn thân cứng đờ, tại sao mẹ lại phản ứng dữ dội như vậy? Tại sao lại bắt cô li hôn?

“Mẹ...mẹ sao vậy?”

Cô hốt hoảng ôm lấy bà Thu, miệng liên tục hỏi nhưng đáp án nhận lại chỉ là “Li hôn đi, li hôn đi”

“Bin, gọi bác sĩ mau”

Đến lúc bác sĩ vào được đến nơi thì do gào khóc, mẹ cô lại chìm vào khoảng im lặng. Bác sĩ nói, mẹ cô cần chẩn đoán tâm thần, có lẽ trước đó bị kích động khá nặng bởi một chuyện gì đó nên ảnh hưởng đến tinh thần trầm trọng. Đến ngay cả huyết áp cũng cao bất thường, máu từ tim bơm quá nhanh dẫn đến tình trạng sốc mạnh.

Ngồi ngoài dãy hành lang nhìn bác sĩ chạy ra chạy vào, lòng cô quặn đau khôn cùng. Gọi điện cho bố, thì ông nói đang đi công tác Cà Mau, không thể về ngay trong tối nay, ông hứa sáng mai sẽ quay trở lại sớm nhất có thể. Thằng Bin vì sợ hãi và mệt nên đã thiếp đi, giờ này ở hành lang trống vắng chỉ còn mình cô đón nhận từng đợt gió đêm thổi qua. Cứ văng vẳng bên tai lời mẹ gào khóc lúc đó, lý do gì mẹ bắt cô li dị với Kỳ? Mẹ đã biết cô không hạnh phúc rồi sao?

Cầm điện thoại lên, cô lướt đến phần danh bạ. Lấy chồng năm năm, nhưng thói quen gọi điện cho anh ấy chỉ là con số không tròn trĩnh. Cô hiếm khi gọi cho Kỳ đến nỗi, bây giờ anh ấy đổi số hay chưa, cô cũng không biết.

Suy nghĩ lung tung thế nào, cô lại ấn vào số điện thoại của Huân. Ngay ngốc đến nỗi để anh ấy bắt máy rồi cô mới nhận ra mình đã gọi nhầm. Run rẩy đưa điện thoại lên tai, cố kìm nén giọng nói nghẹn ngào vì khóc ròng từ chiều, nhưng nhiều đó liền bị đổ bể khi nghe giọng nói trầm thấp và ấm áp từ đầu dây truyền đến:

“Có chuyện gì vậy?”

“Xin...xin...lỗi. Tôi ấn nhầm”

Tay mở tài liệu dừng giữa chừng khi anh nghe được giọng nói ngọt ngào của cô.

“Ồm sao?”

“Không, không có” – cô không phủ nhận rằng, sự cố gắng giấu giếm của cô đã hoàn toàn bề vụn. Cô thật sự rất muốn yếu đuối trước anh ấy, cô thật sự rất muốn có anh ấy ở bên cạnh lúc này.

“Cô khóc sao?” – anh vẫn không chịu buông tha.

Bức tường được xây không cẩn thận nhanh chóng sụp đổ, cô phải ấn chặt tay vào miệng để những âm thút thít không lọt ra ngoài. Biết nói sao cho anh ấy hiểu, cô đang rất sợ hãi, cô đang không biết phải làm sao. Biết làm sao để nói ra khi anh và cô giờ đây chỉ là hai người xa lạ, hai người ở hai vùng trời khác nhau. Cô không thể mặt dày mà nói với anh ấy rằng: Em sợ lắm!

“Cô đang ở đâu?” – anh đã quăng tài liệu sang một bên. Tay cầm sẵn chìa khóa ô tô, chỉ cần biết cô ở đâu là sẵn sàng lên đường.

“Bệ...bệnh viện”

“Bệnh viện?” – anh nhíu mày nhắc lại, bộ dạng càng thêm khản trương – “...bệnh viện nào?”

“Qu..quốc tế”

“Mười phút”

Không nói thêm hai lời, anh liền cúp máy với một cái hẹn sau mười phút!

Tiếng đế dày da chạm xuống mặt đá tạo thành âm thanh vang vọng, theo cảm nhận, cô hướng về tiếng động đó.

Đôi mắt dù có nhòe vì nước mắt thì cô vẫn thấy rõ anh. Dáng người cao cao càng ngày càng lại gần cô, phải nói, anh dù ở đâu cũng sẽ gây cho mọi người chú ý. Có thể không nếu cô chạy đến và ôm lấy anh, có thể không nếu cô muốn chia sẻ sự mệt mỏi cho con người điếm đăm kia? Nếu là trước kia, có lẽ, cô sẽ không phải nghe chính nhịp tim của mình đập bang bang trong lồng ngực với mỗi bước chân anh di chuyển mà chạy ngay vào lòng anh để được anh vỗ về an ủi. Nhưng giờ đây, cô chỉ biết nhìn, lòng xáo trộn nhưng bề ngoài vẫn phải tỏ ra cứng rắn. Cái sự “tỏ ra” này, thật sự khiến cô mệt mỏi muốn chết. Ánh sáng hắt ngược lại từ chiếc nhẫn vàng trắng trên tay anh chính là chuông báo giúp cô tỉnh mộng, lau vội nước mắt, cô nhẹ nhàng đặt thẳng Bin đang gối lên chân cô xuống ghế, rồi đứng dậy cúi người chào anh.

“Giám đốc”

“Có chuyện gì?”

“Là mẹ tôi nhập viện”

“Mẹ cô bị làm sao?”

“Bác sĩ nói bà ấy bị kích động nên dẫn đến tinh thần bất ổn. Hơn nữa huyết áp tăng cao bất thường, nên mới thành ra như vậy” – cô vẫn cúi thấp mặt mà trả lời.

“Từ bao giờ?”

“Giám đốc, tôi rất cảm động khi thấy anh đến tận đây dù tôi chỉ gọi nhầm số điện thoại. Nhưng chắc giờ mẹ tôi đã ổn, thật xin lỗi anh”

“Kỳ không đến sao?”

Kỳ - đáng quá! Miệng cô như ngậm phải mật, đắng ngắt! Mẹ cô trước đó còn đòi cô li hôn, giờ mà gọi anh ấy đến đây, coi như cô là đứa con tốt bụng giết người không dao. Nhưng cái đáng nhất ở đây có lẽ vì người hỏi đến Kỳ lại là anh ấy. Cũng phải thôi, bình thường thì ai cũng sẽ hỏi như vậy, cô hiểu và chỉ trả lời không đúng sự thật:

“Anh ấy sẽ đến sau”

Nói rồi cô quay người bước đến trước cửa phòng bệnh, cô thật không thể đối diện với chiếc nhẫn trên tay anh, lại càng không thể đối diện với anh. Anh đã hoàn toàn không thể thuộc về cô nữa. Cô biết suy nghĩ này rất ghê tởm vì cô là người đã có chồng, nhưng nó cứ xuất hiện, làm sao có thể tránh khỏi?

“Em ra đây nói chuyện với tôi” – anh nhỏ giọng tránh để thằng Bin bị thức giấc, nhưng hành động lại không hề nhẹ nhàng tí nào. Một tay đã nắm chắc lấy cổ tay cô mà kéo đi, anh đi thật nhanh khiến cô phải chạy để theo anh.

Anh kéo cô đến sân sau áp lưng với tòa nhà nơi mẹ cô nằm, khi đã chọn địa điểm thích hợp, anh liền thả ra chứ không đợi cô phản kháng không hợp tác.

“Tôi không rảnh, đã muộn rồi, xin giám đốc về đi”

“Em đợi anh ta đến?”

Anh chúa không bao giờ biết vòng vo, liền hỏi thẳng vào vấn đề như vậy khiến cô nhất thời cứng họng.

“Lam Anh, tôi không biết em ngốc hay giả vờ ngốc. Em nghĩ cả thế giới này nghĩ em hạnh phúc nhờ vào vẻ mặt vui vẻ của em hay sao?”

“Anh...”

Anh tiến đến gần sát cô đến nỗi hơi thở có thể lấy ra làm thước đo cho khoảng cách của hai người. Hơi thở ấm nóng của anh và cô cọ xát vào nhau làm nhiệt độ xung quanh nóng lên không lý do:

“Em nghĩ một đôi vợ chồng lấy nhau năm năm mà không có gì thì gọi là hạnh phúc sao? Hay em nghĩ họ sẽ cho rằng em hoặc anh ta bị bệnh đang trong thời gian chữa trị?”

Từ khi trở về cách nói chuyện của anh luôn là dồn cô đến mức bế tắc, khốn thay, nó quá đúng! Ai có thể tin rằng đám cưới hoàn mỹ mà sau năm năm không có kết quả. Có vẻ Kỳ không ngại lời đàm tiếu, nhưng cô thì rất ngại! Cứ mỗi dịp lễ Tết hay tiệc tùng là mọi người lại bầu xâu vào hỏi cô có em bé chưa. Nhiều khi buồn cười đến nỗi, do ngồi nhiều bụng to ra, các dì liền một mực cho là cô có em bé mà giấu họ. Tuy nhiên, có một điểm kì lạ: cô Duyên cũng không lấy gì quan tâm, càng không kiểu thúc ép hay hỏi han gì hai vợ chồng cô về việc cháu chắt. Nhiều lúc rất khó hiểu nhưng là vấn đề nhạy cảm nên cô không dám mở miệng.

“Sao nào? Em không nói được gì đúng không?”

Cô đau lòng đưa mắt lên nhìn đôi đồng tử sáng lạng đen lấy của anh, đau xót nhìn khuôn mặt mà đã có lúc cô nhớ đến thất cả tim.

“Em phải nói gì? Em phải nói gì cho anh nghe? Đúng, em không hạnh phúc chút nào hết. Cưới nhau năm năm mà chỉ mình em ngủ một giường, cưới nhau năm năm mà em sống không hạnh phúc bằng góa phụ. Như vậy được chưa? Anh đã hài lòng chưa? Anh cứ quản việc của anh và Nam Mi đi, chẳng phải sớm muộn hai người cũng phải đám cưới còn gì? Chuyện của em, không cần anh lo”

Những câu đầu còn nghe được giọng nói kiên định của cô, càng về sau càng lạc đi và đến cuối cùng là vỡ òa trong nước mắt. Lam Anh quay người bước đi, cô muốn vất bỏ mọi đau khổ tủ nhục đang phải chịu đựng và hoàn toàn không muốn có bất cứ ai đến dày vò nữa.

Tuy nhiên...

Thật nhanh...chỉ một cái kéo không dùng nhiều lực...cơ thể vốn mệt mỏi của cô đã nằm gọn trong lồng ngực ấm áp của anh. Anh ôm cô như thể thỏa mãn ột thời gian quá dài phải chịu đựng, vòng tay cứng rắn siết cô như muốn nhập toàn bộ cơ thể nhỏ bé của cô vào anh, nhốt cô thật chặt không để cô chạy đi đâu hết. Vốn dĩ anh nghĩ mình có thể kìm nén, nhưng ông trời định sẵn anh phải gặp cô nên dù cho đã cố gắng lạnh lùng với cô thì trong lòng vẫn không thể hết quan tâm.

“Ngạt...quá”

“Từ nay, bất cứ việc gì em đều phải báo cáo cho tôi. Nếu không, một năm làm không lương là chắc chắn. Rõ chưa?”

“Lam, mẹ sao rồi?” – cuối cùng thì người chồng hợp pháp của cô cũng đến. Kỳ chạy nhanh đến bên Lam Anh đang ngồi cạnh giường bệnh.

Đưa đôi mắt mệt mỏi lên nhìn dáng vẻ của người chồng năm năm, đầu cô lại vang lên lời mẹ nói. Li hôn đi, li hôn đi. Cả đêm qua, tiếng nói đó cứ dày vò cô suốt. Cô tuy không yêu Kỳ, nhưng cô không phải cứng đầu đến nỗi lửa quá gần rơm mà không bén; hay cô không ngộ phim đến nỗi ở gần một người “tuyệt vời” năm năm mà lòng chỉ hướng đến kẻ ở nơi nào đó. Cô...đã mở lòng, nhưng Kỳ lại khép chặt, chặt đến nỗi đến một ngón tay của cô cũng không thể chạm vào anh ấy.

Lam Anh nhẹ cười, cô nói trong một môi:

“Mẹ không sao? Anh rảnh không? Nói chuyện với em một chút”

Kỳ khẽ nhú mày trước thái độ lạ kỳ của Lam Anh, nhưng anh đã dẫn xác đến đây, không thể không nghe cô ấy nói chút chuyện. Gật đầu thay lời đồng ý, anh cùng cô đi ra khuôn viên trước bệnh viện.

“Em sẽ không vòng vo. Kỳ, anh còn muốn em làm vợ anh nữa không?” – cô không ngần ngại nhìn thẳng vào mắt Kỳ, cô muốn nhận được một câu trả lời chân thực.

Kỳ khẽ sững người trước câu hỏi đó, nó làm anh ngạc nhiên đến nỗi trong giây phút không thể đối diện với cô. Kỳ phải quay mặt đưa mắt ra hướng khác mà trả lời – “Sao em lại hỏi vậy? Tất nhiên là có”

“Anh phát hiện em mắc bệnh truyền nhiễm sao?”

“Ý em là gì?” – Kỳ nhú mày khó hiểu

“Vậy sao luôn để em một mình trong suốt năm năm qua. Anh đã nói anh sẽ cho em hạnh phúc cơ mà? Hạnh phúc đâu, sao em không thấy?” – Lam Anh trút hết những khó hiểu trong lòng cô ra ngoài – “Hay em chỉ đúng là vật đối trác cho sự giúp đỡ của viện trưởng?”

“Em nghĩ quá nhiều rồi! Xin lỗi, anh phải việc, nếu mẹ tỉnh thì gọi báo anh biết”

Không nhiều lời, Kỳ nhanh chóng rời vị trí và đi mất. Chỉ còn lại cô giờ đây với lồng ngực phập phồng vì uất ức. Thà anh ấy nói: Anh không thích cùng em! như vậy còn đỡ khó hiểu và uất ức hơn như thế này. Tình yêu, cuộc sống, cơ hội của cô chìm ngấm sau đám cưới vàng đó; cô hiểu là không còn gì có thể vót vát được nữa!

“Jason, sao vậy?”

“Cô ấy có vẻ bắt đầu muốn kiếm chuyện” – nói lỏng ca-vat, Kỳ tức giận ném sang một bên.

“Cũng khó trách” – Henry xoay xoay cốc rượu vang trên tay, mặt không bày ra chút nào quan tâm – “...năm năm không lấy một lần thân mật, có ngu lắm cũng phải thấy khó hiểu”

“Cậu còn nói được?”

“Thôi không nói nữa, báo cho cậu tin mừng, giám đốc Lâm sắp không trụ được nữa rồi. Cả bắt động sản và cổ phiếu đều thảm hại; ông ấy hiện nay khớp với những gì cậu muốn” - Henry nhún vai đồng thời uống cạn ly rượu trên tay

Có lẽ thông tin này tốt đẹp hơn so với chuyện của Lam Anh nên trên môi Kỳ nhanh chóng khẽ nhếch lên một nụ cười nửa miệng. Đón lấy ly rượu vang từ tay Henry, anh nhấp nhẹ một chút – “Tôi muốn hơn thế nữa”

12. Chương 12: Lặng

“Huân, Huân, Huân...” - tiếng gọi oang oang của Đăng từ xa xuyên thủng cả bức tường cách âm đẳng cấp của chi nhánh Pinko 1 mà truyền đến thẳng tai anh trong phòng họp.

Phải cố gắng lắm anh mới điều hòa được hít thở, tên trời đánh này rất biết chọn lúc để phá đám anh, thề khi gặp không sút cho cậu ta một trận, Huân này là đàn ông phi nghĩa.

“Minh, ra xem hộ tôi có chuyện gì?” - anh giữ thái độ trang nhã quay sang nói với cậu thư ký, người mà cũng đang giống như mấy vị trưởng phòng nhất loạt ngoài ra ngoài xem có chuyện gì xảy ra.

Cậu thư ký nghe theo anh thì liền vội ra ngoài, bản thân anh cũng phải xin lỗi các vị trưởng phòng vì làm ngắt quãng cuộc họp.

“Anh Đăng, có chuyện gì mà vội vậy?”

“Huân đâu? Gọi cậu ta ra đây” - Đăng chống nạnh thở hổn hển, đến cả nói cũng không ra hơi.

“Giám đốc đang bận họp, anh đợi hai mươi phút nữa được không ạ?”

“Không đợi gì hết, gọi cậu ta ra đây, có chuyện gấp đây” - như sợ chưa đủ “đô” với thằng bạn tham công tiếc việc, Đăng không ngại để thêm - “...bảo cậu ta không ra nhanh, sớm mà đi hốt xác héo của em Lam Anh. Chuyển lời y nguyên, không được bỏ sót một từ”

Cậu thư ký trẻ bị sự gấp gáp của Đăng dọa ặt xanh lét, chỉ dám dạ vâng rồi chạy thẳng vào phòng họp chuyển lời.

Quả đúng là sức nặng của người đẹp, chưa đầy hai phút sau Huân đã có mặt ở phòng khách.

“Nếu tao nói tao chết héo mày có hạ cổ cái mông ra đây không?”

“Mày phá buổi họp của tao, giờ còn định vòng vo” - anh đang dần nổi đóa.

“Nghe cho kĩ đây ông tướng, hiện giờ đến 90% tin này là sự thật, nghe xong đừng quá sốc”

“Nói nhanh”

“Từ từ, tao thở đã” - Đăng tu cốc nước suối trên bàn rồi nói - “Kỳ, không phải con của viện trưởng”

Hai mày dính vào nhau nhanh chóng, đáng vẽ hùng hổ của anh trước đó giờ bay biến. Huân khó tin hỏi Đăng - “Mày nói linh tinh cái gì đấy?”

“Đã nói là 90% thôi mà, còn 10% có thể là suy luận của tao sai” - Đăng nhún vai.

“Mày lấy tin ở đâu ra?”

“Tuần trước ông anh họ tao có đi nhậu nhẹt với đám quan chức, trong đó có viện trưởng. Khổ nỗi, chả hiểu hôm đó có chuyện gì buồn mà nốc quá trời làm ông anh tao phải đi vào toilet cho nôn. Nôn xong thì đến đoạn khóc lóc, anh tao bắt quá phải gọi taxi thả ông bác về nhưng lại không yên tâm nên đi cùng. Mày biết ông bác say ấy nói gì không?” - ngắt một nhịp Đăng tiếp lời - “Nếu có một đứa con trai thực thụ thì có phải tốt hơn nhiều không?”

“Đứa con trai - thực thụ?” - anh càng lúc càng khó tin, miệng lẩm nhẩm từng chữ - “Sao giờ mày mới nói cho tao ?”

“Biết sao được, sáng nay rảnh rang đi cà phê với ông ấy thì mới được nghe chuyện. Ông anh tao còn tưởng viện trưởng say quá nói liều nên chẳng để tâm, thành ra hôm nay mới nói”

“Vậy là mày nghĩ ngay Kỳ không phải con trai viện trưởng?” - Huân nhướn mày trái.

“Tao thấy rất có lý. Cứ suy nghĩ đi anh bạn, tao không làm phiền nữa. Dù gì tao cũng mong tao sai, vì nếu không, đúng là em Lam Anh của mày đang sống trong một gia đình với cái gia phả siêu phức tạp. Rắc rối lớn đấy!”

Trong ánh chiều hoàng hôn nhạt màu, bóng anh đổ dài một vệt xuống mặt đất nay cũng bị cái màu nhờ nhờ ấy nhuộm kín. Anh không thôi suy nghĩ về những gì Đăng nói sáng nay, cái gì mà không phải con trai viện trưởng, cái gì mà con trai thực thụ. Ừ thì chuyện phải hay không phải thì thôi đi, nhưng nếu đúng là như vậy, anh ta lợi dụng danh viện trưởng để ép Lam Anh cưới làm gì?

Đang suy nghĩ, chợt bên ngoài cửa có tiếng gõ

“Vào đi”

“Giám đốc, có việc em muốn báo cáo” - thư ký riêng của anh ra vẻ mặt rất nghiêm trọng.

“Nói đi” - anh thả lỏng người đón chờ.

“Công ty của ông Lâm giờ thực sự thảm lắm rồi”

“Cái gì?” – anh nhíu mày – “...mới ngày trước còn nói hoạt động rất tốt”

“Đó mới là điều đáng nói thưa giám đốc. Không hiểu sao chỉ trong một ngày, tất cả các cổ đông vội vã bán tháo hết tất cả cổ phiếu, đến cả bất động sản cũng lâm vào khó khăn khi bị đâm đơn kiện vì kinh doanh trên khu đất quy hoạch”

“ ... ”

“Ông Lâm đang bị dồn đến bước đường cùng, em nghĩ công ty sẽ phá sản trong nay mai thôi. Em...”

“Minh, cậu giúp tôi điều tra trưởng phòng nhân sự của tập đoàn Phượng Hoàng. Càng sớm càng tốt”

“Giám đốc, đó là tập đoàn lớn nhất Việt Nam, sao anh...”

Siết chặt nắm tay, tuy anh không biết chắc chuyện gì đang xảy ra nhưng với khả năng của bản thân, anh biết, anh đã bị thua mất một bước. Từ khi anh ở bên Mỹ đã rất quan tâm đến công ty của bố Lam Anh, ngoài việc móc nối đầu tư anh còn không quên để tâm đến đám đất mà ông Lâm nhắm nhe định mua để mở rộng kinh doanh. Không thể trực tiếp ra mặt, anh đã phải phái hẳn chuyên gia đến vẽ đường chỉ lối và cũng cảnh báo với ông ấy khu đất đó tương lai bị nhà nước quy hoạch mở rộng đường rất cao. Vậy mà...

Anh đã nghĩ có thể bảo vệ gia đình cô ấy...

Anh đã nghĩ mình đi đúng đường, nhưng tại sao...

Đám thật mạnh tay vào mặt kính, đôi mắt anh tức giận nhìn xuyên thấu qua màn đêm tĩnh lặng. Kỳ...thật không đơn giản như anh nghĩ...

Cầm ly rượu đá trong tay, anh không ngần ngại nuốt thứ nóng khan đó xuống yết hầu. Trong tiếng nhạc xập xình, anh bỏ mặc đám bạn gào rú phía sau, một mình nép vào một góc.

“Sao vậy, có chuyện gì mà lại uống thế này?” – Huyền chủ động cầm chai rượu Chivas lên rót một cốc – “Lam Anh sao?”

“ ... ”

Anh không nói gì, vẫn chỉ tiếp tục là uống. Nếu uống có thể làm anh nghĩ cách gì đó để giúp cô ấy, anh sẽ uống hết đồng rượu ở đây mới thôi.

“Nghe Đăng nói cậu đang điều tra Nguyễn Hồng Kỳ?”

“ ... ”

“Tuy tôi biết chủ tịch rất có máu mặt, nhưng so với Nguyễn Gia Mạnh, ông Nam nhà cậu còn phải cố thêm chút nữa”

“ ... ”

“Đừng có nhìn tôi như vậy. Ai ở cái đất nước nhỏ bé này không biết hai tài phiệt nổi tiếng đấu đá nhau suốt ngày...hay cậu không đọc báo?” – Huyền nghiêng đầu, khẽ nhíu mắt nhìn anh – “Đừng có làm liều đấy”

“Tôi chỉ muốn bảo vệ cô ấy” – giọng nói đã ngà ngà say nhưng dư vị lại quẩn rữ khó cưỡng

“Điên mẹ nó rồi” – Huyền giằng lấy cốc rượu từ tay anh – “Xin cậu đấy, cậu cũng đính hôn rồi, người ta cũng lấy chồng năm năm. Bảo với vệ cái gì”

Anh nhếch khóe môi nở ra một nụ cười châm biếm – “Tôi hỏi cậu” – ánh mắt anh mơ hồ nhìn về phía Huyền – “...lấy nhau năm năm mà cô ấy vẫn chỉ đi dạo một mình trên phố... là có ý gì?”

Sau câu nói đó, Huân liền gục xuống bàn ngủ li bì. Bên kia, Huyền cũng hiểu ý tứ trong lời nói của Huân, chỉ biết thở dài. Nhìn về phía thằng bạn chơi thân hơn chục năm, thấy cậu ta dù vất vả thế nào, chịu tải nhọc nhằn nào vẫn hướng về người con gái ấy, trong lòng chị khẽ gợn lên thương cảm...

“Bảo vệ gì thì bảo vệ, đừng có tự làm khổ mình là được”

Sau đó, vất vả lắm Huyền và Huy mới lòi được cái đồng nặng mùi chả biết trời đất là gì từ quán bar về nhà. Nhìn anh say đến nỗi không nhận ra mình đã bị bắt cóc hay thủ tiêu, Huyền khẽ chép miệng:

“Để cậu ta một mình thế này ổn không?”

“Không ổn lắm”

Huy toan đến thay cho anh bộ quần áo mới thì bị Huyền nắm tay chặn lại.

“Đừng...tôi có ý này”

Sáng hôm sau, anh mệt mỏi đỡ lấy đầu nặng trĩu và thân hình rệu rã như đã qua cả đêm ngâm trong nước của mình dậy. Nhìn xung quanh thấy là nhà, anh mới khẽ thở dài một chút. Hôm qua hẳn tâm trạng không được tốt nên lên bar uống vài ly, thật may là gặp đám bạn của anh trên đó, nếu không, chắc giờ đang ngủ cạnh bãi rác là khả năng cao nhất.

Thò chân vào đôi dép được để ngay ngắn dưới chân giường, anh khẽ cười hất mà suy nghĩ: Mấy đứa này cẩn thận thế này từ bao giờ?

Nhưng sự ngạc nhiên về độ cẩn thận của những đứa bạn không chỉ dừng lại ở đó...bắt đầu bằng việc vào trong nhà tắm đến ngay bàn chải đánh răng cũng được bơm kem ra sẵn, vòi nước đã vặn sẵn sàng chế độ ấm chỉ việc vào tắm. Tuy có thấy lạ nhưng anh vẫn cơ hồ không quan tâm mà hưởng thụ, cho đến khi nhìn thấy bàn ăn, nơi có bữa sáng đã chờ sẵn, thì anh mới hoàn toàn cảm thấy lạ 100%.

Một mình ngồi giữa bàn ăn rộng lớn, tay cầm đĩa của anh khẽ run lên. Chẳng nhẽ con Huyền đã biến thành cô Tấm, hay thằng Huy thành ông Bụt?

Hoàn toàn không thể!

Trong cái nhóm mà chỉ có người đàn ông là anh đây biết nấu ăn thì khỏi phải nói rồi. Nhất là mẹ Huyền, đến ngay cả cầm cái chổi quét nhà cũng không bao giờ hướng chỉ nấu cho anh một bữa sáng thịnh soạn thế này.

Đang ngạc nhiên với mọi thứ trước mắt thì cửa chính bỗng bật mở, kéo theo sau là giọng nói nghe một lần...ngán mãi mãi.

“Đã dậy rồi sao?”

Không hiểu sao cứ nhìn thấy Nam Mi là bụng anh đã thấy đầy đầy khó chịu, bỏ đôi đĩa đang gấp dở miếng bắp cải, anh lại đến máy cà phê để pha một cốc cho bản thân.

Nhìn thái độ của anh chắc hẳn là không muốn nói chuyện, nắm tay Nam Mi đã siết chặt, cô có gì khiến anh thấy ghê tởm như vậy? Bên cạnh đó lại không có lý do gì để kéo sự quan tâm của anh vào mình, cô ta liền liếc mình lấy cái bàn đầy ngọn thức ăn kia làm cớ.

“Sao? Ăn ngon không?”

Động tác pha của anh bị chững lại, anh xoay người hướng đến Nam Mi mà hỏi:

“Cô làm?”

“Vậy anh nghĩ ai có khả năng chui vào đây mà nấu cho anh ăn” - Nam Mi tiến đến gần anh, cô ta dùng ngón tay thon dài của mình kéo một đường trên bờ ngực rắn khỏe của anh - “Sao? Em chuẩn bị làm vợ được rồi đúng không?”

Khẽ cau mày, anh nắm lấy bàn tay hư đốn của cô ta mà vất xuống. Anh nghiêng đầu, cúi sát vành tai của Nam Mi thở đều. Bên kia, tuy luôn tỏa ra lạnh lùng nhưng Nam Mi không phủ nhận là cô yêu anh, nên chỉ cần một tiếp xúc như vậy cũng đủ làm mặt cô khẽ ửng hồng.

“Cám ơn”

.

.

“Cô muốn nghe vậy phải không? Thích thì giữ lấy! Nhưng...lần sau đừng có như vậy nữa, tôi sẽ đổ đi đấy”

Rời đi bằng khuôn mặt lạnh lùng, anh đi thẳng vào phòng thay đồ. Trước đó anh còn có suy nghĩ, cô Tấm là...Nhưng quả đúng như lời Nam Mi nói, ai có thể vào đây trừ chìa khóa của anh và thứ tự tiện ngoài kia...

“Trần Huân, giờ anh định ăn cháo đá bát đúng không? Nhà tôi...”

“Thôi cái giọng nhà tôi đi!” - giọng nói lớn sớm được anh trấn an - “...nếu ngay từ lúc đầu, nếu cô không nhai đi nhai lại “nhà tôi” “nhà tôi”, có lẽ giờ chúng ta đã khác rồi”

Nhìn đôi mắt thâm trầm man mác buồn cộng hưởng cùng giọng nói trầm nhẹ của anh, nước mắt của Nam Mi đã trực ứa ra. Nhưng giữ hình tượng nên cô ta liền cầm lấy túi xách và rời khỏi nhà anh.

Sau tiếng đóng cửa “Rằm” mạnh bạo, bản thân anh cũng cảm thấy toàn thân mệt mỏi. Anh không bao giờ muốn đối xử với Nam Mi như vậy, nhưng nếu không...bản thân anh sẽ không thể sống dưới tên mình được nữa.

“Vậy được rồi, nhớ ẹ ăn cháo đấy nhé. Chiều chị về!”

Lam Anh khẽ xoay gáy, do cả đêm không ngủ nên giờ cô cảm thấy hơi mệt. Ánh mắt vừa đưa lên liền chạm ngay vào đôi mắt “giết người” của anh. Cả hai cứ nhìn nhau như vậy, đôi mắt cô có bao nhiêu bi lụy thì trong mắt anh có bấy nhiêu thâm trầm. Lần này người từ bỏ trước là anh, nhìn bóng lưng anh dần khuất, cô khẽ đắng lòng.

Nhớ lại cái ôm siết chặt ngày ở bệnh viện, sau đó thay vì dựa vào lòng anh như những gì trái tim cô muốn, lý trí đã khiến cô không ngần ngại cho anh một cái bạt tai thật mạnh. Bản thân cô cũng không nghĩ mình có thể tát anh mạnh được đến vậy...Cô đã dặn lòng mình phải tha cho anh, cô không muốn anh cứ phải chịu dây dưa đến bản thân cô rồi lại chuốc khổ sở vào thân mình...

“Trần Huân, xin anh hãy tỉnh táo một chút đi. Cả anh và tôi đã là người có gia đình, anh không thấy làm như thế này là quá quá đáng sao? Báo cáo cho anh ư? Anh là cái gì chứ? Anh vẫn nghĩ chúng ta là tình nhân của nhau sao? À, đúng rồi, anh cũng đâu có nói yêu thích tôi, anh chỉ nói sẽ làm người thứ ba thôi mà...thật không ngờ anh nhập vai thật tuyệt. Nhưng tôi thấy phiền lắm, dù tôi không hạnh phúc cũng không đến nỗi phản bội chồng mình. Xin anh đi cho, từ nay tôi không muốn nhìn thấy mặt anh nữa”

Cô không thể quên được ánh mắt anh lúc đó, lạnh lẽo và cô đơn, nhưng đâu đó lại là sự đau xót dâng đầy. Anh không phản bác, cũng không đưa ra bất cứ từ ngữ nào vào thời gian đó. Tuy quay lưng vào anh, nhưng khi anh bước qua, vẫn khiến trong tim cô nhói lên một hồi. Bước chân của anh rất vững vàng nhưng cô có thể nhìn thấy từng ngón tay đang run lên. Lại lần nữa cô hại anh thậm như vậy, lần nữa cô phũ bỏ anh như vậy...nhưng nếu không làm vậy, sao có thể giúp anh thoát khỏi những đau khổ của cô?

“Xin lỗi anh...quên em đi”

Hôm nay là sinh nhật Hương nên nó nói quyết định làm một bữa thật lớn cũng là để thông báo mấy việc. Nhìn lại mình trong gương, cô khẽ mỉm cười. Lâu lắm rồi mới được có một bữa gọi là nghỉ ngơi từ sau khi mẹ ốm. Giờ mẹ cũng đỡ nhiều nhưng có vẻ lần sốc đó đã làm bà yếu đi nhiều, không thể thường xuyên chăm nom được cho thằng Bin hay làm việc nhà nữa, vậy nên cũng được nửa tháng nay cô dọn về nhà ở để tiện bề chăm sóc Bin và mẹ. Hôm nay có dì út từ Đà Nẵng ra nên cô mới được nghỉ để đi dự sinh nhật Hương như thế này.

Vẫy một chiếc taxi đến địa điểm hẹn, trong lòng cô đã sớm có chuẩn bị. Vì sinh nhật Hương nhưng có Đăng là bạn trai nhỏ, thế nào anh cũng sẽ xuất hiện. Tuy nhiên cô không thể lấy lý do đó để không đi dự sinh nhật nó được...làm vậy có hơi ích kỷ.

Nói về khoản tránh mặt thì gần tháng nay cô thấy anh là trốn. Biết đến vào tầm tám rưỡi thế nào cũng chạm mặt anh, nên cố gắng trốn khỏi giường vào lúc bảy giờ, cô có thể lên phòng làm việc đúng thời gian mà không phải “chẳng may” liếc anh chút nào.

Cô nghĩ...làm như vậy có thể giúp anh quên được cô!

“Cô ơi, cô ơi...”

“Ồ...dạ, đến rồi sao? Cháu xin lỗi” – cô tự lắc đầu ra khỏi mớ suy nghĩ vẩn vơ, đưa tiền rồi chạy vội vào quán.

Đây là quán ăn nhưng trên tầng lại là KTV cực kỳ nổi tiếng là đắt đỏ ở Hà Nội, bởi vậy ý con Hương là ăn ở dưới rồi chạy lên trên làm một bữa tóe tõe mới được về. Theo đúng chỉ dẫn, cô vào phòng đã được đặt trước, nắm lấy tay mở...cô phải cố lắm mới có đủ dũng lực để vặn nó.

Sao chứ?

Sao vẫn mong được gặp anh....sao vẫn mong được thấy anh? Cô bị bệnh nặng rồi, sau hôm nay cô quyết đến bác sĩ tâm lý hỏi han sức khỏe mới được.

Cửa mở, tất cả mọi người đã có mặt...trừ anh.

Một chút gì đó khẩn trương khi nhìn xung quanh không thấy bóng dáng ấy. Mọi người vui vẻ chào đón, ai ai cũng nét cười rạng rỡ trên khuôn mặt, nhưng không có anh. Theo thói quen, vào một cái cô liền nhìn ngay bức góc, nơi nào kín nhất là nơi anh hay neo đậu, nhưng hôm nay hoàn toàn trống không. Trong lòng, có chút hụt hẫng...không phải...mà cực kỳ hụt hẫng mới đúng.

“Chè Lam, qua đây, sao đến muộn vậy?”

“À...phải đợi đi đến mới đi được” – cô khẽ cười đáp lại, rồi từ trong túi rút ra một túi nhỏ, trong đó có thỏi son cô mua tặng nhỏ - “...chúc mừng sinh nhật nhé, Hương嘛”

Nhìn bộ dạng cố cười của cô, Hương khẽ nhướn mày rồi thở dài một cái – “Ông Đăng nói quả không sai mà. Hai người bọn mày, luôn biết làm người khác thấy đau lòng” – Hương nhận lấy món quà rồi nói tiếp – “Anh Huân bận rồi, không đến được đâu. Mày đã rủ bỏ người ta rồi thì đừng mong nhớ nữa, không sợ bị mọi người chê cười sao?”

Phải nói từ thời đi học đến giờ có con mắt biết cách thức tỉnh cô khỏi mộng, lấy lại nụ cười tươi vốn có, cô nhanh chóng gạt đi những tương tư để hòa cùng niềm vui với mọi người.

Trong lúc đó...

“Giám đốc hãy xem đi ạ. Tay Kỳ này quả thật rất giàu có, với số tiền này, khỏi cần đi làm cũng dư giả hưởng thụ cho ba thế hệ nữa”

“Còn nữa, anh ta bắt đầu hoạt động kinh doanh từ năm năm về trước, và đến nay là điên cuồng kinh doanh. Được cái, tất cả là hợp pháp”

“Năm năm trước” – anh vừa cầm đồng tài liệu vừa lẩm nhẩm

“Và...còn cái này không biết có nên cho anh xem không vì nó không liên quan lắm đến thương trường?” – Minh ái ngại

“Chuyện gì?”

Minh e dè đưa ra kết quả xét nghiệm máu được lưu từ hồ sơ bệnh viện. Cô Duyên và viện trưởng đều có nhóm máu O, tuy nhiên, anh ta lại có nhóm máu B – “...có phải xét nghiệm sai không anh?”

Đôi mắt anh mở to nhìn giấy xét nghiệm máu, cũng may là trước đó anh có vào bar và được một cô ả đứng ve vãn. Không biết là do run rẩy thế nào, cô ta lại là thư ký của viện trưởng nên anh đã “tặng” cho cô ta một đêm tâm tình. Nghe xong mới biết, những gì Đăng nói là hoàn toàn đúng, hơn thế nữa, cô ả còn nói viện trưởng dạo này hay đến bệnh viện kiểm tra sức khỏe và có nhiều lần gọi luật sư đến nói về chuyện di chúc này nọ. Căn cứ vào đó anh mới có cơ hội biết được sự thật đáng nguyên rủa mà anh không bao giờ muốn tin là – Kỳ không phải con của Nguyễn Gia Mạnh.

“Giám đốc, còn một việc nữa liên quan đến ông Lâm”

“Nói”

“Hai hôm trước Kỳ có đến nói chuyện với ông Lâm, tuy nhiên do khoảng cách khá xa nên em chỉ có thể nhìn thấy vẻ mặt của ông Lâm rất suy sụp, hầu như không thể trụ vững nổi nữa”

“Ồ Nha Trang? Ngày chúng ta đi công tác tỉnh?”

“Đúng, hôm đó em có đi dạo quanh, không ngờ lại bắt gặp chuyện này, nhưng lịch bận quá nên em gom một thể để hôm nay báo cáo cho anh”

Không nghĩ nhiều, ngay hôm đó anh đặt vé về Nha Trang, trong anh có một loại dự cảm gì đó không tốt, anh cần làm cho ra nhẽ việc này.

Tiếng nhạc sập sinh bùng bùng qua chiếc loa thùng lớn, mọi khi nó sẽ khiến cô phát điên nhưng hôm nay có lẽ nó lại là liều thuốc rất ổn. Bước ra khỏi nhà vệ sinh với chút men trong người, đôi mắt cô cũng không thể tỉnh anh và đầu óc bắt đầu không thông. Đứng một lúc mà vẫn không thể nghĩ ra phòng quay của cả lũ ở đâu, cô mặc kệ liền đi theo những gì não bảo lúc này.

Chẳng biết rẽ ngang rẽ dọc kiểu gì, cô lạc vào một chỗ mà tiếng nhạc bình bịch ồn ã mất tầm. Tuy thấy lạ nhưng hơi men đã làm đầu óc cô chao đảo, nên cũng chẳng cần cân nhắc xem sự thể đúng hay sai nữa. Quyết định dừng chân tại một căn phòng, Lam Anh lão đảo dí tai vào cửa nghe xem có phải đám bạn đang ở trong không.

“Hmm...sao im vậy? Đang hát nhạc trữ tình à? Thật là...”

Cứ cho là mình đã đúng, cô liền không đề phòng vịn mở cánh cửa.

Nhưng...

Những gì đập vào mắt cô không phải là mấy đứa bạn múa hươu múa vượn, mà là...người chồng trên danh nghĩa của cô năm năm. Không những thế, trong không khí sắc mùi hoan ái và dụng cụ là chiếc bàn làm việc lớn, dưới thân anh ấy còn có một cô gái đang trong tình trạng không mặc gì.

Cô biết cô ấy...

Chính là người phụ nữ đến nhà trước kia...

Nhìn thấy cô, cả hai đều dừng tất cả những hành động, động tác lại. Kỳ mở to mắt vội vã đi ra khỏi người phụ nữ, còn cô gái kia chỉ biết vớ tạm lấy chiếc khăn choàng vội vã nhanh chóng khoác lên người.

“Sao em...”

Trước đó còn bị rượu làm cho lão đảo, nhưng sau khi được xem màn mây mưa thực thụ, giờ cô đã tỉnh táo 100%. Cô không biết nên cảm ơn rượu đã đưa cô đến đây hay chửi rửa nó đã dẫn cô xem cái thứ dơ bẩn trước mắt. Sao anh ấy có thể...sao anh ấy có thể làm như vậy với cô...sao có thể làm như thế được?

Nước mắt cứ tự động tuôn rơi trên khuôn mặt giờ đã bất động. Lam Anh run run lấp bắp đôi môi khô khan...

“Sao anh...có thể làm như thế...với em?”

“...”

“Anh chán ghét em đến mức...” – nấc lên từng hồi, bản thân cô không thể tin mọi chuyện trước mắt

“Lam, nghe...”

“Nghe gì hả anh? Nghe là mấy thứ trước mắt em là ảo ảnh à?”

“...”

“Em đã không mở miệng trong suốt năm năm qua, em luôn nghĩ anh rất bận rộn, em luôn nghĩ anh đã quá mệt mỗi khi phải làm việc nên không có thời gian để quan tâm đến em. Chỉ có em nghĩ thế phải không? Chỉ có em nghĩ như thế thôi phải không?” – Lam Anh hét lên trong đau đớn và tuyệt vọng.

Bên kia, Kỳ không nhúc nhích, cũng không có ý định giải thích thêm. Đôi mắt của anh ấy không phải là đôi mắt hối lỗi, xúm xít sợ hãi khi bị vợ phát hiện ngoại tình, mà là đôi mắt nhàn nhạt không thể dùng từ

ngữ chính xác để miêu tả. Ngay cả người phụ nữ bên cạnh cũng dường như nắm bắt mọi tình hình nên chỉ lẳng lặng vào trong phòng tắm, nhường không gian riêng tư lại cho hai người.

“Xin lỗi” – Kỳ xoay lưng lại với cô, khuôn mặt lạnh nhạt ấy in hằn lên mặt kính lớn.

Trái tim như bị ngàn dao đâm của cô giờ rớm máu đau thắt, cô chỉ biết dựa vào thái độ lạnh nhạt đó mà đoán sự thể. Lam Anh đau xót nói những câu cuối cùng trước khi rời đi.

“Anh đã nói sẽ cho em hạnh phúc, vậy giờ anh đã cho em cái gì? Ở em có gì đáng để anh lợi dụng sao? Hay ngay từ đầu việc cưới em đã có sẵn trong kịch bản của anh rồi”

Giọng nói nhẹ như nước theo làn gió đêm cuốn đi mất, nắm tay Kỳ siết chặt hiện lên cả những đường gân xanh. Sự tuyệt vọng thống khổ của cô ấy không phải là những gì anh muốn sao? Sao trong anh giờ khó chịu như thế này?

Trên con đường dài vắng bóng người qua lại, Lam Anh bước đi vô định. Trong cô đau đớn, đau đến mức giờ có chết chưa chắc dư âm đã cạn. Cô nhớ lại những gì anh ấy đối xử với cô suốt thời gian qua, lạnh nhạt lảng tránh và hoàn toàn không quan tâm. Lại nhớ đến ngày đó nghe được cuộc nói chuyện của ba người bọn họ, giờ cô mới vỡ lẽ, chỉ có cô là không biết gì cả!!

Lam Anh đã tin tưởng những gì anh ấy đối xử với cô những tháng ngày đại học là bản chất của Kỳ, nhưng cô đã hoàn toàn sai lầm. Cô làm tổn thương người cô yêu nhất để đổi lấy hạnh phúc gia đình, cô đã mong anh ấy sẽ bù đắp cho cô như thời gian trước. Vậy mà sao? Giờ là gì? Vẫn chỉ có cô với cô mà thôi. Ôm lấy ngực đau buốt, nước mắt liên tục tạo dấu cho bước chân cô đi. Nhớ đến những lời độc địa cô nói với Huân trước đó: Anh vẫn nghĩ chúng ta là tình nhân của nhau sao? À, đúng rồi, anh cũng đâu có nói yêu thích tôi, anh chỉ nói sẽ làm người thứ ba thôi mà...thật không ngờ anh nhập vai thật tuyệt. Nhưng tôi thấy phiền lắm, dù tôi không hạnh phúc cũng không đến nỗi phản bội chồng mình. Xin anh đi cho, từ nay tôi không muốn nhìn thấy mặt anh nữa.

Phản bội chồng mình...

Giờ thì cô bị quả báo rồi đúng không?

Vô định...Tai và mắt cũng trở nên mờ dần...

Đến ngay cả tiếng còi xe tải bấm inh ỏi bên tai, cô cũng không nghe thấy...chỉ nhìn thấy ánh sáng lóe lên...

Lúc cô nằm bất động trên mặt đường lạnh lẽo, cũng là lúc Huân ở kia biết được sự thật không thể khó tin hơn từ chính miệng ông Lâm nói:

“Cậu Huân, Kỳ và con gái tôi là anh em”

Ly rượu trắng trong tay anh khẽ run lên, nếu nói không sốc về chuyện này chắc chỉ có người máy. Nhìn từng giọt nước mắt lăn dài trên khuôn mặt giờ đen sạm khắc khổ của ông Lâm, anh cứng ngắc đến một lời cũng không thể nói lên.

Vội vã đặt chuyển bay về Nha Trang, nhưng thật tình cờ khi người chủ động liên hệ với anh trước lại là ông Lâm, điều đó khiến anh không khỏi ngạc nhiên. Ông ấy nói hỏi dò được từ người chuyên gia tư vấn lần trước nên mới biết được đứng sau mọi nỗ lực giúp đỡ là anh, bởi vậy ông rất muốn gặp anh một lần.

“Là tôi ngu dại không biết mọi chuyện lại đến mức này” – ông Lâm nắm chắc chén rượu trong tay – “...tôi đã tin nó làm là để giúp tôi, nhưng thật sự không phải như vậy”

Hít lấy một hơi dài, ông Lâm chán nản uống cạn chén rượu trong tay, bản thân anh cũng nâng chén uống cùng ông ấy mà đợi chờ sự trần tình nơi ông.

“Lỗi của quá khứ, dù có che đậy như thế nào thì cũng không thể lấp...”

Lam Anh là con riêng của tôi với mẹ Kỳ - bà Duyên. Trước khi lấy mẹ Lam Anh bây giờ, tôi và Duyên đã rất yêu nhau, nhưng sự thật là trong lúc đó cô ấy đã có chồng. Đến lúc tôi nghĩ mọi chuyện không thể kéo dài hơn và cũng không muốn làm tổn thương đến gia đình cô ấy nên đã buông tay trước. Tôi đã không biết...lúc tôi ra đi, cô ấy đã có Lam Anh. Năm tôi cưới mẹ Lam Anh bây giờ, cô ấy đã mang Lam Anh được

năm tháng tuổi đến đưa cho tôi, nói nếu tôi không nuôi, cô ấy sẽ tự vẫn. Cũng thật may lúc đó mẹ Lam Anh có vấn đề về đường sinh nở, nên khi nhìn thấy Lam Anh, cô ấy đã không mảy may nghi ngờ....

“Nếu không nhầm thì cô Duyên và bà Lan là bạn thân?”

“Có lẽ như vậy nên lúc bà ấy biết, bà ấy mới sốc đến như vậy!”

“Nếu đúng như vậy, không phải cô Duyên đã làm một chuyện loạn luân sao?”

“Trong cô ấy nghĩ gì, đến tận giờ tôi cũng không thể biết. Tôi đã can ngăn đám cưới của chúng, nhưng...Kỳ đã đến đe dọa tôi...Nó nói, nếu để nó cưới Lam Anh, mọi chuyện sẽ ổn thỏa, nếu không, nó sẽ khiến hai mẹ con Lam Anh sống dở chết dở. Tôi không còn cách nào vì lúc đó tôi bị chủ nợ đòi dáo diết, không thể quay về để bảo vệ con gái...”

“Vậy Kỳ là con của ai?”

“Của Duyên và chồng trước của cô ấy. Nên nói cách khác, Kỳ và Lam Anh là anh em cùng mẹ khác cha. Chúng...không thể cưới nhau”

Tiếng điều hòa phả nhẹ nhàng trong khoang máy khiến tâm trạng anh càng chìm trong bế tắc. Còn rất nhiều khuất tất trước mắt mà anh không biết nên bắt đầu từ đâu? Có phải đầu óc anh đơn giản quá không khi chỉ nghĩ Kỳ hành hạ ông Lâm về vấn đề thương trường? Sao mọi chuyện lại rối rắm như vậy...

Day day trán, anh cần suy nghĩ nhiều hơn nữa...

Để xe vào gara rồi mệt mỏi kéo thân vào thang máy, trong đầu anh đang suy nghĩ nên bắt đầu nói với cô ấy từ đâu. Bắt đầu từ việc cô ấy là em gái Kỳ hay việc cô ấy không phải con đẻ của bà Lan – người mà cô ấy yêu thương nhất?

Thang máy nhích dần đến số hai hai (22) thì điện thoại anh reo lên...Một tay giữ điện thoại, một tay tính nhấn mã mở khóa...

Nhưng tay còn chưa chạm được đến mặt số thì cơ thể anh đã đóng băng hoàn toàn...

“Cậu nói gì cơ?”

“Nhanh lên, Lam Anh bị xe tải đâm, nguy kịch lắm, bệnh viện quốc tế”

Anh có thể cảm nhận thấy rõ lòng bàn tay và bàn chân của anh đang run lên từng hồi, cơ hàm cũng rung rung vô định khiến anh phải bám vào mặt tường mới có thể xoay được cơ thể để bước đi.

Từ chậm cho đến cực kì nhanh, đứng trong thang máy mà anh chỉ mong sao nó rơi thật nhanh xuống tầng một. Chạy đến chỗ đậu xe, bàn tay anh bấm mở khóa còn run lên, phải cố lắm mới nắm chắc để không tốn từng giây phút quý báu, tại sao lại có chuyện đó xảy ra chứ?

Nhấn chân ga cho chiếc xe bay nhanh trong màn đêm, anh chẳng màng đến đèn vàng hay đèn đỏ mà liên mấy ngã tư phóng qua. Mặc kệ cho xe đỗ ở ngoài đường không cần trông giữ, anh chạy vội vào theo chỉ dẫn của Đăng.

Mùi thuốc sát trùng xộc vào khoang mũi, màu trắng xoán ngợp đôi mắt lo sợ, nhìn những thứ trước mắt, suy nghĩ về sự đùa vui của Đăng đã hoàn toàn biến mất. Chân tay anh rụng rời khi thấy Hương và Đăng đang chờ trước cửa cấp cứu, Hương còn thỉnh thoảng khóc nức lên, bàn tay run rẩy cũng bầu chặt lấy Đăng như để đỡ cho thân thể sắp ngã quỵ.

“Sao lại...thành ra...thế này?”

“Cô ấy nói đi vệ sinh, nhưng mãi không thấy về. Bọn tao lo cô ấy say đi lung tung nên chạy ra ngoài tìm. Sau đó thì Hương nhận được điện thoại của người đi đường nói cô ấy bị xe đâm, đang ở bệnh viện này”

“Em không biết...nó cũng không uống gì nhiều nên không thể say đến nỗi đi ra giữa đường mà không biết như thế” – Hương bưng mặt khóc nức, trong lòng nó cảm thấy chính nó là người gây nên họa cho Lam Anh.

Cố gắng trấn an mình rằng cô ấy không sao, cố gắng trấn an bản thân rằng mọi chuyện sẽ qua thôi, cố gắng nhắc nhở mình về sức chịu đựng kiên cường của cô ấy, cố gắng lóe lên ánh mắt mạnh mẽ mà cô ấy thường dành để vất bỏ anh...lần đầu tiên sau hai mươi năm...nước mắt đã rơi trên khuôn mặt tuần tú.

Đằng đau lòng nhìn anh chỉ biết bất động cho nước mắt chảy ra từ khóe mắt, cậu an ủi Hương rồi đến bên anh. Đàng ôm lấy cơ thể giờ cứng ngắc của anh, trong Đàng có thể thấy được sự sợ hãi đến tột cùng của anh. Từ khi cha anh bị sử bắn vì buôn ma túy, sau đó là mẹ ốm qua đời, sự sợ hãi trong đôi mắt sâu thẳm trầm đó dường như không tồn tại.

Có lẽ...đúng là Huân không thể sống thiếu cô ấy được rồi!

Trong không gian tĩnh lặng nơi bệnh viện vắng vẻ, tất cả chỉ dành cho sự chờ đợi hằn rõ trên khuôn mặt ba người trẻ tuổi.

Hương vị cà phê - Mờ Nhạt

Tiếng gõ cửa phá tan không gian riêng tư của Kỳ, ngón tay nghịch con lắc dừng lại giữa chừng...

“Vào đi”

“Rảnh không? Nghe chuyện này một chút” – trên khuôn mặt của con người luôn bất cần đời không biểu lộ sợ hãi như Henry giờ lấm tấm mồ hôi.

Kỳ đã quan sát thấy điều bất ổn, gạt đầu thay cho câu đồng ý, anh chăm chú từng câu từng chữ thốt ra từ miệng Henry.

“Jason, tôi muốn hỏi là, cậu còn muốn nhìn cô ta đau khổ nữa không?”

“Tại sao lại hỏi vậy?”

“Ông Lâm giờ cũng đã trắng tay rồi, công ty của gia đình cậu sớm muộn cũng sẽ thu mua công ty của ông ấy và cô ta cũng đã chịu dày vò vì gia đình tan nát như cậu muốn...đúng không?”

“Tôi không biết là tính cậu lại vòng vo như thế”

Siết chặt lòng bàn tay ướt đầm, Henry hướng đôi mắt điều hâu đến Kỳ mà nói – “Cô ta...gặp tai nạn rồi”

Tiếng cốc rượu rơi xuống sàn vỡ choang cuối cùng cũng minh chứng cho những gì xáo trộn trong lòng Kỳ bấy lâu nay. Bàn tay run rẩy nhìn những mảnh vỡ vương vãi cùng thứ rượu vang đỏ giờ như màu máu hòa quện vào đồ nát trước mắt.

“Tôi biết nói lời này có thể rất buồn nôn với cậu nhưng...nhìn ở khía cạnh nào đó thì cô ta...vẫn là em gái cậu. Dừng ở đây được rồi!”

“...”

“Bệnh viện quốc tế phòng cấp cứu, quyết định là ở cậu!”

Kỳ nắm lấy những tập tài liệu trước mắt, trong số đó, hơn quá nửa là kế hoạch phá hoại hạnh phúc của Lam Anh. Từ khi nhìn thấy cha tự tử tại nhà bằng thuốc ngủ, anh đã điên đảo để tìm nguyên nhân. Thời gian học cấp ba bên Mỹ, rồi đến cả khoảng thời gian đại học ở Emerald anh đã không ngừng nghỉ nghĩ đến việc “trả thù” cho người bố tội nghiệp. Mọi chuyện vỡ lở khi anh nghe lén được cuộc nói chuyện giữa mẹ và ông Lâm, từ ngày đó...người mẹ trước mặt anh....chẳng khác nào thứ ghê tởm nhất mà anh từng biết.

Biết được Lam Anh là con ông Lâm, anh đã tìm đủ mọi cách để kéo cô về phía mình. Lòng thù hận càng thêm gấp bội khi người mẹ của anh rất hưng phấn với việc kết hôn của hai người chỉ với một mục đích: để được ở cạnh con gái của bà. Trong thời gian cố gắng chấp nhận được chuyện đó anh đã uống rất nhiều, cuối cùng thì thù hận cũng chiến thắng cảm xúc để anh hết lần này đến lần khác chà đạp lên những gì cô ấy có.

Đám cưới diễn ra như dự định, làm cô ấy khổ sở như dự định, hại gia đình cô ấy tan nát như dự định và cô ấy không biết rằng, chính anh là người nói với bà Lan về việc anh và Lam Anh là anh em và cũng chính anh là người kể toàn bộ quy trình hoàn hảo mà anh đã theo đuổi.

Lúc đó trong đầu anh chỉ có một tâm niệm duy nhất: Đừng đổ lỗi cho tôi, lỗi là do ai đó đã bất chấp để đạt được mục đích đê tiện đó.

Dùng sức vò nát đồng giấy làm tất cả méo mó không còn hình dạng, Kỳ ném mạnh tất cả những gì trong tầm tay xuống đất. Anh điên loạn phá tan tất cả, mỗi lần đập nát một cái gì đó là nụ cười của cô ấy lại hiện lên. Anh không phủ nhận rằng lần chạm mặt đầu tiên hoàn toàn là tình cờ, những cảm xúc đầu tiên đó là ngẫu nhiên, anh đã thật sự thích cô ấy. Khi biết sự thật anh và cô ấy là anh em, anh đã không khỏi hành hạ bản thân mình. Mục tiêu mình nhắm đến lại là người con gái anh mang nặng cảm xúc. Anh rất yêu nụ cười tươi sáng mà hồn nhiên của cô ấy, anh thích những điệu nhạc vô hình khi ở bên cô ấy anh có...tự tay đập nát nó...thử hỏi...có ai chịu được?!

Hoàn toàn vỡ tan trong kí ức, Kỳ vội vã nắm lấy chiếc áo vest khoác vội lên người, anh chạy thật nhanh...

Hương vị cà phê - Mờ nhạt

Không gian im lặng chờ đợi sớm bị phá bởi sự xuất hiện của Kỳ, mồ hôi nhễ nhại, đôi mắt hoảng loạn nhìn mọi thứ trước mắt.

“Cô ấy sao rồi?”

Sức chịu đựng của Huân giờ đã lên cực hạn khi nhìn thấy thân ảnh đó xuất hiện. Rất nhanh, sức mạnh của sự giận dữ đã làm Kỳ bị va đập thật mạnh vào mặt tường. Tất cả trở nên hỗn loạn, Đăng và Huy vội đứng dậy can ngăn, những người còn lại thì sợ hãi ra mặt...

“Anh còn hỏi được sao?” – đôi mắt hình đạn bạc căm thẳng đến Kỳ.

“Tôi không đến đây để đôi co với cậu”

“Vậy anh lí giải hộ, tại sao cô ấy thành ra nông nổi như thế này, làm sao mà tất cả những thứ trong tay cô ấy cứ mất dần từ khi lấy anh. Nói đi” – Huân rống lên giận dữ.

“Tôi không hiểu cậu nói cái gì nhưng xin cậu hãy xem lại thái độ của mình, đây là bệnh viện” – Kỳ hướng mắt về phía bác sĩ và bảo vệ đang tiến đến – “...cậu muốn làm loạn sao?”

Hình nắm đấm nằm gọn trên mặt Kỳ làm một đường chuẩn xác làm máu từ miệng cũng khẽ rỉ ra...

“Các anh làm gì ở đây vậy? Có biết là ở trong bệnh viện không mà dám đánh nhau như vậy?”

“Thôi đi Huân, bây giờ việc Lam Anh như thế nào quan trọng hơn” – Huy và Đăng mỗi người giữ một bên chặn sự giận dữ của Huân.

Phải nín thở khi nhìn thấy nụ cười nhếch mép đầy điên cuồng của Kỳ, Huân dằng mình ra khỏi hai thằng bạn, đưa đôi mắt sắc lạnh lên nhìn Kỳ, cuối cùng là hít một hơi thật sâu rồi bỏ ngõ giữa chừng.

“Có lẽ tôi sẽ đến thăm...VỢ...tôi sau” – từ “vợ” được nhấn mạnh có chủ ý càng làm cho tim gan của Huân lần nữa có cơ hội được đảo lộn hết lên.

Nắm chặt nắm đấm, Huân quay người tiến đến sát Kỳ. Anh nói nhỏ, dường như chỉ để Kỳ nghe được, nhưng từng chữ một được gằn rõ ràng...

“Anh...hoàn toàn không có tư cách gọi cô ấy là vợ, càng không có tư cách gọi cô ấy là...em gái. Nếu cô ấy biết được, phải chăng ván bài này phần thắng đã hoàn toàn trong tay anh ...đúng không?”

Trong lòng Kỳ giờ này, không chỉ một mà là ngàn cây kim đang đâm nát trái tim tưởng chừng đã đông lạnh của anh. Anh đã nghĩ: phải như hấn cứ chửi anh đi, cứ đâm anh đi, cứ phát điên vì mọi chuyện đi, chắc anh đã có thể nở cái nụ cười đê tiện anh vẫn thường hay mang bấy lâu nay. Nhưng sao...?

Kỳ biết, Huân không phải dạng tầm thường, anh biết khi anh hại ông Lâm, Huân đã dùng mọi biện pháp để giúp đỡ. Hơn cả, anh động đến người mà anh ta yêu thương, hấn...trong lòng Huân cũng rất xáo trộn. Anh đã từng nghĩ, nếu có cơ hội được đứng ở vị trí người anh trai, hấn anh sẽ rất vui mừng mà gửi gắm Lam Anh cho Huân. Nhưng...sau đó, anh đã tự cười với chính suy nghĩ đó, vì chồng của cô ấy giờ đây là anh!

Cười lạnh...Kỳ bước đi nhưng chân anh lại mang đầy nặng nhọc. Huân nói đúng, chẳng phải ván bài này anh đã nắm phần thắng chắc trong tay còn gì, gần chục năm trời lên kế hoạch, định đoạt, tính toán, hẳn anh nên vui phải không?

Có chắc...bố anh sẽ vui khi anh làm như thế không?

C.12.3

13. Chương 13: Những Cuộc Nói Chuyện

Bác sĩ nói vết thương của cô ấy quá nặng, nếu tỉnh dậy được đã là may mắn lớn lao...

Tất cả đều chờ đợi vào phép màu...

Một thứ phép màu không có thật nhưng lại là nơi gửi gắm chút niềm tin cuối cùng...

“Cháu nghỉ chút đi, chẳng phải sáng còn phải đi làm sớm sao?” – bà Lan khẽ lay người Huân khi thấy anh ngủ gục bên giường bệnh của Lam Anh.

Huân vì bị lay người mà tỉnh dậy, nhanh chóng lắc đầu lấy lại tỉnh táo, anh quay lại nói với bà Lan – “Cháu không sao, cô cũng nghỉ ngơi đi”

“Lần gặp cháu với mẹ con Duyên, cô không nghĩ Lam Anh và cháu thân thiết đến mức vậy. Cô cũng không nhìn ra, cháu...” – bà Lan nghẹn ngào khi nhớ đến những gì bà đã mù quáng tin tưởng.

Huân lấy chiếc khăn tay đưa cho bà Lan, bàn tay to lớn nắm lấy đôi bàn tay trắng xanh vì bệnh chưa khỏe hẳn của bà Lan như một lời an ủi thay cho những gì phải nói.

Trong anh chỉ cầu mong đến ngày cô ấy tỉnh lại...chỉ vậy thôi!

Quay trở lại công ty, anh luôn cố gắng thu xếp mọi thứ ổn thỏa vào ban ngày để buổi tối có thể vào viện chăm sóc cho Lam Anh, hôm nay cũng không ngoại lệ. Vào đến phòng làm việc một cái, anh liền tay nắm tay mười với đồng sở sách số liệu. Tuy nhiên, hôm nay có đặc biệt hơn khi anh được gặp một cơ sở con người. Trong lòng khẽ nhủ thầm, hôm nay là ngày đẹp sao mà họ lại đồng loạt đến một lúc như vậy?!

Đầu tiên là “cô dâu tương lai” của anh, Nam Mi. Vẫn với bản mặt kênh kiệu, vẫn với kiểu ăn nói cộc cằn khó ưa, nhưng chủ đề cuộc nói chuyện lại khiến anh đỡ phần nào ức chế.

“Gặp anh khó thật đấy” – vắt chân chữ ngũ, Nam Mi nhìn thẳng vào mắt anh không chút ngại ngùng.

“Tôi phải làm xong việc còn vào bệnh viện. Có chuyện gì thì nói luôn bây giờ đi nhé”

Nhìn dáng vẻ tập trung không hờ hững lấy một giây nghỉ ngơi, trong lòng Nam Mi khẽ đắng đắng. Từ lúc cô độc chiếm anh đến giờ, chưa bao giờ anh cố gắng làm một điều gì đó như vậy. Cô bảo một anh làm một, cô ngồi đối diện anh liền lập tức đáp ứng bằng khuôn mặt “bắt buộc phải thế”. Giờ nhìn anh như thế này, cố gắng làm mọi thứ để dành chút thời gian quý báu chăm sóc cho gái kia, thật sự Nam Mi đã muốn, cô là Lam Anh, cô là người bị nạn. Nếu là như thế, anh ấy có lo lắng đến mức quên cả mệt nhọc như thế này không?

“Cô ấy sao rồi?”

Tay viết của Huân dừng lại, là anh nghe nhầm hay hôm nay đúng là ngày không bình thường?

“Đừng nhìn chằm chằm như thế? Anh không muốn trả lời cũng được” – đôi má khẽ ửng hồng, Nam Mi hắng giọng nói.

“Vẫn chưa tỉnh lại, chỉ có thể chờ thôi!”

“Cũng tốt, đáng đời” – Nam Mi khẽ chu môi nói – “...mà có chuyện này muốn nói với anh. Cái lần mà anh hỏi bàn ăn đầy thức ăn đó có phải tôi làm không ấy? Không phải đâu, đến cả quét nhà thế nào tôi còn không biết, huống chi làm được bàn ăn đầy như thế”

“...” – trong giây phút đó, trong đôi mắt anh chợt đánh lại, đầu chợt quẩn quanh suy nghĩ lại ngày đó.

“Nói chúng là tôi đến đây hôm nay để nói với anh là tôi không muốn cưới anh nữa. Nói thật đúng là mắt tôi mù mới tự đứng nhìn anh ưng thuận, anh á, xấu hoắc, lại còn phải tốn bao nhiêu thời gian mãi mới lên được chức phó giám đốc của chi nhánh. Xí, tôi không thêm nhé, tôi á...phải yêu hẳn tổng giám đốc tập đoàn cho anh biết”

Nghe được chữ vào chữ ra, mặt anh ngờ nghệch không chủ đích. Mãi đến lúc tiếng gót giày chạm vào sàn đá kêu lên âm thanh, anh mới hoàn thành được tổng thể được những gì Nam Mi nói. Thời khắc Nam Mi sắp bước ra khỏi căn phòng, Huân chợt lên tiếng:

“Thật tốt khi thấy cô như vậy”

“Đừng có mà nói chuyện với tôi”

Bước ra khỏi phòng làm việc của anh mà lòng cô khó chịu như có ngàn con kiến bò quanh. Chợt thấy trên má man mát, sờ sờ, hóa ra là nước mắt, Nam Mi thở hắt khinh bỉ bản thân – “Mình đúng là điên rồi, phải đi đâu đó cho tinh thần phấn chấn mới được. Đúng, phải đi đâu đó...”

“Cho tôi đi vòng quanh thành phố, càng lâu càng tốt” – Nam Mi nói với bác tài xế, còn đôi mắt thì bỏ lưng nơi cửa kính nhìn dòng người đi lại.

Nhớ lại ngày biết tin Lam Anh bị tai nạn phải nằm viện, người đầu tiên cô nghĩ đến không ai khác chính là Huân. Không chờ đợi, cô mau chóng bắt taxi lên căn hộ của anh, nhưng quả đúng như dự đoán, cô được bác bảo vệ nói hai ngày nay không thấy anh về. Dò hỏi được bệnh viện nơi Lam Anh nằm, cô tìm đến phòng bệnh đặc biệt nơi cô ấy đang trị bệnh, nhưng bước chân chỉ có thể dừng lại ở thềm cửa chứ không thể bước vào.

Vì...

Lần đầu tiên cô nhìn thấy con người trước nay luôn bày vẻ mặt lạnh lùng trước mặt cô, luôn dùng những lời lẽ tăng lờ với cô, luôn dành những cử chỉ mang tính chất xã giao nhất cho cô; người đó...đang ôm lấy bàn tay chẳng chịt ống này ống nọ kia mà nấc lên từng hồi. Đôi mắt mờ đi vì nước mắt dâng tràn, nhìn thấy Lam Anh phải thở bằng oxy, thân hình băng bó chỉ chừa lại phần nhỏ khuôn mặt, trong cô khẽ rấy lên thương xót. Nhưng điều làm tim cô hoàn toàn đầu đốn, chính là sự đau khổ nơi anh. Cô đã từng nghĩ anh càng đau khổ, thì cô sẽ càng dễ thu phục anh. Nhưng, giờ đây Nam Mi mới hiểu rõ, sự đau khổ của anh sẽ gây cho cô tổn thất như thế nào. Hẳn là, lúc bị cha ép buộc rời xa Lam Anh, anh ấy cũng đau khổ như thế này.

Quay người bước đi, cô nghĩ, việc hành hạ anh đến đây, có lẽ là kết thúc. Trái tim một người không thuộc về mình, hẳn sẽ chẳng bao giờ thuộc về.

Mau tỉnh lại đi đồ chết bầm, tôi chẳng thèm tranh giành với cô nữa đâu!

Hương vị cà phê - Mờ Nhật

Bóng xế chiều làm bóng đồ vật đổ dài, ngẩng lên đã là sáu giờ, Huân mới giật mình vì thời gian trôi qua quá nhanh. Anh vội vã vợ lấy áo vest khoác lên người, cũng nhanh chóng sắp xếp mọi thứ để có thể đến bệnh viện.

Đang thu dọn thì điện thoại trong tay anh reo lên, là số lạ:

“Tôi Trần Huân nghe” - kẹp điện thoại vào tai, Huân vừa nói nhưng tay không ngừng thu xếp đồ đạc.

“Tôi đợi cậu ở dưới công ty”

Bỏ xa máy, nhìn màn hình đen thui vì bên kia đã cúp máy, anh nhất thời chưa định hình được người gọi là ai. Khẽ lắc đầu, tay thu dọn lại tiếp tục, anh vội đi xuống tầng dưới...

Dưới ánh đèn cao áp, Huân thấy bóng dáng người đàn ông đang hút nửa điếu thuốc, làn khói bay bay làm hình ảnh của anh ta thêm cô độc dưới làn mưa nhẹ nhẹ.

Từ phía anh nhìn lại, Huân không chắc đó có phải anh ta không, nhưng cứ tiến đến, cho đến khi khuôn mặt đó hiện rõ...

“Giờ cậu đến bệnh viện sao?” – Kỳ nhả một nhóm khói từ miệng, mắt anh vẫn không nhìn vào Huân.

“Đúng vậy”

“Cậu chắc cảm tôi lắm” – Kỳ cười nhạt

“Không sai”

“Cậu biết chuyện chúng tôi là anh em từ bao giờ?” – lúc này Kỳ mới đưa mắt đến phía Huân.

Chững lại mấy giây, anh mới nhẹ nhàng trả lời như không muốn nói ra – “Là hôm cô ấy gặp nạn”

Điều thuốc còn chưa lại phần đầu lọc bị quăng xuống mặt đất như chút hy vọng nhỏ nhoi vụt tắt, mấy ngày nay đêm nào anh cũng không thể chợp mắt vì cứ nhắm mắt lại là nụ cười cô ấy lại hiện lên. Anh đã có một cuộc nói chuyện thật sự “thú vị” với bà Duyên, để đến khi biết được, trong lòng lại càng đau khổ. Người mẹ ích kỉ đó...

Bước vào gian phòng dành ra dành cho anh và cô, giờ đây một màu lạnh lẽo bao phủ lấy. Có lẽ trước đây nó vẫn vậy, chẳng qua anh chưa bao giờ quan tâm đến. Kỳ chưa một lần bước vào, cũng chưa một lần hỏi xem “Em ngủ có ngon không?”. Đúng như những gì cuộc đời mang lại, có mất mát mới biết quý trọng, có đau khổ mới biết yêu thương.

“Tôi chẳng biết phải nói gì với cậu. Chỉ muốn đến đây hỏi xem cô ấy ra sao rồi?”

Huân nhìn lên Kỳ, đôi mắt khẽ trùng xuống – “Chẳng phải tự đến xem sẽ tốt hơn sao?”

“Đến sau những chuyện xảy ra, cậu có khiếu đùa thật đó” – Kỳ nhếch môi cười.

“Tùy anh”

Huân xoay người bước đi, dù anh cảm hận đến xương tủy người đàn ông đó, nhưng chẳng phải sẽ thật tiểu nhân nếu anh cứ ôm hận như vậy sao? Tha thứ có lẽ là liều thuốc tốt nhất cho cơn đau âm ỉ trong tim này. Anh là người đã sử dụng viên thuốc “tha thứ” đó cho cả người bố tù tội và người mẹ bệnh tật đã bỏ anh lại trên thế giới này. Anh...không muốn mất thêm ai nữa...

Anh...không muốn phải mất đi cô ấy! Chỉ hy vọng cô ấy có thể tỉnh lại, có thể cự tuyệt anh như vẫn làm...

Như vậy có được không?

“Anh không biết có nên cảm ơn Lam Anh không, nhưng nhờ cô ấy mà anh mới được gặp em nhiều thế này” – Đăng vừa lơ đãng nhìn xung quanh vừa nói.

“Anh nói như thế em không bao giờ dành thời gian cho anh ấy?” – Hương nheo mày, liếc xéo sang Đăng – “Anh...á...Sao anh kéo em?”

Đăng đưa ngón tay trở đặt lên môi Hương, còn môi cậu chu ra ý chỉ “suyt”. Thấy mặt Hương có vẻ chưa hiểu, cậu đánh mắt mình vào bên trong kéo sự chú ý của Hương vào đó.

Nhìn vào trong, đầu tiên là thấy bác Lan và thằng Bìn chắc do mệt quá mà mỗi người chiếm một góc sa-lông ngủ quên trời đất. Cái chính mà làm Đăng giữ nhớ lại chính là....

Ngày hôm nay đồng băng bó trên người Lam Anh đã được tháo ra, tay chân của cô cũng đã thoải mái nhiều phần vì không bị kìm kẹp nữa. Duy chỉ còn dải băng trắng quấn quanh đầu và khuôn mặt còn chút xây xước. Ở bên cạnh, bóng anh cao lớn bao phủ lấy Lam Anh nhỏ bé cứ ngủ mãi chẳng thèm tỉnh dậy. Anh ngồi bên giường bệnh, tay trái chống một bên qua người cô, tay phải vuốt ve khuôn mặt xinh đẹp của cô, từng lọn tóc được anh nhẹ nhàng chải trang, cảm tưởng như ánh mắt anh không thể dung nạp thêm bất kì vẻ đẹp khác ngoài cô.

Và...

Dưới ánh sáng vàng nhàn nhạt...

Tựa như giấc mộng đêm hè, tựa như phím đầu piano, tựa như mùi cỏ mát nhẹ bay qua trong cái nóng gay gắt...

Đôi môi anh nhẹ nhàng đặt lên cánh môi còn hơi nhàn nhạt...Cứ như vậy thật lâu, cứ như vậy để anh có thể chắc chắn rằng cơ thể cô vẫn còn hơi ấm, cứ như vậy để hy vọng rằng...cô ấy có thể thấy anh trong giấc mơ dài kia.

Hương sun mũi, tiện thể găm vào ngón tay thuôn dài kia một cái cho bỏ ghét. Bị cắn, lại không dám kêu thành tiếng, Đăng chỉ nhăn mày rồi cốc vào đầu Hương một cái:

“Tự nhiên làm sao lại cắn anh?” – Đăng nhỏ giọng, cũng xoa xoa ngón tay giờ in rõ vết răng...người cắn.

“Nó ngủ lâu quá rồi anh nhỉ? Nhưng như vậy, chẳng còn thấy nó buồn phiền gì nữa” – Hương cười nhẹ trước hình ảnh Huân kéo lại chặn đắp cho Lam Anh rồi quay lại nói với Đăng – “Về thôi anh nhỉ?”

Lâu rồi mới thấy vẻ mặt suy tư này của Hương, Đăng bỗng chợt thấy trái tim loạn nhịp. Yêu chiều véo má Hương một cái, Đăng buông lời trêu đùa:

“Muộn rồi, về nhà anh nhé”

Chưa đến hai giây với nụ cười đều đặn trên môi, Đăng đã bị ăn chọn cú huých bụng bằng khuỷu tay nhọn. Biết làm sao khi đau lắm nhưng cũng chỉ biết nín nhịn, tay với với thân ảnh đang tùm tùm cười đi trước.

Hương vị cà phê - Mờ Nhạt

Buổi sáng với gió nhẹ làm rèm cửa tung bay, ánh nắng xuyên qua làm mọi thứ trở nên tràn đầy sức sống.

“Mẹ...mẹ...”

Bà Lan nghe thấy tiếng gọi mình thì tưởng là mơ, nhưng khi tiếng đó lặp đi lặp lại năm bảy lần, bà mới giật mình tỉnh dậy.

Đôi mắt đứng trông khi thấy Lam Anh đang quay mặt ra phía bà, đôi mắt mở rộng, miệng gọi liên hồi “Mẹ...mẹ...”.

“Con gái, mẹ đây” – Bà Lan không kiềm được nước mắt chạy đến ôm lấy bàn tay của cô mà nức lên từng hồi.

Thằng Bin bên cạnh cũng bị giật mình, nó cũng run rẩy như không tin mà lật đật đứng trước Lam Anh nói: “Chị Lam, tỉnh rồi...”

“B...b..in”

“Anh Huân...anh Huân” – thằng nhỏ mới lớn không kiềm được cảm xúc dâng trào liền một mạch chạy đi tìm anh lúc đó đang thay đồ trong nhà vệ sinh bệnh viện.

Lúc anh chạy vào thì bác sĩ đã đứng đầy phòng, họ kiểm tra thị lực rồi mọi thứ về não bộ cho Lam Anh. Bác sĩ trưởng khoa quen với bố anh chỉ nhìn anh rồi mỉm cười rồi nói – “Yên tâm rồi nhé”

Cảm ơn rồi rít mấy vị bác sĩ, cơ thể anh ngay tức khắc chưa thể tin được mọi chuyện xảy ra. Chầm chậm quay lại phía cô ấy, nhìn đôi mắt to tròn đang chăm chăm vào mình, đôi mắt anh trùng xuống vô định. Trong anh giờ đây chỉ có thể nói, cảm ơn ông trời rất nhiều vì đã mang cô ấy lại cho anh...

Lam Anh vẫn ngơ ngác nhìn người con trai trước mắt mình. Thấy anh ta từ đầu chí cuối chỉ nhìn mình mình, cô mới ghé sát tai mẹ nói:

“Người quen của mẹ à? Sao anh ấy cứ nhìn con thế?” Mà...từ khi nào mẹ lại đồng ý kiếm về cho con một anh đẹp trai như thế này?”

Bà Lan sững sờ nhìn Lam Anh, lại quay ra nhìn anh như không tin chuyện đang xảy ra. Bà lắp bắp nói :

“Con...con...không nhớ cậu ấy sao?”

Câu hỏi của bà Lan làm cả anh và thằng Bin cứng người. Nhìn phản ứng của Lam Anh thẹn thùng đưa mắt lên anh rồi lại cúi đầu lắc lắc, mọi thứ như lần nữa đè nặng lên vai anh...

“Con thật sự không nhớ gì về cậu ấy sao?”

Lắc đầu

“Con dọa mẹ đúng không ? Hai bọn con đã rất gần bó mà?”

“Sao mẹ lại nói như thể con làm điều gì sai trái lắm ấy” - Lam Anh cầu cứu chần, miệng chu ra vẻ vô tội.

Bà Lan đau lòng nhìn lên anh giờ khuôn mặt đã tối sầm, mái tóc bay bay che đi đôi mắt đau khổ mà anh đang mang. Nhẹ giọng nói như kìm nén mọi đau đớn trong lòng:

“Cháu đi gọi bác sĩ”

Kéo mắt theo tấm lưng anh mệt mỏi quay đi, trong lòng cô tuy thấy chút gì mất mát nhưng để nói nhớ ra anh ta là ai, cô hoàn toàn không biết. Nhìn mẹ thút thít khóc, lại nhìn thẳng Bin chán nản buông mình xuống ghế, Lam Anh mới hoảng hốt hỏi :

“Sao mọi người lại có thái độ như vậy ? Không biết anh ta nguy hiểm vậy sao?”

Cuối cùng câu trả lời cũng được bác sĩ giải đáp khi ông ấy nói, vì đầu cô bị va đập mạnh nên việc để lại di chứng là không thể tránh khỏi. Di chứng của Lam Anh là bị mất một phần kí ức, có lẽ giờ cô ấy chỉ còn lại kí ức từ lúc đẻ ra đến một độ tuổi nào đó. Còn những việc sau độ tuổi đó, cô ấy không hề nhớ đến. Có thể may mắn thì nhớ được, không thì, có lẽ phải bắt đầu lại từ đầu.

Dựa lưng vào mặt tường trước cửa phòng bệnh, nghe giọng nói bấy lâu nay anh luôn mong chờ cất lên, giờ được nghe rồi, lòng sao lại đau thắt thế này? Cô ấy không thể nhớ được anh, có nghĩa là, những kí ức đau buồn thời gian trước khi cô ấy vào bệnh viện chắc cũng không thể nhớ.

Không biết là may hay không may ?

Ngửa mặt lên nhìn mọi thứ trong bể tắc...anh nên bắt đầu từ đâu?

Hương vị cà phê - Mờ Nhạt

Những ngày sau đó diễn ra bằng một loạt những câu hỏi ngây ngô từ phía cô. Lam Anh nhận ra Hương nhưng lại không thể nhận ra Đăng. Kể cả Huy và Huyền, cô ấy cũng không thể nhận ra.

“Sao nhiều trai đẹp đến thăm tao thế?” – Lam Anh ghé sát vào tai Hương hỏi.

Mấy ngày nay hôm nào nhỏ cũng được nghe câu hỏi đó, giờ đây chỉ biết nhìn Lam Anh mà nói: “Kiếp trước mày cứu nước nên kiếp này được đền bù đó”

“Thật á?” – Lam Anh tin ra mặt – “Mà này, cái ông hay đi cùng mày ấy, giống trai Hàn nhể? Hề hề”

Cốc đầu Lam Anh một cái, Hương cau mày nói – “Ăn đi, nói nhiều”

“Àu ui, biết rồi mà. Mà tao hỏi nốt một câu được không ? Cái anh mà hôm nào cũng ở đây ấy, trước đây bọn tao có quen nhau à?”

Tay gọt táo của nhỏ dừng chừng, đưa đôi mắt buồn lên nhìn Lam Anh làm cô được một phen hú hồn. Hương bất lực nói :

“Không phải chỉ là quen, mà còn rất yêu, yêu nhiều lắm. Ôi con nhỏ này...” - nước mắt Hương đã lăn chã rơi.

Lam Anh nghe Hương nói, lại nhìn nhỏ khóc thế kia, hẳn là trước đây đã có những chuyện như lời nhỏ nói. Phải làm sao đây, nếu anh ta đúng là người yêu của cô trước đây, nhưng cô không thể nhớ ra....

Buổi chiều đó, mọi người đến rồi đi, lượt này đến lượt khác, nhưng mô hình chung, Lam Anh chỉ biết cười gượng vì cô không thể nhận ra ai với ai hết. Lúc này, ngồi trong phòng chỉ có một mình với Huân, nhìn anh vẫn tần tảo thu dọn đồ đạc của mọi người mang đến, trong lòng cô chợt dâng lên cái gì đó xót xa.

“Anh gì ơi...”

Huân không ngừng tay nhưng vẫn trả lời cô : “Gì vậy?”

“Tôi hỏi bạn tôi, thì nó bảo ngày trước anh và tôi thân thiết lắm...” - ngừng nửa nhịp, cô nói tiếp – “như kiểu...yêu rất nhiều đó”.

Tay làm việc dừng lại, người anh cũng đứng thẳng nhưng lại là quay lưng về phía cô. Anh không nói gì, hơi thở cũng bình ổn như chờ đợi câu nói tiếp sau của cô.

“Nếu đúng như vậy...thì...tôi thật sự xin lỗi vì...”

“Không phải đâu”

“Dạ?”

“Chúng ta chưa bao giờ yêu nhau cả, nên...”

Ánh sáng của buổi chiều tà càng làm cho khuôn mặt anh thêm cực phẩm, khoảnh khắc anh quay lại nhìn cô và mỉm cười, Lam Anh có thể cảm nhận thấy trái tim cô đập lên liên hồi...và...cái cảm giác trái tim không nghe lời này dường như đã quá đổi thân thuộc đến nỗi khiến cô không thể mở lời.

“Không phải suy nghĩ và xin lỗi gì hết”

Thời gian thấm thoát cũng đã được hai tháng, giờ đây Lam Anh đã bình phục nhiều, thể trạng tốt, có thể đi lại và vận động mạnh. Duy chỉ có mảng kí ức đen tối ngày nào giờ đã bị cô xóa sổ, không may, tất cả nhân vật và hình ảnh đẹp trọn lẫn trong đó cũng bị cho đi vào quên lãng.

Anh đã thật sự cảm thấy rất buồn, nhưng đâu đó cũng chỉ thoáng qua lại thôi vì có một suy nghĩ khác lớn lao hơn khiến anh cảm thấy: Cô như vậy chính ra lại là sự sắp xếp tuyệt vời của ông trời. Nhớ ngày nào nhìn thấy cô là nhìn thấy nước mắt, nhưng giờ đây anh có thể thoải mái chiêm ngưỡng nụ cười của cô mà không phải tốn công tốn sức giành lấy, có lẽ như vậy tốt hơn nhiều...!

Trên tay là bạch to bạch nhỏ hoa quả và đồ ăn, Huân vừa từ siêu thị trở về thì gặp người đó đang đứng nép ở ngoài cửa phòng bệnh mà nhìn vào bên trong.

“Sao anh không vào?” – Huân bước đến trước mặt Kỳ mà nói

“Không cần, chỉ nhìn thôi được rồi. Vào giờ nhìn thấy tôi, chắc cô ấy còn bệnh hơn”

“Không sao đâu” – Huân khẽ thở dài – “...tôi cứ tưởng anh biết rồi, nhưng...cô ấy không nhớ anh là ai đâu. Nên đây có lẽ là cơ hội tốt cho anh đứng dưới cương vị anh trai đấy”

“Cậu nói gì?” – Kỳ không tin vào tai mình

“Do chấn thương quá nặng nên bị di chứng, cô ấy giờ còn chẳng nhớ tôi là ai, nên ít nhất tôi cũng có thể tự tin là cô ấy cũng chẳng biết anh là thằng nào” – Huân nhếch môi cười tinh nghịch rồi chủ động đẩy cửa bước vào.

“A, anh Huân, anh về rồi. Lại đây mà xem, em mới tìm được bộ phim hay lắm, tối anh xem cùng em nhé” – Lam Anh hớn hỏ khoe ra poster phim cô vừa tìm được trên mạng.

“Tất nhiên rồi. Giờ ăn gì đã nhé. Em chọn đi, ăn gì?” – Huân chìa ra túi hoa quả với đầy đủ loại, lém lỉnh nhìn cô.

“Hừm...nho, nho đi”

Huân mỉm cười, tay lấy ra chùm nho tươi tỉnh đi rửa thì bị Lam Anh nín tay áo giữ lại

“Gì vậy?”

“Em hình như cảm thấy có ai đó bước vào nhưng lại rời đi”

Huân nhìn ra cửa theo hướng Lam Anh chỉ, anh biết là ai, cũng đoán được một phần lý do bỏ đi của Kỳ. Khẽ quay người xoa xoa đầu cô, Huân cười nói:

“Em ngủ lắm vào giờ bị hoa mắt rồi đấy. Anh đi rửa rồi quay lại”

“Ồ...ồ”

Kéo cửa phòng lại, Huân nhìn sang bên trái mình, Kỳ vẫn đứng đó, đôi mắt anh ta giờ sòng đỏ...có lẽ vì nước mắt. Bàn tay gân guốc nắm chặt kim nén mọi sự suy sụp, anh ta cứ đứng đó mà cúi gầm mặt xuống, đến cả mở lời cũng không thể.

“Cà phê bệnh viện không? Tuy hơi chán nhưng uống tạm cũng được”

Đưa anh ta đến khuôn viên nghỉ của bệnh viện, lúc này Huân mới để ý kĩ, khuôn mặt tinh anh cùng những đường nét sắc lạnh giờ không còn. Khuôn mặt của Kỳ giờ đây có phần hốc hác hơn, từ người anh ta tỏa ra mùi thuốc lá, nếu tính sơ qua chắc một ngày ít nhất anh ta phải đốt hết một bao.

“Công việc của anh thế nào?”

“Vẫn ổn” – Kỳ ngả người vào ghế mà cảm thấy cơ thể nhẹ bẫng không còn sức sống – “Cô ấy bị mất trí nhớ thật rồi sao?”

“Tôi nghĩ như vậy chính ra lại tốt” – không vòng vo Huân vào luôn chủ đề chính – “Lúc trước tôi đã phải nghĩ rất nhiều đến việc, khi cô ấy tỉnh lại, tôi phải bắt đầu từ đâu để nói với cô ấy. Quá nhiều chuyện mà đối với người ngoài cuộc như tôi, nghe rồi còn thấy khó xử, huống chi cô ấy là tâm bào”

“Có lẽ là như vậy...” – Kỳ thều thào nói

“Cô ấy luôn chào đón tất cả, nên...nếu rảnh thì hãy quay lại. Tôi phải quay về đây”

Huân đứng dậy, bỏ lại Kỳ một mình dưới ánh nắng nhẹ xen chút hương gió mùa hè. Anh còn mong chờ gì để được cô ấy nhớ mặt, anh đã gây ra quá nhiều thứ để đợi được nghe từ tha thứ thốt ra từ miệng cô ấy. Có lẽ đúng như Huân nói, để cô ấy quay về điểm xuất phát như chưa có gì xảy ra, tất cả là một trang giấy trắng mới chưa bị vấy mực, đến lúc phải trả lại cuộc đời vốn có của cô ấy rồi...không phải sao?!

Nhấc thân mình bước đi, ông trời dường như đã quá ưu ái ột kẻ chẳng ra gì như anh rồi...

Hương vị cà phê - Mờ Nhạt

Khi Huân về đến phòng, thì nhận ngay được cái lườm xéo đến biến dạng đồ vật của Lam Anh. Nghĩ do mình đi rửa nho quá lâu, Huân vội đi vào nói:

“Xin lỗi em, anh gặp một người quen nên đi ra ngoài hơi lâu”

“Vâng”

“Em sao vậy?”

“Em chả sao cả”

“Quay đầu một chỗ như vậy cơn gió độc thoảng qua bị ngáo đấy”

Lam Anh quắc mắt nhìn anh vẻ giận dữ, ngáo cái gì mà ngáo, cho anh ngáo luôn thì có. Suốt ngày xum xoe xúm xít bên cô, làm cô tưởng anh ta thật lòng thật dạ với mình, ai dè...có cả cô nàng trông xinh xẻo như thế đến, còn mang cả quần áo đến cho anh ta thay nữa chứ.

“Kia kia” – cô hất mặt về phía ghế sa-lông – “có cô gái nào mang quần áo đến cho anh thay đấy. Đúng là...”

Đôi mày anh khẽ nhú lại, nhìn đồng quần áo 100% được vác từ nhà riêng của anh đến và cũng 100% người có thể vào được căn hộ chỉ có một mình vị tiểu thư họ Trần tên Nam Mi đó thôi.

“Nam Mi vừa đến sao?” – anh quay lại hỏi cô.

“Ồa, đúng là bạn gái anh nha. Chưa đi lâu đâu, anh chạy theo kịp đó” – giọng dối.

Lam Anh dỗi dần thì từ vị trí ngồi liền nằm huych xuống giường, kéo chăn lên đắp kín đầu. Anh nhìn thấy cảnh tượng vừa xong không biết nên vui hay nên đánh cho cô một cái vì cái tội nghĩ vớ vẩn. Anh lần đầu tiên trong suốt hai bảy năm qua muốn cảm ơn bố mẹ vì sinh anh ra có khuôn mặt dễ nhìn, thế nên dù mất trí nhớ thì cái tính hám trai đẹp không thể sửa được của cô đã giúp anh có cơ hội bên cô nhiều hơn.

“Cô ấy còn mua cả cà phê anh thích đến đấy. Mang về nhà mà uống, ở đây mùi chết” – từ trong chăn cái giọng nhè nhẹt cất lên.

Nhếch khóe môi nở một nụ cười không đoán trước, Huân cầm lấy cốc cà phê trên tay, đồng thời tay kia kéo chân của Lam Anh làm cô tức giận mà ngồi dậy.

Tính định quạc lại anh thì... từ đâu đó lan tỏa trong khoang miệng cô là vị cà phê đắng đắng nhưng lại ngọt ngọt khó tả.

Đến khi định thần lại được thì cô mới nhận ra, cô đã bị anh hôn từ lâu nào...

Không nhưng thế, cái thứ cà phê đắng mà lại ngọt đó là được đưa vào từ miệng anh. Lam Anh có ý vùng vẫy nhưng cơ thể đã nhanh chóng bị anh nắm giữ. Một chút một chút lại bị anh kéo sát vào hơn, càng bị anh nắm chặt hơn cho đến khi không còn khoảng cách giữa họ và cô cũng không còn khả năng phản kháng.

Bắt đầu từ sự mê mê của cà phê, Huân đỡ lấy lưng cô và liền trao cô một nụ hôn sâu mãnh liệt. Anh cứ thế chiếm trọn lấy làn môi mềm mại hòa quyện cùng vị cà phê thơm ngát, tưởng chừng như anh đang được nắm lấy tất cả những gì tuyệt mỹ nhất.

Về phía Lam Anh, cô không biết rằng lúc này chính bản thân cô cũng đang đáp trả nụ hôn cuồng nhiệt kia. Đôi mắt nhắm lại, bàn tay ôm lấy thắt lưng rắn khỏe, mặc kệ cho anh điều chỉnh, mặc kệ cho anh nắm bắt, cô như đắm chìm trong thế giới chỉ có mình anh và cô.

Thật lâu sau nụ hôn sâu ẩm ướt, anh mới ôm lấy cô vào lòng mà nói:

“Cà phê ngon không?”

Bị câu hỏi của anh làm cho ngượng ngùng, tính rút lui khỏi vòng tay anh thì càng bị ôm lấy chặt hơn, Lam Anh chỉ biết đỏ mặt mà không nói được gì...

“Lam Anh, làm bạn gái anh nhé”

Bên tai cô như nghe được giọng nói trầm ấm ở đâu đó vọng về, mũi cô như ngửi thấy hương vị quyến rũ làm cô đã từng quyến luyến. Cô chợt rung mình khi thấy rằng vị trí cô đang ở đây, dường như đã rất quen thuộc trước kia...

“Anh...”

“Anh không thể tưởng tượng tương lai của mình sẽ như thế nào nếu không có em bên cạnh...nên, hãy bắt đầu tập chấp nhận anh đi nhé”

Khẽ nhẹ giọng, Lam Anh ôm chặt hơn lấy anh mà nói:

“Em vẫn luôn rất muốn xin lỗi vì không thể nhớ ra anh là ai trong kí ức của em trước kia. Nhưng có điều em có thể chắc chắn là...dù ở quãng thời gian nào trong cuộc đời em thì anh vẫn luôn là người tuyệt vời nhất...”

Hương vị cà phê - Mờ Nhật

Lúc đó ở ngoài cửa

“Hôn rồi, quay quay nhanh lên” – Huyền huyých Huy giục anh lấy camera

“Haizz, thật tốt quá”

Hương nắm chặt lấy hai tay, khuôn mặt tỏ rõ vẻ hạnh phúc, thỉnh thoảng còn gạt đi vào giọt nước mắt. Bên cạnh, Đăng cũng mừng ra mặt cho thằng bạn, một bên thì che mắt thằng Bìn đang giằng xé đòi xem cảnh thân mật, miệng thì nói:

“Hôn chuyên nghiệp phết. Nam Mi có biết bên Mỹ hần ta hôn bao nhiêu người rồi không?”

“Vớ vẩn, người tôi đã chọn thể nào mấy khoản này cũng hoàn hảo nhá” - Nam Mi bĩu môi, nhưng mắt thì không thể bỏ qua được cảnh hạnh phúc còn hơn cả trên phim.

Tất cả họ, không ai bảo ai liền đồng thanh nói:

“Giữa hai người này đúng là tỏa ra vị cà phê mà”

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/huong-vi-ca-phe>